

ELENA VAIT

GYDYMO TARNYSTĖ

ELENA VAIT

GYDYMO
TARNYSTĖ

Iš kur ateina sveikata

SEPTINTOSIOS DIENOS
ADVENTISTŲ BAŽNYČIA

K A U N A S

Versta iš leidinio:
The Ministry of Healing, by Ellen G. White
Passific Press Publishing Association
Nampa, Idaho
Oshawa, Ontario, Canada

Pirmas leidimas anglų kalba – 1905 m.

Iš anglų kalbos 1–21 skyrius vertė *Grażina Matukevičienė*;
koregavo *Zita Kirsnauskaitė-Hutchinson, Vilma Vanagienė*
22–43 skyrius vertė *Zita Kirsnauskaitė-Hutchinson*;
koregavo *Vilma Vanagienė*
Redaktorius teologijai *Danielius Oželis*
Redagavo *Romualda Adomaitytė-Chabarina*

Antras pataisytas leidimas

Biblija cituojama pagal leidinį:
Biblija, arba Šventasis Raštas.
Senasis Testamentas. Iš hebrajų, aramėjų ir graikų kalbų vertė *Antanas Rubšys*.
Naujasis Testamentas. Iš graikų kalbos vertė *Česlovas Kavaliauskas*.
Lietuvos Biblijos draugija, Vilnius, 2012

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės
Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų
banke (NBDB).

© Septintosios dienos adventistų bažnyčia, 2021

ISBN 978-609-96031-1-7

Knyga skiriama visų žemės kraštų
gydytojams ir slaugytojams,
kurie bendradarbiauja
su Didžiuoju Gydytoju
Didžiosios medicinos misijoje,
drąsiai ir nesavanaudiškai dirbantiems,
kad gydytų sergančius, guostų liūdinčius
bei mokytų gyvenimo kelio.

TURINYS

TIKRIEJI MEDICINOS MISIONIERIAI	9
1. Kristus – mūsų Pavyzdys	9
2. Tarnystės dienos	16
3. Su gamta ir Dievu	30
4. Tikėjimo prisilietimas	35
5. Sielos išgydymas	45
6. Išgelbėti, kad tarnautume	58
GYDYTOJO DARBAS	68
7. Dievo ir žmogaus bendradarbiavimas	68
8. Gydytojas – švietėjas	79
MEDIKAI-MISIONIERIAI IR JŲ TARNYSTĖ	90
9. Mokymas ir gydymas	90
10. Pagalba gundomiems	108
11. Darbas su nesusivaldančiais	116
12. Pagalba bedarbiams ir benamiams	126
13. Bejėgiai vargšai	141
14. Tarnystė turtingiesiems	148
LIGONIŲ SLAUGA	154
15. Ligonio kambaryje	154
16. Malda už sergančius	158
17. Gydymo priemonių naudojimas	166
18. Gydomosios priemonės psichikai	171
19. Gamtos apsuptyje	186
SVEIKATOS PRINCIPAI	191
20. Higienos pagrindai	191
21. Higiena Izraelio tautoje	196

22. Apranga	203
23. Mityba ir sveikata	210
24. Mėsa kaip maistas	222
25. Mitybos kraštutinumai	227
26. Stimuliatoriai ir narkotikai	232
27. Prekyba alkoholiniais gėrimais ir jų draudimas	241
28. Tarnavimas namuose	250
29. Namų kūrėjai	255
30. Namų pasirinkimas ir jų įrengimas	261
31. Motina	266
32. Vaikas	272
33. Namų įtaka	279
34. Teisingas ugdymas, misionierių mokymas	284
PAGRINDINĖS ŽINIOS	295
35. Tikrasis Dievo pažinimas	295
36. Teorinio pažinimo pavojus	309
37. Klaidingas ir tikrasis švietimas	321
38. Tikrojo pažinimo svarba	332
39. Pažinimas, įgytas iš Dievo Žodžio	338
40. Kasdienė pagalba	345
41. Bendravimas	356
42. Raida ir tarnavimas	368
43. Vertingiausia patirtis	374

TIKRIEJI MEDICINOS MISIONIERIAI

PIRMAS SKYRIUS

Kristus – mūsų Pavyzdys

Mūsų Viešpats Jėzus Kristus atėjo į šį pasaulį kaip nenuilstantis žmonijos Tarnas. „Jis prisiėmė mūsų negalias, užsikrovė mūsų ligas“ (*Mato 8, 17*), kad galėtų tarnauti žmonijai kiekvienos reikmės atveju. Jis atėjo, kad nuimtų ligų, vargo ir nuodėmės naštas. Jėzaus misija – visapusiškai atkurti žmoniją; Jis atėjo, kad duotų žmonėms sveikatą, ramybę ir charakterio tobulumą.

Aplinkybės ir poreikiai tų, kurie prašė Jį padėti, buvo įvairūs, ir nė vienas, atėjęs pas Jį, nenuėjo negavęs pagalbos. Iš Jėzaus tryško gydančioji galia, todėl žmonės pasveikdavo kūnu, protu ir siela.

Išgelbėtojo darbas nesiribojo laiku ar vieta. Kristaus užuojautai nebuvo ribų. Jo gydančio ir mokomojo darbo mastas buvo toks platus, kad visoje Palestinoje nebūtų buvę tokio pastato, į kurį būtų buvę įmanoma sutalpinti plūdusias pas Jį minias. Žaliosiose Galilėjos kalvų atšlaitėse, pagrindinėse gatvėse, jūros pakrantėse, sinagogose bei kitose vietose, kur tik buvo įmanoma atnešti ligonius pas Jėzų, ten ir buvo Jo gydykla. Kiekviename mieste, kiekvienoje gyvenvietėje, kiekviename kaime, kur tik Jis užeidavo, Jis dėjo savo rankas ant kenčiančiųjų ir juos pagydydavo. Kur tik būdavo širdžių, pasirengusių priimti Jo žinią, Jis jas guosdavo užtikrindamas dangiškojo Tėvo meilę. Ištisomis dienomis Jėzus tarnavo pas Jį atėjusiems; o vakarais Jis rūpinosi tais, kurie visą dieną plušėjo dėl menkos algos, kad išlaikytų savo šeimas.

Jėzus nešė sunkią atsakomybės našta už žmonijos išgelbėjimą. Jis žinojo, kad jeigu neįvyks ryžtingos žmonijos principų ir siekių permainos, – visi pražus. Ši pareiga buvo Jo sielos našta, bet niekas negalėjo tinkamai suvokti Jį slėgusio sunkumo. Vaikystėje, jaunystėje ir brandos amžiuje Jis buvo vienišas. Tačiau su Juo buvo Dangus. Diena iš dienos Jis susidurdavo su išbandymais ir pagandomis; diena iš dienos Jį puldavo piktasis; Jėzus matė jo galią ant tų, kuriuos Jis norėjo palaiminti ir išgelbėti. Tačiau Jis nenusivildavo ir neprarasdavo drąsos.

Visus savo norus Jėzus palenkė Jam paskirtos misijos labui. Jis išaukštino savo gyvenimą, viską darydamas pagal savo Tėvo valią. Kai jaunystėje Jo motina rado Jį rabinų mokykloje ir pasakė: „Vaikeli, kam mums taip padarei?!“, Jo atsakymas išreiškė viso Jo gyvenimo prasmę: „Kam gi Manęs ieškojote? Argi nežinojote, kad Man reikia būti savo Tėvo reikaluose?“ (Luko 2, 48–49)

Jėzaus gyvenimas buvo nuolatinis pasiaukojimas. Jis neturėjo namų šiame pasaulyje, išskyrus draugų gerumo Jam kaip pakeleiviui suteiktą prieglobstį. Jis atėjo, kad gyventų dėl mūsų vargingiausią gyvenimą ir darbuotųsi tarp skurstančiųjų bei kenčiančiųjų. Neatpažintas, nepatyręs pagarbos Jis vaikščiojo tarp žmonių, kuriems darė daug gero.

Jėzus visada buvo kantrus ir žvalus, todėl liūdintieji kreipdavosi į Jį kaip į gyvybės ir ramybės žinianešį. Jis pastebėdavo vyrų ir moterų, vaikų ir jaunimo bėdas ir visus kvietė: „Ateikite pas Mane.“

Savo tarnystės metu Jėzus aukojo daugiau laiko gydydamas ligonius negu pamokslaudamas. Jo stebuklai bylojo, kad Jo žodžiai teisūs, kad Jis atėjo ne pražudyti, bet gelbėti. Kur tik Jis ėjo, žinia apie Jo gailestingumą sklido pirma Jo. Kur tik Jis praėjo, žmonės, patyrę Jo gailestingumą, džiūgavo dėl atgautos sveikatos ir sugrąžintų jėgų. Minios spietėsi aplink juos, kad iš jų lūpų išgirstų apie Viešpaties atliktus darbus. Jo balsas daugeliui buvo pirmas išgirstas garsas, Jo vardas

buvo pirmas žodis, ištartas jų gyvenime, Jo veidas pirmasis, kurį jie išvydo. Tad kaipgi jie galėjo nemylėti Jėzaus ir Jo nešlovinti? Eidamas per miestus ir miestelius, Jis buvo kaip gyvoji versmė, skleidžianti gyvybę ir džiaugsmą.

„Zabulono žeme ir Neftalio žeme!
Paežerės juosta, žeme už Jordano –
pagonių Galilėja!
Tamsybėje tūnanti tauta
išvydo skaisčią šviesą,
gyvenantiems ūksmingoje mirties šalyje
užtekėjo šviesybė.“ (Mato 4, 15–16)

Kiekvieno išgydymo atveju Išgelbėtojas norėjo įskiepyti žmonių protuose ir sielose dieviškuosius principus. Toks buvo Jo darbo tikslas. Jis suteikdavo žemiškų palaiminimų, kad palenktų žmonių širdis priimti Jo malonės Evangeliją.

Kristus galėjo užimti aukščiausią vietą tarp žydų tautos mokytojų, tačiau Jis pirmenybę teikė vargingųjų Evangelijos mokymui. Jis vaikščiojo iš vienos vietovės į kitą, kad ir keliaujantys keliais bei vieškeliais galėtų girdėti tiesos žodžius. Jo balsas buvo girdimas aiškinant Raštą jūros pakrantėse, kalnų atšlaitėse, miesto gatvėse, sinagogose. Jis dažnai mokė išoriniame šventyklos kieme, kad Jo žodžius galėtų girdėti ir ne žydų kilmės žmonės.

Kaip skyrėsi Rašto aiškinimas, kurį pateikdavo Kristus, nuo fariziejų ir Rašto aiškintojų aiškinimo... Todėl žmonių dėmesys buvo prikaustytas prie Jėzaus. Rabinai laikėsi tradicijų, žmonių išgalvotų priesakų ir prasimanymų. Dažnai žmonėms vietoj Rašto buvo pateikiami pačių žmonių sugalvotos ir užrašytos mintys. O Kristaus mokymo dalykas buvo Dievo Žodis. Klausiantiems Jis atsakydavo: „Parašyta“, „Ką sako Raštas? Kaip skaitai?“ Kiekviena proga, kai domėdavosi bet koks draugas ar priešininkas, Jis cituodavo Žodį. Jis skelbė

Evangelijos žinią aiškiai ir galingai. Jo žodžiai skleidė šviesos srautą ant patriarchų ir pranašų mokymo, todėl žmonėms Raštas atrodė lyg naujas apreiškimas. Dar niekada Jo klausytojai nebuvo suvokę tokios gilios Dievo Žodžio prasmės. Dar niekada nėra buvę tokio evangelisto kaip Kristus. Jis buvo Dangaus Didybė, tačiau nusižemino prisiimdamas mūsų prigimtį, kad galėtų bendrauti su žmonėmis tokiais, kokie jie buvo. Kristus, Sandoros pasiuntinys, atnešė išgelbėjimo žinią visai žmonijai – turtingiems ir beturčiams, laisviems ir belaisviams. Garsas apie Jį kaip Didį Gydytoją pasklido po visą Palestiną. Į vietas, per kurias Jis ketino praeiti, rinkosi sergantys, kad galėtų šauktis Jo pagalbos. Čionai taip pat plūdo daugybė tų, kurie troško išgirsti Jo žodžius ir būti paliesti Jo rankos. Taigi šlovės Karalius, vilkėdamas kuklų žmonijos drabužį, vaikščiojo iš miesto į miestą, iš miestelio į miestelį, skelbdamas Evangeliją ir gydydamas ligonius.

Jėzus lankėsi didžiosiose metinėse tautos šventėse ir suplūdusioms į apeigas minioms Jis kalbėjo apie dangiškuosius dalykus, jų akiračiui atskleisdamas amžinybę. Visiems Jis dalijo turtų iš išminties lobyno. Jis su žmonėmis kalbėjo tokia paprasta kalba, kad jie negalėjo nesuprasti. Jis pagelbėjo visiems kenčiantiems ir liūdintiems taip, kaip galėjo padėti tik Jis vienas. Jėzus nuodėme sergančioms sieloms tarnavo švelniai, gailestingai, gydė jas ir stiprino.

Didysis Mokytojas priegios prie žmonių ieškojo jiems labiausiai pažįstamais bendravimo būdais. Tiesą Jis pateikdavo taip, kad vėliau Jo klausytojų širdyse ji glaudžiai siejosi su šventais prisiminimais ir užuojauta. Jėzus mokė juos taip, kad jie jautė, jog Jis susitapatina su jų interesais ir noru siekti laimės pilnatvės. Jo nurodymai buvo tokie aiškūs, aiškiniškai tokie vaizdingi, žodžiai tokie palankūs ir šviesūs, kad Jo klausytojai buvo sužavėti. Paprastumas ir nuoširdumas, kuriuos išreiškdamas Jis kreipėsi į varginguosius, šventino kiekvieną Jo žodį.

Koks užimtas buvo Jo gyvenimas! Diena iš dienos buvo galima matyti Jį įeinantį į kuklias kenčiančiųjų ir vargetų lūšnas, skelbiantį viltį prislėgtiesiems ir ramybę apimtiems sielvarto. Kupinas gailesčio, jautrumo, graudesio, Jis vaikščiojo įkvėpdamas drąsos prislėgtiems ir guosdamas liūdinčius. Kur tik ėjo, Jis nešė palaimą.

Tarnaudamas vargšams, Jėzus ieškojo kelio ir į turtuolių širdis. Jis susipažindavo su turtingais ir kultūringais fariziejais, žydų didikais bei romėnų valdovais. Jis priimdavo jų kvietimus, lankėsi jų šventėse, domėjosi jų interesais ir užsiėmimais, kad pasiektų jų širdis ir atskleistų jiems nenykstančius lobius.

Į šį pasaulį Kristus atėjo parodyti, kad, gaudamas jėgos iš aukštybės, žmogus gali gyventi nesuterštą gyvenimą. Kupinas atkaklios kantrybės ir paslaugios užuojautos, Jis susitikdavo su žmonėmis, kai juos užklupdavo sunkumai. Švelniu malonės prisilietimu Jis išlaisvindavo žmonių širdis nuo nerimo ir abejonių, paversdamas priešišką meile, o netikėjimą pasitikėjimu.

Jis galėdavo pasakyti: „Sek paskui Mane“, ir kam Jis taip ištardavo, tie pakildavo ir sekdavo Juo. Šio pasaulio apžavai būdavo sužlugdyti. Skambant Jėzaus balsui, godumo ir ambicijų dvasia apleisdavo širdis, ir žmonės pakildavo išsivadavę, kad sektų Išgelbėtoją.

Broliška meilė

Kristus nepripažino skirstymo pagal tautybes, užimamą padėtį ar pažiūras. Rašto aiškintojai ir fariziejai troško padaryti Dangaus dovanas vietine ir tautine privilegija, nepasiekiamą pasaulinei Dievo šeimai, o Kristus atėjo panaikinti visas pertvaras. Jis atėjo parodyti, kad Jo gailestingumo ir meilės dovana yra beribė, kaip oras, šviesa ar žemę gaivinantis lietus.

Kristaus gyvenimas nustatė tokią religiją, kurioje nėra luomo, religiją, kurioje tiek žydai, tiek pagonys, laisvieji ir

belaisviai, susieti bendra brolybe, Dievo akyse yra lygūs. Jo veiksams neturėjo poveikio joks politinis dalykas. Jėzus nedarė skirtumo tarp artimųjų ir pašaliečių, draugų ir priešų. Kas tik į Jį kreipdavosi, tas Jo širdžiai buvo gyvybės vandens ištroškusi siela.

Jėzus nepraėjo nė pro vieną žmogų tarsi bevertį, bet stengėsi palytėti savo gydančiąja galia kiekvieną sielą. Kad ir kokioje draugijoje būnant, Jėzaus pamokymai buvo ištarti vietoje ir laiku ir atitiko aplinkybes. Bet koks paniekinantis ar užgaulus žmonių tarpusavio elgesys vis labiau bylojo, kad jiems reikia Jo dieviškos ir žmogiškos užuojautos. Jėzus siekė įžiebtį viltį labiausiai šiurkštiems ir beviltiškiems, patikindamas, kad jie gali tapti be priekaištų ir ydų ir įgyti tokį charakterį, kuris bylos apie juos kaip apie Dievo vaikus.

Jis dažnai sutikdavo šėtono užvaldytus žmones, kurie neturėjo jėgų ištrūkti iš jo pinklių. Tokiems nusivylusiems, pasiligojusiems, gundomiems, nupuolusiems Jėzus kalbėdavo švelniausios užuojautos žodžius, reikalingus ir suprantamus žodžius. Kitus Jis užtikdavo nuožmiai kovojančius su sielų priešu. Šiuos Jis drąsino atkakliai ir ištvermingai siekti pergalės, patikindamas, kad jie laimės, nes Dievo angelai yra jų pusėje ir duos jiems pergalę.

Už mokesčių rinkėjų stalų Jis sėdėjo kaip garbingas svečias, savo užuojauta ir globėjišku gerumu parodydamas, kad pripažįsta jų žmogiškąjį orumą; ir žmonės trokšte troško būti verti Jo pasitikėjimo. Į jų ištroškusias širdis Jo žodžiai krito su palaiminga, atgaivinančia galia. Juose nubusdavo nauji siekiai, ir jiems, visuomenės atstumtiesiems, atsiverdavo naujo gyvenimo galimybės.

Nors Jėzus buvo žydas, Jis laisvai bendravo su samariečiais, nieku paversdamas savo tautos papročius. Akivaizdžiai pažeisdamas išankstinius fariziejų nusistatymus, Jis priimdavo šių niekinamų žmonių svetingumą. Jis miegojo po jų stogu, valgė su jais prie jų stalo jų rankomis paruoštą ir patiektą

maistą, mokė juos gatvėse ir elgėsi su jais kiek įmanoma geranoriškai ir mandagiai. Ir kai Jis traukė jų širdis prie savęs, rodydamas žmogišką pritarimą, Jo dieviškoji malonė dovanojo jiems išgelbėjimą, kurį žydai atmetė.

Asmeninė tarnystė

Kristus niekada nepraleido galimybės skelbti išgelbėjimo Evangeliją. Pasiklausykime Jo nuostabių žodžių, išstartų vienai Samarijos moteriai. Kai Jėzus sėdėjo prie Jokūbo šulinio, moteris atėjo pasisemti vandens. Jos nuostabai Jis paprašė paslaugos. „Duok Man gerti“, – tarė Jis. Jis norėjo atsigaivinti, bet troško ir parodyti būdą, kuriuo Jis galėtų duoti jai gyvojo vandens. „Kaipgi, – atsiliepė moteris, – Tu, būdamas žydas, prašai mane, samarietę, gerti, kai žydai nebendrauja su samariečiais?“ Jėzus jai tarė: „Jei tu pažintum Dievo dovaną ir kas yra Tas, kuris tave prašo: ‘Duok Man gerti’, – rasi pati būtum Jį prašiusi, ir Jis tau būtų gyvojo vandens davęs!.. Kiekvienas, kas geria šitą vandenį, ir vėl trokš. O kas gers vandenį, kurį Aš duosiu, tas nebetrokš per amžius, ir vanduo, kurį jam duosiu, taps jame versme vandens, trykštančio į amžinąjį gyvenimą.“ (*Jono 4, 7–14*)

Kokį didelį susidomėjimą Kristus parodė šiai vienai moteriai! Kokie nuoširdūs ir išraiškingi buvo Jo žodžiai! Kai moteris juos išgirdo, ji paliko savo ąsotį ir nubėgo į miestą skelbdama savo draugams: „Eikite pažiūrėti žmogaus, kuris pasakė man viską, ką esu padariusi. Ar tik Jis nebus Mesijas?“ Mes skaitome, kad „daug samariečių iš ano miesto įtikėjo Jėzų“ (*Jono 4, 29. 39*). Ir kas gali pasakyti, kiek širdžių, paveiktų šių Jėzaus žodžių, nuo tol per šimtmečius buvo išgelbėta?

Kur tik širdys atviros priimti tiesą, Kristus pasirengęs jas mokyti. Jis apreikš joms Tėvą ir parodys, kokia tarnystė yra priimtina Tam, kuris skaito širdis. Su tokiais Jis nekalba palyginimais. Jiems, kaip ir moteriai prie šulinio, Jis sako: „Tai Aš, kuris su tavimi kalbu!“

Tarnystės dienos

Žvejo namuose Kafarnaume, Petro „uošvė gulėjo karščiuodama, ir jie tuojau apie tai Jam pasakė“. Jėzus „palietė jos ranką, ir karštis paliovė“, ir ji atsikėlusį tarnavo Išgelbėtoji bei Jo mokiniams. (*Morkaus 1, 30; Mato 8, 15; Luko 4, 38*)

Žinia apie tai greitai pasklido. Stebuklas buvo padarytas šabo dieną (sabata), tad, kol nenusileido saulė, žmonės, bijodami rabinų, nedrįso ateiti, kad būtų pagydyti. Tada iš namų, parduotuvių, turgaviečių miesto gyventojai skubėjo kuklios Jėzaus buveinės linkui. Ligoniai buvo atnešami ant neštuvų, ėjo pasiramsčiuodami lazdomis, arba, draugų padedami, atsvirduliudavo pas Išgelbėtoją.

Valanda po valandos žmonės vis ateidavo ir išeidavo, nes niekas negalėjo žinoti, ar rytoj tarp jų bus galima rasti Gydytoją. Dar niekada Kafarnaumas nebuvo tokios dienos kaip ši liudytoju. Miestas prisipildė pergalingų balsų ir išvadavimo šūksnių.

Jėzus nesiliovė gydęs, kol nebuvo pagydytas paskutinis kenčiantysis. Buvo gilus vidurnaktis, kai minia išsiskirstė, ir Simono namuose įsiviešpatavo tylą. Ilga, jaudinanti diena baigėsi, todėl Jėzus ieškojo poilsio. Tačiau vos tik miestą apėmė snaudulys, Išgelbėtojas „dar neprašvitus, ...atsikėlęs nuėjo į negyvenamą vietą ir tenai meldėsi“ (*Morkaus 1, 35*).

Anksti rytą Petras ir jo bendražygiai atėjo pas Jėzų sakydami, jog Kafarnaumo žmonės jau ieško Jo. Jų nuostabai jie išgirdo Jėzaus atsakymą: „Ir kitiems miestams Aš turiu skelbti Gerąją naujieną apie Dievo karalystę, nes tam ir esu siųstas.“ (*Luko 4, 43*)

Kafarnaumą apėmusiame jaudulyje slėpėjo pavojus, kad Kristaus misijos tikslas bus neteisingai suprastas. Jėzui žmonių

dėmesys Jam, kaip stebukladariui ar fizinių negalių Gydytojui, neteikė malonumo. Jis troško patraukti žmones prie savęs kaip jų Išgelbėtojo. Žmonės nesiliovė tikėti, jog Jis atėjo karaliauti kaip žemiškasis karalius, o Jis troško pakreipti jų protus nuo žemiškųjų dalykų prie dvasinių. Žemiškoji sėkmė būtų tik trukdžiusi Jo misijai.

Nerūpestingos minios susižavėjimas kėlė Jėzaus dvasiai nerimą. Jo gyvenimo tikslas nebuvo įsitvirtinti šiame pasaulyje. Pagarba, kurią pasaulis teikia padėčiai, turtams ar talentams, Žmogaus Sūnui buvo svetimas dalykas. Jėzus nesinaudojo nė viena priemone, kuriomis naudojasi žmonės, kad laimėtų lojalumą ar valdžią. Šimtmečiais prieš Jo gimimą apie Jį buvo pranašaujama: „Ne šauksmu ar pakeltu balsu; gatvėje nebus girdėti Jo balso. Nei palaužtos nendrės Jis nelauš, nei blėstančio dagčio negesins. Jis neš tikrą teisingumą.“ (*Izaijo 42, 2–3*)

Fariziejai siekė išgarsėti savo skrupulingomis apeigomis, puikavimusi savo pamaldomis ir aukomis. Savo religinių uolumą jie įrodinėjo sukeldami diskusijas. Disputai tarp opozicinių sektų buvo garsūs ir ilgi. Girdėti piktų ginčų teisės žinovų balsus gatvėse nebuvo keistas dalykas.

Jėzaus gyvenimas buvo paženklintas tokio kontrasto – niekas gyvenime negirdėjo, kad Jis būtų triukšmingai diskutavęs, demonstratyviai garbinęs Dievą ar veikęs taip, kad pelnytų aplodismentus. Kristus buvo pasislėpęs Dieve, ir Dievas buvo apreikštas Jo Sūnaus charakteriu. Jėzus troško, kad į šį apreikšimą ir kryptų žmonių mintys.

Teisumo Saulė neįsiveržė į pasaulį didingai, kad apstulbintų protus, spindėdama savo šlove. Apie Kristų parašyta: „Tikrai Jis ateis pas mus, kaip tikrai ateina aušra.“ (*Ozėjo 6, 3*) Tyliai ir švelniai brėkšta diena, išsklaidydama tamsą ir bukindama pasaulį gyvenimui. Taip ir Teisumo Saulė patekėjo „su gydančiais spinduliais“ (*Malachijo 3, 20*).

„Štai Mano Tarnas, kurį Aš remiu,
Mano Išrinktasis, kuriuo Aš gėriuosi.“
(Izaijo 42, 1)

„Silpnieji ir bejėgiai bėgo prie Tavęs,
ir Tu buvai vargšų prieglauda varge,
pastogė nuo lietaus, paunksmė nuo kaitros.“
(Izaijo 25, 4)

„Taip kalba Dievas, Viešpats,
kuris sukūrė ir išskleidė dangų,
patiesė žemę su visais pasėliais,
joje duoda gyvybę žmonėms ir dvasią joje gyvenantiems:
‘Aš, Viešpats, pašaukiau Tave teismo pergalei,
paėmiau Tave už rankos.
Aš sukūriau ir padariau Tave tautos sandora,
tautų šviesa, kad atvertum neregijų akis,
išvestum iš kalėjimo belaisvius,
išvaduotum sėdinčius belangės tamsybėse.’“
(Izaijo 42, 5–7)

„Aš vesiu keliaujančius akluosius,
keliais nežinomais juos vesiu.
Tamsą jiems paversiu šviesa,
o vingiuotus kelius ištiesinsiu.
Visa tai darau dėl jų; jų Aš neapleisiu.“
(Izaijo 42, 16)

„Užtraukite naują giesmę Viešpačiui,
skelbkite Jo šlovę visoje žemėje!
Tedžiūgauja jūra ir visa, kas jos gelmėse,
tolimosios salos ir jų gyventojai!
Teskelbia dykuma bei jos miestai ir žmonės Kedaro
kaimuose!

Tedžiūgauja Selos gyventojai, tešaukia nuo kalnų viršūnių!
Teikite garbę Viešpačiui,
skelbkite Jo šlovę tolimosiose salose!“

(Izaijo 42, 10–12)

„Dangūs, džiūgaukite,
nes Viešpats tai padarė, valiukite, žemės gelmės!
Kalnai, šokite giedodami,
drauge su miškais ir visais jų medžiais!
Juk Viešpats išpirko Jokūbą,
per Izraelį Jis parodys savo šlovę.“

(Izaijo 44, 23)

Iš Erodo požeminio kalėjimo, kur, girdėdamas apie Išgelbėtojo darbus, kalėjo nusivylęs ir suglumintas abejonių, Jonas Krikštytojas nusiuntė du savo mokinius pas Jėzų paklausti: „Ar Tu esi Tas, kuris turi ateiti, ar mums laukti kito?“ *(Mato 11, 3)*

Išgelbėtojas ne iš karto atsakė į mokinių klausimą. Kol jie stovėjo stebėdamiesi Jo tylėjimu, prie Jo ėjo negalių prislėgtieji. Galingojo Gydytojo balsas kiaurai pervėrė kurčiųjų ausis. Žodis ir Jo rankos prisilietimas atvėrė akliesiems akis, kad išvystų dienos šviesą, gamtos vaizdus, draugų bei Išvaduotojo veidą. Jo balsas pasiekė mirštančiųjų ausis, tad jie kėlėsi sveiki bei energingi. Jo nurodymus vykdė paralyžiuotieji, velnio apsėstieji, ir beprotybė pasitraukdavo nuo jų, o jie šlovino Jį. Vargingi valstiečiai ir darbininkai, kurių rabinai vengė lyg nešvarių, spietėsi aplink Jėzų, o Jis jiems skelbė amžinojo gyvenimo žodžius.

Taigi ištisą dieną Jono mokiniai viską matė ir girdėjo. Pagaliau Jėzus juos pasišaukė ir liepė, nuėjus pas Joną, papasakoti, ką matė ir girdėjo, pridurdamas: „Ir palaimintas, kas nepasipiktins Manimi.“ *(Mato 11, 6)* Mokiniai nunešė šią žinią, ir to pakako.

Tuo tarpu Jonas prisiminė pranašystę apie Mesiją: „Viešpats patepė Mane, kad neščiau Gerąją naujieną vargdieniams. Jis pasiuntė Mane guosti prislėgtųjų, skelbti belaisviams laisvę ir atidaryti kalėjimo duris kaliniams, skelbti Viešpaties malonės metų ir... guosti visų liūdinčiųjų.“ (*Izaijo 61, 1–2*) Jėzus iš Nazareto buvo Pažadėtasis. Faktai, patvirtinantys Jo dieviškumą, buvo akivaizdūs Jo tarnystėje kenčiančios žmonijos poreikiams. Kristaus šlovė apsireiškė Jo malonėje – Jis nusileido iki mūsų skurdžios būsenos.

Kristaus veikla ne tik bylojo Jį esant Mesiją, bet rodė, koku būdu turėjo būti įkurta Jo karalystė. Kaip pranašui Eliui dykumoje, taip ir Jonui buvo atskleista ta pati tiesa, kai „...pūtė didelis vėjas ir buvo toks stiprus, kad skaldė kalnus ir trupino į gabalus uolas prieš Viešpatį, bet Viešpaties nebuvo vėjyje. Po vėjo – žemės drebėjimas, bet Viešpaties nebuvo žemės drebėjime. Po žemės drebėjimo – ugnis, bet Viešpaties nebuvo ugnyje“ ir po ugnies Dievas prabilo į pranašą ramiu, švelniu balsu (*1 Karalių 19, 11–12*). Taigi Jėzus turėjo veikti ne griaudamas sostus ar karalystes, ne pompastika ir ne išoriniu savęs demonstravimu, bet kalbėdamas į žmonių širdis gailestingu ir pasišventusiu gyvenimu.

Dievo karalystė ateina ne išoriniu reginiu. Ji ateina per švelnų Jo Žodžio įkvėpimą, per Jo Dvasios darbą žmonių protuose ir širdyse, per širdžių bendravimą su Tuo, kuris yra Gyvenimas. Didžiausias Dievo galios pasireiškimas yra matomas žmogaus prigimtyje, kuri keičiasi į tobulą Kristaus charakterį.

Kristaus sekėjai turi būti pasaulio šviesa; tačiau Dievas neliepia, kad jie siektų šviesti patys. Jis nepitaria jokioms pasipuikuojančioms pastangoms, kurios demonstruotų viršesnę gerumą. Viešpats trokšta, kad Jo vaikų sielos būtų persmelktos Dangaus principų, kad, susidūrę su pasauliu, jie atskleistų juose uždegtą šviesą. Jų tvirta pozicija kiekvienoje gyvenimo situacijoje ir bus spindėjimo būdas.

Nei turtai, nei aukštas postas, brangūs įrengimai, architektūra ar baldai nėra esminis Dievo darbo pažangos dalykas; lygiai kaip ir laimėjimai, kurie sukelia tuščią pasididžiavimą.

Dievo akivaizdoje neturi vertės pasaulietiškas pasirodymas, kad ir kaip jis imponuotų. Nematomus ir amžinuosius dalykus Jis vertina aukščiau už matomus ir laikinuosius. Laikinieji vertingi tik tada, jeigu jie išreiškia amžinuosius. Patys iškiliausi meno dirbiniai neturi savyje tokio grožio, kurį galima būtų palyginti su sielos charakterio grožiu, kuris yra Šventosios Dvasios darbo vaisius.

Kai Dievas atsiuntė savo Sūnų į pasaulį, Jis apdovanojo žmoniją nenykstančiais lobiais – lobiais, kurie, lyginant su viso pasaulio žmonijos nuo pat pasaulio pradžios sukauptais lobiais, yra lygūs nebūčiai. Kristus atėjo į žemę ir stojo prieš žmonių vaikus kupinas amžinosios meilės, o tai yra lobis, kurį, turėdami ryšį su Jėzumi, mes pašaukti priimti, atskleisti ir perduoti kitiems.

Žmogiškosios pastangos Dievo darbe bus produktyvios tik tiek, kiek darbininkas pasišventė dievobaimingumui – atskleisti Kristaus malonės galią praktiniu gyvenimu. Kadangi Dievas mus paženklino savo antspaudu ir per mus skelbia savo meilės charakterį, mes privalome akivaizdžiai skirtis nuo pasaulio. Mūsų Išgelbėtojas mus apdengia savo teisumu.

Pasirinkdamas vyrus ir moteris tarnystei, Dievas nesidomi, kokių pasaulio turtų jie turi, koks jų išsilavinimas ar iškalba. Jis klausia: „Ar jie yra nuolankūs, kad Aš galėčiau mokyti juos savo kelio? Ar galiu dėti savo žodžius į jų lūpas? Ar jie atstovaus Man?“

Dievas gali panaudoti kiekvieną asmenį tiek, kiek gali įkvėpti Šventosios Dvasios į jo sielos šventyklą. Tarnystė, kurią Jis priims, – tai tarnystė, kuri atspindi Jo atvaizdą. Jo sekėjai kaip įgaliojimus turi skleisti pasauliui neišdildomas Jo nemirtingų principų savybes.

„Jis surinks aveles savo ranka“

Kai Jėzus tarnavo miesto gatvėse, motinos ant rankų nešinos savo ligotais ir merdinčiais mažyliais spraudėsi pro minią, stengdamosi patekti į Jo dėmesio lauką.

Pažvelkite į šias išblyškusias, pavargusias, beveik netekusias vilties, tačiau ryžtingas ir atkaklias motinas. Nešiodamos savo skausmo naštas, jos ieško Išgelbėtojo. Kadangi jas stumia atgal banguojanti spūstis, Kristus pats, žingsnis po žingsnio, ima artintis prie jų, kol atsiduria prie pat jų. Jų širdyse atsiranda viltis. Ištrykšta džiaugsmo ašaros, kai jos pastebi Jo rūpestį ir žvelgia į gailėsčio bei meilės kupinas Jo akis.

Išskyręs vieną, Išgelbėtojas skatina jos pasitikėjimą sakydamas: „Kaip Aš galiu tau padėti?“ Ji kūkčiodama išsako savo didžiulį poreikį: „Viešpatie, kad Tu pagydytum mano vaikelį.“ Kristus paima mažylį iš jos rankų, ir nuo Jo prisilietimo liga išnyksta. Mirties blyškumas dinga; venomis pasrūva gyvybinės jėgos atkurianti srovė; raumenys atgauna stiprybę. Motinai ištariami paguodos ir ramybės žodžiai; o tuoj pat pristatomas kitas toks pat ligonis. Kristus vėl panaudoja savo gyvybines galias, ir visi šlovina bei garbina Tą, kuris daro nuostabius dalykus.

Mes dažnai sustojame prie Kristaus gyvenimo didingumo. Mes kalbame apie nuostabius Jo atliktus darbus, apie stebuklus, kuriuos Jis padarė, tačiau Jo dėmesys dalykams, kurie laikomi mažiau svarbūs, yra netgi didesnis Jo didingumo įrodymas.

Žydams buvo įprasta, kad vaikai būtų atnešami kažkuriam rabinui, kad šis uždėtų rankas ir palaimintų; bet mokiniai manė, jog Išgelbėtojo darbas per daug svarbus, kad būtų trukdomas dėl tokios apeigos. Kai motinos ateidavo trokšdamos, kad jų mažuosius Jėzus palaimintų, mokiniai nepalankiai žvelgė į jas. Jie manė, jog šie vaikai per maži gauti naudos iš apsilankymo pas Jėzų, ir nusprendė, kad Jis bus nepatenkintas jų pasirodymu. Tačiau Išgelbėtojas suprato motinų naštas ir

rūpesčius, kurios norėjo auklėti savo vaikus pagal Dievo Žodį. Jis girdėjo jų maldas. Jis pats traukė jas prie savęs.

Viena motina su savo vaikeliu paliko namus ir išėjo ieškoti Jėzaus. Kelyje ji pasakė savo tikslą kaimynei ir šita panoro, kad Jėzus palaimintų ir jos vaikus. Taigi keletas motinų čion atėjo drauge su savo mažyliais. Kai kurie vaikai jau išauge iš kūdikystės iki vaikystės ir nepilnametystės amžiaus. Kol motinos išsakė savo troškimus, Jėzus su gailėsčiu klausėsi jų drovių, gaudžių prašymų. Tačiau Jis delėsė, norėdamas matyti, kaip pasiels Jo mokiniai. Kai Jis matė mokinius priekaištaujančius motinoms ir siunčiančius jas atgal, manant, jog jie daro Jam malonę, Jis parodė jiems jų klaidą, sakydamas: „Leiskite mažutėliams ateiti pas Mane ir netrukdykite, nes tokių yra Dievo karalystė.“ (*Morkaus 10, 14*) Jis ėmė vaikus ant rankų, dėjo savo rankas ant jų ir laimino.

Motinos buvo paguostos. Jos grįžo į savo namus sustiprintos ir palaimintos Kristaus žodžių. Jos buvo padrasintos imti savo naštas su nauju džiaugsmu ir viltingai dirbuotis dėl savo vaikų.

Jeigu mums būtų parodytas šios mažos grupelės gyvenimas, mes matytume motinas primenančias savo vaikams tos dienos vaizdą ir kartojančias jiems mielus Išgelbėtojo žodžius. Taip pat matytume, kaip dažnai, metams bėgant, šių žodžių atsiminimas saugojo Viešpaties atpirktus vaikus nuo nuklydimų iš kelio.

Šiandien Kristus yra toks pat gailiaširdis Išgelbėtojas, kaip kadaise vaikščiojantis tarp žmonių. Jis iš tikrųjų yra motinų Padėjėjas ir dabar, kaip kad glaudė mažuosius, laikydamas juos ant savo rankų Judėjoje. Mūsų vaikai taip pat yra atpirkti Jo krauju, kaip kad buvo atpirkti vaikai prieš daugybę metų.

Jėzus žino kiekvienos motinos širdies našta. Tas, kuris turėjo motiną, besigrumiančią su skurdu ir nepriteklumi, užjaučia kiekvieną motiną jos varge. Tas, kuris nukeliavo ilgą kelią, kad nuimtų kanaanietės širdies nerimą, taip pat padarys ir

nūdienos motinoms. Tas, kuris sugražino Naino našlei sūnų ir savo agonijoje ant kryžiaus pasirūpino savo motina, yra sujaudintas ir šių dienų motinų kančių. Jis paguos ir pagelbės kiekvienoje bėdoje, kiekviename sielvarte.

Tegul motinos ateina pas Jėzų su savo sunkumais. Jos ras pakankamai malonės, kad būtų pagelbėta rūpinantis vaikais. Kiekvienai motinai, kuri norėtų sudėti savo naštas prie Išgelbėtojo kojų, vartai atviri. Tas, kuris sakė: „Leiskite mažutėliams ateiti pas Mane ir netrukdykite“ (*Morkaus 10, 14*), tebekviečia motinas atnešti savo mažutėlius, kad Jis galėtų juos palaiminti.

Vaikuose, kurie buvo prisilietę prie Jo, Jėzus matė vyrus ir moteris, kurie priims Jo malonę bei taps Jo karalystės piliečiais, o kai kurie dėl Jo bus nukankinti. Jis žinojo, kad šie vaikai Jo klausys ir priims Jį kaip savo Išgelbėtoją daug lengviau negu suaugusieji, kurių daugelis buvo pasaulio išminties šalininkai bei kietaširdžiai. Mokydamas, Jis nusileido ligi vaikų lygio. Jis, Dangaus Didybė, atsakinėjo į jų klausimus ir supaprastino savo svarbias pamokas taip, kad suprastų ir vaikai. Jų protuose Jis sėjo tiesos sėklą, kuri, laikui bėgant, turėjo sudygti ir duoti vaisių amžinajam gyvenimui.

Kai Jėzus sakė mokiniams, kad šie nedraustų vaikams ateiti pas Jį, Jis kalbėjo apie visų laikų sekėjus – Bažnyčios vadovus, tarnautojus, padėjėjus bei visus krikščionis. Jėzus traukia vaikus, Jis liepia ir mums: „Nedrauskite jiems ateiti“, tarsi sakytų: jie ateis, jeigu jūs jiems netrukdysite.

Savo nekrikščionišku charakteriu nerodykite Jėzaus iškreiptai. Nelaikykite savo mažųjų atokiai nuo Jo dėl savo širdies šaltumo ir šiurkštumo. Niekada neduokite jiems dingsties pajusti, kad dangus nebus maloni vieta, jeigu ten būsite jūs. Nekalbėkite apie religiją kaip apie kažką, ko vaikai negali suprasti; nesielkite taip, tarsi jūs ir nesitikėjote, jog jie priims Kristų vaikystėje. Nesudarykite jiems klaidingo įspūdžio, neva Kristaus religija yra niūri religija, ir kad, ateidami pas Išgelbėtoją, jie privalo atsisakyti visko, kas gyvenimą daro džiugų.

Kadangi Šventoji Dvasia veikia vaikų širdis, bendradarbiaukite su Ja ir jūs. Mokykite juos, kad Išgelbėtojas kviečia juos, ir niekas negali suteikti Jam didesnio džiaugsmo, kaip jų atsidavimas Jam jų amžiuje, kupiname žydėjimo ir žvalumo.

Tėvų atsakomybė

Su tais, kuriuos Išgelbėtojas atpirko savo krauju, Jis elgiasi be galo švelniai. Jo meilė duoda Jam teisę pretenduoti į juos. Jis žvelgia į juos su neapsakomu ilgesiu. Jo širdis ilgisi ne tik mokytų ir žavių vaikų, bet ir tų, kurie paveldėjo ir dėl aplaidumo turi atgrasius charakterio bruožus. Daugelis tėvų nesuvokia, kiek jie atsakingi už tokius savo vaikų bruožus. Tėvai neturi nei švelnumo, nei išminties, kaip elgtis su paklydėliais vaikais, kuriuos jie tokius padarė. Tačiau Jėzus žvelgia į tokius vaikus su gailesčiu. Jis žino tokių pasekmių priežastis.

Nukreipiant šiuos kaltuosius ir paklydusius vaikus pas Išgelbėtoją, krikščionis darbininkas gali būti Kristaus atstovas. Išmintingai ir taktiškai jis gali padrąsinti juos ir suteikti vilties, ir per Kristaus malonę pamatyti jų pasikeitusį charakterį taip, kad apie juos galima būtų pasakyti: „Tokių yra Dangaus karalystė.“

Penkiais miežinės duonos kepalėliais pamaitinta daugybė

Visą dieną, kai Kristus mokė pajūryje, minios žmonių būriavosi aplink Jį ir Jo mokinius. Jie klausėsi Jo malonių žodžių, tokių paprastų ir tokių aiškių, kad šie jų sieloms buvo lyg Gileado balzamas. Gydantis Jo dieviškos rankos prisilietimas sergantiems gražino sveikatą, o mirštantiems gyvybę. Diena jiems atrodė tarsi dangus žemėje, tad nesuvokė, kiek ilgai jie nieko nevalgė.

Saulė grimzdo vakarop, o žmonės dar užsibuvo. Pagaliau prie Kristaus priėjo mokiniai, ragindami Jį, kad minią – jos labai – reikėtų leisti skirstytis. Daugumas atėjo iš labai toli ir nuo ryto nieko nebuvo valgę. Aplinkiniuose miesteliuose ir gyvenvietėse jie galėtų įsigyti maisto. Tačiau Jėzus tarė: „Jūs duokite jiems valgyti.“ (*Mato 14, 16*) Tada atsigręžęs į Pilypą, Jis paklausė: „Kur pirsime duonos jiems pavalgydinti?“ (*Jono 6, 5*)

Pilypas apžvelgė galvų jūrą ir pagalvojo, kad neįmanoma aprūpinti maistu tokią didžiulę minią. Jis atsakė, kad už du šimtus denarų (vienas denaras buvo dienos uždarbis) duonos neužteks, kad padalinus, kiekvienas gautų bent po gabalėlį.

Jėzus pasiteiravo, kiek maisto būtų galima surasti pas žmones. Andriejus tarė: „Čia yra berniukas, kuris turi penkis miežinės duonos kepalikus ir dvi žuvis. Bet ką tai reiškia tokiai daugybei!“ (*Jono 6, 9*) Jėzus liepė visa tai Jam atnešti. Tada Jis paliepė mokiniams susodinti žmones ant žolės. Kai tai buvo padaryta, Jis paėmė maistą, „pažvelgė į dangų, palaimino, laužė ir davė mokiniams, o tie dalijo žmonėms. Visi valgė ir pasisotino. Ir pririnko nulikusią gabaliukų dvylika pilnų pintinių“ (*Mato 14, 19–20*).

Kad Kristus pamaitino didžiulę minią žmonių, tai buvo dieviškosios galios stebuklas; tačiau koks kuklus buvo maistas – tik žuvis ir miežinė duona; tai buvo kasdienis Galilėjos žvejų maistas.

Kristus galėjo padengti žmonėms gausių valgių stalą, tačiau paruoštas maistas vien tik apetitui patenkinti nebūtų perdavęs naudingos pamokos. Šio stebuklo dėka Kristus troško pamokyti paprastumo. Jeigu šiandien žmonių įpročiai būtų kuklūs, jeigu jie gyventų harmonijoje su gamtos dėsniais, kaip kad pradžioje gyveno Adomas su Ieva, tuomet maisto atsargų būtų apstu ir būtų patenkinti visos žmonijos šeimos poreikiai. Deja, savanaudiškumas ir nuolaidžiavimas apetitui atnešė nuodėmę ir kančią, viena vertus – dėl pertekliaus, kita vertus – dėl skurdo.

Jėzus nesiekė patraukti žmones prie savęs, patenkindamas jų apetitą prabangiu maistu. Tai didžiulei, pavargusiai ir alkanai miniai po ilgos jaudinančios dienos paprastas maistas buvo Jo galios ir švelnaus rūpinimosi jais garantija, kad Jis pasirūpins ir viskuo, kas būtina gyvenimui. Išgelbėtojas nepažadėjo savo sekėjams pasaulietiškos prabangos; jų dalia gali būti ir neturtas, tačiau Jo Žodis garantuoja, kad jų poreikiai bus patenkinti; Jis pažadėjo duoti ir tai, kas geriau už žemiškuosius turtus, – nuolatinę ramybę savo buvimu šalia.

Kai minia buvo pamaitinta, maisto liko apščiai. Jėzus savo mokiniams paliepė: „Surinkite nulikusius gabalėlius, kad niekas nepražūtų.“ (*Jono 6, 12*) Šie žodžiai reiškia daugiau nei sudėti maistą į pintines. Pamoka buvo dviguba. Nieko negalima švaistyti. Mes negalime praleisti net laikinos naudos. Mes negalime nepaisyti nieko, kas galėtų pasitarnauti žmonijos labui. Tegul būna surinkta viskas, kas palengvins alkanos žmonijos skurdą. Taip pat kruopščiai mes turime kaupti dangiškąją duoną, kad patenkintume sielos reikmes. Mes gyvename kiekvienu Dievo žodžiu. Ką Dievas yra kalbėjęs, nieko negalima prarasti. Nė vieno žodžio, kuris siejasi su mūsų amžinuoju išgelbėjimu, negalime atmesti. Nė vienas žodis negali kristi žemėn be naudos.

Stebuklas su duonos kepalėliais mus moko, jog esame priklausomi nuo Dievo. Kai Kristus pamaitino penkis tūkstančius, maisto arti nebuvo. Akivaizdu, Jėzus neturėjo tam lėšų. Čia, tyrlaukiuose, Jis buvo su penkiais tūkstančiais žmonių, be moterų ir vaikų. Jis nekvieta tokios daugybės sekti Juo į ten. Trokšdami būti su Juo, jie patys atėjo be kvietimo ar įsakymo. Tačiau Jis žinojo, jog visą dieną klausydamiesi Jo mokymo, jie išalko ir nusilpo. Jie buvo toli nuo savo namų, o naktis čia pat. Daugelis jų neturėjo už ką įsigyti maisto. Tas, kuris dėl jų išpasninkavo keturiasdešimt dienų dykumoje, negalėjo leisti, kad jie grįžtų alkani į savo namus.

Dievo Apvaizda nuvedė Jėzų ten, kur Jis buvo, todėl Jis priklausė nuo dangiškojo Tėvo priemonių, kuriomis galėjo palengvinti žmonių vargus. Kai mes patenkame į sunkią padėtį, esame priklausomi nuo Dievo. Kiekvienoje kritinėje situacijoje mes turime ieškoti pagalbos pas Tą, kurio valdžioje beribiai resursai.

Šio stebuklo atveju Kristus viską gavo iš Tėvo; Jis tai perdavė mokiniais, mokiniai – žmonėms, o žmonės – vieni kitiems. Taigi visi, kurie susiję su Kristumi, iš Jo gaus gyvybės duonos ir perduos ją kitiems. Jo mokiniai yra Dievo numatyta priemonė, susiejanti Kristų ir žmoniją.

Kai mokiniai išgirdo Išgelbėtojo įsakymą: „Jūs duokite jiems valgyti“, jų mintyse kilo daugybė kliūčių. Jie ėmė klausinėti: „Ar mums eiti į kaimą nupirkti duonos?“ Tačiau ką pasakė Kristus? „Jūs duokite jiems valgyti.“ Mokiniai atnešė Jėzui viską, ką turėjo, bet Jis nepakvietė jų valgyti. Jis liepė jiems patarnauti žmonėms. Jo rankose maisto daugėjo, o mokinių rankos, siekusios Kristų, niekada netušėjo. Mažų atsargų pakako visiems. Kai minia buvo pamaitinta, tuomet ir mokiniai valgė su Jėzumi brangų Dangaus parūpintą maistą.

Kai matome varganų, beraščių, liūdinčiųjų skurdą, mums dažnai sugelia širdis. Mes klausiamo: „Kokia nauda iš mūsų silpnų jėgų ir menkų resursų, norint palengvinti baisų skurdą? Ar nepalaukus mums kažko galingesnio, kas vadovautų šiam darbui, ar kokios nors organizacijos, kuri imtųsi šio reikalo?“ Kristus sako: „Jūs duokite jiems valgyti.“ Naudokite lėšas, laiką, galimybes, kurias turite. Atneškite savo miežinius kepaliukus Jėzui.

Nors jūsų ištekliai negalės pamaitinti tūkstančių, bet jų gali pakakti pamaitinti vienam. Kristaus rankose mažmožis gali pamaitinti daugelį. Kaip Kristaus mokiniai, duokite, ką turite. Kristus padidins dovaną. Jis atlygins doriems ir nuoširdžiai Juo pasitikintiems. Tai, kas atrodo kaip menkas užkandis, virst turtingomis vaišėmis.

„Kas šykščiai sēja, šykščiai ir pjaus, o kas dosnīai sēja, dosnīai ir pjaus... Dievas gali apipilti jus visokeriopomis malonēm, kad visuomet ir visais atžvilgiais būtumēte aprūpinti ir galētumēte dosnīai imtis bet kokio gero darbo, kaip parašyta: 'Jis pažērē, padalījo vargdieniams; Jo teisumas amžīais išlieka.' Tasai, kuris parūpina sēklos sējėjui ir duonos valgytojui, parūpins jums sēklos, padaugins jā ir padēs subrēsti jūsu geradarybēs vaisiams. Jūs tapsite visokeriopai pasiturintys ir galēsīte būti dosnūs, kad mes turētume už kā dēkoti Dievui.“
(2 Korintiečiams 9, 6–11)

Su gamta ir Dievu

Išgelbėtojo gyvenimas žemėje buvo bendravimo su gamta ir Dievu gyvenimas. Šiame bendravime Jis mums atskleidė gyvybinės galios paslaptį.

Jėzus buvo nuoširdus, pastovus darbininkas. Niekada tarp žmonių negyveno kitas toks žmogus kaip Jis, taip apkrautas pareigomis. Niekas niekada nėra nešęs tokios sunkios pasaulio kančių ir nuodėmių naštos. Niekas kitas nėra triūsęs su tokiu nepasotinamu užsidegimu žmonijos gerovei. Tačiau Jis gyveno sveiką gyvenimą. Tiek fiziškai, tiek dvasiškai Jis simbolizavo aukojamą avinėlį „be kliaudos ir dėmės“ (*1 Petro 1, 19*). Tiek kūnu, tiek siela Jis buvo pavyzdys, kokią Dievas numatė būti žmoniją, jeigu ji būtų buvus klusni Jo Įstatymui.

Žiūrėdami į Jėzų, žmonės matė veidą, kuriame dieviškoji užuojauta buvo darnoje su proto galia. Jis atrodė apgaubtas dvasinės gyvybės atmosferos. Kadangi Jo elgsena buvo švelni ir kukli, Jis veikė žmonės nematoma išminties galia, kuri buvo paslėpta, tačiau kurios nebuvo įmanoma visiškai nuslėpti.

Jėzaus tarnystės metu Jam įkandin nuolat sekė klastingi ir veidmainiški žmonės, kurie kėsinosi į Jo gyvybę. Jį persekiojo šnipai, budriai klausydami Jo žodžių, kad galėtų rasti priekabių. Aštriau ir labiausiai išsilavinę tautų protai siekė sužlugdyti Jį ginčiais. Tačiau jie niekada negalėjo pasiekti pranašumo. Jiems tekdavo pasitraukti iš „mūšio“ lauko apstulbintiems ir sugėdintiems kuklaus Galilėjos Mokytojo. Kristaus mokslas buvo gaivus ir galingas, kokio nėra turėjęs joks žmogus. Net Jo priešai buvo priversti pripažinti: „Niekados žmogus nėra taip kalbėjęs.“ (*Jono 7, 46*)

Jėzaus vaikystė, prabėgusi varge, nebuvo sugadinta nenatūralių iškrypusios kartos polinkių. Dirbdamas prie staliaus varstoto, nešiodamas namų ūkio naštas, mokydamasis klusnumo bei atkaklaus triūso, atgaivą Jis rasdavo gėrėdamasis gamtos vaizdais, kur kaupė žinias, siekdamas suprasti gamtos paslaptis. Jis tyrinėjo Dievo Žodį, ir didžiausios Jo laimės valandos buvo tada, kai Jis galėjo atsitraukti nuo savo darbo ir išeiti į laukus pamąstyti ramiuose slėniuose, bendrauti su Dievu kalno šlaituose ar vaikštinėjant tarp miško medžių. Ankstyvieji rytai dažnai Jį užklupdavo kažkurioje nuošalioje vietoje bemažantį, tyrinėjantį Šventąjį Raštą ar besimeldžiantį. Giedojimu Jis pasveikindavo ryto šviesą. Padėkos giesmėmis Jis skaidrindavo savo darbo valandas ir įnešdavo dangiškojo džiaugsmo plūšantiems ir nuliūdusiems.

Per savo tarnystę Jėzus daugiau laiko praleisdavo atviroje gamtoje. Jis pėsčiomis keliavo iš vietos į vietą ir daugiausia mokė po atviru dangumi. Mokydamas savo mokinius, Jis dažnai išeidavo iš miesto sumaištis į laukų ramybę, kuri labiau derinosi su paprastumu, tikėjimo ir pasiaukojimo pamokomis, kurių Jis troško juos išmokyti. Jie rinkdavosi po lapuotais medžiais kalno šlaituose, tačiau truputį atokiau nuo Galilėjos ežero, kur buvo pašaukti apaštalauti Dvylika ir pasakytas Kalno pamokslas.

Kristus mėgo suburti žmones aplink save po mėlynu dangumi, ant žolėto kalvos šlaito ar ežero paplūdimyje. Čia, apsuptas savo paties sukurtų kūrinių, Jis galėjo pakreipti jų mintis nuo dirbtinių dalykų į tikruosius. Per gamtą buvo atskleisti Jo karalystės principai. Kai žmonės, pakėlę akis į Dievo sukurtas kalvas, gėrėdavosi nuostabiais Jo rankų darbais, jie galėjo mokytis ir brangių dieviškosios tiesos pamokų. Ateityje dieviškojo Mokytojo pamokos bus kartojamos apmąstant gamtos reiškinius. Mintys bus pakylėtos į kilnius dalykus, o širdis ras ramybę.

Mokinius, kurie dirbo kartu su Juo, Jėzus dažnai kuriam laikui paleisdavo, kad šie apsilankytų savo namuose ir pailsėtų; tačiau bergždžios buvo jų pastangos atitraukti nuo darbo Jį patį. Ištisomis dienomis Jis tarnavo atėjusioms pas Jį minioms, o vakarais ar ankstyvais rytais Jis pasitraukdavo į kalną šventyklą pabendrauti su savo Tėvu.

Dažnai Jo nepaliaujamas darbas ir ginčai su priešais bei klaidinančiu rabinų mokymu Jį taip nuvargindavo, kad Jo motina ir broliai, net Jo mokiniai nuogaštavo, jog Jo gyvybei gresia pavojus. Tačiau, kai Jis grįždavo po maldos valandų, kuriomis užbaigdavo triūso dieną, jie pastebėdavo, kad Jo veidas buvo ramus, giedras ir, atrodo, kad gyvybingumas bei galia pripildė visą Jo esybę. Praleidęs valandas vienumoje su Tėvu, Jis kas rytą grįždavo, kad neštų dangaus šviesą žmonijai.

Būtent mokiniams, grįžus iš pirmos misionieriškos kelionės, Jėzus įsakmiai pasiūlė eiti į nuošalią vietą ir kurią laiką pailsėti. Kai mokiniai grįžo kupini džiaugsmo dėl savo, kaip Evangelijos šauklių, sėkmės, juos pasiekė žinia apie Jono Krikštytojo mirtį nuo Erodo rankos. Tai buvo karti širdgėla ir nusivylimas. Jėzus žinojo, kad palikdamas Krikštytoją mirti kalėjime, Jis rūsčiai išbando mokinių tikėjimą. Su užuojauta ir švelnumu Jis žvelgė į jų susigraudinusius veidus ir užverktas akis. Kai Jis ištarė: „Eikite sau vieni į negyvenamą vietą ir truputį pailsėkite“, Jo paties akys buvo pilnos ašarų, o balsas virpėjo iš graudulio (žr. *Morkaus 6, 31*).

Šiaurinėje Galilėjos jūros pakrantėje, netoli Betsaidos, buvo nuošalus regionas, gražus savo gaivia, žalia augmenija, maloniai siūlantis prieglobstį Jėzui ir Jo mokiniams. Į šią vietą jie ir iškeliavo savo valtimi į kitą ežero pusę. Čia jie galėjo pailsėti nuošaliai nuo minios sumaišties. Čia mokiniai galėjo klausytis Kristaus žodžių, netrukdomi fariziejų replikų ir kaltinimų. Čia jie vylėsi nors trumpai pabendrauti savo Viešpaties draugijoje.

Neilgai Jėzus galėjo pabūti su savo mylimaisiais, tačiau kokios brangios buvo mokiniams tos trumpos valandėlės. Jie kalbėjosi apie Evangelijos darbą ir galimybes, kaip veiksmingiau darbuotis, kad žmonės būtų pasiekiami. Kai Jėzus atskleidė mokiniams tiesos turtus, juos atgaivino dieviškoji malonė ir įkvėpė vilties bei drąsos.

Bet greitai Jėzus buvo minios surastas. Numanydami, kad Jis pasitraukė į savo įprastinę nuošalią vietą, žmonės nusekė paskui Jį į ten. Jėzaus viltis turėti nors valandą poilsio, buvo prarasta. Tačiau gerasis avių Ganytojas savo tyros, gailestingos širdies gilumoje mylėjo ir gailėjo šių nerimstančių, ištroškusių sielų. Jis visą dieną tarnavo jų reikmėms, o vakarais paleisdavo juos namo pailsėti.

Visiškai pasišventusiam kitų gerovei Išgelbėtojui buvo būtina pasitraukti nuo nepaliaujamos veiklos ir sąlyčio su žmonijos reikmėmis, kad Pats pailsėtų ir netrukdomai pabendrautų su savo Tėvu. Kai Jį sekusi minia pasitraukdavo, Jis eidavo į kalnus ir ten, vienas su Dievu, išliedavo savo sielą maldoje už šiuos kenčiančius, vargšus nusidėjėlius.

Kada Jėzus sakė savo mokiniams, kad pjūtis didelė, o darbininkų maža, Jis neragina jų nepaliaujamai plušėti, bet liepė: „Melskite pjūtis Šeimininką, kad atsiųstų darbininkų į savo pjūtį.“ (*Mato 9, 38*) Ir šiandien savo sunkiai dirbantiems bendradarbiams, kaip ir savo pirmiesiems mokiniams, Jis kalba užuojautos žodžiais: „Eikite sau vieni... ir truputį pailsėkite.“ (*Morkaus 6, 31*)

Visiems, kurie mokomi Dievo, reikia ramios valandėlės, kad galėtų iširti savo širdį, pabendrauti su gamta ir Dievu. Juose turi pasireikšti gyvenimas, kuris nedera su pasauliu ir jo papročiais ar jo veikla; siekiant pažinti Dievo valią, jiems reikia turėti asmeninę patirtį. Mes asmeniškai privalome girdėti Jį kalbant mūsų širdžiai. Kai visi kiti balsai nutyla, ir tyloje mes nurimstame Jo akivaizdoje, sielos tyla labiau išryškina Dievo balsą. Jis mums liepia: „Taikykitės ir žinokite, kad Aš

esu Dievas.“ (*Psalmė 46, 11*) Tai veiksmingas pasiruošimas bet kokiam Dievo darbui. Kiekvienas, kas skubančios minios ir intensyvaus gyvenimo krūvio apsuptyje ras atgaivos valandėlę pabendrauti su Dievu ir gamta, bus apgaubtas šviesos ir ramybės atmosferos, pajus naujų fizinių ir protinių jėgų antplūdį. Jo gyvenimas skleis malonų aromatą ir atvers dieviškąją galią, kuri pasieks žmonių širdis.

Tikėjimo prisilietimas

„Jei tik palytėčiau Jo drabužį, išgyčiau.“ (*Mato 9, 21*) Ištarusi šiuos žodžius buvo varginga moteris, kuri dvylika metų kentėjo nuo gyvenimą sunkinančios ligos. Ji išleido visas lėšas gydytojams ir vaistams tik tam, kad sužinotų, jog liga nepagydoma. Tačiau, kai ji išgirdo apie Didįjį Gydytoją, jos viltys atgijo. Ji manė: „Jeigu priartėsiu pakankamai arti, kad galėčiau Jį užkalbinti, pasveiksiu.“

Kristus buvo kelyje į žydų rabino Jayro, kuris maldavo Jį ateiti ir pagydyti jo dukrelę, namus. Sielvartingas maldavimas: „Mano dukrelė miršta! Ateik ir uždėk ant jos rankas, kad pagytų ir gyventų“ (*Morkaus 5, 23*), palietė jautrią, gailingą Kristaus širdį, ir Jis tuojau pat kartu su maldautoju iškeliaavo į jo namus.

Jie yrėsi pirmyn, bet lėtai, nes minia spaudė Kristų iš visų pusių. Sprausdamasis pro minią, Išgelbėtojas priėjo tą vietą, kur netoliese stovėjo kenčianti moteris. Ji visaip stengėsi prie Jo priartėti, bet veltui. O dabar artėjo jos proga. Moteris nematė galimybės Jį užkalbinti. Ji nenorėjo trukdyti Jo, lėtai einančio į priekį. Bet ji buvo girdėjusi, kad pasveikti galima palietus Jo apsiaustą; ir, bijodama prarasti vienintelę galimybę pasveikti, ji primygtinai spraudėsi priekin, pati sau sakydama: „Jeigu paliesiu bent Jo drabužį, išgysiu.“ (*Morkaus 5, 28*)

Kristus žinojo kiekvieną jos mintį ir Pats žengė jos link ten, kur ji stovėjo. Jis suprato jos didžią reikmę ir padėjo pasireikšti jos tikėjimui.

Jam einant pro šalį, ji ištiesė ranką ir vos palytėjo Jo drabužio kraštą. Tą akimirką ji suprato, kad pagijo. Į tą vienintelį palytėjimą buvo sutelktas jos viso gyvenimo tikėjimas,

ir tučtuojau jos skausmas bei silpnumas dingo. Akimirksniu ji pajuto virpulį, tarsi visomis jos esybės gyslomis prabėgo elektros srovė. Ją užplūdo tobulos sveikatos jausmas. „Ji pajuto kūnu, kad yra pasveikusi iš savo negalios.“ (*Morkaus 5, 29*)

Kupina dėkingumo moteris troško dėkoti Galingajam Gydytojui, kuris padarė daugiau vieninteliu palytėjimu negu gydytojai per dvylika ilgų metų; tačiau ji neišdrįso. Didžiai dėkinga širdimi ji stengėsi išsiveržti iš minios spūsties. Staiga Jėzus sustojo ir aplink žvalgydamasis paklausė: „Kas Mane palietė?“

Petras, su nuostaba į Jį žvelgdamas, tarė: „Mokytojau, minia Tave spaudžia ir stumia.“ (*Luko 8, 45*) Bet Jėzus atsakė: „Mane kažkas palietė, nes Aš pajutau, kad iš Manęs išėjo galia.“ (*Luko 8, 46*) Jis gebėjo atskirti tikėjimo prisilietimą nuo paprasto nerūpestingos minios lietimosi. Kažkas palietė Jį su ypatingu užmoju ir gavo, ko troško.

Kristus paklausė ne dėl savęs. Jis norėjo duoti pamoką miniai, savo mokiniams ir šiai moteriai. Jis norėjo suteikti vilties kenčiantiems. Jis norėjo parodyti, kad būtent tikėjimo dėka gydančioji galia atliko gydantį veiksma. Moters pasitikėjimas negalėjo likti nepaaiškintas. Dievas privalo būti pašlovinamas dėl jos didžio tikėjimo. Kristus troško, kad ji suprastų, jog Jis pritarė jos tikėjimo veiksmui. Jis negalėjo leisti, kad ji pasišalintų pusiau palaiminta. Ji negalėjo likti nežinioje, kad Jis žino apie jos kančią, ji negalėjo likti nežinioje apie Jo gailestingą meilę ir kad Jis pritaria jos tikėjimui Jo galia, kuri gali išgelbėti absoliučiai visus, ateinančius pas Jį.

Nenuleisdamas akių nuo moters Kristus primygtinai reikalavo prisipažinti, kas Jį palietė. Supratusi, jog nepavyks nuslėpti, moteris išėjo priekin drebėdama ir kniubo Jėzui po kojų. Su dėkingumo ašaromis ji Jam pasakojo visų akivaizdoje, kodėl ji palietė Jo drabužį ir kad akimirksniu pasveiko. Ji baiminosi, kad Jo drabužio palietimas galėjo būti perdėtas pasitikėjimas savimi, tačiau iš Kristaus lūpų neišsprūdo joks

pasmerkimo žodis. Jo atsakas buvo tik pritariantis. Jo žodžiai sklido iš Jo mylinčios širdies, kupinos užuojautos moters sielvartui. Tuomet Jėzus švelniai tarė: „Dukterie, tavo tikėjimas išgelbėjo tave. Eik rami!“ (*Luko 8, 48*) Kokie džiuginantys buvo jai šie žodžiai! Dabar baimė, kad ji įžeidė Jėzų, jau nebekartino jos džiaugsmo.

Smalsi minia, kuri spietėsi aplink Jėzų, negavo gyvybinės galios. Tik kenčianti moteris, kuri Jį palietė tikėdama, pasveiko. Taip ir dvasiniuose dalykuose paprastas prisilietimas skiriasi nuo tikėjimo prisilietimo. Tikėjimas Kristumi tik kaip pasaulio Išgelbėtoju niekada nepagydytų sielos. Tikėti išgelbėjimu nereiškia vien tik pritarti Evangelijos tiesai. Tikrasis tikėjimas yra tas, kuris priima Kristų kaip asmeninį Išgelbėtoją. Dievas atidavė savo viengimį Sūnų, kad „aš, Juo tikėdamas, neprašūčiau, bet turėčiau amžinąjį gyvenimą“ (*žr. Jono 3, 16*). Kai ateinu pas Kristų pagal Jo Žodį, man būtina tikėti, jog aš gaunu Jo išgelbėjančią malonę. Dabarties gyvenime esu pakviestas gyventi „tikėjimu į Dievo Sūnų, kuris pamilo mane ir paaukojo save už mane“ (*Galatams 2, 20*).

Daugumai tikėjimas – tik požiūris. Išgelbėjantis tikėjimas yra sandoris, kurio pagrindu priėmusieji Kristų sandoros ryšiais susijungia su Dievu. Gyvasis tikėjimas numato stiprybės, pasikliaujančio tikėjimo didėjimą, kurio dėka per Kristaus malonę siela įgyja neįveikiamą jėgą.

Tikėjimas yra galingesnis nugalėtojas nei mirtis. Jeigu ligoniai būtų skatinami nukreipti tikėjimo žvilgsnius į Didįjį Gydytoją, mes pamatytume nuostabius vaisius. Tai atkurtų jų kūno ir sielos gyvybę.

Darbuodamiesi su blogų įpročių aukomis, užuot akcentavę jų beviltiškumą ir būsimą pragaištį, į kurią jie skuba, nukreipkite jų žvilgsnius į Jėzų. Padėkite jiems sutelkti dėmesį į dangiškąją šlovę. Tai pasitarnaus jų kūno išgydymui ir sielos išgelbėjimui labiau nei priminimas jiems, bejėgiams ir beviltiškiems paliegėliams, apie visą kapo keliamą siaubą ir baimę.

„Jis išgelbėjo mus... iš savo gailestingumo“

Šimtininko tarnas gulėjo suparalyžiuotas. Romėnų tarnai būdavo vergai, perkami ir perduodami prekyvietėse, ir dažnai su jais buvo elgiamasi šiurkščiai bei žiauriai; tačiau šimtininkas buvo švelniai prisirišęs prie savo tarno ir labai troško, kad jis pasveiktų. Jis tikėjo, kad Jėzus gali jį pagydyti. Jis nebuvo matęs Išgelbėtojo, bet tai, ką jis girdėjo, įkvėpė tikėjimą. Nepaisant žydų formalizmo, šis romėnas buvo įsitikinęs, kad pastarųjų religija buvo pranašesnė už jo paties. Jis jau buvo įveikęs tautinio prietaringumo ir neapykantos barjerus, kurie skyrė užkariautojus nuo pralaimėtojų. Jis akivaizdžiai rodė pagarbą Dievo tarnystei ir buvo malonus su žydais kaip Dievo garbintojais. Kristaus mokyme, kaip jam buvo perduota, jis atrado tai, kas siejosi su jo sielos poreikiu. Visa, kas dvasiško buvo jame, pasidavė Išgelbėtojo žodžių poveikiui. Bet jis pats manė esąs nevertas prisiartinti prie Jėzaus, tad kreipėsi į žydų vyresniusius, kad šie kreiptųsi į Jėzų su prašymu dėl jo tarno išgydymo.

Vyresnieji pristatė šį reikalą Jėzui, paragindami: „Jis vertas, kad jam tai padarytum, nes jis myli mūsų tautą ir mums yra pastatęs sinagogą.“ (Luko 7, 4–5)

Tačiau kelyje į šimtininko namus Jėzų pasiekia žinia nuo paties pareigūno: „Viešpatie, nesivargink! Aš nesu vertas, kad užeitum po mano stogu.“ (Luko 7, 6)

Kol Išgelbėtojas dar kelyje, šimtininkas pats papildė žinią sakydamas: „Aš taip pat nelaikiau savęs vertu ateiti pas Tave. Bet tark žodį, ir tepasveiksta mano tarnas! Juk ir aš, pats būdamas valdinys, turiu sau pavaldžių kareivių. Taigi sakau vienam: ‘Eik!’ – ir jis eina; sakau kitam: ‘Ateik čionai!’ – ir jis ateina; sakau tarnui: ‘Daryk tai!’ – ir jis daro.“ (Luko 7, 7; Mato 8, 8–9) „Aš atstovauju Romos valdžiai, ir mano kareiviai pripažįsta mano autoritetą kaip aukščiausią. Taigi ir Tu atstovauji beribio Dievo valdžiai, ir visa kūrinija paklūsta Tavo žodžiui.

Taigi Tu turi teisę įsakyti ligai pasitraukti, ir ji Tau paklus. Tik tark žodį, ir mano tarnas pasveiks.“

Jėzus tarė: „Eik, tebūnie tau, kaip įtikėjai!“ „Ir tą pačią valandą tarnas pagijo.“ (*Mato 8, 13*)

Žydų vyresnieji gerai kalbėjo Kristui apie šimtininką, nes jis buvo malonus „mūsų tautai“. Jis „vertas, – sakė jie, – nes jis... mums yra pastatęs sinagogą.“ Bet šimtininkas apie save kalbėjo: „Aš nesu vertas.“ Tačiau jis nebijojo prašyti Jėzaus pagalbos. Jis pasitikėjo ne savo gerumu, bet Išgelbėtojo gailestingumu. Vienintelis jo argumentas buvo jo didžiulis poreikis.

Lygiai taip ateiti pas Kristų gali kiekvienas žmogus. „Jis išgelbėjo mus... ne dėl mūsų atliktų teisumo darbų, bet iš savo gailestingumo.“ (*Titui 3, 5*) Ar tu manai, jog būdamas nusidėjęs negali tikėtis gauti Dievo palaiminimą? Atmink, kad Kristus atėjo į šį pasaulį gelbėti nusidėjęlių. Mes neturime, kas galėtų mus rekomenduoti Dievui; dabar ir visada vienintelis mūsų maldavimas – tai mūsų visiškai bejėgiška būsena, kuri padaro Jo gelbėjančią jėgą būtinybe. Išsižadėdami bet kokio savim pasiklovimo, mes galime žvelgti į Golgotos kryžių ir tarti:

„O, nieko verto savo rankoj neturiu...

Tik tavo kryžiaus aš laikausi įsitovėres.“

„Jei ką gali?!“ Tikinčiam viskas galima!“ (*Morkaus 9, 23*) Būtent toks tikėjimas, kuris sujungia mus su Dangumi, duoda stiprybės atremti tamsos jėgoms. Kristuje Dievas numatė priemonės visiems mūsų blogiems bruožams išgyvendinti ir atsispirti kiekvienai, kad ir labai stipriai pagundai.

Tačiau daugelis jaučia, jog jiems stinga tikėjimo, todėl stovi atokiai nuo Kristaus. Tegul šios sielos, suvokiančios savo bejėgiškumą ir nevertumą, puola gailestingo Išganytojo malonėn. Žiūrėkite ne į save, bet į Kristų. Tas, kuris išgydė ligonius ir išvarė demonus, kai vaikščiojo tarp žmonių, tebėra tas pats galingasis Išgelbėtojas. Tad griebkis Jo pažadų, tarsi gyvybės medžio lapų: „Ateinančio pas Mane Aš neatstumsiu.“

(Jono 6, 37) Kai tu eini pas Jį, tikėk, kad Jis tave priima, nes yra pažadėjęs. Kol taip elgsiesi, tu niekada nežūsi. Niekada.

„O Dievas mums parodė savo meilę tuo, kad Kristus numirė už mus, kai tebebuvo nusidėjėliai.“ (Romiečiams 5, 8)

Ir „Jei Dievas už mus, tai kas gi prieš mus? Jeigu Jis nepaigailėjo nė savo Sūnaus, bet atidavė Jį už mus visus, tai kaipgi Jis ir visko nedovanotų kartu su Juo?“ (Romiečiams 8, 31–32)

„Aš juk esu tikras, kad nei mirtis, nei gyvenimas, nei angelai, nei kunigaikštystės, nei dabartis, nei ateitis, nei galybės, nei aukštumos, nei gelmės, nei jokie kiti kūriniai negalės mūsų atskirti nuo Dievo meilės, kuri yra mūsų Viešpatyje Kristuje Jėzuje.“ (Romiečiams 8, 38–39)

„Tu gali mane padaryti švarų“

Iš visų Rytuose žinomų ligų, raupsai buvo siaubingiausia liga. Nepagydoma ir infekcinė liga, kuri subjaurodavo savo aukas, net narsiausius pripildydavo baimės. Tarp žydų ji buvo laikoma bausme už nuodėmes ir todėl buvo vadinama „rykšte“, „Dievo pirštu“. Giliai įsišaknijusi, neišnaikinama, mirtina, ji simbolizavo nuodėmę.

Įstatymo apeiginiu požiūriu raupsuotasis buvo paskelbiamas esąs nešvarus. Visa, prie ko tik ligonis prisiliesdavo, tapdavo nešvaru. Nuo jo kvėpavimo užsiteršdavo ir oras. Tarsi miręs, ligonis buvo izoliuojamas – apgyvendinamas toli nuo žmonių būstų. Tas, kuris aptikdavo, jog susirgo šia liga, privalėjo pasirodyti kunigui, kuris ištirdavęs ir patvirtindavęs ligos faktą. Jeigu tai raupsai, žmogus būdavo izoliuojamas nuo šeimos, atskirtas nuo Izraelio bendrijos ir pasmerktas prisijungti tik prie tų, kurie kentė tą pačią negalią. Net karaliams ar valdovams nebuvo išimčių. Monarchas, ištiktas šios siaubingos ligos, privalėjo palikti valdžią ir bėgti iš visuomenės.

Toli nuo draugų bei savo giminių raupsuotasis kentė savo prakeikimo nelaimę. Jis buvo priverstas pranešti apie savo

bėdą, perplėsti savo drabužius ir skelbti pavojų, įspėdamas visus bėgti nuo jo užkrečiančio artumo. Šauksmas „Nešvarus! Nešvarus!“, išsiveržęs iš vienišo tremtinio gedulinga gaida, buvo įspėjamasis pranešimas, girdimas su baime ir pasibjaurėjimu.

Kristaus tarnystės regionuose buvo daug tokių nelaimėlių, ir kai juos pasiekė žinios apie Jį, atsirado vienas, kurio širdyje įsižiebė viltis. Jeigu jis eis pas Jėzų, Šis gali išgydyti. Tačiau kaip jis suras Jėzų? Kaip jis prisistatys Gydytojui, jeigu yra pasmerktas izoliacijai iki gyvos galvos? Ir ar Kristus imsisi jį gydyti? Ar Jis, kaip fariziejai ir net gydytojai, nepaskelbs jį prakeiktu ir nelieps nešdintis iš žmonių susibūrimo vietų?

Jis permąstė viską, ką girdėjo apie Jėzų. Nė vienas, kas tik ieškojo Jo pagalbos, nebuvo nuvarytas šalin. Vargšas žmogelis ryžosi susirasti Išgelbėtoją. Nors atskirtas nuo miestų, galimas dalykas, jis galėtų susidurti su Jėzumi kažkuriame nuošaliame kalnų takelyje ar Jį surasti, kai Jis moko už miesto ribų. Sunkumai didžiuliai, tačiau tai buvo jo vienintelė viltis.

Stovėdamas toli, raupsuotasis išgirsta keletą Išgelbėtojo ištartų žodžių. Jis mato, kaip Jo rankos liečia ligonius. Jis mato luošus, aklius, paralyžiuotuosius ir merdinčius nuo įvairiausių negalių, kurie keliasi sveiki ir šlovina Dievą už išgelbėjimą. Jo tikėjimas sustiprėja. Jis artinasi arčiau minios. Jį varžantys apribojimai, kurie saugojo žmones nuo jo, baimė, su kuria žmonės žiūrėjo į jį, – visa bemaž pamiršta. Jis galvoja tik apie palaimingą išgijimo viltį.

Jis – pasibjaurėjimą keliantis reginys. Liga pavertė jį pasibjaurėtinu, į jo pūvantį kūną šlykštu žiūrėti. Pamatę jį, žmonės traukiasi šalin. Iš siaubo jie grūdasi, stumdydami vienas kitą, kad išvengtų prisilietimo prie jo. Kažkas stengiasi užkirsti jam kelią, kad nesiartintų prie Jėzaus, bet veltui. Jis jų nei mato, nei girdi. Jų rodomas pasišlykštėjimas juo nebeveikia jo. Jis mato tik Dievo Sūnų, jis girdi tik balsą, kuris taria gyvybės žodžius mirštantiesiems.

Prasibrovęs prie Jėzaus, jis parpuola prie Jo kojų, garsiai raudodamas: „Viešpatie, jei panorėsi, gali mane padaryti švarų.“ Jėzus tarė: „Noriu, būk švarus!“ ir, ištiesęs ranką, paliečia jį. (*Mato 8, 2–3*)

Tą pat akimirką raupsuotasis pasikeičia. Jo kraujas tampa sveikas, nervų sistema atgauna jautrumą, raumenys stiprūs. Nesveikas blyškumas, žvyninis odos paviršius, būdingas raupsams, išnyksta; ir jo kūnas tampa švarus tarsi mažo vaiko.

Jeigu kunigai būtų sužinoję raupsuotojo pasveikimo faktą, jų neapykanta Kristui būtų privertusi juos nesažiningai nuteisti Jį. Jėzus troško, kad įvykdytas faktas būtų saugus. Todėl Jis įsako žmogui niekam nepasakoti apie išgydymą, o nedelsiant prisistatyti į šventyklą su aukojama auka, kol gandas apie stebuklą plačiai nepasklido. Prieš priimdami auką, kunigai privalėjo apžiūrėti aukotoją, kad įsitikintų jo visišku pasveikimu.

Toks patikrinimas buvo atliktas. Kunigai, kurie buvo pasmerkę raupsuotąjį izoliacijai, dabar įsitikino, jog jis pasveikęs. Išgydytasis buvo sugrąžintas į savo namus ir į visuomenę. Jis jautė, kad sveikatos palaima buvo itin brangi. Jis džiaugėsi vyriška energija ir sugrįžimu į šeimą. Nepaisydamas Jėzaus įspėjimo, jis negalėjo ilgiau nutylėti savo pasveikimo fakto, tad džiaugsmingai ėmė skelbti apie galią To, kuris jį pagydė.

Kai šis žmogus atėjo pas Jėzų, jis buvo padengtas raupsais. Jų mirtini nuodai paplitę po visą kūną. Mokiniai norėjo neleisti savo Mokytojui prie jo prisiliesti, nes, kas paliesdavo raupsuotąjį, pats tapdavo nešvarus. Bet ranka liesdamas raupsuotąjį Jėzus nesusiteršė. Raupsuotasis tapo švarus. Taip yra ir su nuodėmės raupsais – giliai įsišaknijusiais, mirtį nešančiais, kurių neįmanoma išgydyti žmogiškais pastangomis. „Visa galva pasiligojusi, visa širdis alpstanti. Nuo kojų padų iki viršugalvio neturite jūs sveikos vietos. Mėlynės, randai ir pūliuojančios žaizdos.“ (*Izaijo 1, 5–6*) Bet, apsigyvenęs tarp žmonių, Jėzus nesusiteršia. Jo buvimas veiksmingai gydo nusidėjėlius. Jei kas nors puola prie Jo kojų, sakydamas:

„Viešpatie, jei panorėsi, gali mane padaryti švarų“, išgirsta atsakymą: „Noriu, būk švarus!“

Kai kuriais gydymo atvejais Jėzus ne tuoj pat patenkindavo prašymą. Tačiau šiuo, raupsų atveju, vos tik buvo ištartas prašymas, jis akimirksniu buvo patenkintas. Kai meldžiame žemiškųjų palaimų, atsakymas į mūsų maldas gali būti uždelstas, arba Dievas gali duoti kažką kita nei mes meldžiame. Tačiau ne taip būna, kai maldaujame išvaduoti mus nuo nuodėmių. Apvalyti nuo nuodėmių, padaryti mus savo vaikais ir suteikti mums galimybę gyventi šventą gyvenimą – tai Jo tikslas. Kristus „atidavė save už mūsų nuodėmes, kad nuo dabartinio blogo amžiaus išgelbėtų mus pagal mūsų Dievo ir Tėvo valią“ (*Galatams 1, 4*). „Mes tvirtai pasitikime Juo, nes ko tik prašome pagal Jo valią, Jis mūsų išklauso. O jeigu žinome, kad Jis mūsų išklauso, ko tik prašome, tai ir žinome turį, ko esame prašę.“ (*1 Jono 5, 14–15*)

Žvelgdamas į nelaimingus ir sielvartaujančius, į tuos, kurių viltys buvo žlugusios, į tuos, kurie ieškojo nusiramino žemiškuose džiaugsmuose, – visus Jėzus kvietė rasti ramybę Jame.

„Jūs rasite savo sieloms atgaivą“

Prislėgtiems sunkių darbų naštų Jis švelniai siūlė: „Imkite ant savo pečių Mano jungą ir mokykitės iš Manęs, nes Aš romus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sieloms atgaivą.“ (*Mato 11, 29*)

Šiuos žodžius Kristus sakė visai žmonijai. Pripažįsta žmonės tai ar ne, bet visi yra nuvargę ir prislėgti rūpesčių. Visi yra apkrauti naštų, kurias tik Kristus gali nuimti. Sunkiausia našta, kurią mes nešiojame, yra nuodėmės našta. Jeigu mes būtume palikti su šia našta, ji mus sužlugdytų. Tačiau *Nenuodėmingasis* užėmė mūsų vietą. „Viešpats užkrovė Jam mūsų visų kalnę.“ (*Izaijo 53, 6*)

Jėzus nešė mūsų kalčių našta. Jis nuima nuo mūsų nuvargusių pečių šitą sunkenybę ir duoda mums ramybę. Jis nešios

ir mūsų nerimo bei sielvartų naštas. Jis kviečia pavesti Jam visus mūsų rūpesčius, nes Jis nuoširdžiai mumis rūpinasi.

Vyresnysis mūsų giminės Brolis yra prie Amžinojo sosto. Jis mato kiekvieną širdį, kuri atsigręžia į Jį kaip Išgelbėtoją. Jis iš patirties žino, kokia silpna yra žmonija, kokie mūsų poreikiai ir kur slypi mūsų pagundų jėga, nes Jis buvo „kaip ir mes, visaip gundytas, tačiau nenusidėjęs“ (*Hebrajams 4, 15*). Jis saugo tave, drebantį Dievo vaike. Ar esi gundomas? Jis išvaduos. Esi silpnas? Jis sustiprins. Esi neišmanantis? Jis apšvies. Esi sužeistas? Jis pagydys. Viešpats „nustatė žvaigždžių skaičių“; Jis „gydo sužeistas širdis ir aptvarsto jų žaizdas“ (*Psalms 147, 4. 3*).

Kad ir dėl ko būtumėte susirūpinę, kad ir kaip išmėginami, atskleiskite savo reikalą Viešpačiui. Jūsų dvasia bus sustiprinta ištverme. Jums bus parodytas būdas, kaip išsipainioti iš keblumų ir sunkumų. Juo silpnesnius ir bejėgius esant save pripažįstame, tuo stipresni tapsime Jo galybe. Juo sunkesnės jūsų naštos, tuo palaimingesnė bus ramybė, uždėjus jas ant naštų Nešiotojų.

Aplinkybės gali išskirti draugus; neramūs bekraštės jūros vandenys gali banguoti tarp bičiulių ir mūsų. Bet nėra aplinkybių, nėra atstumo, kuris galėtų atskirti mus nuo Išgelbėtojo Jėzaus. Kad ir kur būtume, Jis yra mūsų dešinėje, kad palaikytų, paremtų, sustiprintų ir pradžiugintų. Didesnė už motinos meilę kūdikiui yra Kristaus meilė Jo atpirktiesiems. Tai mūsų privilegija ilsėtis Jo meilėje ir sakyti: „Aš Juo pasitikėsiu, nes Jis atidavė už mane savo gyvybę.“

Žmonių meilė gali pasikeisti, bet Kristaus meilė nesikeičia. Kai šaukiamės Jo pagalbos, Jis ištiesia mums gelbstinčią ranką.

„Nors kalnai imtų kilnotis
ir kalvos – svirduliuoti,
Mano meilė niekada nuo tavęs nesitrauks,
Mano ramybės sandora nesusvyruos‘, –
sako Viešpats, kuris tavęs pagailėjo.“

(*Izaijo 54, 10*)

Sielos išgydymas

Daugelis atėjusiųjų pas Kristų pagalbos atėjo su ligų naštomis, ir Jis neatsisakė jų išgydyti. Kai Jo dieviškumas palietė jų sielas, jie susivokė nusidėję, ir daugelis buvo išgydyti nuo dvasinių negalių taip pat, kaip ir nuo fizinių ligų.

Tarp jų buvo paralyžiuotasis iš Kafarnaumo. Paralyžiuotasis, kaip ir tas raupsuotasis, buvo praradęs bet kokią viltį pasveikti. Liga buvo jo nuodėmingo gyvenimo pasekmė, o jo kančias kartino sąžinės graužatis. Veltui jis kreipėsi pagalbos į fariziejus ir gydytojus; jie paskelbė jį esant nepagydomą, jie smerkė jį kaip nusidėjęlį ir viešai pripažino, kad jis mirs nuo Dievo rūstybės.

Paralyžiuotasis skendėjo neviltyje. Ir tada jis išgirdo apie Jėzaus darbus. Kiti, nuodėmingi ir bejėgiai kaip jis, buvo išgydyti, tad jis ėmė tikėti, kad ir jis galėtų išgyti, jeigu būtų nuneštas pas Išgelbėtoją! Nors, prisiminus ligos priežastį, viltis prigesdavo, tačiau jis negalėjo nepasinaudoti galimybe pasveikti.

Didžiausias jo troškimas buvo nusimesti nuodėmės našta. Jis troško pamatyti Jėzų ir gauti atleidimo patikinimą bei susitaikyti su Dangumi. Tada jis pasitenkintų gyvenimu ar mirtimi, kokia tam bus Dievo valia.

Delsti nebuvo galima; jo išsekęs kūnas jau ženklino greitą mirtį. Jis maldavo savo draugų, kad šie jį ant gulto nuneštų pas Jėzų, ir pastarieji maloniai apsiėmė tai padaryti. Tačiau lauke ir namo viduje, kur buvo Išgelbėtojas, tirštai grūdosi didelė minia, ir sergančiajam bei jo draugams buvo neįmanoma pasiekti Jėzaus, jie netgi negalėjo išgirsti Jo balso. Jėzus mokė Petro namuose. Pagal jų paprotį, Jo mokiniai buvo

susėdę aplink Jį ir „ten sėdėjo fariziejų bei Įstatymo mokytojų, kurie buvo susirinkę iš visų Galilėjos ir Judėjos kaimų, taip pat iš Jeruzalės“ (*Luko 5, 17*). Daugelis buvo atėję kaip šnipai, siekdami išgirsti tai, kuo galėtų apkaltinti Jėzų. Šioje susigrūdusioje įvairiarūšėje minioje buvo ir nuoširdžių, pagarbių, smalsių ir netikinčių. Čia buvo visų tautos sluoksnių, rango bei įvairių tautybių atstovai. „O Viešpaties galybė skatino Jį gydyti.“ (*Luko 5, 17*) Gyvybės Dvasia dvelkė viršum sambūrio, tačiau fariziejai ir Įstatymo mokytojai Jos nejuto. Jie neturėjo poreikių, tad gydymas nebuvo skirtas jiems. „Alkstančius gėrybėmis apdovanoja, turtuolius tuščiomis paleidžia.“ (*Luko 1, 53*)

Atnešusieji paralyžiuotąjį dar ir dar kartą stengėsi prasibrauti pro susispraudusią minią, tačiau bergždžiai. Neįgalusis žvalgėsi aplink su neapsakoma kančia akyse. Kaip jis gali atsakyti vilties, kai taip ilgai trokštama pagalba buvo visai arti? Jam pasiūlius, jo draugai užnešė jį ant stogo ir, praardę stogo dangą, nuleido jį tiesiai prie Jėzaus kojų.

Kalba buvo pertraukta. Išgelbėtojas pažvelgė į liūdesio sukaustytą veidą ir išvydo į Jį įsmeigtas maldaujančias akis. Jis gerai žinojo šios apsunkusios sielos troškimą. Tai Kristus pažadino jo sąžinę, kai jis dar tebebuvo namie. Kai jis atgailavo dėl savo nuodėmių ir patikėjo Jėzaus galia, kad gali būti išgydytas, Išgelbėtojo gailestingumas palaimino jo širdį. Jėzus matė, kaip pirmasis tikėjimo blyksnis peraugo į įsitikinimą, jog tik Jis buvo nusidėjėlių pagalbininkas, ir su kiekviena pastanga vis stiprėjo troškimas ateiti pas Jį. Tai Kristus nukreipė kenčiantįjį pas save. Dabar Išgelbėtojas tarė žodžius, kurie klausytojo ausiai skambėjo lyg muzika: „Nenusimink, sūnau, tavo nuodėmės atleistos!“ (*Mato 9, 2*)

Nuodėmės našta nuslinko nuo sergančiojo sielos. Jis neabejojo. Kristaus žodžiai parodė Jo galią skaityti širdis. Kas gali paneigti Viešpaties galią atleisti nuodėmes? Viltis stoja nevilties, o džiaugsmas – slogaus nusiminimo vieton. Fizinis žmogaus skausmas dingio, ir visa jo esybė pasikeitė. Daugiau

nieko neprašydamas, jis gulėjo nurimęs ir tylus, nes buvo per daug laimingas, kad kalbėtų.

Daugelis užgniaužę kvapą stebėjo kiekvieną šio įvykio judesį. Daugelis jautė, jog Kristus tais žodžiais kvietė ir juos. Argi jų siela neserga nuodėme? Argi jiems nerūpi išsilaisvinti nuo šios naštos?

Tačiau fariziejai, bijodami prarasti įtaką miniai, savo širdyje mąstė: „Juk Jis piktžodžiauja! Kas gi gali atleisti nuodėmes, jei ne vienas Tėvas?“ (*Morkaus 2, 7*) Įbedęs į juos žvilgsnį, nuo kurio jie prisidengė ir nusisuko, Jėzus tarė: „Kam taip piktai mąstote savo širdyje? Kas gi lengviau – ar pasakyti: ‘Tavo nuodėmės atleistos’, ar liepti: ‘Kelkis ir vaikščiok!’? Ir todėl, kad žinotumėte Žmogaus Sūnų turint galią žemėje atleisti nuodėmes, – čia Jis kreipėsi į paralyžiuotąjį, – kelkis, pasiimk neštuvus ir eik namo!“ (*Mato 9, 4–6*)

Tada tas, kuris pas Jėzų buvo atneštas ant neštuvų, pakilo ir stryktelėjo ant kojų lanksčiai ir žvaliai lyg jaunuolis. Jis tuoj pat čiupo „savo neštuvus ir visų akyse nuėjo sau. Visi be galo stebėjosi ir šlovino Dievą, sakydami: ‘Tokių dalykų mes niekada nesame matę’“ (*Morkaus 2, 12*).

Čia buvo būtina ne kas kita, o kurianti galybė, kad atkurtų nykstantį kūną. Tas pats balsas, kuris suteikė gyvybę iš žemės dulkių sukurtam žmogui, atgaivino ir nykstančio paralitiko gyvybę. Ir ta pati jėga, kuri davė gyvybę kūnui, atnaujino ir sielą. Tas, kuris kurdamas „tarė ir pasaulis pasidarė“, kuris „įsakė, ir visa atsirado“ (*Psalmė 33, 9*), suteikė gyvybę ir sielai, mirusiai nusikaltimais bei nuodėmėmis. Kūno išgydymas buvo galybės, kuri atnaujino širdį, paliudijimas. Kristus įsakė paralyžiuotajam keltis ir eiti „kad žinotų Žmogaus Sūnų turint galią žemėje atleisti nuodėmes“.

Kristuje paralyžiuotasis atrado ir sielos, ir kūno išgijimą. Pirmiausia jam reikėjo sielos sveikatos, kad galėtų įvertinti kūno sveikumą. Prieš išgydydamas nuo fizinės negalios, Kristus pirmiau pagydo mąstymą ir apvalo sielą nuo nuodėmių.

Ši pamoka negali likti nepastebėta. Šiandien yra tūkstančiai kenčiančių nuo fizinių negalių, kurie, kaip paralyžiuotasis, trokšta išgirsti: „Tavo nuodėmės atleistos.“ Nuodėmės našta su nerimu ir nepatenkintais troškimais yra žmonių ligų pagrindas. Jie neras paguodos, kol neateis pas sielų Gydytoją. Ramybė, kurią gali duoti vien tik Jis, atnaujins proto jėgas ir kūno sveikatą.

Paralitiko išgydymas taip paveikė žmones, jog atrodė, kad atsivėrė dangus ir apreiškė geresnio pasaulio šlovę. Kai išgydytas žmogus ėjo pro minią, šlovindamas Dievą kiekviename žingsnyje ir nešdamasis savo gultą, tarsi jis būtų plunksna, žmonės traukėsi duodami jam kelią ir, apimti pagarbios baimės, įdėmiai žiūrėjo į jį, tarpusavyje tyliai šnabždėdamiesi: „Šiandien matėme nuostabių dalykų“. (*Luko 5, 26*)

Kai buvęs paralyžiuotasis grįžo į savo šeimą, lengvai nešdamas savo gultą, ant kurio neseniai atsargiai buvo išneštas, jo namai prisipildė didžio džiaugsmo. Namiškiai būrėsi aplink jį su džiaugsmo ašaromis, vos drįsdami tikėti, ką mato jų akys. Jis stovėjo prieš juos trykštantis energingumu. Prieš tai buvusios bejėgės jo rankos dabar mikliai pakluso jam. Buvęs susiraukšlėjęs ir švino spalvos jo kūnas dabar buvo skaidrus ir sveikai rausvas. Jis vaikščiojo tvirtai ir laisvai. Kiekvienas jo veido bruožas bylojo džiaugsmą ir viltį, o tyrumo bei ramybės išraiška pakeitė nuodėmės ir skausmo žymę. Iš tų namų sklido džiugus dėkojimas, ir Dievas buvo pašlovintas per Sūnų, kuris sugražino viltį nusivylusiems ir stiprybę palūžusiems. Šis žmogus su savo šeima buvo pasiruošęs atiduoti gyvybę už Jėzų. Jokia abejonė negalėjo pajudinti jų tikėjimo, jokia netikėjimo dingstis nesugadino jų ištikimybės Tam, kuris įnešė šviesą į jų tamsius namus.

„Šlovink Viešpatį, mano siela,
ir visa, kas manyje, tešlovina Jo šventąjį vardą!
Šlovink Viešpatį, mano siela, ir nepamiršk,

koks Jis geras! Jis atleidžia visas tavo nuodėmes
 ir išgydo visas tavo ligas. Jis atperka tavo gyvastį iš kapo
 ir apgaubia tave meile ir gailestingumu,
 Jis sotina tavo gyvenimą gėrybėmis,
 kad būtum jaunas ir stiprus lyg erelis.
 Viešpats vykdo teismo darbus,
 Jis daro, kas teisinga visiems engiamiesiems...
 Jis elgiasi su mumis ne pagal mūsų nuodėmių dydį,
 nei atmoka mums pagal mūsų kaltes...
 Kaip tėvas gailisi vaikų,
 taip Viešpats gailisi pagarbiai Jo bijančiųjų.
 Juk Jis žino, kokie mes padarai,
 atsimena, kad mes esame dulkės.“

(Psalmė 103, 1–14)

„Ar norėtum pasveikti?“

„Jeruzalėje, prie Avių vartų, yra maudyklė, hebrajiškai vadinama Betzata, turinti penkias stogines. Jose gulėdavo daugybė ligonių – aklų, raišų, išsekusių.“ *(Jono 5, 2–3)*

Protarpiais šios maudyklės vanduo sujudėdavo, ir buvo tikima, jog tai antgamtinių jėgų padarinys; o jei, vandeniui sujudėjus, kas pirmas įžengdavo į jį, išgydavo nuo bet kokių negalių. Šimtai kenčiančiųjų lankydavosi šioje vietoje. Tačiau, kai vanduo sujudėdavo, būdavo tokia didžiulė grūstis, kad, skubėdami į jį patekti, žmonės mindžiodavo ir sužalodavo silpnesnius už save vyrus, moteris bei vaikus. Daugelis negalėdavo net prieiti arčiau tvenkinio. O kiti, kuriems vis dėlto pavykdavo jį pasiekti, mirdavo ant tvenkinio krašto. Šioje vietoje buvo įrengtos stoginės, kad ligoniai galėtų pasislėpti nuo dienos karščio ir nakties vėsos. Ten buvo tokių, kurie nakvodavo tuose prieangiuose, diena iš dienos šliaužiodavo prie maudyklės krašto, bergždžiai vildamiesi pasveikti.

Jėzus buvo Jeruzalėje. Vaikščiodamas vienas, mąstydamas ir melddamasis, Jis priėjo maudyklę. Jis matė nelaimėlius kankinius, lūkuriuojančius to, ką jie manė esant vienintele jų galimybe. Jėzus troško panaudoti savo gydomąją galybę ir visus išgydyti, tačiau buvo šabo diena (sabata). Daugybė žmonių ėjo šventyklon į pamaldas, tad Jis žinojo, jog toks veiksmas kaip gydymas gali tiek įaudrinti žydus, kad jie ieškos būdų kaip nutraukti Jo tarnystę.

Bet Išgelbėtojas išvydo vieną ypatingai pasigailėtiną atvejį. Tai buvo žmogus, kuris jau trisdešimt aštuonerius metus bejėgiškai šliaužiojo. Jo negalia buvo žalingų įpročių pasekmė ir buvo laikoma Dievo bausme. Vienišas, be draugų, jausdamasis lyg apleistas Dievo gailestingumo, kenčiantysis daug metų praleido skurde. Tuo metu, kai atrodė, jog vanduo tuoj sujudės, tie, kurie jautė jam gailestį, nunešdavo jį prie tvenkinio, bet pačiu reikalingiausiu momentu nebuvo kas jam pagelbėtų. Jis matė vandens raibuliavimą, bet niekada negalėjo prišliaužti arčiau nei tvenkinio kraštas. Kiti, už jį stipresni, įpuldavo į vandenį prieš jį. Vargšas, bejėgis kankinys nesugebėdavo aplenkti ropojančią, savanaudę žmonių spūstį. Jo atkaklios pastangos tikslo link, jo nerimas bei nepaliaujamas beviltiškumas greitai atėmė paskutines jėgas.

Neįgalusis gulėjo ant savo pakloto ir kartkartėmis pakeldavo galvą pažvelgti į tvenkinį, kai jo dėmesį atkreipė prie jo palinkęs švelnus, gailestingas veidas, taręs: „Ar norėtum pasveikti?“ Jo širdy blykstelėjo viltis. Jis jautė, kad kažkoku būdu jam bus pagelbėta. Tačiau drąsos blyksnis greitai išblėso. Jis prisiminė, kaip dažnai bandė pasiekti tvenkinį, ir dabar vargu ar išgyvens iki kito vandens sujudėjimo. Jis vargiai pasisukdamas ištare: „Viešpatie, aš neturiu žmogaus, kuris, vandeniui sujudėjus, mane įkeltų į tvenkinį. O kol pats nueinu, kitas įlipa greičiau už mane.“

Tada Jėzus jam liepia: „Kelkis, imk savo gultą ir eik!“ (*Jono 5, 6–8*) Su nauja viltimi ligonis pažvelgė į Jėzų. Jo veido išraiš-

ka, Jo balso intonacija nebuvo panaši į jokio kito žmogaus. Nuo Jėzaus Artumo dvelkė meilė ir galybė. Luošio tikėjimas įsikibo į Kristaus žodžius. Neklausinėdamas jis paklūsta, ir su jo kūnu kažkas įvyksta.

Kiekvienas nervas ir raumuo suvirpa nauju gyvybingumu, sveikai ima judėti paralyžiuotos kūno galūnės. Pašokęs iš vietos, jis laisvai žengia tvirtą žingsnį, šlovindamas Dievą ir džiūgaudamas dėl iš naujo gautos stiprybės.

Jėzus nepatikino paralyžiuotojo, kad suteiks jam dangišką pagalbą. Žmogus galėjo sakyti: „Viešpatie, jei Tu mane išgydysi, aš paklusu Tavo žodžiui.“ Jis galėjo stabtelėti ir suabejoti, bet tada būtų praradęs šią vienintelę galimybę pasveikti. Tačiau jis patikėjo Kristaus žodžiu, patikėjo Jo išgydymu; jis tuoj pat prisivertė atsikelti, ir Dievas davė jam jėgų; jis troško eiti ir ėjo. Vykdydamas Kristaus paliepimą, jis buvo išgydytas.

Nuodėmė mus atskyrė nuo Dievo Artumo. Mūsų sielos paralyžiuotos. Patys mes sugebame gyventi šventą gyvenimą ne daugiau nei neįgalusis gali vaikščioti. Daugelis žmonių suvokia savo bejėgiškumą; jie trokšta tokio dvasinio gyvenimo, kuris būtų darnoje su Dievu, ir to siekia. Tačiau veltui. Iš sielvarto jie šaukiasi: „Vargšas aš žmogus, kas mane išvaduos iš šito mirtingo kūno!“ (*Romiečiams 7, 24*) Tegul šie nusiminusieji, kovos išvargintieji pažvelgia aukštyn. Išgelbėtojas su neapsakomu švelnumu ir užuojauta palinksta prie savo krauju atpirktųjų ir klausia: „Ar nori būti sveikas?“ Jis liepia jums pakilti sveikiems ir eiti su ramybe širdyje. Nelaukite, kol pajusite, jog esate išgydyti. Tikėkite Išgelbėtojo žodžiu. Paveskite savo valią Kristui. Norėkite Jam tarnauti ir, darbuodamiesi pagal Jo Žodį, gausite stiprybės. Kad ir kokie žalingi būtų jūsų įpročiai, kad ir kaip valdytų aistros, kuriomis ilgai piktnaudžiaujant sukaustoma ir siela, ir kūnas, Kristus gali ir trokšta jus išgelbėti. Jis duos gyvybę sielai, kuri „mirusi nusikaltimais ir nuodėmėmis“ (*Efeziečiams 2, 1*). Jis išlaisvins silpnybių, nelaimių ir nuodėmės surakintus vergus.

Nuodėmė apnuodijo gyvybės šaltinius, bet Kristus sako: „Aš nuimsiu jūsų nuodėmes; Aš duosiu jums ramybę. Aš nupirkau jus savo krauju. Jūs priklausote Man. Mano malonė sustiprins jūsų nusilpusią valią; Aš pašalinsiu jūsų sąžinės graužatį dėl nuodėmės.“ Kai jus užpuola pagundos, kai užklumpa rūpesčiai ir sunkumai, kai būnate prislėgti ir prarandate drąsą ar linę pasiduoti nevilčiai, kreipkitės į Jėzų, ir Jo giedras spindintis Artumas išsklaidys jus gaubiančią tamsą. Kai nuodėmė braunasi, siekdama įsiviešpatauti jūsų sieloje ir apsunkina jūsų sąžinę, kreipkitės į Išgelbėtoją. Jo malonės pakanka nuodėmei įveikti. Tegul jūsų dėkinga, virpanti iš netikrumo širdis atsisuka į Jį. Įsikibkite į jus aplankiusią viltį. Kristus laukia, kad įvaikintų jus savo šeimoje. Jo galybė suteiks stiprybės jūsų silpnumui; Jis vadovaus jums kiekviename žingsnyje. Duokite Jam savo ranką ir leiskite Jam būti jūsų vedliu.

Niekada nesijauskite, jog Kristus toli nuo jūsų. Jis visada šalia. Jus gaubia Jo meilės Artumas. Ieškokite Jo kaip To, kuris trokšta būti surastas. Jis trokšta ne tik kad paliestumėte Jo apsiaustą, bet kad vaikščirotumėte su Juo nepaliaujamai bendraudami.

„Eik ir daugiau nuodėmių nebedaryk“

Ką tik pasibaigė Palapinių šventė. Jeruzalės kunigai ir mokytojai pralaimėjo sąmokslą prieš Jėzų, ir, kai atėjo vakaras, „jie išsivaikščiojo kas sau. Jėzus nuėjo į Alyvų kalną“ (*Jono 7, 53; 8, 1*).

Jėzus pasitraukė nuo miesto bruzdesio ir triukšmo, nuo nerimastingos minios bei klastingų mokytojų į Alyvų giraitę, kur Jis galėjo pabūti vienas su Dievu. Bet anksti rytą Jis grįžo į šventyklą; ir, kadangi žmonės rinkosi pas Jį, Jis atsisėdo su jais kalbėtis.

Jo kalba greitai buvo nutraukta. Grupė fariziejų ir Rašto aiškintojų atėjo pas Jį, vilkdami siaubo apimtą moterį, kurią jie rūsčiai, nekantriais nuožmiais balsais kaltino septintojo įsaky-

mo pažeidimu. Stumdami ją Jėzaus link, jie, demonstruodami veidmainišką pagarbą Jam, tarė: „Mokytojai, ši moteris buvo nutverta svetimaujant. Mozė mums Įstatyme yra liepęs tokias užmušti akmenimis. O Tu ką pasakysi?“ (*Jono 8, 4–5*)

Jų apsimestinė pagarpa slėpė kruopščiai apgalvotą ir užmaskuotą suokalbį sužlugdyti Jėzų. Jeigu Jis išteisins moterį, bus apkaltintas Mozės Įstatymo paniekinimu. Jeigu Jis ją pasmerks mirčiai, Jis galės būti apskūstas romėnams, kaip pasisavinęs tik jiems priklausančią valdžią.

Jėzus pažvelgė į iš gėdos drebančią auką ir kietasirdžių dvasininkų, neturinčių jokio žmogiško gailesčio, veidus. Nuo tokio reginio Jo tyra dvasia suvirpėjo. Neparodydamas, kad išgirdo jų klausimus, Jis pasilenkė ir, žiūrėdamas į žemę, ėmė kažką rašyti smėlyje.

Nerimdami, kad Jis delsia ir, atrodo, yra abejingas, kaltintojai priėjo arčiau, skatindami Jėzų atkreipti dėmesį į šį reikalą. Tačiau kai jų akys nuo Jėzaus veido nukrypo į grindinį prie Jo kojų, jie nutilo. Ten prieš jų akis buvo užrašytos slaptos jų gyvenimo nuodėmės.

Atsitiesęs Jėzus įbedė akis į susimokiusius vyresniusius ir tarė: „Kas iš jūsų be nuodėmės, tegu pirmas sviedžia į ją akmenį.“ (*Jono 8, 7*) Ir pasilenkęs vėl rašė.

Jis nepažeidė Mozės Įstatymo ir nesikėsino į Romos valdžios autoritetą. Kaltintojai pralaimėjo. Dabar jų menamo šventumo drabužiai buvo nuplėšti; beribio tyrumo akivaizdoje jie stovėjo kalti ir pasmerkti. Bijodami, kad jų slaptosios nuodėmės gali būti atskleistos daugumai, nukorę galvas ir nuleidę akis jie spruko šalin, savo auką palikę gailestingajam Išgelbėtojui.

Jėzus atsitiesė ir, žvelgdamas į moterį, paklausė: „Moterie, kur jie pasidėjo? Niekas tavęs nepasmerkė?‘ Ji atsiliepė: ‘Niekas, Viešpatie.’ Jėzus jai tarė: ‘Nė Aš tavęs nepasmerksiu. Eik ir daugiau nuodėmių nebedaryk.’“ (*Jono 8, 10–11*)

Moteris stovėjo prieš Jėzų drebėdama iš baimės. Jo žodžiai „Kas iš jūsų be nuodėmės, tegu pirmas sviedžia į ją akmenį“

nuskambėjo jai kaip mirties nuosprendis. Ji nedrįso pakelti akių į Išgelbėtoją, bet tyliai laukė savo lemties. Savo nuostabai ji matė, kaip jos kaltintojai – praradę žadą ir suglumę – skirstėsi; po to jos ausis pasiekė vilties žodžiai: „Nė Aš tavęs nepasmerksiu. Eik ir daugiau nuodėmių nebedaryk.“ Jos širdis susigraudino ir, puolusi Jėzui prie kojų, ji iškūkciojo savo nuoširdžiausią dėkingumą ir su karčiomis ašaromis išpažino nuodėmes.

Tai buvo jos naujo gyvenimo, tyro ir ramaus, pašvęsto Dievui gyvenimo pradžia. Pakeldamas šią puolusią sielą, Jėzus padarė didesnę stebuklą negu išgydydamas sunkiausią fizinę negalią; Jis išgydė dvasinę ligą, kuri atneša amžiną mirtį. Ši atgailaujanti moteris tapo viena Jo ištikimų sekėjų. Su pasiaukojančia meile ir ištikimybe ji parodė savo dėkingumą už Jo atlaidžią meilę. Šią paklydusią moterį pasaulis tik niekino ir išjuokė, tačiau Nenuodėmingasis pasigailėjo jos silpnumo ir ištiesė jai pagalbos ranką. Nepaisant, kad veidmainiški fariziejai įskundė, Jėzus jai liepė „eiti ir daugiau nuodėmių nebedaryti“.

Jėzus žino kiekvienos sielos aplinkybes. Juo didesnės nusidėjėlių kaltės, tuo labiau jiems reikia Išgelbėtojo. Jo dieviškos meilės ir užuojautos širdis labiausiai krypta į tą, kuris beviltiškai įpainiotas į priešų žabangus. Savo paties krauju Jis yra pasirašęs žmonijos išlaisvinimo dokumentą.

Jėzus nenori, kad tokia brangia kaina atpirktieji taptų priešų pagundų žaislu. Jis nenori, kad būtume nugalėti ir pražūtume. Tas, kuris sutramdė liūtus duobėje ir vaikščiojo su ištikimaisiais karštos liepsnos, yra pasirengęs darbuotis dėl mūsų, kad sutramdytų bet kokių mūsų prigimties blogį. Šiandien Jis stovi prieš Dievą prie gailestingumo aukuro, pristatydamas maldas tų, kurie trokšta Jo pagalbos. Jis neatstumia verkiųjų ir atgailaujančių. Jis atleidžia visiems, ateinantiems pas Jį atleidimo ir išgijimo. Jis nepasakoja visko, ką galėtų apreikšti, tačiau liepia kiekvienai virpančiai sielai būti drąsiai. Kas tik panorės, gali įsitverti į Dievo stiprybę ir susitaikyti su Juo, ir Jis priims.

Tuos, kurie ieško prieglobsčio Jame, Jėzus pakylėja virš apkaltinimų ir liežuvautojų kivirčių. Nei žmogus, nei piktas angelas negali apkaltinti šių širdžių. Kristus suvienija jas su savo dieviškai žmogiška prigimtimi. Jos stovi šalia didžiojo nuodėmių Nešėjo nuo Dievo sosto sklindančioje šviesoje. Jėzaus Kristaus kraujas apvalo „nuo visų nuodėmių“ (1 Jono 1, 7).

„Kas kaltins Dievo išrinktuosius? Juk Dievas išteisina! Tai kas pasmerks? Ar Kristus Jėzus, kuris numirė, bet buvo prikeltas, kuris sėdi Dievo dešinėje ir net užtaria mus?!“ (Romiečiams 8, 33–34)

Kristus parodė, kad Jis visiškai valdo ir vėją su bangomis, ir demonų apsėstuosius. Tas, kuris nutildė audrą ir nuramino nerimastingą jūrą, skelbia ramybę tiems, kurie sugluminti ir paveikti šėtono.

Kai Kafarnaumo sinagogoje Jėzus kalbėjo apie savo misiją išlaisvinti žmones iš nuodėmės vergijos, Jį pertraukė baisus šauksmas. Pamišėlis, paskubomis verždamasis pro žmones į priekį, šaukė: „Ko Tau iš mūsų reikia, Jėzau Nazarėnai? Gal atėjai mūsų pražudyti? Aš žinau, kas Tu esi: Dievo šventasis!“ (Morkaus 1, 24)

Jėzus sudraudė demoną: „Nutilk ir išėik iš jo! Nubloškęs jį į sinagogos vidurį, demonas išėjo, nė kiek jo nesužeidęs.“ (Luko 4, 35)

Šio žmogaus bėdų priežastis taip pat slypėjo jo asmeniniame gyvenime. Jis buvo įnykęs į nuodėmingus malonumus ir manė gyvenimą paversti didžiu festivaliu. Nesusivaldymas ir lengvabūdiškumas iškreipė durus jo charakterio bruožus, ir šėtonas jį visiškai užvaldė. Sąžinė nubudo per vėlai. Kai jis buvo pasiruošęs atsisakyti turtų bei malonumų, kad atgautų drąsą, jis pasirodė esąs per silpnas prieš jį valdančią piktąją.

Išgelbėtojo akivaizdoje jame nubudo troškimas išsilaisvinti, bet demonas priešinosi Kristaus galiai. Kai žmogus bandė kreiptis į Jėzų pagalbos, piktoji dvasia įdėjo į jo lūpas žodžius, ir jis garsiai šaukė baimės agonijoje. Apsėstasis iš dalies suprato esąs akivaizdoje To, kuris gali jį išlaisvinti,

tačiau kai tik jis mėgino priartėti, kita valia jį užvaldė ir per jį išrėkė kitokius žodžius.

Tarp šėtono jėgos ir apsėstojo troškimo išsilaisvinti vyko siaubinga kova. Atrodė, jog kankinamasis neteks gyvybės, kovodamas su savo priešu, kuris mėgino pražudyti jį pačiame metų žydėjime. Tačiau Išgelbėtojas autoritetingai sudraudė jį ir išlaisvino belaisvį. Buvęs netyrosios dvasios apsėstasis dabar stovėjo prieš nustebusius žmones laisvas ir gebantis save valdyti.

Džiaugsmingu balsu jis šlovino Dievą už išlaisvinimą. Jo akys, kurios visai neseniai degė pamišimu, dabar spinduliavo supratingumu ir pasruvo dėkingumo ašaromis. Žmonės iš nuostabos neteko amo. Vos atgavę žadą, jie vienas kitą klausinėjo: „Kas gi čia? Naujas mokslas su galia? Jis netgi netyrosioms dvasioms įsakinėja, ir tos Jo klauso!“ (*Morkaus 1, 27*)

Ir šiandien daugybė žmonių yra pavergti piktųjų dvasių, kaip kad apsėstasis iš Kafarnaumo. Visi, kurie sąmoningai atsitveria nuo Dievo įsakymų, patys atsiduoda šėtono valdymui. Dažnai žmogus žaidžia su piktuoju, manydamas, jog bet kada galės pasitraukti; tačiau jis vis labiau ir labiau gundomas, kol galiausiai suvokia, kad jį užvaldė valia stipresnė už jo valią. Žmogus nebegali ištrūkti iš šios paslaptingos jėgos gniaužtų. Slapta nuodėmė ar užvaldžiusios aistros gali laikyti jį nelaisvėje visiškai bejėgį kaip Kafarnaumo apsėstąjį.

Tačiau tokio žmogaus situacija nėra beviltiška. Dievas nevaldo mūsų minčių be mūsų sutikimo, bet kiekvienas žmogus gali pasirinkti, kokiai galiai jis nori būti pavaldus. Nė vienas nenupuola taip žemai, nė vienas nėra toks nedoras, kad negalėtų rasti išgelbėjimo Kristuje. Užuoť norėjęs melstis, netyrosios dvasios apsėstasis tegalėjo prabilti šėtono žodžiais, tačiau buvo išgirstas bežodis jo širdies maldavimas. Nėra tokios širdies maldos, netgi neišreikštos žodžiais, kuri nebūtų išgirsta. Tie, kurie sutinka sudaryti sandorą su Dievu, nėra palikti šėtono valdžiai ar savo pačių prigimties bejėgiškumui.

„Ar išplėšia kas nors grobį iš galiūno?.. Viešpats šitaip atsako: 'Žinoma! Belaisviai bus atimti iš galiūno ir grobis išplėštas iš tirono! Aš pats esu tavo reikalo gynėjas, Aš pats išvaduosiu tavo vaikus.'“ (*Izaijo 49, 24–25*)

Nuostabus pasikeitimas įvyks tame žmoguje, kuris tikėjimu atvers širdies duris Išgelbėtoji.

„Aš suteikiau jums galią“

Kaip dvylika apaštalu, taip ir septyniasdešimt mokinių, kuriuos Kristus siuntė vėliau, gavo atgamtinę jėgą kaip jų misijos ženklą. Kai jie užbaigė darbą, grįžo su džiaugsmu sakydami: „Viešpatie, mums paklūsta net demonai dėl Tavo vardo.“ Jėzus atsiliepė: „Mačiau šėtoną, kaip žaibą krintantį iš dangaus.“ (*Luko 10, 17–18*)

Nuo šiol Kristaus sekėjai turi žiūrėti į šėtoną kaip į nugalėtą priešą. Ant kryžiaus Kristus už juos laimėjo pergalę; Jis trokšta, kad tą pergalę jie priimtų kaip savąją. „Štai Aš suteikiau jums galią, – sakė Jėzus, – mindžioti gyvates bei skorpionus ir visokią priešų galybę, kad niekas jums nepakenktų.“ (*Luko 10, 19*)

Visagalė Šventosios Dvasios galybė yra kiekvienos atgailaujantios sielos apsauga. Nė vienam, kuris atgailaudamas ir tikėdamas kreipiasi į Kristų, kad apgintų, Jis neleis patekti į šėtono valdžią. Taip, šėtonas yra stipri būtybė, tačiau, dėkui Dievui, mes turime galingąjį Išgelbėtoją, kuris išmetė piktąjį iš dangaus. Šėtonui patinka, kai iškeliamas jo galia. Tačiau kodėl nepakalbėjus apie Jėzų? Kodėl neišaukštinus Jo galybę ir Jo meilę?

Pažadų vaivorykštė, juosianti sostą aukštybėse, yra amžinas liudijimas, kad „Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepažūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“ (*Jono 3, 16*). Ji Visatai liudija, kad Dievas niekada nepaliks savo vaikų kovoje su blogiu. Tai – užtikrinimas mums, kad būsimė stiprinami ir ginami, kol stovės pats Dievo sostas.

Išgelbėti, kad tarnautume

Virš Galilėjos ežero aušo rytas. Jėzus su mokiniais po audringos nakties ežere pasiekė krantą, ir tekančios saulės šviesa nutvieskė ežerą bei žemę, tarsi laimindama ramybę. Bet vos jiems išlipus į krantą, jie išvydo daug baisesnį reginį nei audros blaškoma jūra. Iš kažkokios slaptos buveinės, esančios tarp kapinių rūsių, du pamišėliai bėgo tiesiai į juos, lyg norėdami sudraskyti į gabalus. Ant šių žmonių kabojo grandinių, kurias jie sutraukė pabėgdami iš įkalinimo vietos, liekanos. Jų kūnai sudraskyti ir kraujuojantys, iš po ilgų ir sutaršytų plaukų veriančiai blykčiojo akys, o jų žmogiškumo tarsi nebūta. Jie labiau panašėjo į laukinius žvėris negu į žmones.

Mokiniai su savo palydovais pagauti siaubo ėmė bėgti, bet pastebėję, kad su jais nėra Jėzaus, apsisuko Jo ieškoti. Jėzus tebestovėjo ten, kur jie Jį paliko. Tas, kuris nuramino audrą, kuris anksčiau susidūręs su šėtonu jį nugalėjo, nebėgo ir nuo šių demonų. Kai pastarieji grieždami dantimis ir putotomis burnomis artinosi prie Jėzaus, Jis vėl pakėlė ranką, tą, kuri nutildė audringas bangas, ir vyrai negalėjo prieiti arčiau. Jie stovėjo priešais Jį įsiutę, tačiau bejėgiai.

Jis valdingai paliepė netyrosioms dvasioms išeiti iš jų. Nelaimėliai suvokė, kad Tas, kuris yra šalia, gali juos išlaisvinti iš demonų kankinimo. Jie sukniubo prie Išgelbėtojo kojų, maldaudami pasigailėti, bet vos tik pravėrė burnas, per jas prabilo demonai, šaukdami: „Ko Tau iš mūsų reikia, Dievo Sūnau?! Atėjai pirma laiko mūsų kankinti?“ (*Mato 8, 29*)

Piktoji dvasia buvo priversta palikti aukas, ir apsėstieji stebuklingai pasikeitė. Jų protus nušvietė šviesa. Jų akys suspindo sąmoningumu. Veidai, taip ilgai buvę sudarkyti pagal

šėtono įvaizdį, staiga tapo švelnūs, kruvinos rankos nurimo, ir vyrai ėmė garsiai šlovinti Dievą.

Tuo metu demonai, išėję iš žmonių, metėsi į kiaules ir jas pražudė. Kiaulių prižiūrėtojai nuskubėjo pranešti apie tai, ir visi gyventojai plūdo susitikti su Jėzumi. Tiedu demonų apsėstieji, buvę siaubu tai gyvenvietei, o dabar apsirengę ir sveiko proto, sėdėjo prie Jėzaus kojų, klausydamiesi Jo kalbos bei šlovindami vardą To, kuris juos išgydė. Tačiau regėjusieji šį stulbinantį reginį nesidžiaugė. Kiaulių praradimas jiems atrodė didesnis dalykas negu šėtono nelaisvėje įkalintųjų išlaisvinimas. Apimti baimės, jie būriavosi aplink Jėzų, maldaudami Jį pasišalinti, ir Jis sutiko, ėlipo į valtį ir pasuko į kitą krantą.

Visiškai kitokie jausmai buvo apėmę išlaisvintus apsėtuosius. Jie troško lydėti savo Išvaduotoją. Jo Artume jie jautėsi saugūs nuo demonų, kurie juos kamavo ir niokojo jų žmogiškumą. Jėzui ruošiantis lipti į valtį, jie, būdami arti Jo, suklypo prie Jo ir maldavo leisti pasilikti, kad galėtų klausytis Jo žodžių. Tačiau Jėzus liepė jiems eiti namo ir pasakoti, kokių didžiųjų dalykų Viešpats jiems padarė.

Tai buvo jiems skirta užduotis – eiti pas pagonis ir pasakoti, kaip jie buvo palaiminti Jėzaus. Jiems buvo sunku atsiskirti nuo Išgelbėtojo. Jų laukė dideli sunkumai, kuriuos teks iškęsti bendraujant su savo pagoniškais tėvynainiais. Jų ilgas atsiskyrimas nuo visuomenės, atrodė, padarė juos netinkamus dirbti. Tačiau kai tik Jėzus nurodė jiems jų pareigą, jie pakluso.

Jie pasakojo apie Jėzų ne tik savo namuose ir kaimynystėje, bet ėjo per visą Dekapolį, visur skelbdami Jėzaus galybę išgelbėti, pasakodami, kaip Jis išlaisvino juos iš demonų.

Nors Gergezos gyventojai nepriėmė Jėzaus, tačiau Jis nepaliko jų tamsoje, kurią jie pasirinko. Liepė Jam pasišalinti, jie negirdėjo Jį kalbant. Jie nesuvokė, Ką atmetė. Todėl Viešpats siuntė jiems šviesą per tuos, kurių jie neatsisakys klausytis.

Kiaulių pražudymo atvejis buvo šėtono tikslas, kad žmonės nusigręžtų nuo Išgelbėtojo ir užkirstų kelią Evangelijos skelbi-

mui tose apylinkėse. Tačiau būtent tas atvejis išjudino kraštą taip, kaip joks kitas nebūtų tai padaręs, ir jų dėmesį nukreipė į Kristų. Nors pats Išgelbėtojas pasitraukė, bet išgydytieji vyrai liko kaip Jo galybės liudijimas. Buvę tamsos kunigaikščio įrankiai tapo šviesos šaltiniais, Dievo Sūnaus skelbėjais. Jėzui sugrįžus į Dekapolį, žmonės plūdo pas Jį, ir per tris dienas tūkstančiai iš visų aplinkinių kaimų išgirdo išgelbėjimo žinią.

Du išgydyti velnio apsėstieji buvo pirmieji Kristaus misionieriai, pasiūsti į Dekapolį, kad skelbtų Evangeliją. Šie vyrai tik labai trumpai girdėjo Jo Žodį. Nė vienas pamokslas iš Jo lūpų nepasiekė jų ausų. Jie negalėjo mokyti žmonių taip, kaip galėjo mokiniai, kurie kasdien buvo su Kristumi. Tačiau jie galėjo pasakoti tai, ką žinojo, ką patys buvo matę, girdėję ir pajautę – Išgelbėtojo galybę. Tai gali daryti kiekvienas, kurio širdis paliesta Dievo malonės. Tai yra liudijimas, kuriam Viešpats mus kviečia, ir dėl kurio stokos pasaulis žūsta.

Evangeliją reikia skelbti ne kaip sausą teoriją, o kaip gyvą, gyvenimą keičiančią jėgą. Dievas nori, kad Jo tarnai liudytų faktą, jog Jo malone žmonės gali įgyti charakterį, panašų į Kristaus, ir džiaugtis Jo didžios meilės tikrumu. Jis nori, jog mes liudytume, kad Jis negali būti patenkintas, kol nebus gražintos ir atkurtos visų Jo sūnų ir dukterų teisės, tų, kurie priėmė išgelbėjimą.

Net tuos, kurių elgesys labiausiai žeidė Jėzų, Jis mielai priima. Kai jie atgailauja, Jis duoda jiems savo Dvasios ir siunčia į bedieviškas vietas, kad skelbtų Jo gailestingumą. Žmonės, kurie degradavo ir virto šėtono įrankiais, Kristaus galybe yra padaryti teisumo skelbėjais; jie siunčiami pasakoti, kokių didžiųjų dalykų jiems yra padaręs Viešpats ir kaip Jis jų pasigailėjo.

„Visada giedu Tave šlovinančias giesmes“

Po to, kai buvo pagydyta moteris iš Kafarnaumo tikėjimo prisilietimu, Jėzus troško, kad ji suvoktų gautą palaiminimą.

Dovanos, kurias siūlo Evangelija, neturi būti saugojamos slaptoje ar džiaugiamasi slapta.

„Jūs Mano liudytojai, – tai Viešpaties Žodis.
Aš esu Dievas.“ (*Izaijo 43, 12*)

Mūsų lūpomis išpažinta Dievo ištikimybė – tai Dangaus pasirinktas būdas, kad atskleistume pasauliui Kristų. Turime pripažinti, kad Jo malonė tapo žinoma senovės šventų žmonių dėka; tačiau veiksmingiausias liudijimas – mūsų asmeninis liudijimas. Mes esame Dievo liudytojai, kai atskleidžiame mumyse veikiančią dieviškąją jėgą. Kiekvieno asmeninis gyvenimas skiriasi nuo kitų; patirtis taip pat iš esmės skirtinga nei kitų. Dievas nori, kad Jam kiltų mūsų šlovinimas, paženklintas mūsų individualumu.

Šis brangus pripažinimas, išreikštas šlovinimu už Jo malonę, kurią patvirtiname gyvenimu, panašiu į Kristaus gyvenimą, turi nenugalimą, veiksmingą jėgą gelbstint žmones.

Mūsų pačių naudai kiekvieną Dievo dovaną dera laikyti atmintyje, tarsi ką tik gautą. Taip stiprinamas tikėjimas, leidžiantis prašyti ir gauti vis daugiau. Mus labiau stiprina mažiausias palaiminimas, gautas iš Dievo asmeniškai, negu daugybė pasakojimų, kuriuos galime perskaityti apie kitų tikėjimą ir patirtį. Siela, atsiliepianti į Dievo malonę, bus kaip laistomas sodas. Jis greitai suklestės; jis nušvies tamsą ir per jį reikšis Viešpaties šlovė.

„Kuo galiu atsilyginti Viešpačiui už visa,
ko Jis dosniai man davė?
Kelsiu išganymo taurę ir vardu šauksiuosi Viešpaties.
Savo įžadus Viešpačiui vykdysiu visos Jo tautos sueigoje.“
(*Psalmė 116, 12–14*)

„Giedosiu Viešpačiui, kolei gyvensiu, per visą gyvenimą
šlovinsiu giesme savo Dievą. Tepatinka Jam mano malda,
nes aš džiūgauju Viešpatyje.“ (*Psalmė 104, 33–34*)

„Kas gali apsaakyti didžius Viešpaties darbus
ar pajėgti Jį pašlovinti?“ (*Psalmė 106, 2*)

„Dėkokite Viešpačiui, šaukitės Jo vardo,
skelbkite Jo darbus tautoms! Giedokite Jam,
šlovinkite Jį giesmėmis,
kalbėkite apie visus Jo nuostabius darbus.
Didžiuokitės Jo šventuoju vardu,
tedžiūgauja Viešpaties ieškančiųjų širdis!“ (*Psalmė 105, 1–3*)

„Tavo ištikimoji meilė man brangesnė už gyvastį,
mano lūpos skelbia Tavo šlovę...
Būsiu sotus kaip po turtingų vaišių,
džiaugsmingai giedosiu šlovės giesmes.
Gulėdamas guolyje Tave menu, per visą naktį mąstau,
kad Tu mano pagalba, ir Tavo sparnų ūksmėje
krykštaju iš džiaugsmo.“ (*Psalmė 63, 4–8*)

„Dievu pasitikiu ir nebijau;
ką gali mirtingasis man padaryti?
Dieve, turiu padaryti, ką esu Tau pažadėjęs;
aš aukosiu Tau bendravimo atnašas.
Juk Tu išgelbėjai mane nuo mirties,
mano kojas nuo suklypimo. Tad vaikščioju Dievo Artume –
šviesoje, kuri šviečia gyviesiems.“ (*Psalmė 56, 12–14*)

„...Izraelio Šventasis.
Kai giedosiu šlovės giesmę Tau,
džiūgaus mano lūpos ir visa mano gyvastis,
kurią Tu atpirkai.
Per visą dieną mano liežuvis pasakos apie Tavo teisumą...
Nuo pat jaunystės Tavimi pasitikiu, Viešpatie...
Visada giedu Tave šlovinančias giesmes.“
(*Psalmė 71, 22–24. 5–6*)

„Garbinsiu Tavo vardą per kartų kartas,
todėl tautos girs Tave per amžius.“ (*Psalmė 45, 18*)

„Dovanai gavote, dovanai ir duokite“

Evangelija neturi būti skelbiama ir pristatoma ribotai mažumai išrinktųjų, kurie, tarkim, darys mums garbę, jeigu jie ją priims. Žinia privalo būti paskelbta visiems. Kai Dievas laimina savo vaikus, laimina juos ne tik jų pačių labui, bet viso pasaulio gerovei. Kai Jis duoda mums dovanų, tai reiškia, kad mes galime jas dauginti jomis dalydamiesi.

Moteris samarietė, kuri kalbėjosi su Jėzumi prie Jokūbo šulinio, vos tik atrado Išgelbėtoją, tuojau pat atvedė pas Jį kitus. Ji pasirodė esanti daug veiksmingesnė misionierė negu Jo mokiniai. Mokiniai Samarijoje nematė nieko, kas nurodytų į gerą dirvą. Jų mintys buvo sutelktos į būsimą didį darbą ateityje. Jie nematė, kad tiesiog aplink juos buvo derlius, kurių reikia rinkti. Tačiau per moterį, kurią jie niekino, visas miestas buvo atvestas pasiklausyti Jėzaus. Ji tuoj pat nunešė šviesą savo tautiečiams.

Ši moteris simbolizuoja praktinį tikėjimą Kristumi. Kiekvienas tikras mokinys yra gimęs Dievo karalystei kaip misionierius. Kai tik jis susipažįsta su Išgelbėtoju, jam kyla troškimas supažindinti su Juo kitus. Gelbėjanti ir pašventinanti tiesa negali būti uždaryta jo širdyje. Gavėjas tampa davėju. Kristaus malonė sieloje yra kaip versmė, trykštanti tyrlaukiuose, kuri viską atgaivina ir žūstantiems sužadina troškulį gerti gyvybės vandenį. Taip dirbiantis gaunama didesnė palaima, negu kad dirbtume vien tik sau. Tik dirbuodamiesi skleidžiant Gerąją išgelbėjimo naujieną, mes artėjame prie Išgelbėtojo.

Tiems, kurie gavo Jo malonę, Viešpats sako:

„Juos ir savo kalvos apylinkes padarysiu palaima, siūsiu lietuį pagal metų laiką, lietuį, nešantį palaimą.“ (*Ezechielio 34, 26*)

„Paskutinę, iškilmingiausiąją šventės dieną Jėzus stovėjo ten ir šaukė: ‘Jei kas trokšta, teateina pas Mane ir tegu geria. Kas Mane tiki, kaip Raštas sako, iš to vidaus plūs gyvojo vandens srovės.’“ (Jono 7, 37–38)

Tie, kurie gauna, turi dalytis su kitais. Iš visų pusių girdisi pagalbos šauksmai. Dievas ragina žmones su džiaugsmu tarnauti kitiems. Nemirtingumo vainikus reikia laimėti; Dangaus karalystę reikia pasiekti; nežinojime žūstantis pasaulis turi būti apšviestas.

„Argi jūs nesakote: ‘Dar keturi mėnesiai, ir ateis pjūtis’? Štai sakau jums: pakelkite akis ir pažiūrėkite į laukus; jie jau boluoja ir prinokę pjūčiai. Jau pjovėjas uždarbį gauna ir renkasi vaisių amžinajam gyvenimui.“ (Jono 4, 35–36)

Mokiniai trejus metus turėjo nuostabų Jėzaus pavyzdį. Diena iš dienos jie vaikščiojo su Juo ir kalbėjosi, klausėsi Jo džiuginančių žodžių, ištariamų nuvargusiems ir nuliūdusiems, matė Jo galios apsiraiškimus sergantiems bei kenčiantiems. Kai atėjo metas mokinius palikti, Jis davė jiems malonės ir jėgų skleisti Jo darbus Jo vardu. Jiems reikėjo skleisti visur Jo meilės ir išgydymo Evangelijos šviesą. Išgelbėtojas pažadėjo, kad Jis bus su jais visada. Per Šventąją Dvasią Jis bus net arčiau jų negu tada, kai Jis vaikščiojo tarp žmonių regimai.

Darbą, kokį dirbo mokiniai, mes taip pat turime dirbti. Kiekvienas krikščionis turi būti misionierius. Siekiant nesavanaudiškai, nuoširdžiai palengvinti kenčiančios žmonijos vargus, mes turime su užuojauta ir gailestingumu tarnauti tiems, kuriems reikia pagalbos.

Kiekvienas gali rasti kažką nuveikti. Nė vienas negali jaustis, kad jam nėra vietos darbuotis dėl Kristaus. Išgelbėtojas tapatina save su kiekvienu žmogaus vaiku. Jis tapo žemiškosios šeimos nariu, kad mes galėtume tapti dangiškosios šeimos nariais. Jis yra Žmogaus Sūnus, todėl Brolis kiekvienam Adomo sūnui ir dukteriai. Jo sekėjai neturi jaustis atskirti nuo juos supančio žūstančio pasaulio. Jie yra didžiojo žmonijos

tinklo dalis, ir Dangus į juos žiūri kaip į brolius – nepaisant nuodėmingi jie ar šventi.

Milijonų milijonai žmonių – sergančių, neišmanančių ir nuodėmingų – nėra girdėję apie Kristaus meilę, skirtą jiems. Jeigu susikeistume vietomis, ko mes trokštume, kad jie mums padarytų? Kol pajėgiame, visa tai mes privalome daryti jiems. Kristaus taisyklė, kurios gyvenime kiekvienas iš mūsų privalome laikytis, arba būsime teisiami, yra tokia: „Tad visa, ko norite, kad jums darytų žmonės, ir jūs patys jiems darykite, nes tai ir yra Įstatymas ir Pranašai.“ (*Mato 7, 12*)

Pagal tai, kas mums duota daugiau negu kitiems, – ar išsilavinimas ir išmanymas, charakterio kilnumas, krikščioniškas išsiugdymas, religinė patirtis, – mes skolingi tiems, kurie mažiau apdovanoti; tad, kiek tik sugebame, mes turime jiems tarnauti. Jeigu esame stiprūs, mes turime būti silpnųjų rankos.

Šlovės angelai, kurie visada mato Tėvo veidą danguje, džiaugiasi tarnaudami Jo patiemis mažiausiems. Angelai būna ten, kur jų labiausiai reikia, būna su tais, kurie sunkiausiai kovoja su savimi ir kurių aplinka pati liūdniausia. Neryžtingi ir drebantys žmonės, turintys daugybę nepageidaujamų būdo bruožų, yra ypatingai angelų globojami. Tai, ką savanaudiška širdis laiko žeminančia tarnyste, t. y. tarnauti tiems, kurie yra niekam tikę ir yra visapusiškai prastesnio būdo, – tokiems tarnauti – tai tyrų, nenusidėjusiųjų, Dangaus karalystės būtybių darbas.

Jėzus dangaus nelaikė trokštama vieta, kol mes buvome prarasti. Jis paliko Dangaus karalystę, kad gyventų niekinamas bei užgauliojamas ir gėdingai numirtų. Tas, kuris danguje buvo karališkai turtingas, tapo beturčiu, kad per Jo neturtą mes galėtume praturtėti. Mes turime sekti Jo pavyzdžiu.

Tas, kuris tampa Dievo vaiku, nuo tos akimirkos turi laikyti save žemyn nuleistos grandinės jungtimi, kad kartu su Kristumi Jo gailėstingumo plane gelbėtų pasaulį, eitų su Juo pirmyn ieškoti bei gelbėti paklydusiųjų.

Daugelis mano, kad būtų didelė privilegija aplankyti Kristaus žemiškojo gyvenimo vietas, pavaikščioti ten, kur vaikščiojo Jis, pažvelgti į ežerą, ant kurio kranto Jis mėgo mokyti, į kalvas bei klonius, ant kurių taip dažnai ilsėjosi Jo žvilgnis. Tačiau, kad vaikščirotume Jėzaus pėdomis, mums nereikia eiti į Nazaretą, į Kafarnaumą ar Betaniją. Jo pėdsakus mes rasime šalia lignonio lovos, vargšo lūšnelėje, didžiųjų miestų susigrūdusios minios skersgatviuose ir visur, kur tik žmogui reikia paguodos.

Mums reikia maitinti alkanus, aprengti nuogus ir guosti kenčiančius bei nuliūdusius. Mums reikia tarnauti skendintiems neviltyje ir įžiebti ją jos neturintiems.

Kristaus meilė, parodyta nesavanaudiškai tarnaujant, daug veiksmingiau keičia piktadarį negu teisingumo kalavijas. Būtiną tramdyti Įstatymo laužytojus, bet mylintis misionierius gali padaryti daugiau. Dažnai nuo priekaištų kietėjanti širdis pradeda minkštėti nuo Kristaus meilės.

Misionierius gali ne tik palengvinti fizines negalias, bet ir nukreipti nusidėjėlių pas Didįjį Gydytoją, kuris gali nuvalyti nuo sielos nuodėmės raupsus. Dievo užmojis, kad lignoniai, nelaimingieji, piktųjų dvasių užvaldytieji per Jo tarnus girdėtų Jo balsą. Viešpats trokšta, kad per Jo žmogiškuosius pasiuntinius Jis būtų toks Guodėjas, kokio pasaulis nežino.

Išgelbėtojas atidavė savo brangią gyvybę, kad įsteigtų Bažnyčią, gebančią tarnauti kenčiantiems, liūdintiems ir gundomiems. Tikinčiųjų draugija gali būti neturtinga, neišsilavinusi ir nežinoma, tačiau Kristuje ji gali darbuotis namuose, visuomenėje ir net atokesnėse vietovėse, kur darbo vaisiai gali siekti toli – iki pat amžinybės.

Šių dienų Kristaus sekėjams ištariai žodžiai ne mažiau svarbūs nei pirmiesiems mokiniams:

„Man duota visa valdžia danguje ir žemėje. Tad eikite ir padarykite Mano mokiniams visų tautų žmones.“ „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai.“ (Mato 28, 18–19; Morkaus 16, 15)

Mums taip pat duotas Jo Artumo pažadas: „Ir štai Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos.“ (*Mato 28, 20*)

Šiandien smalsios minios neplūsta į nuošalias vietas, kad pamatytų ir išgirstų Kristų. Jo balso negirdėti nė judriose gatvėse. Nešaukiama nuo šaligatvių, jog „praeinąs Jėzus Nazarietis!“ (*Luko 18, 37*) Tačiau šis žodis ir šiandien yra tikras. Kristus neregimai vaikšto mūsų gatvėmis. Su gailėstingumo žinia Jis ateina į mūsų namus. Jis nori bendradarbiauti su visais, kurie pageidauja tarnauti Jo vardu. Jis yra tarp mūsų, kad išgydytų ir palaimintų, jei tik mes Jį priimsime.

„Taip kalba Viešpats: ‘Malonės metu tave išklausu, išganymo dieną tau padėdu. Sukūriau tave, paskyriau tave Sandora tautai, kad atstatytum kraštą ir išdalytum nuniokotus paveldus. Sakyk kaliniams: ‘Išeikite!’ ir tiems, kurie tamsybėse: ‘Eikite į šviesą!’“

(*Izaijo 49, 8–9*)

„O kokios dailios kalnuose šauklio kojos, to, kuris ateina su linksmąja žinia, skelbdamas ramybę, nešdamas Gerąją naujieną, garsindamas išganymą, sakydamas Sionui: ‘Tavo Dievas viešpatauja!’“

(*Izaijo 52, 7*)

„Drauge praplyškite džiaugsmo giesme, Jeruzalės griuvėsiai, nes Viešpats paguodė savo tautą... Viešpats iškėlė savo šventąją ranką visų tautų akyse. Visi žemės pakraščiai išvys mūsų Dievo išganymą.“

(*Izaijo 52, 9–10*)

GYDYTOJO DARBAS

SEPTINTAS SKYRIUS

Dievo ir žmogaus bendradarbiavimas

Visapusiško gydymo tarnystėje gydytojas turi bendradarbiauti su Kristumi. Išgelbėtojas tarnavo ir kūnui, ir sielai. Evangelija, kurios Jis mokė, buvo dvasinio gyvenimo ir fizinės sveikatos atkūrimo žinia. Išvadavimas iš nuodėmės ir gydymas nuo negalių buvo susiję. Tokia pati tarnystė patikėta ir gydytojui krikščioniui. Jis turi jungtis su Kristumi, kad žmogui pagelbėtų ir fiziškai, ir dvasiškai. Jis turi būti gailestingumo nešėjas sergantiems, parūpindamas jiems vaistų ir nuo kūno negalios, ir nuo sielos ligos.

Kristus yra tikroji medicinos mokslo galva. Kaip gydytojų Vadas, Jis yra šalia kiekvieno dievobaimingo specialisto, kuris stengiasi palengvinti žmonių kančias. Gydytojas, naudodamas gamtos priemones fizinei negaliai pašalinti, turi nukreipti savo pacientus į Tą, kuris gali išgydyti ir sielos, ir kūno negalavimus. Ten, kur gydytojas gali tik pagelbėti, Kristus išgydo visiškai. Gydytojai stengiasi dalyvauti natūraliame gydomajame procese, o Kristus pats yra Gydytojas. Gydytojas siekia išsaugoti gyvybę, o Kristus duoda gyvybę.

Išgijimo šaltinis

Išgelbėtojas savo stebuklais atskleidė galią, kuri nuolat veikia žmogaus naudai, kad palaikytų jį ir išgydytų. Diena iš dienos, valanda po valandos, akimirka po akimirkos Dievas

veikia per gamtą, kad palaikytų mus gyvus, atkurtų ir atnaujintų. Kai kuri nors kūno dalis sužalojama, tuoj pat prasideda gijimo procesas; natūralūs faktoriai ima veikti, kad atkurtų sveikatą. Tačiau per šiuos faktorius veikia Dievo galia. Visos gyvybę teikiančios jėgos yra iš Jo. Kai žmogus pasveiksta, vadinasi, jį išgydė Dievas.

Ligos, kančios ir mirtis yra priešiškos jėgos darbas. Šėtonas yra naikintojas. Dievas – Atkūrėjas.

Žodžiai, pasakyti Izraeliui, galioja ir šiandien tiems, kurie atgauna kūno ir sielos sveikatą. „Esu jus gydantis Viešpats.“ (Išėjimo 15, 26)

Dievo noras kiekvienai žmogiškajai būtybei yra išreikštas žodžiais: „Mielasis, linkiu, kad viskas tau taip gerai sektųsi ir būtum sveikas, kaip sekasi tavo sielai.“ (3 Jono 2)

Jis yra Tas, kuris „atleidžia visas tavo nuodėmes ir išgydo visas tavo ligas. Jis atperka tavo gyvastį iš kapo ir apgaubia tave meile ir gailestingumu“ (Psalmė 103, 3–4).

Kai Kristus išgydė ligas, Jis daugelį kenčiančiųjų įspėjo: „Daugiau nuodėmių nebedaryk, kad neatsitiktų kas blogesnio.“ (Jono 5, 14) Jis mokė, kad jie susirgo nesilaikydami Dievo Įstatymo ir kad sveikata gali būti išsaugota tik jam paklūstant.

Gydytojai turėtų mokyti savo pacientus, kad pastarieji bendradarbiautų su Dievu atkūrimo darbe. Gydytojas vis labiau ir labiau įsitikina, kad liga yra nuodėmės pasekmė. Jis žino, kad gamtos dėsniai yra tikslūs, kaip ir Dekalogo priesakai yra dieviški, tad tik jiems paklūstant gali būti atkurta arba išsaugota sveikata. Jis mato daug kančių kaip žalingų įpročių pasekmę, o sveikata galėtų būti sugražinta, jeigu ligoniai patys darytų ką gali savo pačių atkūrimo labui. Jie turėtų būti mokomi, kad kiekvienas įprotis, kuris ardo fizinės, protinės ir dvasinės jėgas, yra nuodėmė, ir kad sveikatą galima išsaugoti vykdant įstatymus, kuriuos Dievas nustatė visos žmonijos gerovei.

Kai gydytojas mato pacientą, kuris kenčia negalią dėl netinkamos mitybos ir alkoholio vartojimo ar dėl kitokių žalingų

įpročių, tačiau vengia jam apie tai kalbėti, jis daro šiam asmeniui skriaudą. Alkoholikai, psichikos ligoniai, tie, kurie yra pasidavę iškrypimui, kreipiasi į gydytoją, laukdami aiškaus ir konkretaus patvirtinimo, kad jų kančios yra nuodėmės vaisius. Tie, kurie supranta gyvenimo principus, turi būti uolūs, siekdami įveikti negalios priežastį. Kaip gali gydytojas, dirbantis, kad palengvintų kančias, būti ramus, matydamas tebevykstančią kovą su skausmu? Ar jis yra geranoriškas ir gailėstingas, jeigu nemoko griežtos savitvardos kaip vaisto nuo negalios?

Tebūna sakoma tiesiai, kad Dievo įsakymų laikymasis yra gyvenimas. Dievas nustatė gamtai dėsnius, tačiau Jo įsakymai nėra peršami per prievartą. Kiekvienas „ne“, ar tai būtų fizinis dėsnis ar moralinis įstatymas, reiškia pažadą. Jeigu mes jo klausome, mus lydės palaima. Dievas niekada neverčia mūsų elgtis teisingai, tačiau Jis nori apsaugoti mus nuo blogio ir vesti į gerovę.

Tegul dėmesys bus nukreipiamas į įsakymus, kurių buvo išmokytas Izraelis. Dievas davė izraelitams aiškius nurodymus, kuriais turi būti grindžiami jų gyvenimo įpročiai. Jis davė jiems įstatymus dėl fizinės ir dvasinės gerovės; ir klusnumo atveju Jis juos užtikrino: „Viešpats atitolins nuo tavęs visas ligas.“ (*Išstatymo 7, 15*) „Dėkitės į širdį visus žodžius, kuriuos šiandien duodu kaip liudijimą prieš jus.“ „Juk juos turintiems jie yra gyvenimas ir jų kūno sveikata.“ (*Išstatymo 32, 46; Patarlių 4, 22*)

Dievas trokšta, kad mes siektume tobulumo, kuris mums įmanomas per Kristaus dovaną. Jis ragina mus daryti tinkamus pasirinkimus, vienytis su Dangaus jėgomis, priimti principus, kurie atkurs mumyse dieviškąjį atvaizdą. Gyvenimo principus Jis atskleidė savo rašytiniame Žodyje ir didžiojoje gamtos knygoje. Mūsų pareiga įgyti žinių apie šiuos principus ir, jiems paklūstant, bendradarbiauti su Juo, atkuriant kūno bei sielos sveikatą.

Žmonėms reikia žinoti, kad visiško klusnumo palaiminimai gali priklausyti jiems tik tada, kai jie priims Kristaus malonę. Kai Jis duoda žmogui galios paklusti Dievo įstatymams, tai ir yra Jo malonė. Tai leidžia žmogui išsivaduoti iš žalingų įpročių pinklių. Tai vienintelė jėga, galinti padaryti ir išlaikyti žmogų tvirtą teisingame kelyje.

Kai priimame tyrą ir galingą Evangeliją, ji pagydo dėl nuodėmės atsiradusius negalavimus. Pateka Teisumo Saulė „su gydančiais spinduliais“ (*Malachijo 3, 20*). Ne viskas, ką duoda šis pasaulis, gali išgydyti sugniuždytą širdį ar suteikti protui ramybę, nuimti rūpesčius ar pašalinti ligą. Garbė, gabumai, talentai – bejėgiai pradžiuginti sielvartaujančią širdį ar atkurti iššvaistytą gyvenimą. Vienintelė žmogaus viltis – sieloje gyvenantis Dievas.

Meilė, kurią Kristus paskleidė visoje žmogaus esybėje, turi atgaivinančią jėgą. Kiekvieną gyvybinę dalį – smegenis, širdį, nervus – ji liečia gydančiai. Jos dėka sužadina mos veikti kilniausios žmogaus jėgos. Meilė išlaisvina sielą iš kaltės ir liūdesio, nerimo ir rūpesčių, kurie žudo gyvybines jėgas. Su ja ateina giedra ir ramybė. Ji įdiegia sieloje džiaugsmą, kurio jokia žemiška galybė negali sugriauti, – džiaugsmą Šventojoje Dvasioje, – džiaugsmą, kuris duoda sveikatą ir gyvybę.

Mūsų Išgelbėtojo žodžiai: „Ateikite pas Mane... Aš jus atgaivinsiu“ (*Mato 11, 28*) – tai receptas fizinėms, protinėms ir dvasinėms ligoms gydyti. Nors žmonės patys per savo klydimus užsitraukė kančias, Jis gailestingai jais rūpinasi. Jėzuje jie gali rasti pagalbą. Tiems, kurie Juo pasitikės, Jis padarys didžių dalykų.

Nors nuo amžių nuodėmė vis stipriau laiko žmonių padermę, nors melu ir gudrybėmis šėtonas užmetė juodą savo supratimo šešėlį ant Dievo Žodžio ir privertė žmones abejoti Dievo gerumu, tačiau Tėvo gailestingumas ir meilė nesiliovė plūsti į Žemę gausiomis srovėmis. Jeigu žmonės, vertindami dieviškąsias dovanas, atvertų savo sielos langus į Dangų, gautų gydomosios galios srautą.

Gydytojas, kuris trokšta būti priimtinas Kristaus bendradarbis, stengsis būti našus kiekvienoje savo darbo srityje. Jis stropiai mokysis, kad būtų pagrįstai tinkamas pareigai, atitinkančiai profesijai; jis nuolat sieks aukštesnio lygio, stengdamasis pagilinti savo žinias, sieks geresnių įgūdžių ir gilesnės nuovokos. Kiekvienas gydytojas turi suvokti, kad dirbdamas prastai ir neveiksmingai, daro žalą ne tik ligoniams, bet yra neteisingas ir savo kolegų atžvilgiu. Gydytojas, kuris patenkintas savo žema kvalifikacija ir skurdžiomis žiniomis, ne tik menkina medicinos profesiją, bet plėšia garbę Kristui, Didžiajam Gydytojui.

Tie, kurie pajunta, jog nėra pasiruošę medicininiam darbui, turėtų pasirinkti kitą užsiėmimą. Tie, kurie gerai moka prisitaikyti slaugydami ligonius, tačiau jų medicininės kvalifikacijos žinios ribotos, gerai padarys, jei atliks paprastesnę darbą, ištikimai tarnaudami kaip slaugytojai. Kantriai tarnaudami prie įgudusių gydytojų, jie gali nuolat mokytis, ir, išnaudodami kiekvieną galimybę, įgyti žinių, o laikui atėjus, jie gali tapti puikiai tinkamais gydytojo darbui. Tegul jaunesni gydytojai, „kaip Dievo [Didžiojo Gydytojo] bendradarbiai... neima Dievo malonės veltui, ...niekam jokių atžvilgiu neduoda akstino nupulti, kad... tarnystė [ligoniams] nebūtų peiktina. Priešingai, visa kuo... pasirodo Dievo tarnai“ (2 Korintiečiams 6, 1–4).

Dievo valia, kad mes visada judėtume į priekį. Tikras medicinos gydytojas misionierius nuolat tobulins savo praktinius įgūdžius. Reikėtų ieškoti talentingų gydytojų krikščionių, turinčių pranašias profesines savybes, ir paraginti juos užsiimti Dievo tarnyste tose vietose, kur jie galėtų mokytis ir ugdyti kitus tapti misionieriais medicinos srityje.

Gydytojas turėtų kaupti Dievo Žodžio šviesą savo sieloje. Jis turėtų nuolat augti malone. Jo dėka religija negali būti tik paprasčiausia įtaka kitiems. Tai turi būti valdančioji įtaka. Jis turi veikti skatinamas kilnių, šventų, galingų motyvų, motyvų, išeinančių iš Vienintelio, kuris atidavė savo gyvybę, kad aprūpintų mus piktajį nugalinčia jėga.

Jeigu gydytojas ištikimai ir stropiai siekia tapti kvalifikuotas savo profesijoje, jeigu jis susitelkia į Kristaus tarnystę ir skiria laiko tyrinėti savo paties širdį, jis suvoks, kaip perprasti savo švento pašaukimo paslaptis. Jis gali taip save drausminti ir ugdyti, kad visi, esantys jo įtakos sferoje, matys išsilavinimo ir išminties pranašumą, kuris gaunamas per ryšį su išminties ir galybių Dievu.

Niekur nėra tokio glaudaus bendradarbiavimo su Kristumi poreikio, kaip gydytojo darbe. Tas, kuris nori deramai atlikti gydytojo pareigas, privalo kasdien ir nuolat gyventi krikščioniškai. Paciento gyvybė yra gydytojo rankose. Viena netikslė diagnozė, vienas klaidingas paskyrimas kritiniu atveju ar vienas nevykęs rankos judesys, nors ir labai nedidelis, operuojant, ir gyvybė gali būti paaukota, o žmogus iškeliauti į aną pasaulį. Kokia atsakomybė! Kaip svarbu, kad gydytojas visada būtų valdomas dieviškojo Gydytojo!

Išgelbėtojas nori padėti visiems, kas tik ieško Jo išminties ir aiškaus mąstymo. Ir kam gi labiau reikia išminties bei skaidrios minties nei gydytojui, nuo kurio sprendimo tiek daug priklauso? Tegul tas, kuris mėgina prailginti žmonių gyvenimą, tikėjimu žvelgia į Kristų, kad Šis valdytų kiekvieną jo judesį. Išgelbėtojas duos jam jautrumą ir gebėjimą, kaip elgtis sunkiaisiais atvejais.

Ligonių slaugytojams atsiskleidžia nuostabios galimybės. Leiskite jiems suprasti, kad visame, kas tik daroma ligonių sveikatai atkurti, gydytojas siekia padėti jiems bendradarbiauti su Dievu, kai kovojama su negalia. Padėkite jiems pajusti, kad žengdami kiekvieną žingsnį, suderintą su Dievo įstatymais, jie gali tikėtis dieviškosios galios pagalbos.

Ligoniai ir kenčiantys labiau pasitikės tais gydytojais, kurie tikrai myli Dievą ir Jo pagarbiai bijo. Jie tikrai nesuabejos tokio gydytojo žodžiais. Šalia jo bei jam vadovaujant ligoniai jausis saugūs.

Pažinodamas Viešpatį Jėzų, krikščionis gydytojas turi pirmenybę per maldą pakviesti Jį į ligonio kambarį. Tegul

gydytojas prieš lemiamą operaciją prašo Didžiojo Gydytojo pagalbos. Tegul jis užtikrina kenčiantįjį, kad Dievas gali saugiai jį pernešti per šį sunkų išmėginimą, kad visais būdų atvejais Viešpats yra tikra priebėga tiems, kurie Juo pasitiki. Gydytojas, kuris nesugeba šitaip elgtis, praranda ligonį po ligonio, kurie priešingu atveju galėtų būti išgelbėti. Krizė dažnai laimingai praeitų, jeigu gydytojas kalbėtų tai, kas suteiktų tikėjimą gailiaširdžiu Išgelbėtoju, kuris jaučia kiekvieną kančios tvinkčiojimą, ir maldoje Jam atneštų sielos reikmę.

Tik Tas, kuris skaito širdis, gali žinoti, kaip drebėdami ir apimti siaubo daugelis pacientų sutinka būti operuojami chirurgų rankų. Jie supranta riziką. Net ir pasitikėdami gydytojo įgūdžiais, jie žino, kad tai nėra visiškai patikima. Tačiau, kai ligoniai mato gydytoją, palinkusį maldai ir prašantį Dievo pagalbos, tai jiems įkvepia pasitikėjimo. Dėkingumas ir pasitikėjimas atveria širdį dieviškajai gydomajai galiai, kuri atgaivina visos esybės energiją, ir gyvybinės jėgos nugali.

Pačiam gydytojui Išgelbėtojo dalyvavimas taip pat yra stiprinantis faktorius. Dažnai jo darbo atsakingumas ir nesėkmės galimybė sukelia jo dvasiai baimę. Jaudulys dėl netikrumo ir baimė daro ranką nevikrią. O įsitikinimas, jog dieviškasis Patarėjas yra šalia, kad vadovautų ir stiprintų, suteikia ramybę bei drąsą. Kristaus prisilietimas prie gydytojo rankos suteikia gyvybingumą, ramybę, tikrumą ir jėgą.

Kai krizė būna saugiai praėjusi ir sėkmė akivaizdi, keletą minučių praleiskite su pacientu maldoje. Išreikškite savo dėkingumą už išgelbėtą gyvybę. Užuoat pacientas liejęs padėkos žodžius gydytojui, tegul šlovę ir padėką nukreipia Dievui. Pasakykite ligoniui, kad jo gyvybė išsaugota, nes jį globojo dangiškasis Gydytojas.

Gydytojas, kuris laikosi šios nuostatos, savo pacientą veda pas Tą, kuris išsaugo jo gyvybę, pas Tą, kuris Vienintelis gali išgelbėti visus, kurie tik pas Jį ateina.

Medicininės misijos darbe turi vyrauti gilus troškimas gelbėti sielas. Gydytojai, lygiai kaip ir Evangelijos tarnautojai, yra gavę aukščiausią pasitikėjimą, kokį tik gali gauti žmogus. Kiekvienas gydytojas, pripažįsta jis tai ar ne, įpareigotas gydyti sielas.

Gydytojai, savo darbe turėdami reikalų su ligomis ir mirtimi, per dažnai užmiršta didingą būsimojo gyvenimo realybę. Nuoširdžiai stengdamiesi išvengti pavojaus kūnui, jie užmiršta apie pavojų sielai. Ligonis, kuriam jie tarnauja, galbūt praranda gyvenimą. Tai paskutinė galimybė, kuri gydytojui slysta iš rankų. Su šia siela gydytojas dar privalės susitikti Kristaus teisme.

Mes dažnai praleidžiame brangiausius palaiminimus, nepaisydami progos ištarti palaikymo žodžius laiku. Jei nepastebėsime auksinės galimybės, ji bus prarasta. Prie ligonio lovos nedera kalbėti apie įsitikinimus, apie gėrio ir blogio kovą. Parodykite kenčiančiajam Tą, kuris trokšta išgelbėti visus, kurie pas Jį ateina tikėdami. Nuoširdžiai ir švelniai stenkitės padėti tarp gyvybės ir mirties esančiam žmogui.

Gydytojas, kuris tiki, jog Kristus yra asmeninis jo Išgelbėtojas, nes jis ir pats rado prieglobstį Jame, žino, kaip elgtis su drebančiais, nusikaltusiais, nuodėme sergančiais žmonėmis, kurie kreipėsi į jį pagalbos. Į kreipinį: „Ką man daryti, kad būčiau išgelbėtas?“, gydytojas žinos, ką atsakyti. Jis gali papasakoti apie Išgelbėtojo meilę. Jis gali kalbėti iš patirties apie atgailos ir tikėjimo galią.

Melsdamasis paprastais, nuoširdžiais žodžiais gydytojas gali pristatyti sielų reikmes Dievui ir padrašinti ligonį, taip pat patarti priimti užjaučiančio Išgelbėtojo malonę. Kai taip jis tarnauja šalia sergančiojo lovos, kalba tai, kas gelbsti ir guodžia, Viešpats veikia su juo ir per jį. Kai kenčiančiojo mintys nukreiptos į Atpirkėją, jo širdį pripildo Kristaus ramybė, ir atėjusi dvasinė sveikata panaudojama kaip gelbstinti Dievo ranka atkuriant kūno sveikatą.

Gydytojas, rūpindamasis ligoniu, dažnai suras progą patarnauti ir kenčiančiojo draugams. Kai jie budi prie ligonio lovos ir jaučiasi bejėgiai, negalėdami užkirsti kelio ūmiam skausmui, jų širdys suminkštėja. Dažnai širdgėlos, nuslėptos nuo kitų, atveriamos gydytojui. Tuomet ir yra proga šiuos prislėgtuosius nukreipti pas Tą, kuris kviečia pas save nuvargusius ir apkrautus sunkiomis naštomis. Dažnai galite pasiūlyti pasimelsti už juos ir kartu su jais, jų reikmes pristatant visokių vargų Gydytojui, visokių sielvartų Malšintojui.

Dievo pažadai

Gydytojas turi puikią galimybę savo pacientus nukreipti Dievo Žodžio pažadų link. Jis turi iškelti iš lobyno naujų ir senų dalykų, kalbėdamas čia ir ten paguodos žodžius bei mokydamas to, ko seniai laukiama. Tegul gydytojas padaro savo galvą šviežių minčių saugykla. Tegul jis stropiai tyrinėja Dievo Žodį, kad susipažintų su Jo pažadais. Teišmoksta kartoti paguodos žodžius, kuriuos kalbėjo Kristus savo žemiškosios tarnystės metu, kai mokė ir gydė ligonius. Jis turi kalbėti apie Kristaus gydymo tarnystę, apie Jo jautrumą ir meilę. Niekada nevalia praleisti progos nukreipti pacientų mintis į Kristų, Vyriausiąjį Gydytoją.

Ta pati galia, kurią naudojo Kristus, kai regimai vaikščiojo tarp žmonių, yra Jo Žodyje. Savo žodžiu Jėzus gydė negalias ir išlaisvindavo demonų apsėtuosius; savo žodžiu Jis nuramindavo audras ir prikeldavo mirusiuosius, o žmonės liudydavo, kad Jo žodžiai buvo galingi. Jis kalbėjo tokiais Dievo žodžiais, kokiais Jis kalbėjo Senojo Testamento pranašams ir mokytojams. Visa Biblija yra Kristaus apsiareiškimas.

Šventąjį Raštą turime priimti kaip Dievo mums duotą Žodį, ne tik kaip rašytinį, bet ir kaip sakytinį. Kai kenčiantieji ejo pas Kristų, Jis matė ne tik tuos, kurie prašė pagalbos, bet ir visus tuos, kurie ateis pas Jį su reikmėmis ir tikėjimu ateities

amžiais. Kai Jis sakė paralitikui: „Nenusimink, sūnau, tavo nuodėmės atleistos!“, kai Jis sakė Kafarnaumo moteriai: „Dukterie, tavo tikėjimas išgelbėjo tave. Eik rami!“, Jis tai kalbėjo ir kitiems kenčiantiems, nuodėmės naštų slegiamiems, kurie turėtų ieškoti Jo pagalbos (žr. *Mato 9, 2; Luko 8, 48*).

Taip yra su visais Dievo Žodžio pažadais. Jais Jis kalba mums asmeniškai, kalba tiesiai, tarsi mes klausytumės Jo balso. Būtent per pažadus Kristus perduoda mums savo malonę ir jėgą. Tai ir yra tie medžio lapai, kurie „tinka tautoms gydyti“ (*Apreiškimo 22, 2*). Kai priimami ir įsisavinami, jie stiprina mūsų charakterį, įkvepia ir palaiko gyvybę. Niekas daugiau negali turėti tokios gyvybinės jėgos. Niekas kitas negali duoti tokios drąsos ir tikėjimo, kuris teikia gyvybiškai svarbią energiją visai būtybei.

Tam, kuris drebėdamas iš baimės stovi prie mirties slenksčio, kančių bei nuodėmės prislėgtam žmogui gydytojas, gavęs proga, tekartoja Atpirkėjo žodžius, nors ir visi Šventojo Rašto žodžiai yra Jo:

„Nebijok, nes Aš išpirkau tave; pašaukiau tave vardu, ir tu esi Mano. Kai brisi per gilius vandenis, Aš būsiu su tavimi, ir upėse tu nepaskęsi. Kai eisi per ugnį, nesudegsi, ir liepsnos tavęs nepraris, nes Aš esu Viešpats, tavo Dievas, Izraelio Šventasis, kuris tave gelbsti... Kadangi tu Man brangus, vertingas ir mylimas.“ „Aš, Aš – Tas, kuris dėl savęs naikina tavo nusižengimus, – Aš tavo nuodėmių neatminsiu.“ „Nebijok, nes Aš su tavimi!“ (*Izaijo 43, 1–4. 25. 5*)

„Kaip tėvas gailisi vaikų, taip Viešpats gailisi pagarbiai Jo bijančiųjų. Juk Jis žino, kokie mes padarai, atsimena, kad mes esame dulkės.“ (*Psalmė 103, 13–14*)

„Tik prisipažink, kad esi kalta, nes prieš Viešpatį, savo Dievą, maištavai, savo palankumą švaistei svetimiems dievams.“ „Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių.“ (*Jeremijo 3, 13; 1 Jono 1, 9*)

„Išsklaidysiu tavo nusižengimus kaip debesį, tavo nuodėmes kaip miglą. Sugrįžk pas Mane, nes tave išpirkau.“ (Izaijo 44, 22)

„Viešpats sako: ‘Eikite šen, ir drauge pasvarstykime. Esate paraudę nuo nuodėmių, bet Aš išbalinsiu jus kaip sniegą. Jūsų nuodėmės raudonos it kraujas, bet jos gali tapti baltos it vilna. Jeigu dėsitės į širdį ir paklusite, tai valgysite krašto gėrybes.’“ (Izaijo 1, 18–19)

„Iš tolo man pasirodė Viešpats: ‘Amžina meile Aš pamilau tave, todėl nesiliauju tau reikštis ištikimąja meile.’“ „Ūmai supykęs valandėlę slėpiau nuo tavęs savo veidą, bet amžina meile tavęs pagailėjau“, – sako Viešpats, tavo Atpirkėjas.“ (Jeremijo 31, 3; Izaijo 54, 8)

„Tegul neišsigąsta jūsų širdys!“ „Aš jums palieku ramybę, duodu jums savo ramybę. Ne taip Aš ją duodu, kaip duoda pasaulis. Tenebūgštąja jūsų širdys ir teneliūdi!“ (Jono 14, 1. 27)

„Tada karalius viešpataus pagal teisumą, didžiūnai valdys pagal teisingumą. Kiekvienas jų bus pastogė nuo vėjo, prieglobstis nuo audros. Jie bus lyg vandens srovės dykumoje, lyg milžinės uolos šešėlis saulės tviskinamoje šalyje.“ (Izaijo 32, 1–2)

„Užguitieji ir vargšai ieško vandens, o jo nėra, ir liežuvis jiems džiūsta nuo troškulio. Aš, Viešpats, juos išgirsiu, Aš, Izraelio Dievas, jų neapleisiu.“ (Izaijo 41, 17)

„Taip kalba Viešpats, tavo Kūrėjas, kuris auklėjo tave nuo pat gimimo ir tau padėjo... Sudrėkinsiu vandeniu ištroškusią žemę, palaištysiu srovėmis sausumą; išliesiu savo Dvasią ant tavo palikuonių ir savo palaiminimą ant tavo vaikų.“ (Izaijo 44, 2–3)

„Gręžkitės Manin ir būsite išgelbėti, visi žemės pakraščiai, nes Aš Dievas, ir kito nėra!“ (Izaijo 45, 22)

„Jis prisiėmė mūsų negalias, užsikrovė mūsų ligas.“ „Jis buvo sužalotas dėl mūsų nusižengimų, ant Jo krito kirčiai už mūsų kaltes. Bausmė ant Jo krito mūsų išganymui, ir mes buvome išgydyti Jo žaizdomis.“ (Mato 8, 17; Izaijo 53, 5)

Gydytojas – švietėjas

Tikras gydytojas yra ir švietėjas. Jis suvokia savo atsakomybę ne tik už tiesiogiai jo priežiūroje esančius ligonius, bet ir visuomenėje, kurioje jis gyvena. Jis yra ir fizinės, ir moralinės sveikatos sergėtojas. Jo pastangos turi būti nukreiptos ne tik išmokyti teisingų ligonio gydymo metodų, bet ir skatinti teisingus gyvenimo įpročius bei skleisti informaciją apie teisingus principus.

Sveikatos principų mokymo poreikis

Sveikatos principų mokymas dar niekada nebuvo toks reikalingas kaip dabar. Nepaisant stulbinančio progreso daugelyje sričių, tokių kaip gyvenimo komfortas ir patogumai, net higienos srityje ir įvairių ligų gydyme, fizinių jėgų mažėjimas bei ištvėmingumas kelia nerimą. Visiems, kuriems rūpi artimųjų gerovė, privalu į tai atkreipti dėmesį.

Mūsų dirbtinė civilizacija skatina blogybes, kurios griauja sveikus principus. Papročiai ir mados kariauja su gamta. Įpročiai, kurių laikomasi, silpnybės, kurioms nuolaidžiaujama, nuolat menkina tiek fizinį, tiek protinį atsparumą ir žmonijai užkrauna nepakeliamą našą. Visur apstu nesusivaldymo ir nusikaltimų, ligų ir siaubingų nelaimių.

Daugumas pažeidinėja sveikatos dėsnius dėl neišprusimo, tad būtina juos apmokyti. Tačiau daugelis žmonių žino daugiau, negu kad elgiasi gyvenime. Jiems reikia įteigti, jog labai svarbu gyvenime vadovautis šiomis žiniomis. Gydytojas turi daug galimybių, kad dalytųsi žiniomis apie sveikatos principus ir paašškintų jų praktikavimo svarbą. Teisingai

mokydamas, jis gali padaryti daug ištaisant blogi, kuris daro neapsakomą žalą.

Nevaržomas nuodingų vaistų vartojimas – tai įprotis, kuris yra milžiniškos gausybės ligų ir net rimtesnių nelaimių pamatas. Kai suserga, daugelis žmonių nesivargina sužinoti savo ligos priežasties. Jų nerimo tikslas yra kuo greičiau išsivaduoti iš skausmo ir nepatogumo. Taip jie griebiasi patentuotų vaistų nuo visų ligų, apie kurių tikrąsias savybes mažai nežino, arba kreipiasi į gydytoją, kad šis skirtų kažkokių vaistų, kurie panaikintų jų nusižengimo pasekmes, tačiau nesusimąsto, kad būtina keisti nesveikus įpročius. Jeigu tai nepadeda tuoj pat, jie griebiasi kito vaisto, paskui dar kito. Taip žala tik didinama.

Būtina mokyti žmones, jog vaistai negydo. Aišku, kartais jie gali laikinai pagelbėti, ir pacientui atrodo, jog jis pagijo nuo vaistų; tai nutinka todėl, kad organizmas turi pakankamai gyvybinių galių nuodams pašalinti ir pakoreguoti ligos paveiktą organizmo būklę. Sveikata atsikuria ir nevartojant vaistų. Dažniausiai vaistai tik pakeičia negalavimo formą ir vietą. Dažnai, nuodams paveikus, atrodo, jog kuriam laikui pagerėjo, tačiau nuodingumo padariniai išlieka organizme ir vėliau padaro didžiulę žalą.

Vartodami nuodingus vaistus daugelis pasiligoja visam gyvenimui, ir prarandama daug gyvybių, kurios, taikant natūralias gydymo priemones, galėtų būti išgelbėtos. Nuodai, esantys daugelyje vadinamųjų vaistų, formuoja įpročius ir potraukius, o tai žlugdo kūną ir sielą. Dauguma populiarių medikamentų, pacientų vadinamų vaistais, net kai kurie narkotikai, gydytojui leidus, atlieka lemiamą vaidmenį dedant pamatą alkoholio, opiumo, morfijaus vartojimo įpročiui, o tai yra siaubingas visuomenės prakeiksmas.

Vienintelė viltis pagerinti situaciją yra ta, jei imsime mokyti žmones teisingų gyvenimo principų. Tegul gydytojai moko žmones, kad jėgas atkuria ne vaistai, bet gamtos priemonės.

Liga – tai gamtos pastangos išlaisvinti organizmą iš būsenos, kuri atsiranda pažeidus sveikatos dėsnius. Susirgus būtina išsiaiškinti priežastį. Blogas sąlygas būtina pakeisti, žalingus įpročius – ištaisyti. Tada prigimtis gelbės stengdamasi pašalinti iš organizmo užterštumą ir atkurti tinkamą organizmo būseną.

Natūralios gydomosios priemonės

Grynas oras, saulės šviesa, saikingumas, poilsis, fiziniai pratimai, tinkama mityba, vandens vartojimas, pasitikėjimas dieviškąja galybe – tai ir yra tikrieji vaistai. Kiekvienas turi žinoti natūralius gydymo būdus ir kaip jais naudotis. Labai svarbu nusimanyti apie principus, kuriais gydomas ligonis, bei turėti praktinės patirties, kuri leistų teisingai panaudoti turimas žinias.

Natūralių gydymo priemonių naudojimas reikalauja rūpestingo atidumo ir valios jėgų, o tam daugelis nenori aukotis. Natūralus gydymo ir atkūrimo procesas yra laipsniškas, tad nekantriems atrodo lėtas. Atsisakymas žalingų įpročių reikalauja pasiaukojimo. Tačiau galiausiai išryškės, jog gamta, jeigu jai nekliudysime, savo darbą atlieka išmintingai ir puikiai. Tie, kurie atkakliai ir ištvermingai toliau paiso jos dėsnių, sulauks atpildo – kūno ir dvasios sveikatos.

Sveikatos apsaugai faktiškai skiriama per mažai dėmesio. Kur kas lengviau užbėgti už akių negaliai negu žinoti, kaip ją gydyti. Kiekvieno žmogaus asmeniškai pareiga jo paties ir žmonijos labui – žinoti sveiko gyvenimo taisykles ir sąmoningai jų laikytis. Visi turi susipažinti su nuostabiausiu iš visų organizmų – žmogaus kūnu. Kad visi organai sveikai veiktų, derėtų suprasti įvairių organų funkcijas ir priklausomybę nuo vienas kito. Žmonės turėtų tyrinėti proto įtaką kūnui ir kūno – protui bei dėsnius, kurie juos valdo.

Pasiruošimas gyvenimo kovai

Nebus per daug, jei vis prisiminsime, jog sveikata nėra atsitiktinumas, bet klusnumo tam tikriems įsakymams pasekmė. Šitai pripažįsta sportinių varžybų ir lengvosios atletikos dalyviai. Šie žmonės rūpestingai ruošiasi. Jie kruopščiai treniruojasi ir griežtai laikosi drausmės. Kiekvienas fizinis įprotis atsakingai reguliuojamas. Jie žino, jog atsainumas, nesaikingumas ar nerūpestingumas, kurie silpnina ar žaloja bet kurį kūno organą ar funkciją, garantuoja pralaimėjimą.

Tačiau toks atsargumas yra kur kas svarbesnis siekiant pergalės gyvenimo kovoje. Tai nėra netikras mūšis, kuriame mes dalyvaujame. Mes kovojame kovą, nuo kurios priklauso mūsų amžinasis gyvenimas. Mes susiduriame su neregimais priešais. Blogio angelai siekia valdyti kiekvieną žmogiškąją būtybę. Bet kokia sveikatos žala ne tik silpnina fizinės jėgas, bet verčia silpnėti ir protines bei dorovines galias. Pataikavimas bet kokiam nesveikam įpročiui apsunkina gebėjimą atskirti gėrį nuo blogio, taigi priešintis blogiui vis sunkiau. Taip didėja nesėkmių ir pralaimėjimo pavojus.

„Argi žinote, kad lenktynių aikštėje bėga visi bėgikai, bet tik vienas gauna laimėtojo dovaną?“ (1 Korintiečiams 9, 24) Kovą, kurią mes kovojame, galime laimėti, jeigu tik drausmėsime save, laikydami teisingų principų. Į tų gyvenimo principų praktikavimą dažnai žiūrima kaip į nesvarbų, mažareikšmį dalyką. Tačiau, jeigu atsižvelgsime į tai, kad kyla pavojus sveikatai, tada bet koks mūsų poelgis nebus menkavertis. Kiekvienas poelgis – tai svoris ant svarstyklių lėkštės, kuris nulemia gyvenimo pergalę ar pražūtį. Šventasis Raštas mus ragina: „Bėkite taip, kad ją laimėtumėte!“ (1 Korintiečiams 9, 24)

Mūsų protėviams nesuvaldomas smalsumas baigėsi Edeno praradimu. Mūsų susivaldymas visais atžvilgiais, grįžtant į Edeną, reiškia daug daugiau negu žmonės mano.

Nurodydamas į varžybų dalyvių pasiaukojimą senovės Graikijos žaidynėse, apaštalas Paulius rašo: „Kiekvienas varžybų dalyvis nuo visko susilaiko; jie taip daro, norėdami gauti vystantį vainiką, o mes – nevystantį. Todėl aš bėgu neklaidžiodamas ir grumiuosi ne kaip į orą smūgiuodamas, bet tramdau savo kūną ir darau jį klusnų, kad, kitus mokydamas, pats nepasidaryčiau atmetinas.“ (1 Korintiečiams 9, 25–27)

Sveikatos reformos pažanga priklauso nuo aiškaus pamatinės tiesos pripažinimo. Viena vertus, pavojus slypi filosofijos ribotume ir griežtoje, šaltoje teorijoje, kita vertus – didis pavojus ir neatsakingame liberalizme. Visų reformų patvarumo pamatas yra Dievo Įstatymas. Mes aiškiai turime apibrėžti poreikį laikytis šio Įstatymo. Šiuos principus privalu turėti žmonėms prieš akis. Jie yra amžini ir nepajudinami kaip pats Dievas.

Vienas liūdniausių žmogaus pirmojo nuopuolio padarinių buvo savitvardos praradimas. Tik tuomet, kai ši susivaldymo galia bus atgauta, įmanoma reali pažanga.

Mūsų kūnas yra vienintelis tarpininkas, kur protas ir siela ugdoma formuojant charakterį. Štai kodėl žmonių priešininkas nukreipia savo pagundas į kūną, kad susilpnintų ir sumažintų mūsų fizines jėgas. Jis laimi, kai visa mūsų esybė pasiduoda piktam. Mūsų fizinės prigimties polinkiai, jeigu jie nepalenkti Aukštybių valdžiai, tikrai skatins pražūtį ir mirtį.

Kūnas privalo būti pavaldus. Jį turi valdyti aukščiausios Esybės galia. Užgaidas turi reguliuoti Dievo valdoma valia. Karališkoji proto galia, pašventinta dieviškosios malonės, turi keisti mūsų gyvenimą.

Dievo reikalavimai privalo gyventi sąžinėje. Vyrų ir moterų širdyse privalu sužadinti savitvardos pareigą, skaistumo poreikį, nepriklausomybę nuo bet kokio iškreipto apetito ir teršiančio įpročio. Jų sąmonėje reikia įdiegti faktą, kad visos proto ir kūno jėgos yra Dievo dovana ir, atliekant Jo tarnystę, privalo būti išsaugotos geriausiai.

Senovinėse apeigose, kurios simbolizavo Evangeliją, nevalia buvo aukoti ant Dievo aukuro aukos su trūkumu. Auka, kuri simbolizavo Kristų, privalėjo būti be trūkumo. Dievo Žodis šia iliustracija parodo, kokie turi būti Jo vaikai – „gyva, šventa, Dievui patinkanti auka“ (*Romiečiams 12, 1; žr. Efeziečiams 5, 27*).

Be Dievo teikiamos stiprybės neįmanoma pasiekti tikros reformos. Žmogiškieji barjerai prieš prigimtinus ir įgytus polinkius – tai kaip smėlėta sekluma prieš srovę liūties metu. Kol Kristus netaps gyvybę įkvėpiančia jėga mūsų gyvenime, mes negalėsime atsispirti gundymams, kurie puola mus iš vidaus ir iš išorės.

Atėjęs į šį pasaulį, Kristus gyveno laikydamasis Dievo Įstatymo, kad žmogus gebėtų visiškai valdyti tuos savo prigimties polinkius, kurie jam kenkia. Kaip dvasios ir kūno Gydytojas, Jis duoda pergalę prieš sukylančias aistras. Jis aprūpino visa ku, kad žmogus galėtų įgyti tobulą charakterį.

Kai žmogus atsiduoda Kristui, jo protą užvaldo Įstatymas, tačiau tai yra karališkasis Įstatymas, kuris skelbia kiekvienam belaisviui laisvę. Tapdamas viena su Kristumi, žmogus tampa laisvas. Klusnumas Kristaus valiai reiškia visišką žmogiškosios esybės atkūrimą.

Klusnumas Dievui reiškia laisvę nuo nuodėmės vergijos, išvadavimą nuo žmogiškųjų aistrų ir paskatų. Tada žmogus gali nugalėti pats save, savo ydas, įveikti „kunigaikštystes bei valdžias, šių tamsybių pasaulio valdovus ir dvasines blogio jėgas dangaus aukštumose“ (*žr. Efeziečiams 6, 12*).

Niekur šie nuostatai nėra taip būtini ir taip naudingi, kaip namuose. Tėvai privalo padėti įpročių ir charakterio pamatą. Reforma privalo prasidėti įgyvendinant Dievo Įstatymo principus, palaikančius tiek fizinę, tiek dorovinę sveikatą. Parodykite, kad Dievo Žodžio laikymasis yra vienintelė mūsų apsauga nuo blogio, kuris pasaulį stumia į pražūtį. Išaiškinkite tėvams jų atsakomybę ne tik už save pačius, bet ir už jų vaikus. Jie rodo savo vaikams arba klusnumo, arba Įstatymo

laužymo pavyzdį. Pagal jų pavyzdį ir mokymą sprendžiamas jų šeimos likimas. Vaikai bus tokie, kokius padarys juos tėvai.

Jeigu tėvai galėtų stebėti savo elgesio vaisius ir matytų, kaip jų pavyzdžiu bei mokymu jie įamžina ir didina nuodėmės arba teisumo galią, tikrai įvyktų pokyčiai. Daugelis nusigręžtų nuo tradicijų ir papročių ir priimtų dieviškuosius gyvenimo principus.

Pavyzdžio galia

Gydytojas, kuris tarnauja žmonių namuose, stebėdamas ligonius, būdamas šalia jų lovų, lengvindamas jų kančias, gelbėdamas juos iš mirties patalo, mirštantiems kalbėdamas vilties žodžius, laimi jų pasitikėjimą ir prierašumą, kokį įgyja nedaugelis. Netgi Evangelijos tarnautojas neturi tokių nuostabių galimybių įtakai skleisti.

Gydytojo pavyzdys, ne mažiau nei jo pamokos, turėtų būti pagrindinė pozityvi jėga. Reformai pasiekti reikia vyrų ir moterų, kurių praktinis gyvenimas yra vaizdingas savitvardos pavyzdys. Tik tie principai, kurių mes laikomės, kuriuos mes įdiegiame, turi svorį. Pasauliui reikia praktinių įrodymų, ką gali padaryti Dievo malonė, atkurianti žmonijos prarastą karališkąjį titulą, duodanti jai jėgų tvardyti save. Nieko daugiau taip nereikia pasauliui, kaip gelbstinčios Evangelijos pažinimo jėgos, kurią atskleidžia gyvenimas, panašus į Kristaus gyvenimą.

Gydytojas nuolat bendrauja su tais, kuriems reikia gero pastiprinančio ir padrąsinančio pavyzdžio. Daugelis yra morališkai nusilpę. Jiems trūksta savitvardos, tad juos lengvai įveikia pagundos. Gydytojas gali padėti šioms sieloms tik tuo atveju, jeigu jis pats savo gyvenimu rodo principų stabilumą, kurie įgalina įveikti kiekvieną žalingą įprotį ir suteršiančią aistrą. Jo gyvenime turi matytis dieviškosios jėgos poveikis. Jeigu šitai jam nepavyksta, kad ir kokie įtaigūs ar įtikinantys būtų jo žodžiai, jo įtaka bylos piktojo naudai.

Daugelis, kurie patyrė dorovinę griūtį dėl savo blogų įpročių, ieško medicinos pagalbos ir gydymo. Palaužti, nusilpę ir sužeisti, jie jaučia savo nenuovokumą ir negebėjimą įveikti blogį. Tokie neturėtų likti aplinkoje, kurioje vėl būtų skatinami mąstyti ir jausti tai, kas juos tokius padarė. Jiems reikia būti tyroje kilnių ir taurių apmąstymų apsuptyje. Kokia didžiulė atsakomybė tų, kurie turėtų rodyti gerą pavyzdį, deja, patys yra pavergti žalingų įpročių. Tokių asmenų įtaka dar labiau skatina ir stiprina pagundas!

Gydytojas ir blaivybė

Daugelis, kurie žaloja sielą ir kūną vartodami tabaką ar alkoholį, ateina pas gydytoją pagalbos. Gydytojas, kuris sąžiningai atlieka savo pareigas, privalo parodyti tokiems pacientams jų kančios priežastį. Tačiau, jeigu jis pats vartoja tabaką ir svaigalus, kokį svorį turi jo žodžiai? Ar jis išdrįs parodyti bėdos dingstį paciento gyvenime, jeigu suvoks savo paties piktnaudžiavimą? Kaip jis gali įtikinti jaunimą, kad šie įpročiai žalingi, jeigu pats yra į juos įnykęs?

Kaip gydytojas gali būti tyrumo ir savitvartos pavyzdžiu visuomenėje, kaip jis gali veiksmingai propaguoti saikingumą, jeigu pats mėgaujasi bjauriais įpročiais? Kaip jis gali tinkamai tarnauti prie ligonio ir mirštančio lovos, kai kiekvienas jo kvėptelėjimas yra atstumiantis, dvokia alkoholiu ar tabaku?

Kaip jis gali būti ištikimas jam patikėtai kaip išmanaus gydytojo atsakomybei, jeigu kenkia savo nervų sistemai ir aptemdo savo protą narkotikais? Jis negebės greitai nustatyti diagnozės arba paskirti tikslų gydymą!

Jeigu gydytojas nesilaiko įstatymų, kurie valdo jo esybę, jeigu jis pasirenka savanaudiškus malonumus, užuot pasirinkęs proto ir kūno sveikatą, ar nepasirašo jis pats sau nuosprendžio, jog yra netinkamas, kad jam būtų patikėtos žmonių gyvybės?

Tačiau, kad ir koks kvalifikuotas ir patikimas būtų gydytojas, jam savo praktinėje veikloje neretai tenka akivaizdžiai nusivilti ir patirti pralaimėjimų. Jam dažnai nepavyksta atlikti darbo taip, kaip norėtų. Nors jo pacientų sveikata atstatyta, ji gali būti nenaudinga nei jiems, nei pasauliui. Daugelis atgauti sveikatą tik tam, kad vėl įniktų į tuos pačius įnorius, dėl kurių susirgo. Su tokiu pat užsidegimu, kaip ir iki susergant, jie vėl pasineria į malonumų ir kvailysčių sūkurį. Ir, atrodo, gydytojo pastangos jiems pagelbėti buvo bergždžios.

Kristus patyrė tą patį, tačiau Jis nesiliovė mėginęs padėti kenčiantiems žmonėms. Iš dešimt išgydytųjų nuo raupsų tik vienas vienintelis pripažino šią dovaną, ir tai buvo svetimtautis žmogus – samarietis. Dėl šio vienintelio Kristus išgydė dešimtį. Jeigu gydytoją ištikėtų ne geresnė sėkmė nei Išgelbėtoją, tegul jis pasimoko iš Vyriausiojo Gydytojo. Apie Kristų parašyta: „Nepails ir nepasiduos nevilčiai“, „už savo vargus Jis matys šviesą dienų pilnatvėje“ (*Izaijo 42, 4; 53, 11*).

Net jeigu tik vienas žmogus būtų priėmęs Jo malonės Evangeliją, Kristus būtų gelbėjęs tą vieną, pasirinkdamas sunkų ir pažeminimų pilną gyvenimą bei gėdingą mirtį. Jeigu ir mūsų pastangomis tik vienas vienintelis žmogus bus pakylėtas, atvestas į dorybės kelią ir padarytas tinkamu šviesti Viešpaties karalystėje, ar mums nederėtų džiaugtis?

Gydytojo pareigos sunkios ir varginančios. Kad jas atliktų kuo sėkmingiau, jis turi būti stipraus sudėjimo ir geros sveikatos. Paliejęs ar ligotas asmuo negali pakelti darbo krūvio, kuris būdingas gydytojo profesijai. Tas, kuriam trūksta nepriekaištingos savitvardos, negali būti tinkamas dirbti su įvairiomis ligomis sergančiais žmonėmis.

Dažnas miego stygius, nereguliari mityba, atotrūkis nuo socialinio bendravimo ir religinių privilegijų, – toks gydytojo gyvenimas, atrodo, nuolat padengtas šešėlio. Skausmas, kurį mato gydytojas, mirštantys ligoniai, kurie laukia jo pagalbos,

bendravimas su moraliai puolusiais nualina jo širdį, ir bemaž griaua pasitikėjimą žmonėmis.

Kovojant su liga ir mirtimi, išsekvojamas jėgų limitas. Šios baisyos įtampos atoveikis išbando visas jo charakterio ribas. Tada sunkiausia atsispirti pagundoms. Labiau nei kitų profesijų žmonėms, gydytojui būtina savitvarda, dvasios tyrumas ir tikėjimas, kuris gaunamas iš Dangaus. Kitų ir savo labui jam nevalia nepaisyti fizinių dėsnių. Neapdairumas fiziniuose įpročiuose pastūmėja į dorovinį neapdairumą.

Vienintelis būdas, galintis padėti gydytojui išlikti saugiam, – tai visokiomis aplinkybėmis laikytis principų, kurie paremti ir sukilninti tvirto tikslo, tikslo, kuris yra tik Dieve. Jis turi pasižymėti Dievo charakterio dorove. Kasdien, kas valandą, kas akimirką gydytojas turi gyventi taip, tarsi matytų neregimojo pasaulio šviesą. Kaip Mozė jis privalo gyventi „tarsi regėtų Neregimąjį“.

Teisumo šaknys glūdi dievobaimingume. Nė vienas žmogus, jeigu jo gyvenimas nėra paslėptas Dieve su Kristumi, negali savo artimųjų akivaizdoje gyventi tyrą, paveikų gyvenimą. Juo aktyviau darbuojamasi su žmonėmis, tuo artimiau širdis privalo bendrauti su Dangumi.

Juo svarbesnės gydytojo pareigos, tuo didesnė jo atsakomybė, tuo labiau jam reikia dieviškosios pagalbos. Jam būtina atitrūkti nuo laikinų dalykų ir skirti laiko amžinųjų dalykų apmąstymams. Jis privalo priešintis pasaulietiškumui, kuris daro jam spaudimą, kad atskirtų nuo stiprybės Šaltinio. Labiau negu kitiems žmonėms, gydytojui derėtų melstis ir, tyrinėjant Šventąjį Raštą, prisidengti dieviškosios apsaugos skydu. Jis privalo sąmoningai laikytis tiesos, teisumo ir gailestingumo principų, kurie sieloje atskleidžia dieviškuosius bruožus.

Tiek, kiek giliai žmogus priima Dievo Žodį ir jam paklūsta, tiek stipriai jis bus jo paveiktas, tiek gyvybingumo tai suteiks kiekvienam jo poelgiui, kiekvienam charakterio bruožiui. Dievo Žodis išgrynins kiekvieną jo mintį, valdys kiekvieną troškimą.

Tie, kurie pasitiki Dievo Žodžiu, elgsis padoriai ir bus kupini jėgų. Jie pakils virš viso, kas žema, į neužterštą aplinką.

Kai žmogus bendrauja su Dievu, toji nepalaužiama valia, kuri apsaugojo Juozapą ir Danielių stambeldiškuose, sugedusiuose karališkuose rūmuose, padarys ir jo gyvenimą nesuterštą bei tyrą. Ant jo charakterio drabužio nebus dėmių. Kristaus šviesa jo gyvenime nublanks. Ryškioji Aušrinė nuolat švies virš jo nekintančia šlove.

Toks gyvenimas bus stiprybės dalelė visuomenėje, bus kliūtis piktajam, apsauga gundomiems, kelrodė šviesa tiems, kurie tarp sunkumų ir nevilties ieško teisingo kelio.

MEDIKAI-MISIONIERIAI IR JŲ TARNYSTĖ

DEVINTAS SKYRIUS

Mokymas ir gydymas

Kai Kristus išsiuntė dvylika mokinių į jų pirmąją misijos kelionę, Jis jiems įsakė: „Eikite ir skelbkite, jog prisiartino Dangaus karalystė. Gydykite ligonius, prikelkite mirusius, apvalykite raupsuotus, išvarinėkite demonus. Dovanai gavote, dovanai ir duokite.“ (*Mato 10, 7–8*)

Vėliau septyniasdešimčiai išsiųstų mokinių Jis sakė: „Jei nueisite į kurį nors miestą, ...gydykite to miesto ligonius ir sakykite visiems: ‘Jums prisiartino Dievo karalystė.’“ (*Luko 10, 8–9*) Kristus savo Artumu ir jėga buvo su jais. „Septyniasdešimt du sugrįžo ir su džiaugsmu kalbėjo: ‘Viešpatie, mums paklūsta net demonai dėl Tavo vardo.’“ (*Luko 10, 17*)

Po to, kai Kristus įžengė į dangų, šis darbas buvo tęsiamas, tačiau Jo tarnystės vaizdai kartojo. „Iš aplinkinių miestelių daug žmonių keliaudavo į Jeruzalę, gabendami sergančius ir netyrųjų dvasių varginamus, ir visi jie būdavo išgydomi.“ (*Apaštalų darbų 5, 16*)

Ir mokiniai „iškeliaavę visur skelbė Žodį, Viešpačiui drauge veikiant“. „Pilypas nuvyko į Samarijos miestą ir ėmė skelbti gyventojams Mesiją. Minios vieningai klausėsi Pilypo žodžių... Iš daugelio apsėstųjų... išeidavo netyrosios dvasios. Buvo išgydyta daug paralyžiuotųjų ir luošių. Taigi didelis džiaugsmas pasklido po tą miestą.“ (*Morkaus 16, 20; Apaštalų darbų 8, 5–8*)

Apaštalų veikla

Apaštalas Lukas, vienos iš Evangelijų autorius, buvo medikas-misionierius. Šventajame Rašte jis vadinamas „mylimuoju gydytoju“ (*Kolosiečiams 4, 14*). Apaštalas Paulius girdėjo apie jo, kaip gydytojo, gabumus ir susirado jį kaip tą, kuriam Viešpats patikėjo ypatingą darbą. Jis pasirūpino, kad Lukas taptų jo bendradarbiu, ir kurį laiką jis lydėjo Paulių jo kelionėse iš vienos vietos į kitą. Vėliau Paulius paliko Luką Filipuose, Makedonijoje. Čia jis darbavosi keletą metų kaip gydytojas ir Evangelijos mokytojas. Kaip gydytojas, jis tarnavo ligoniams ir meldė, kad gydomoji Dievo galia paliestų kenčiančius. Taip buvo atvertas kelias Evangelijos žiniai. Luko, kaip gydytojo, sėkmė jam sudarė daug galimybių skelbti Kristų pagonims. Tai dieviškas planas – mes turime darbuotis taip, kaip darbavosi apaštalai. Fizinis gydymas yra susietas su Evangelija. *Evangelija, mokymas ir gydymas niekada negali būti atskirti.*

Mokinių tarnystė buvo skelbti Evangelijos žinią. Jiems buvo patikėtas darbas paskelbti visam pasauliui Kristaus atneštą Gerąją naujieną, skirtą žmonijai. Šį darbą jie atliko savo meto žmonėms. Kiekvienai tautai po dangumi per laiką, prilygstantį vienai kartai, buvo paskelbta Evangelija.

Skleisti Evangeliją pasauliui – tai darbas, Dievo patikėtas tiems, kurie vadinasi Jo vardu. Evangelijos paguoda yra vienintelis priešnuodis prieš nuodėmę ir vargus, užtvindžiusius žemę. Pirmasis darbas pažinusiųjų Jo gydančiąją galią – tai supažindinti žmones su Dievo malonės žinia.

Kai Kristus išsiuntė mokinius su Evangelijos žinia, tikėjimas Dievu ir Jo Žodžiu iš pasaulio buvo bemaž išnykęs. Tarp žydų, kurie manė pažįstą Jehovą, Jo Žodis buvo nustumtas į šalį, suteikiant pirmenybę tradicijoms ir žmogiškiems prietarams. Žmonių mintis valdė savanaudės ambicijos, meilė pasipuikavimui, pasipelnymo godumas. Kai neliko pagarbos Dievui, išnyko ir gailėstingumas žmonėms. Savanaudiškumas

buvo valdantis principas, o šėtonas vykdė savo valią tarp skurstančios ir nusmukusios žmonijos.

Žmones užvaldė šėtoniškos jėgos. Žmonių kūnai, sukurti kaip Dievo buvimo vieta, virto demonų buveinėmis. Žmogaus jausmus, emocijas, jo organus antgamtinės piktojo jėgos skatino niekšiškiems piktnaudžiavimo geismams. Žmonių veidus ženklino demoniška išraiška. Juose atsispindėjo valdžia piktųjų legionų galių, kurių užvaldyti jie buvo.

Kokia pasaulio būseną šiandien? Argi tikėjimas Biblija nėra veiksmingai griaunamas moksliniu kriticizmu ir šių dienų hipotezėmis, kaip Kristaus laikais tradicijomis bei judaizmo papročiais? Ar gobšumas ir ambicijos bei meilė malonumams ne taip pat galingai valdo širdis, kaip anuomet? Pasaulyje, kuris vadinasi krikščioniškuoju, net Bažnyčiose, kurios pasivadina Kristaus bažnyčiomis, tik nedaugelis vadovaujasi krikščioniškais principais. Kaip mažai žmonių kasdieniame gyvenime, verslo pasaulyje, socialinėje, namų aplinkoje, net religinėse sferose laikosi Kristaus taisyklių. Argi netiesa, kad „teisumas laikosi atokiai..., o dorumui uždrausta įeiti. Teisybės nėra: kas vengia blogai elgtis, tas apiplėšiamas.“ (*Izaijo 59, 14–15*)?

Mes gyvename užplūdus „nusikaltimų epidemijai“, kuri pribloškia mūsų, dievobaimingus žmones. Žmogaus plunksna nepajėgi aprašyti įsigalėjusio nedorumo. Kasdien atskleidžiama politinė nesantaika, kyšininkavimas ir sukčiavimas. Kasdien girdime slegiančias žinias apie prievartą ir įstatymų laužymą, abejingumą žmonių skausmui, apie žvėrišką, šėtonišką žmonių gyvybių naikinimą. Kasdien pranešama apie beprotybės, žmogžudysčių ir savižudybių gausėjimą. Kas gali suabejoti, jog šėtoniškos jėgos vis aktyviau veikia tarp žmonių, kad blaškytų protą, tvirkintų sielą bei išniekintų ir sunaikintų kūną?

Nors pasaulis perpildytas tokio blogio, Evangelija per daug dažnai skelbiama taip abejingai, kad menkai tepaveikia žmonių sąžinę ir gyvenimą. Visur žmonių širdys trokšta kažko, ko

jie neturi. Jie ilgisi jėgos, kuri jiems padėtų įveikti nuodėmę, jėgos, kuri išvaduotų juos iš piktojo gniaužtų, jėgos, kuri suteiktų jiems sveikatą, gyvybę ir ramybę. Daugelis, kartą patyrę Dievo Žodžio galybę, gyvena ten, kur Dievas nepažįstamas, todėl jie trokšta dieviškojo Artumo.

Šiandien pasauliui reikia to, ko jam reikėjo ir prieš devyniolika šimtmečių – Kristaus apreiškimo. Būtina didžiulė reforma, kuri įmanoma tik per Kristaus malonę, galinčią tobulai atkurti fizinę, protinę ir dvasinę sveikatą.

Laimint žmones Kristui sėkmę lems tik Kristaus metodas. Išgelbėtojas buvo tarp žmonių kaip Tas, kuris linkėjo jiems gero. Jis juos atjausdavo, patarnaudavo jų reikmėms ir laimėdavo jų pasitikėjimą. Tada Jis jiems sakydavo: „Sek paskui Mane.“

Mums taip pat reikia stengtis priartėti prie žmonių. Jei mažiau pamokslautume, o daugiau laiko praleistume asmeniškai patarnaudami, pamatytume geresnius vaisius. Vargšams reikia pagalbos, ligoniams – slaugos, kenčiantiems ir sielvartaujantiems – paguodos, neišmanantiems – pamokymo, nepatyrusiems – patarimo. Mes turėtume verkti su verkiančiais ir džiaugtis su besidžiaugiančiais. Lydimas įtikinimo jėgos, maldos jėgos ir Dievo meilės jėgos, šis darbas negali likti nevaisingas.

Mums reikia atminti, kad medicinos misionierių darbas – nurodyti nuodėmės liga sergantiems žmonėms į Golgotos Vyra, kuris naikina pasaulio nuodėmę. Žiūrėdami į Jį, jie taps kaip Jis. Kad gyventų, mes privalome raginti ligonius ir kenčiančius žiūrėti į Jėzų. Tegul Dievo darbininkai laiko Kristų, Didįjį Gydytoją, nuolat prieš akis tų, kurių kūną ir sielą ištikusi liga atnešė nusivylimą. Nurodykite jiems Tą, kuris gali išgydyti tiek kūno, tiek sielos negalavimą. Papasakokite jiems apie Tą, kurį jaudina jų negalia. Padrąsinkite juos atsiduoti rūpesčiui To, kuris atidavė savo gyvybę, kad jie galėtų gauti amžinąjį gyvenimą. Kalbėkite apie Jo meilę; kalbėkite apie Jo galią išgelbėti. Tai – kilni medicinos misionieriaus pareiga ir

brangi privilegija bei asmeninė tarnystė; ji dažnai paruošia kelią. Dievas dažnai pasiekia širdis per mūsų pastangas palengvinti fizines žmonių kančias.

Medicinos misionieriaus veikla – tai Evangelijos pradininkų veikla. Tarnaujant žodžiu ir medicinine veikla kartu turi būti skelbiama ir įgyvendinama Evangelija.

Bemaž kiekvienoje bendruomenėje yra daugybė žmonių, kurie negirdi skelbiamo Dievo Žodžio ar nelanko jokių pamaldų. Kad juos pasiektų Evangelija, ją privalu nunešti į jų namus. Palengvinti žmonių fizines bėdas – dažnai tai vienintelis būdas norint užmegzti ryšį. Slaugytojai-misionieriai, kurie slaugo ligonius ir palengvina vargšų bėdas, suras daug galimybių su jais pasimelsti, paskaityti jiems Dievo Žodį ir pakalbėti apie Išgelbėtoją. Jie gali melstis už bejėgius ir kartu su tais, kurie neturi valios jėgų valdyti apetitą bei žemus potraukius. Į sugniuždytų ir nuliūdusių žmonių gyvenimą slaugytojai-misionieriai gali atnešti vilties spindulį. Jų nesavanaudiška meilė, parodyta nešališko gerumo darbais, kenčiantiesiems padės patikėti Kristaus meile.

Daugumas netiki Dievu ir yra praradę pasitikėjimą žmonėmis. Tačiau jie vertina užuojautos ir pagalbos poelgius. Kai jie mato žmogų, ateinantį į jų namus, kuriam nerūpi žemiškoji garbė ar atlygis, tarnaujantį sergantiems, maitinantį alkanus, aprenkiantį nuogus, paguodžiantį liūdinčius ir švelniai nurodantį Tą, kurio meilės ir gailestingumo pasiuntiniu yra žmogus, – kai visa tai jie pamato, jų širdys suminkštėja. Atsiranda dėkingumas. Įsižiebia tikėjimas. Jie pamato, jog jais rūpinasi Dievas, ir tada būna pasirengę klausyti Jo Žodžio.

Ar darbuodamiesi svetimose šalyse, ar namuose, visi misionieriai – tiek vyrai, tiek moterys – turės didesnę prieigą prie žmonių ir atras patys esą labiau naudingi, jeigu jie tarnaus sergantiems. Taip moterys, kurios kaip misionierės vyksta į pagonių šalis, gali rasti galimybę paskelbti Evangeliją tos šalies moterims, kai visos kitos durys yra uždarytos. Visi

Evangelijos darbuotojai turi žinoti, kaip suteikti paprastą medicininę pagalbą, kuri numalšintų skausmą ir palengvintų negalią.

Sveikatos principų mokymas

Evangelijos darbuotojai turi sugebėti pamokyti sveiko gyvenimo principų. Visur esama ligų, ir daugelio iš jų galima išvengti laikantis sveikatos dėsnių. Žmonėms reikia matyti sąryšį tarp sveikatos principų ir jų gerovės tiek dėl šio gyvenimo, tiek dėl būsimąjo. Būtina sužadinti jų atsakomybę už kūną, sukurtą Kūrėjo kaip Jo buvimo vietą, nes Jis reikalauja, kad mūsų kūnu būtų ištikimai rūpinamasi. Jiems reikia įteigti tiesą, išreikštą Šventajame Rašte: „Juk jūs esate gyvojo Dievo šventykla, kaip Dievo pasakytą: ‘Aš apsigyvensiu tarp jų ir ten vaikštinėsiu; Aš būsiu jų Dievas, o jie bus Manoji tauta.’“
(2 Korintiečiams 6, 16)

Tūkstančiams reikia, ir jie mielai priimtų pamokymą apie paprastus ligų gydymo būdus – būdus, kuriais galima pakeisti nuodingus vaistus. Yra didžiulis poreikis mokyti dietologijos reformos. Klaidingi mitybos įpročiai ir nesveiko maisto vartojimas ne mažiau pavojingi už nesusivaldymą bei nusikaltimus ir blogybes, nes visa tai užtraukia pasauliui prakeikimą.

Mokydami sveikatos principų, turėkite omenyje didįjį reformos tikslą – tikslą, visiškai sustiprinti kūną, protą ir sielą. Parodykite, jog gamtos dėsniai, būdami Dievo įstatymais, yra skirti mūsų gerovei; kad jų laikymasis teikia laimę šiame gyvenime ir padeda pasiruošti būsimajam.

Nukreipkite žmones tyrinėti Dievo meilės apreiškimą ir išmintį gamtos kūriniuose. Raginkite juos tyrinėti nuostabų žmogaus organizmą, žmogaus sandaros sistemą ir ją valdančius dėsnius. Tie, kurie pastebės Dievo meilės faktus, kurie nors kiek supras Jo meilės išmintį ir naudingumą bei klusnumo pasekmes, visiškai kitokio požiūrio paskatinti pradės gerbti

savo pareigas ir prievolę. Užuoť žiūręję į sveikatos principų laikymąsi kaip į pasiaukojimą ar savę išsižadėjimą, jie ims vertinti juos kaip tikriausią, neįkainojamą palaimą.

Kiekvienas Evangelijos darbuotojas turi jausti, kad sveikos gyvensenos principų perteikimas yra jiems nurodyto darbo dalis. Toks darbas labai reikalingas, ir pasaulis tam yra atviras.

Deja, visur pastebima tendencija individualias pastangas pakeisti organizacine veikla. Žmogiškoji išmintis krypsta vienytis, centralizuotis, statyti dideles bažnyčias bei įstaigas. Minios labdaringą veiklą palieka įstaigoms ir organizacijoms; žmonės vengia kontaktų su žmonėmis, ir jų širdys vęsta. Jie tampa egocentiški ir nesujaudinami. Meilė Dievui ir žmogui iš jų sielų išnyksta.

Kristus savo sekėjus įpareigoja dirbti individualiai – dirbti tai, ko negalima padaryti pagal įgaliojimą. Tarnystė ligoniams ir vargšams, Evangelijos skelbimas paklydusiems negali būti paliktas komitetams ar labdaringoms organizacijoms. Asmeninė atsakomybė, asmeninės pastangos, asmeninis pasišventimas yra būtina Evangelijos skelbimo sąlyga.

„Eik į kelius bei patvorius ir varu atvark, – liepia Kristus, – kad Mano namai būtų pilni.“ „Dalykis su alkstančiu savo duona, priglausk pastogęn vargšą ir benamį, – sako Jis, – aprenk, ką pamačius nuoga.“ „Jie dės rankas ant ligonių, ir tie pasveiks.“ (*Luko 14, 23; Izaijo 58, 7; Morkaus 16, 18*) Evangelijos palaiminimai turi būti perduodami tiesiogiai bendraujant, asmeniniu tarnavimu.

Senovėje, perduodamas šviesą savo tautai, Dievas neveikė išimtinai tik per vieną kurią nors klasę. Danielius buvo Judėjos kunigaikštis. Izaijas taip pat priklausė karališkajai dinastijai. Dovydas buvo piemenukas, Amosas – kerdžius, Zacharijas – Babilono belaisvis, Elijas – žemdirbys. Viešpats iškėlė juos kaip savo atstovus – tiek pranašus ir kunigaikščius, tiek kilmingus ir kukliuosius, ir mokė juos tiesų, kurios turėjo būti perduotos pasauliui.

Kiekviena, kuris tampa Jo malonės dalininku, Viešpats įpareigoja darbuotis dėl kitų. Mes turime individualiai užimti savo poziciją ir vietą, tardami: „Štai aš, siųsk mane!“ (*Izaijo 6, 8*) Skelbti įpareigota visiems: tiek Žodžio tarnautojui, tiek slaugytojui-misionieriui, tiek krikščioniui gydytojui ar paprastam krikščioniui, kad ir kas jis būtų – verslininkas ar ūkininkas. Mūsų pareiga atskleisti žmonėms Evangeliją jų išgelbėjimo labui. Kiekvienas sumanymas, kurio mes imamės, privalo turėti būtent šį tikslą.

Tie, kurie apsiima atlikti jiems Dievo paskirtą darbą, bus palaima ne tik kitiems, bet ir patys bus palaiminti. Suvoikimas, kad pareigą būtina atlikti gerai, paveiks ir jų pačių sielas. Prislėgtieji užmirš savo liūdesį, silpnieji taps stiprūs, bemoksliai – supratingi, ir visi ras nepailstantį pagalbininką Tame, kuris juos pašaukė.

Kristaus Bažnyčia yra įsteigta tam, kad tarnautų. Jos šūkis yra tarnystė. Jos nariai yra kariai, ugdomi kovai, vadovaujant jų išgelbėjimo Vadui. Krikščionys tarnautojai, gydytojai ir mokytojai turi daug platesnius veiklos laukus negu daugelis supranta. Jie privalo ne tik patys tarnauti žmonėms, bet ir žmones mokyti tarnauti. Jie ne tik turi apmokyti teisingų principų, bet ir mokyti savo klausytojus, kaip tuos principus įgyvendinti. Tiesa, pagal kurią negyvenama, kuri neperduodama, praranda savo gyvybinę galią, savo gydomąją savybę. Jos palaima gaunama tik tada, kai ja dalijamasi.

Monotoniškas mūsų tarnavimas Dievui turi būti nutrauktas. Kiekvienas Bažnyčios narys turi būti įtrauktas į kokią nors tarnystę Viešpačiui. Kai kurie negali padaryti tiek daug, kiek kiti, bet visi turėtų daryti tai, kas įmanoma, kad sumažintų ligų ir nevilties srautą, kuris užtvindė mūsų pasaulį. Daugelis norėtų darbuotis, jeigu jie būtų išmokyti, kaip pradėti. Jus reikia išmokyti ir padrąsinti.

Kiekviena bendruomenė turi būti lavinimo mokykla krikščionims. Jos nariai turi būti mokomi kaip skaityti Bibliją, kaip

vesti ir mokyti Biblijos (Sabatos) mokyklos klases, kaip geriausiai pagelbėti vargšams ir slaugyti ligonius, kaip darbuotis su neatsivertusiais. Čia turi būti mokoma sveikatos dėsnių, organizuojamos maisto gaminimo bei įvairių sričių krikščioniškosios pagalbos klasės. To turi būti ne tik mokoma, bet faktiškai darbuojamasi vadovaujant prityrusiems instruktoriams. Tegul mokytojai rodo pavyzdį, kaip dirbti su žmonėmis, o kiti, prie jų prisijungę, mokysis iš jų. Vienas pavyzdys yra daug vertesnis negu daugybė pamokymų.

Tegul visi lavina savo fizines ir proto galias kaip tik sugeba, kad galėtų darbuotis Dievui, kur tik pašauktų Jo apvaizda. Ta pati malonė, kurią gavo iš Kristaus Paulius ir Apolas, kuri juos padarė dvasiškai itin pranašius, šiandien bus suteikta ir dievobaimingiems krikščionims misionieriams. Dievas trokšta, kad Jo vaikai būtų intelektualūs ir išmanantys, kad aiškiai ir galingai būtų atskleista mūsų pasauliui Jo šlovė.

Išsilavinę darbuotojai, pasišventę Dievui, gali tarnauti itin įvairiapusiškai ir gali nuveikti daug platesnės apimties darbų negu tie, kurie neturi išsilavinimo. Jų proto disciplina juos stato į daug pranašesnę dirvą. Tačiau tie, kurie neturi jokių išskirtinių talentų nėra didelio išsilavinimo, gali tarnauti kitiems. Dievas panaudos tuos žmones, kurie nori būti panaudoti. Ne talentingiausi ar gabiausi asmenys parodo didžiausius ir patvariausius darbo rezultatus. Reikalingi vyrai ir moterys, kurie girdėjo Dangaus žinią. Labiausiai veiksmingi darbuotojai yra tie, kurie atsiliepia į kvietimą: „Imkite ant savo pečių Mano jungą ir mokykitės iš Manęs.“ (Mato 11, 29)

Būtinai jautrūs misionieriai. Tas, kurio širdį paliečia Dievas, prisipildo didelio troškimo skelbti tiems, kurie niekada nepažino Jo meilės. Į jų būseną toks misionierius žiūri kaip į savo paties nelaimę. Rizikuodamas gyvybe, jis eina pirmyn kaip Dangaus pasiuntinys, kaip Dangaus patikėtas skelbėjas dirbti darbą, kurį atlikti padės angelai.

Jeigu tie, kuriems Dievas patikėjo didžiulius intelekto talentus, šias dovanas panaudos savanaudiškai, jie po išmėginimo meto bus palikti eiti savo pačių keliu. Dievas pasirinks žmones, kurie neatrodo taip gausiai apdovanoti, kurie ne itin pasitiki savimi, bet juos, silpnuosius, Jis padarys stiprius, nes jie pasitiki Juo, kad Jis padarys už juos tai, ko jie patys negali padaryti. Dievas priima tik nuoširdžią tarnystę ir pats kompensuos trūkumus.

Viešpats dažnai pasirenka savo darbui žmones, kurie galėjo įsigyti tik nedidelį išsilavinimą. Tokie žmonės itin stropūs, todėl Viešpats apdovanoja juos už jų atsidavimą Jo darbui, už jų darbštumą, už jų troškimą kuo daugiau sužinoti. Jis yra jų ašarų Liudytojas ir girdi jų maldas. Kaip Jo palaime nužengė ant belaisvių Babilono karalystėje, taip Jis duoda išminties ir žinių savo darbininkams ir šiandien.

Žmonės, neturintys išsilavinimo, užimantys kuklią padėtį visuomenėje, Kristaus malonės dėka kartais turi stulbinančią sėkmę laimint žmones Jam. Jų sėkmės paslaptis – jų pasitikėjimas Dievu. Jie kasdien mokėsi iš To, kuris yra stebuklingas Patarėjas ir nenugalimas Galybių Viešpats.

Tokius darbuotojus būtina skatinti. Viešpats suveda juos su turinčiais ženklesnių gabumų, kad užpildytų anų paliktas spragas. Jų greita išvalga, ko reikia imtis, jų pasirengimas padėti stokojantiems pagalbos, jų malonūs žodžiai ir geri darbai atveria duris naudingai tarnystei, kur kitu atveju jos liktų uždarytos. Tie, kurie pasitiki Dievu, geba prieiti prie tų, kuriems sunku, todėl jų įtikinamų žodžių dėka daug sugniuždytų sielų nukreipiama pas Dievą. Jų veikla parodo, ką galėtų padaryti tūkstančiai kitų, jeigu tik panorėtų.

Platesnis požiūris į gyvenimą

Niekas taip neskatina pasiaukojimo dvasios, niekas taip nepagilina ir nestiprina charakterio, kaip darbavimasis kitų

labui. Daugelis, vadinančių save krikščionimis, ieškodami bendrystės Bažnyčioje, galvoja tik apie save. Jie nori mėgautis Bažnyčios draugiškumu ir pastoriaus rūpestingumu. Jie tampa didelių ir klestinčių bendruomenių nariais, tačiau tenkinasi tik mažareikšmiu indėliu kitų labui. Taip jie apvagia save netekdami brangiausių palaiminimų. Daugelis patirtų didžiulę naudą, jeigu paaukotų bendravimą malonioje ir betarpiškoje draugijoje, o eitų ten, kur jų energija būtų panaudota krikščioniškoje veikloje, ir jie galėtų mokytis imtis atsakomybės.

Medžiai, tankiai pasodinti greta vienas kito, neauga sveiki ir tvirti. Sodininkas juos persodina, kad jie turėtų vietos užaugti. Panašus išretinimas būtų naudingas ir daugeliui didelių bendruomenių narių. Kiekvienam derėtų paskirti vietą ten, kur jo energija būtų panaudota aktyvioje krikščioniškoje veikloje. Pasiaukojančiai nesidarbuodami kitų labui, jie netenka dvasinio gyvybingumo, lieka dvasiniais neūžaugomis, būna bevaisiai. Perkelti į tam tikrus misijos laukus, jie augtų stiprūs ir galingi.

Tačiau niekam nedera laukti, kol bus pašauktas į tolimą misijos lauką, kad padėtų stokojantiems. Durys tarnystei atviro visur. Visiems mūsų aplinkoje reikalinga mūsų pagalba. Šalia kiekvieno iš mūsų yra našlių, našlaičių, sergančių ir merdinčių, prislėgtų, nusivylusių, neišprususių ir benamių.

Mes turėtume jausti savo ypatingą pareigą darbuotis dėl gyvenančių kaimynystėje. Pasvarstykite, kaip geriausiai jūs galėtumėte padėti tiems, kurie nesidomi religiniais dalykais. Kai lankote savo kaimynus, pasidomėkite jų dvasiniais dalykais, kaip ir jų laikina gerove. Kalbėkite jiems apie Kristų kaip apie nuodėmes atleidžiantį Atpirkėją. Pasikvieskite kaimynus į savo namus ir skaitykite su jais iš nuostabiosios Biblijos bei iš knygų, kurios aiškina jos tiesas. Paprašykite jų prisijungti, kai giedate giesmes ir meldžiatės. Šiuose mažučiuose susibūrimuose dalyvaus pats Kristus, kaip yra pažadėjęs, ir širdys bus paliestos Jo malonės.

Bažnyčios nariai patys turi lavintis šiai tarnystei. Tai tiek pat svarbu, kaip kad gelbėti tamsoje skendinčius žmones svetimose šalyse. Kol kai kuriuos slegia rūpestis dėl tolimose šalyse gyvenančių žmonių, tegul daugelis, likę savam krašte, jaučia pareigą brangioms šalia esančioms sieloms ir uoliai darbuojasi jų išgelbėjimo labui.

Daugumas apgailestauja, jog nejaučia gyvenimo pilnatvės. Tačiau jie patys galėtų praplatinti savo gyvenimo ribas ir daryti poveikį kitiems, jeigu tik panorėtų. Tie, kurie myli Jėzų visa širdimi, protu ir siela, o savo artimus kaip save pačius, turi platų lauką, kuriame gali panaudoti savo galimybes ir skleisti gerą įtaką.

Mažosios galybės

Tegul niekas neaplenkia mažų galimybių, ieškodamas didesnės veiklos. Jūs galite sėkmingai atlikti mažą darbą, tačiau visiškai susikirsti ir pulti neviltin bandydami didelį. Atlikdami užduotį, kurią galite rasti pagal savo jėgas, jūs augsite tinkamumu didesnei tarnystei. Ignoruodami kasdienes galimybes, nepaisydami mažų čia pat esamų dalykų, labai daug krikščionių tampa bevaisiais ir nusilpsta.

Nepriklausykite nuo žmogiškosios pagalbos. Žvelkite aukščiau, virš žmonių, žvelkite į Tą, kuris Dievo paskirtas, kad pakeltų mūsų skausmus, nešiotų mūsų sielvartus ir patenkintų mūsų reikmes. Pasitikėdami Dievo Žodžiu, pradėkite darbuotis ten, kur galite, ir eikite pirmyn tvirtai tikėdami. Tikėjimas, kad Kristus yra šalia, suteikia stiprybės ir tvirtumo. Darbuokitės nesiekdami savanaudiškų interesų, kruopščiai, atkakliai ir energingai.

Misijos laukuose, kur sąlygos atgrasios ir atima drąsą (dėl ko daugelis nenori ten vykti), įvyko ženklūs pasikeitimai pasiaukojančių darbuotojų dėka. Jie darbavosi kantriai ir ištvermingai, pasikliaudami ne žmogiškomis jėgomis, o tik

Dievu, ir Jo malonė juos palaikė. Šis pasaulis niekada nesužinos, kiek daug gero jie padarė, tačiau palaimingi vaisiai išryškės ateityje.

Save išlaikantys misionieriai

Daugelyje vietų save išlaikantys misionieriai gali dirbti sėkmingai. Apaštalas Paulius taip pat buvo finansiškai nepriklausomas misionierius ir darbavosi, skleisdamas žinią apie Kristų po visą pasaulį. Mokydamas kasdien Evangelijos didžiuosiuose Azijos ir Europos miestuose, jis dirbo amatininko darbą, kad išsilaikytų pats ir paremtų savo kelionės draugus. Jo atsiveikinimo žodžiai, pasakyti Efezo vyresniesiems, parodantys jo darbo pobūdį, yra nuostabus pavyzdys kiekvienam Evangelijos darbuotojui.

Jis sakė: „Jūs žinote, kaip aš visą laiką, nuo pirmosios dienos, ...pas jus elgiausi... Kaip nieko nenutylėjau, kas jums naudinga, bet kalbėjau ir mokiau tiek viešumoje, tiek po namus... Nė iš vieno netroškau nei sidabro, nei aukso, nei drabužio. Jūs gi žinote, kad mano ir palydovų reikalams tarnavo šitos va mano rankos. Ir aš jums visur rodydavau, kad, šitaip triūsiant, reikia paremti silpnuosius ir atminti Viešpaties Jėzaus pasakytus žodžius: ‘Palaimingiau duoti negu imti.’“
(*Apaštalų darbų 20, 18–35*)

Šiandien daugelis, kupini tos pačios pasiaukojimo dvasios, tokiu pat būdu galėtų daryti gerą darbą. Tegul du ar daugiau pradeda kartu darbuotis Evangelijos darbe. Tegul jie lanko žmones ir su jais meldžiasi, gieda, moko, aiškina Šventąjį Raštą ir tarnauja ligoniams. Kai kurie gali išlaikyti save darbuodami kaip knygnešiai; o kiti – kaip apaštalas gali darbuotis, užsiimdami koku nors amatu, ar kitoje srityje. Judėdami į priekį savo darbe, suvokdami savo silpnumą, tačiau nuolankiai priklausydami nuo Dievo, misionieriai įgis palaimingą

patirtį. Viešpats Jėzus eina pirma jų, todėl tarp turtingųjų ir beturčių jie randa malonę ir pagalbą.

Tie, kurie yra išmokyti medicinos misionierių darbo užsienio šalyse, turėtų būti paskatinti nedelsiant vykti ten, kur reikalinga jų pagalba, ir pradėti dirbti su žmonėmis, mokytis tos šalies kalbos. Labai greitai jie gebės mokytis paprastų Dievo Žodžio tiesų.

Visam pasauliui reikia gailėstingumo skelbėjų. Būtina, kad krikščioniškos šeimos vyktų į kraštus, kurie skendi tamsoje ir yra paklydę, – reikia, kad jos vyktų į užsienio laukus, susipažintų su vietiniais poreikiais ir dirbtų dėl Viešpaties. Koks didingas darbas būtų atliktas, jeigu tokios šeimos apsigyventų dvasinės tamsos vietose, vietose, kur žmonės skendi dvasiniame patamsyje, ir leistų, kad iš jų sklįstų Kristaus šviesa.

Šis darbas reikalauja pasišventimo. Kol daugelis laukia, kad būtų pašalintos visos kliūtys, darbas, kuris galėtų būti padarytas, lieka neatliktas, ir minios žmonių miršta be vilties ir be Dievo. Kai kurie verslo sumetimais ar siekdami mokslinių žinių rizikuoja vykti į negyvenamus regionus ir su džiaugsmu aukojasi bei kenčia vargus; tačiau kiek nedaug tokių, kurie dėl savo artimųjų sutinka persikelti su šeimomis į regionus, kur taip reikia Evangelijos.

Tikroji tarnystė – tai pasiekti žmones, padėti jiems visais įmanomais būdais, nepaisant kur ir kokiomis sąlygomis bei kokiose vietose jie gyvena. Taip uoliai tarnaudami, jūs galite laimėti širdis ir atverti duris, kad būtų pasiekiami žūstantys žmonės.

Visoje savo veikloje atminti, jog esate susieti su Kristumi kaip didžiojo Išgelbėjimo plano dalis. Per jūsų gyvenimą turi trykšti Kristaus meilė gydančia, gaivinančia versme. Kai siekiate patraukti kitus į Jo meilės ratą, tegul jūsų kalbos tyrumas, nesavanaudiška tarnystė, džiaugsmo pilnas elgesys liudija Jo malonės jėgą. Pristatykite pasauliui Jėzų tyrą ir teisingą, kad žmonės pamatytų Jo grožį.

Maža naudos duoda pastangos pakeisti kitus, užsipuolant mums atrodančius jų blogus įpročius. Toks elgesys veikiau žalingas nei naudingas. Kristus, kalbėdamasis su samariete, užuot menkinęs Jokūbo šulinį, pristatė kažką geresnio. Jis sakė: „Jei tu pažintum Dievo dovaną ir kas yra Tas, kuris tave prašo: ‘Duok man gerti’, – rasi pati būtum Jį prašiusi, ir Jis tau būtų gyvojo vandens davęs!“ (Jono 4, 10) Jis pakreipė kalbą į Jo valdomus turtus, pasiūlydamas moteriai kažką geresnio nei ji turėjo, – gyvojo vandens, Evangelijos viltį ir džiaugsmą.

Ši iliustracija – tai metodas, kuriuo vadovaudamiesi mes turime darbuotis. Mes privalome pasiūlyti žmonėms kažką geresnio negu jie turi – būtent Kristaus ramybę, kuri viršija bet kokią supratimą. Mes privalome jiems papasakoti apie šventus Dievo įsakymus – Jo charakterio atspindį, apie tai, kokiais Jis nori, kad taptų žmonės. Parodykite jiems, kiek daug pranašesnė už trumpalaikius šio pasaulio džiaugsmus ir malonumus yra nenykstanti dangaus šlovė. Papasakokite jiems apie laisvę ir ramybę, kuri randama pas Atpirkėją. Jis skelbia: „O kas gers vandenį, kurį Aš duosiu, tas nebetroks per amžius.“ (Jono 4, 14)

Išaukštinkite Jėzų šūksniu: „Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę!“ (Jono 1, 29) Jis vienas gali patenkinti širdies troškimus ir suteikti sielai ramybę.

Visame pasaulyje sveikatos sistemos šalininkai turi būti užvis labiau nesavanaudiški, malonūs, paslaugūs. Jų gyvenimas turi atspindėti tikrą nesavanaudiškų poelgių kilnumą. Dievo darbininkas, kuriam trūksta paslaugumo, kuris parodo nepakantumą kitų žmonių žinių stygiui arba jų aiškumui, kuris kalba ūmiai ar veikia neapgalvotai, gali užverti širdžių duris taip, kad niekada jų nepavyks atverti.

Kaip rasa ir ramaus lietaus lašai krinta ant išdžiūvusių augalų, taip švelniai tekrinta jūsų žodžiai, kai siekiate laimėti pasiklydusius žmones. Dievo planas – tai pirmiausia pasiekti žmogaus širdį. Mums reikia kalbėti tiesą su meile, pasitikint,

kad Dievas duos jai galios pakeisti gyvenimą. Šventoji Dvasia palies sielą žodžiais, kurie buvo ištarti su meile.

Iš prigimties mes esame savanaudžiai ir užsispyrę. Tačiau, kai mokomės, ko Kristus trokšta mus išmokyti, tampame Jo prigimties dalininkais; nuo tol mes gyvename Jo gyvenimą. Nuostabus Kristaus pavyzdys, niekam neprilygstantis Jo jautrumas, Jo gebėjimas įsijausti į kitų jausmus, verkti su verkiančiais, džiaugtis su besidžiaugiančiais, – visa tai turi padaryti didelį poveikį nuoširdžių Jo sekėju charakteriui. Maloniais žodžiais ir elgesiu jie stengsis palengvinti kelią nuvargusiems.

„Viešpats Dievas davė Man iškalbų liežuvį, kad gebėčiau žodžiu stiprinti nuvargusius.“ (*Izaijo 50, 4*)

Aplink mus yra daug kenčiančių širdžių. Ir čia, ir ten – visur mes galime jų rasti. Ieškokime šių kenčiančiųjų, tarkime jiems žodžius laiku, kad paguostume jų širdis. Būkime šaltiniais, iš kurių plūstų gaivinantys gailestingumo vandenys.

Bet kokiomis aplinkybėmis atminkime, kad kitų gyvenime yra puslapių, kurie paslėpti nuo žmonių žvilgsnių. Atminties puslapiuose surašytos liūdnos istorijos, kurios šventai saugomos nuo smalsių akių. Ten surašytos ilgos, nuožmios kovos sunkiomis gyvenimo aplinkybėmis, galbūt šeimos bėdos, kurios diena iš dienos silpnino drąsą, pasitikėjimą ir tikėjimą. Tie, kurie vieni kovoja didžiulę gyvenimo kovą, gali būti sustiprinti ir padrąsinti nedideliu dėmesiu, kuris tekainuoja šiek tiek meilės pastangų. Tokiems žmonėms tvirtas, nuoširdus tikro draugo rankos paspaudimas yra vertingesnis už auksą ar sidabrą. Gerumo kupinų žodžių laukiama tarsi angelo šypsenos.

Yra daugybė žmonių, kurie grumiasi su nepritekliais, verčiami sunkiai dirbti už nedidelį atlyginimą ir pajėgia patenkinti tik labai menkus gyvenimo poreikius. Jų našta dar labiau apsunkina triūsas bei nepriteklus ir beviltiškas žvilgsnis į geresnius dalykus. Kai užklumpa liga ir skausmas,

našta būna veik nepakeliama. Prislėgti ir nuvarginti rūpesčių, jie nežino, kur pasukti, kad rastų pagalbą. Užjauškite juos jų sunkumuose, jų sielvartuose ir neviltyje. Tai atvers jums kelią jiems pagelbėti. Kalbėkite jiems apie Dievo pažadus, melskitės su jais ir už juos, įžiebkite jiems viltį.

Nuotaikingus ir padrašinančius žodžius, pasakytus sergančiai ir drąsą prarandančiai sielai Išgelbėtojas vertina, tarsi išstartus Jam. Kada širdys būna pradžiugintos, dangaus angelai žiūri su pritariančiu pripažinimu.

Ištisus šimtmečius Viešpats nori pažadinti žmonijoje dieviškosios brolystės jausmą. Bendradarbiaukite su Juo. Tuo tarpu, kai nepasitikėjimas ir susvetimėjimas skandina pasaulį, Kristaus mokiniai turi atskleisti Dangaus dvasią.

Kalbėkite, kaip Jis kalbėtų, veikite, kaip Jis veiktų. Nuolat atskleiskite Jo charakterio mielumą. Atskleiskite turtus Jo meilės, kuri yra viso Jo mokslo, viso Jo elgesio su žmonėmis pamatas. Nuolankiausi darbuotojai, kurie bendradarbiauja su Kristumi, gali paliesti kitų širdžių stygas, kurių skambesys nuaidės iki žemės pakraščių ir sukurs melodiją, nuvilnijančią per visą amžinybę.

Dangiškoji išmintis laukia, kad galėtų bendradarbiauti su žmogiškaisiais įrankiais, kad galėtų atskleisti pasauliui, kuo žmonės gali tapti susivieniję su Dievu, ir kas gali būti atlikta gelbėjant tuos, kurie veik žūsta. Nėra ribų naudingumui tų, kurie užmiršę save, paruošia savo širdies buveinę Šventajai Dvasiai ir gyvena visiškai pasišventę Dievui. Tie, kurie pašvenčia savo kūną, sielą ir dvasią Jo tarnystei, nuolat gaus naują fizinės, proto ir dvasinės energijos dovaną. Jų žinioje yra neišsenkantys Dangaus išteklių. Kristus siunčia jiems savo Dvasios dvelksmą ir savo gyvenimą. Didžiausias Šventosios Dvasios galios darbas – tai darbas žmogaus prote ir širdyje. Per mums suteiktą malonę mes galime pasiekti pergalių, kurios dėl mūsų klaidų ir išankstinių nuomonių, charakterio trūkumų, tikėjimo silpnumo, atrodė neįmanomos.

Kiekvienam, kuris pasiaukoja Viešpaties tarnystei nieko nereikalaudamas, suteikiama galia pasiekti beribį horizontą. Tokiems Dievas padarys didelių dalykų. Jis veiks žmonių protus, kad net šiame pasaulyje bus matoma, kaip jų gyvenime pildosi ateities pažadai.

„Pradžiugs dykuma ir tyrlaukiai,
 krykštaus pražysdama dykvietė.
 Kaip lelija ji žydėte sužydės ir
 džiūgautė džiūgaus laiminga.
 Jai bus suteikta Libano šlovė,
 Karmelio ir Šarono didingumas.
 Jie matys Viešpaties šlovę, mūsų Dievo didingumą.
 Duokite jėgų pailsusioms rankoms,
 paremkite drebančius kelius,
 sakykite tiems, kurių širdis baiminasi:
 ‘Būkite stiprūs! Nebijokite!
 Štai jūsų Dievas’...
 Tada akliesiems bus atmerktos akys,
 kurtiesiems atvertos ausys.
 Tada raišasis šokinės tartum elnias,
 dainuos iš džiaugsmo nebylio liežuvis.
 Dykumoje išstryks vandens srovės, tyrlaukiuose tekės upės.
 Išdeginti smėlynai taps ežeru,
 ištroškusi žemė virs vandens šaltiniais...
 Ir vieškelis ten eis. Jis bus vadinamas šventuoju Keliu.
 Kas netyras, tas negalės juo eiti,
 ištvirkėliai nesuklaidins tų, kurie juo žengia.
 Nebus ten jokio liūto, joks plėšrus žvėris nesibastys;
 nė vieno jų ten neužtiksi. Juo keliaus tik atpirktieji.
 Kuriuos Viešpats išlaisvino, tie sugrįš ir
 įžengs į Sioną su giesme, vainikuoti amžinu džiaugsmu.
 Linksnumas ir džiaugsmas juos pasitiks,
 pasibaigs vargas ir liūdesys.“ (Izaijo 35, 1–10)

Pagalba gundomiems

Kristus pamilo mus ne todėl, kad mes pirmi pamilome Jį, bet net tada, kai dar buvome nusidėjėliai, Jis mirė už mus. Jis nesielgia su mumis pagal tai, ką užsitarnavome. Jis nesmerkia mūsų, net jei mūsų nuodėmės pelno pasmerkimą. Metai iš metų Jis neša mūsų silpnybes ir nemokšišumą, mūsų nedėkingumą bei užgaidumą. Nepaisant mūsų klaidžiojimų, širdžių kietumo, nesidomėjimo Jo Žodžiu, Jo ranka vis dar mums ištiesta.

Malonė yra esminė Dievo savybė, parodyta nevertoms žmogiškoms būtybėms. Mes jos nesiekėme, ji buvo atsiųsta mus surasti. Dievas džiaugiasi suteikdamas mums savo malonę ne todėl, kad mes to verti, o todėl, kad esame visiškai jos neverti. Vienintelė mūsų pretenzija į Jo gailestingumą – tai mūsų didžiulė reikmė.

Viešpats Dievas per Jėzų Kristų diena iš dienos laiko ištiesęs savo rankas ir kviečia nusidėjusius bei nupuolusius. Jis priims visus. Jis kviečia visus. Jam garbė atleisti didžiausiems nusidėjėliams. Jis išplėš grobį iš galiūno, Jis išvaduos belaisvius, Jis ištrauks nuodėgulus iš ugnies. Jis nuleis auksinę savo gailestingumo grandinę į giliausias žmogaus nelaimų gelmes ir pakels pažemintas, nuodėmės suterštas širdis.

Kiekvienas žmogus yra meilės objektas To, kuris atidavė savo gyvybę, kad sugrąžintų žmones Dievui. Kaltais ir bejėgiais žmonėmis, kurie gali pražūti dėl šėtono suktybių ir žabangų, Jis rūpinasi taip, kaip ganytojas rūpinasi savo avių kaimene.

Išgelbėtojo pavyzdys turi būti mūsų tarnystės gundomiems ir klystantiems matas. Tokį patį susidomėjimą ir jautrumą bei

didelę kantrybę, kuri buvo parodyta mums, mes turime rodyti kitiems. Jis sako: „Kaip Aš jus mylėjau, kad ir jūs taip mylėtumėte vienas kitą.“ (*Jono 13, 34*) Jeigu Kristus gyvena mumyse, mes turėtume atskleisti Jo nesavanaudišką meilę visiems, su kuo tik susiduriame. Kai matome vyrus ir moteris, kuriems reikia užuojautos ir pagalbos, mes negalime klausti: „Ar jie to verti?“, atvirkščiai: „Kuo aš galiu būti jam naudingas“?

Turtingi ir vargšai, kilmingi ir žemos kilmės žmonės, laisvieji ir kaliniai yra Dievo paveldas. Tas, kuris atidavė savo gyvybę, kad išgelbėtų žmogų, kiekvieną asmenį mato esant vertingą, pranokstantį bet koki išskaičiavimą. Per kryžiaus paslaptį ir šlovę mes turime pamatyti, kaip Viešpats matuoja sielos vertę. Tada mes pajusime, jog žmogiškos būtybės, kad ir kaip degradavusios, per daug kainuoja, kad su jomis būtų elgiamasi šaltai ar paniekinančiai. Tada mes suprasime, koks svarbus mūsų darbas mūsų artimiesiems, ir kad jie gali būti pakylėti prie Dievo sosto.

Kristaus palyginime pamestoji moneta, nors ir gulėjo purve ir šiukšlėse, tebebuvo sidabro gabalėlis. Savininkė jos ieškojo, nes moneta buvo vertinga. Taigi ir kiekviena siela, kad ir kaip būtų degradavusi dėl nuodėmės, Dievo akyse yra brangi. Kaip moneta turėjo valdančios valdžios atvaizdą ir užrašą, taip ir žmogus nuo sukūrimo turi Dievo atvaizdą ir Jo užrašą. Nors dabar jis sudarkytas ir neryškus, nes yra nuodėmės paveiktas, šio užrašo pėdsakai išlieka kiekvienoje sieloje. Dievas trokšta susigražinti tą žmogų ir teisumu bei šventumu atkurti savąjį atvaizdą.

Kaip mažai mes prisidedame prie Kristaus užuojautos, kuri turėtų būti stipriausias mūsų su Juo susivienijimo ryšys, gailint moraliai nupuolusiųjų, kaltų, kenčiančių širdžių, mirusių „savo nusikaltimais ir nuodėmėmis“ [*Efeziečiams 2, 1*]! Didžiausia mūsų nuodėmė – negailestingumas žmogui. Daugelis mano, kad jie atstovauja Dievo teisingumui, tuo tarpu visiškai iškreipia Jo jautrumą ir didžią meilę. Dažnai tie, su kuriais elgiamasi

griežtai ir aštriai, būna prislėgti pagundų. Šėtonas grumiasi su šiomis sielomis, o mūsų šiurkštūs, antipatiški žodžiai juos nuvilia ir priverčia tapti gundytojo galios auka.

Bendrauti su žmonėmis – jautrumo reikalaujantis dalykas. Tik Tas, kuris skaito širdis, žino kaip sukelti žmogaus atgailą. Tik Jo išmintis gali duoti mums sėkmę gelbstint paklydusius. Nepaisant, kiek teisingas jūsų mąstymas ar kokie teisingi jūsų žodžiai, jie niekada nepalies žmonių širdžių, jeigu jūs stovėsite rūstūs, jausdamiesi esą „aš šventesnis nei tu“. Tik Kristaus meilė, parodyta žodžiais ir darbais, laimės prieigą prie sielų, tuo tarpu pamokymais ar argumentų kartojimu nieko nepasieksime.

Mums reikia daugiau tokios užuojautos, kokią turėjo Kristus; ne šiaip užuojautos tiems, kurie atrodo nekalti, bet užuojautos vargšėms, kenčiančioms, kovojančioms širdims, kurias dažnai įveikia kaltė, kurios nusideda ir atgailauja, yra gundomos ir nusivilia. Mums reikia eiti pas mūsų brolius, turint mūsų gailėstingą Vyriausiojo Kunigo jautrumą bei užuojautą jų silpnybėms.

Kristus kvietė ateiti ir savo jautrumu traukė prie savęs būtent paniekintus, muitininkus bei nusidėjėlius, tautos nenkenčiamus. Viena klasė, kurios Jis niekada nepalaikys, yra ta, kuri stovi nuošaliai ir, išdidžiai pasipūtus, iš aukšto žvelgia į kitus.

Kristus mums liepia: „Eik į kelius bei patvorius ir varu atvaryk, kad Mano namai būtų pilni.“ (*Luko 14, 23*) Pakludami Jo žodžiui, mes privalome eiti pas šalia mūsų gyvenančius pagonis ir pas tuos, kurie toli nuo mūsų. „Muitininkai ir paleistuvės“ privalo išgirsti Išgelbėtojo kvietimą. Per Jo pasiuntinių gerumą ir didelę kantrybę kvietimas tampa įtikinantis, pakeičiantis tuos, kurie nugarimzdę į didžiausias nuodėmės gelmes.

Krikščioniški motyvai skatina, kad mes dirbtume nenukrypdami nuo tikslo, turėdami negęstantį susidomėjimą, vis didėjančią veržlumą pasiekti širdis, kurias šėtonas siekia

sužlugdyti. Niekas negali sulaikyti nuoširdžios energijos, trykštančios gelbėti žūstančius.

Atkreipkite dėmesį, kaip visame Dievo Žodyje skelbiama raginimo dvasia, maldaujanti vyrus ir moteris ateiti pas Kristų. Mes privalome pasinaudoti kiekviena galimybe – asmeniškai ir viešai – išsakyti išsamius argumentus, svariai motyvuoti, kad nukreiptume žmones pas Išgelbėtoją. Kiek tik pajėgiame, privalome įtikinti žmones žiūrėti į Jėzų ir priimti Jo savęs išsižadantį ir pasiaukojantį gyvenimą. Mes turime parodyti, jog tikimės per juos suteikti džiaugsmo Kristaus širdžiai, panaudojant visas Jo dovanas, kad pašlovintume Jo vardą.

Išgelbėti viltimi

„Mes esame išgelbėti viltimi.“ (*Romiečiams 8, 24*) Nupuolusius reikia skatinti pajusti, kad dar nevēlu tapti žmonėmis. Kristus pagerbė žmogų juo pasitikėdamas ir taip padarė jį garbingą. Net su tais, kurie labai žemai puolę, Jis elgiasi pagarbiai. Kristų nuolatos skaudino priešiškus, ydingumas ir nedorumas, tačiau Jis niekada nepratarė nė žodžio dėl to, kas Jį sukretė ar įžeidė Jo subtilų požiūrį. Kad ir kokie žalingi buvo žmonių įpročiai, kad ir kokie stiprūs prietarai ar valdin-gos jų aistros, Jis visus sutikdavo su užjaučiančiu jautrumu. Kadangi mes esame Jo Dvasios dalininkai, mes privalome gerbti visus žmones kaip savo brolius, susiduriančius su panašiomis pagandomis bei išmėginimais, dažnai nupuolančius ir vėl kovojančius, kad pakiltų, besigrumiančius su neviltimi ir sunkumais, išsiilgusius užuojautos ir pagalbos. Tada mes juos sutiksime taip, kad nenuviltume ar neatbaidytume jų, bet žiebtume jų širdyse viltį.

Kai žmonės bus taip padrašinti, jie su pasitikėjimu galės pasakyti: „Nedžiūgauk dėl mano nelaimės, mano priešai! Nors ir parpuoliau, vėl atsikelsiu, nors sėdžiu tamsybėje, Viešpats – mano šviesa.“ Jis „apgins mano bylą ir gražins man

teisingumą. Jis išves mane į šviesą, ir aš regėsiu Jo teisumą.“
(*Michėjo 7, 8–9*)

„Į visus žemės gyventojus žvelgia Tas, kuris padarė jų visų širdis...“ (*Psalmė 33, 14–15*)

Bendraudant su gundomaisiais ir paklydusiais Jis mums liepia: „Žiūrėk, kad ir pats neįpultum į pagundą!“ (*Galatams 6, 1*) Jausdami savo pačių silpnumą, mes užjausime ir kitus dėl jų silpnybių.

„Kas gi tave išskiria iš kitų? Ir ką gi turi, ko nebūtum gavęs?“ „Turite vienintelį Mokytoją, o jūs visi esate broliai.“ „Tai kaipgi tu smerki savo brolių?! Arba kodėl niekini savo brolių?“ „Tad liaukimės teisti vieni kitus. Verčiau pasiryškite nebeduoti broliui akstino nupulti ir pasipiktinti.“ (*1 Korintiečiams 4, 7; Mato 23, 8; Romiečiams 14, 10. 13*)

Visuomet jauties pažemintas, kai kas nors sukritikuoja dėl klaidų. Niekas taip neapkartina sielos, kaip nereikalingas papeikimas. Dar nė vienas nebuvo sugražintas priekaištais, bet daugelį atstūmė kritika, ir, užuot įtikinusi, tik užkietino širdis. Švelni dvasia, malonus, patrauklus elgesys gali išgelbėti klystančius ir uždengti daugybę nuodėmių.

Apaštalas Paulius laikė būtinybe pabarti klystančius, tačiau kaip rūpestingai jis siekė parodyti, kad yra klystančiųjų draugas! Kaip susirūpinęs jis aiškino jiems tokio savo elgesio priežastį! Jis mokėjo jiems parodyti, kad jam skausminga juos skaudinti. Jis pasitikėjo ir užjautė tuos, kurie grūmėsi, kad nugalėtų.

Jis rašė: „Iš didelio sielvarto ir širdies suspaudimo, su gaušiomis ašaromis ne tam, kad pastūmėčiau jus į nusiminimą, bet kad pažintumėte meilę, kurios pertekusi jums mano širdis.“ (*2 Korintiečiams 2, 4*) „Jeigu aš ir buvau jus nuliūdinęs laišku, tai šito nesigailiu... Dabar džiaugiuosi, žinoma, ne dėl to, kad jums teko nuliūsti, bet kad nuliūdimas atvedė jus į atgailą... Ir štai kaip tik tas nuliūdimas pagal Dievo valią kokį pažadino jums susirūpinimą, kokį teisinimąsi, apmaudą, baimę, ilgesį,

uolumą ir bausmę! Jūs visais atžvilgiais pasirodėte nesusitepę anuo nusikaltimu... Tai mus ir paguodė.“ (2 Korintiečiams 7, 8–13)

„Aš tik džiaugiuosi, kad visais atžvilgiais galiu jums pasikliauti.“ „Aš dėkoju savo Dievui, kai tik jus prisimenu, visuomet, kiekvienoje maldoje, su džiaugsmu už jus visus besimelsdamas, už jūsų bendradarbiavimą Evangelijos labui nuo pirmosios dienos iki šiandien.“ „Esu tikras, kad Tas, kuris jumyse pradėjo šį gerą darbą, jį ir užbaigs iki Kristaus Jėzaus dienos. Šitaip manyti apie jus visus teisinga, nes aš turiu savo širdyje jus.“ „Taigi, mano broliai, mano mylimieji ir išsiilgtieji, mano džiaugsmo ir mano vainike, tvirtai stovėkite Viešpatyje, mylimieji!“ „Dabar mes tikrai gyvuojame, nes jūs tvirtai stovite Viešpatyje.“ (2 Korintiečiams 7,16; Filipiečiams 1, 3–5; 1, 6–7; 4, 1; 1 Tesalonikiečiams 3, 8)

Šiems broliams Paulius rašė kaip „šventiesiems Jėzuje Kristuje“; tačiau jis nerašė tiems, kurie buvo nepriekaištingo būdo. Jis rašė vyrams ir moterims, kurie stengėsi kovoti su pagundomis ir kuriems grėsė atpuolimas. Jis jiems parodė „ramybės Dievą, išvedusį iš numirusiųjų didįjį avių Ganytoją – mūsų Viešpatį Jėzų“. Jis užtikrina juos, kad „amžinosios Sandoros krauju“ Jis „padarys juos tinkamus viskam, kas gera, idant vykdytų Jo valią; nuveiks juose, kas Jo akims patinka per Jėzų Kristų“ (žr. Hebrajams 13, 20–21).

Kai kuris nors asmuo supranta klydęs, būkite atsargūs, kad nepažeistumėte jo savigarbos. Nepastūmėkite jo į nevilgtį abejingumu ar įtarinėjimu. Nesakykite: „Prieš pasitikėdamas juo, aš palūkėsiu, kad pamatyčiau, koks jis bus.“ Toks nepasitikėjimas dažnai būna gundomųjų suklupimo priežastimi.

Mes turėtume stengtis suprasti kitų silpnybes. Mes mažai ką žinome apie kitų širdžių sunkumus, kurios surakintos tamsos grandinėmis, kurioms stinga ryžto bei moralinių jėgų. Didžiausią gailėstį sukelia būseną to žmogaus, kuris kenčia nuo sąžinės graužaties; jis panašus į priblokštą, sukrėstą žmogų, grimztantį į pražūtį. Jis nieko negali aiškiai matyti.

Jo protas aptemęs, jis pasimetęs, nežino, koki žingsnį žengti. Daugel vargšių širdžių yra nesuprastos, neįvertintos, apimtos nevilties ir baimės kančios – jos lyg prarastos, paklydusios avys. Jos negali rasti Dievo, nors stipriai trokšta atleidimo ir ramybės.

Ak, tenebus ištarta nė žodžio, kuris pagilintų skausmą! Nuodėmingo gyvenimo išvargintą sielą, nežinančią, kur rasti paguodą, supažindinkite su gailestinguoju Išgelbėtoju. Paimkite tokį žmogų už rankos, pakylėkite, kalbėkite jam padrąsinančius ir vilties žodžius. Padėkite jam įsikibti į Išgelbėtojo ranką.

Per greitai mes nusiviliame žmonėmis, kurie ne iš karto atsiliepia į mūsų pastangas. Niekada nevalia liautis darbuotis dėl žmogaus, kol yra bent vienas vilties spindulėlis. Vertingos sielos mūsų pasiukojančiam Išvaduotojui per brangiai kainavo, kad būtų lengvai atiduotos gundytojo valdžiai.

Mums reiktų įsivaizduoti save gundomųjų vietoje. Atsižvelkime į paveldimumą, blogų draugysčių, supančios aplinkos įtaką ir žalingų įpročių trauką. Ar galime stebėtis, kad tokios aplinkos paveikti daugelis degraduoja? Tad ar verta stebėtis, kad jie neskubės atsiliepti į mūsų pastangas juos pakelti?

Dažnai tie, kuriuos laimime Evangelijai, atrode vulgarūs ir nieko gero nežadantys, būna ištikimiausi Kristaus sekėjai ir gynėjai. Jie nėra galutinai sugadinti. Po grėsminga jų išvaizda slypi geros paskatos, tereikia jas pasiekti. Be padedančios rankos daugelis niekada patys neatsigaus, bet su kantrybe, atkaklių pastangų dėka jie gali būti pakelti. Tokiems reikia švelnių žodžių, malonaus dėmesio ir realios pagalbos. Jiems reikia tokio patarimo, kuris nenuslopins blyškaus drąsos spindulio sieloje. Tegul tarnautojai, kurie su tokiais bendrauja, į tai atsižvelgia.

Yra ir tokių žmonių, kurių protai taip ilgai buvo skurdinami, kad jie niekada šiame gyvenime netaps tuo, kuo galėjo būti

palankesnėmis gyvenimo aplinkybėmis. Tačiau ryškūs Teismo Saulės spinduliai gali apšviesti jų sielas. Jiems suteikiama privilegija turėti gyvenimą, kuris prilygsta Dievo gyvenimui. Įdiekite į jų protus pakilias, kilninančias mintis. Tegul jūsų gyvenimas jiems aiškiai parodo skirtumą tarp blogio ir tyrumo, tamsos ir šviesos. Tegul iš jūsų pavyzdžio jie supras, ką reiškia būti krikščioniu. Kristus gali pakelti labiausiai nuodėmingus ir priglausti juos ten, kur jie bus pripažinti kaip Dievo vaikai, susijungs su Kristumi per nenykstantį paveldą.

Per stebuklingą Dievo malonę daugelis gali būti pasiruošę gyventi naudingą gyvenimą. Paniekintieji, atmestieji ir visiškai nusivylusieji gali atrodyti užkietėję ir bejausmiai. Tačiau Šventosios Dvasios dėka jų bukumas, dėl kurio dvasinis pakilimas atrodo beviltiškas, išnyks. Lėtas, aptemęs protas nubus. Nuodėmės vergas bus išlaisvintas. Blogis pradings, ir nemokšiškumas bus nugalėtas. Per tikėjimą, kuris veikia meile, širdis bus apvalyta ir protas apšviestas.

Darbas su nesusivaldančiais

Kiekviena tikroji reforma yra susijusi su Evangelija ir skirta pakelti sielą naujam ir tauriam gyvenimui. Susivaldymo reformai itin būtina krikščioniška tarnautojų parama. Jie turėtų atkreipti ypatingą dėmesį į šią veiklą ir ją padaryti aktualia gyvenimo būdo tema. Visur Evangelijos tarnautojai turėtų pristatyti žmonėms tikrojo susivaldymo principus ir raginti žmones tiesiog pasirašyti, jog išsipareigoja susivaldyti. Būtina dėti rimtas pastangas, padedant turintiems priklausomybę nuo žalingų įpročių.

Visur yra užtektinai darbo, norint pagelbėti paslydusiems dėl nesusivaldymo. Bažnyčiose, religinėse institucijose bei tariamų krikščionių namuose dauguma jaunimo pasirenka pražūties kelią. Turėdami nesusivaldymo įpročius, jie patys sukelia ligas, ir, iš godumo trokšdami išigyti pinigų nuodėmingiems malonumams, griebiasi nesąžiningos veiklos. Per tai pakertama sveikata ir charakteris. Atitolę nuo Dievo, paniekinti visuomenės, šie vargšai jaunuoliai jaučia, kad neturi vilties nei šiame gyvenime, nei būsimajame. Tėvų širdys sudaužytos. Žmonės šias paklydusias sielas laiko beviltiškomis; tačiau Dievas vertina kitaip. Jis supranta visas aplinkybes, kurios padarė jas būtent tokiomis, todėl Jis žiūri į jas su gailesčiu. Šiems jaunuoliams reikia pagalbos. Niekada neduokite jiems dingsties manyti: „Aš niekam nerūpiu.“

Nesusivaldymo aukomis tampa visų sluoksnių ir visų profesijų žmonės. Žmonės, užimantys aukštus postus, iškilių talentų, turinys didelių pasiekimų, pataikauja savo iškreiptam apetitui, kol tampa bejėgiai pasipriešinti pagundoms. Kai kurie, kadaise valdę turtus, tampa benamiais, lieka be draugų,

kančiose, skurde, suserga ir degraduoja. Tai žmonės, praradę savitvardą. Jeigu neištiesime jiems pagalbos rankos, jie grims vis gilyn ir gilyn. Tokie, nuolaidžiaudami savo silpnybėms, daro ne tik moralinę nuodėmę – juos pakerta ir fizinė liga.

Padėdami nesusivaldantiems, mes privalome elgtis kaip Kristus – pirmiausia atkreipti dėmesį į jų fizinę būseną. Jiems reikia sveiko, nestimuliuojančio maisto ir gėrimo, švarių drabužių, sąlygų, kurios užtikrintų fizinę švarą. Jie turi būti apsupti paslaugios aplinkos, pakylėjančios krikščioniškos įtakos. Kiekviename mieste turi būti numatytos vietos, kur žalingų įpročių vergai galėtų gauti pagalbą, kad būtų sutrauktos juos kaustančios grandinės. Daugelis mano, jog vienintelis nusiramintasis bėdoje yra alkoholis; tačiau šito neprireiks, jeigu tikrieji krikščionys elgsis ne pagal kunigo ir levito, bet gerojo samariečio pavyzdį.

Turėdami reikalų su nesusivaldymo aukomis, mes privalome prisiminti, kad tai ne blaiviai maštantys žmonės, o tie, kurie tam tikrą laiką buvo demonų valdžioje. Būkite kantrūs ir pakantūs. Galvokite ne apie bjaurią, atgrasią išvaizdą, bet apie brangią gyvybę, už kurią mirė Kristus, kad ją išgelbėtų. Kai girtuoklis atsigauna ir suvokia savo degradavimą, padarykite viską, kas įmanoma, kad parodytumėte, jog jūs esate jo draugas. Neištarkite jokio smerkiančio žodžio. Nei veiksniu, nei žvilgsniu neišreikškite priekaišto ar pasibjaurėjimo. Labai tikėtina, kad vargšė siela pati save smerkia. Padėkite tokiam atsikelti. Kalbėkite tikėjimą įkvepiančius žodžius. Stiprinkite kiekvieną gerą jo charakterio bruožą. Mokykite, kaip galima pakilti. Parodykite, jog jam įmanoma gyventi taip, kad laimėtų savo draugų pagarbą. Padėkite pamatyti jam Dievo duotų talentų vertę, kurių jis nepaisė ir nesinaudojo.

Nors suklypusiojo valia pagedusi ir nusilpusi, jis turi viltį Kristuje. Viešpats atgaivins jo širdyje kilnius polinkius ir šventus norus. Skatinkite žmogų dėti viltį į Evangeliją. Gundomam ir kovojančiam atverskite Bibliją ir vis skaitykite Dievo pažadus.

Pažadai jam bus lyg gydantieji gyvybės medžio lapai. Kantriai dirbkite, kol su dėkingu džiaugsmu virpanti ranka įsikibs į gelbėjančią viltį per Kristų.

Jūs privalote būti tvirti šalia tų, kuriems stengiatės padėti, priešingu atveju niekada nepasieksite pergalės. Jie nuolatos bus gundomi piktam. Jie bus veik nugalimi potraukio svai-galams, jų nuopuoliai kartosis; tačiau nepaisydami viso to, nesiliaukite jiems padėti.

Kai silpnavaliai nusprendžia stengtis gyventi Kristui, o jų valios jėgos palaužtos, juos atsargiai globoti privalo tie, kurie turės už juos atsiskaityti. Pavergtieji yra praradę savo žmogiškumą, todėl turi jį susigrąžinti. Daugumai reikia kovoti prieš stiprų paveldėtą polinkį blogiui. Iš prigimties jie paveldėjo nenatūralius polinkius, gašlius potraukius. Tokiems būtina ypatinga globa. Tiek žmogaus viduje, tiek išorėje gėris ir blogis siekia savo valdžios. Tie, kurie niekada nepatyrė tokių dalykų, negali suprasti sunkiai įveikiamos apetito jėgos, negali suprasti, kokia nuožmi kova vyksta tarp nuolaidžiavimo savo įpročiams ir ryžto būti susivaldančiam visuose dalykuose. Būtina nuolatinė kova.

Daugumas, kuriuos nukreipėte pas Kristų, neturės drovinės narsos toliau kovoti su apetitu ir geiduliais, tačiau Kristaus Evangelijos darbininkas negali dėl to nusivilti. Argi nupuola tik pakeltieji iš žemiausių nuodėmės gelmių?

Atminkite, kad jūs ne vieni dirbate. Tarnaujantys angelai vienijasi su kiekvienu Dievo sūnumi ir dukterimi, atsidavusia šiai tarnystei. O Kristus yra Atnaujintojas. Didysis Gydytojas pats stovi šalia savo ištikimų darbininkų ir atgailaujančiai sielai sako: „Sūnau, tau atleidžiamos nuodėmės!“ (*Morkaus 2, 5*)

Daugelis paniekintųjų įsitvers į Evangelijos viltį ir įeis į Dangaus karalystę, tuo tarpu kiti, buvę palaiminti didžiomis galimybėmis ir didžia šviesa, bet netobulėje, bus palikti tamsoje.

Blogų įpročių aukas būtina raginti pačioms dėti visas pastangas savo labui. Kiti gali nuoširdžiausiai stengtis juos

pakelti, jiems gali būti apščiai suteikta Dievo malonės, Kristus gali maldauti, Jo angelai gali tarnauti, tačiau viskas bus veltui, jeigu jie patys nekovos už save pačius.

Paskutiniai Dovydo žodžiai, ištarti Saliamonui, tuomet dar jaunuoliui, kuris netrukus buvo karūnuotas Izraelio vadu, buvo šie: „Būk stiprus ir elkis kaip vyras!“ (1 Karalių 2, 2) Kiekvienam žmogaus vaikui, kandidatui gauti amžinąjį vainiką kartojami šie įkvepiantys žodžiai: „Būk stiprus ir elkis kaip vyras.“

Tiems, kurie nuolaidžiauja savo įnoriams, privalu parodyti ir padėti pajusti, jog būtinas didis dorovinis atsinaujinimas, jeigu jie nori būti žmonėmis. Dievas juos kviečia pakilti ir Kristaus galia atkovoti Dievo suteiktą sveikatą, kuri buvo paaukota nuodėmingiems malonumams.

Dauguma žmonių, jausdami siaubingą pagundos jėgą, skatinančią troškimą piktnaudžiauti, iš nevilties šaukia: „Aš nepajėgiu pasipriešinti blogiui.“ Tokių žmogų padrąsinkite, kad jis gali, kad privalo pasipriešinti. Galbūt ne kartą jis bus nugalėtas, tačiau taip neturi būti visados. Jis morališkai silpnas, valdomas nuodėmingų gyvenimo įpročių. Jo pažadai ir ryžtas – lyg smėlio pilys. Suvokimas, kad jis sulaužo pažadus ir nevykdo įsipareigojimų, silpnina jo pasitikėjimą savo paties nuoširdumu ir verčia jį jaustis, jog Dievas negali jo priimti ar padėti jam keistis. Tačiau nevalia nusivilti!

Tuos, kurie pasitiki Kristumi, negali pavergti joks paveldėtas ar įgytas įprotis arba polinkis. Užuoat buvę paglemžti žemų prigimties polinkių, jie privalo valdyti kiekvieną instinktyvų potraukį ir geismą. Ir Dievas nepaliko mūsų vienu grumtis su blogiu mūsų pačių ribotomis jėgomis! Kad ir kokie mūsų paveldėti ar įgyti blogi polinkiai, juos galime įveikti ta jėga, kurią Jis pasiruošęs suteikti.

Valios galia

Gundomasis turi suprasti tikrąją valios jėgą. Pagrindinė žmogaus prigimties jėga – apsisprendimo, pasirinkimo jėga.

Viskas priklauso nuo teisingų valios veiksmų. Gėrio ir tyrumo troškimas yra geras dalykas, kai jis įgyvendinamas; tačiau jei stoviniuojame tik troškimuose, iš to jokios naudos. Daugelis nusirita į pragaištį, vien vildamiesi ir trokšdami nugalėti blogus polinkius, nes nepasiduoda Dievo valiai. Jie *nepasirenka* Jam tarnauti.

Dievas davė mums pasirinkimo teisę; tereikia ja naudotis. Mes negalime pakeisti savo širdžių, mes negalime valdyti savo minčių, polinkių, pojūčių. Mes negalime tapti tyri ir tinkami Dievo tarnystei. Tačiau mes galime *pasirinkti* tarnauti Dievui, mes galime atiduoti Jam savo valią; tada Jis veiks mumyse, kad trokštume ir veiktume drauge su Jo dieviškąja malone. Tokiu būdu visa mūsų esybė bus pavesta Kristaus valdžion.

Teisingai panaudodami valią, galime visiškai pakeisti savo gyvenimą. Pavesdami savo valią Kristui, mes susijungiamo su dieviškąja galia. Gaudami stiprybės iš Aukštybių, išliekame tvirti. Doras ir kilnus gyvenimas, gyvenimas nugalint apetitą ir geismus, yra įmanomas kiekvienam, kuris sujungs savo silpną, svyruojančią žmogiškąją valią su visagale, tvirta Dievo valia.

Tie, kurie kovoja su apetito galia, turėtų būti supažindinti su sveiko gyvenimo būdo principais. Jiems derėtų parodyti, kad sveikatos taisyklių laužymas, nesveikų sąlygų sudarymas ir nenormalių pomėgių ugdymas padeda pamatus įpročiui vartoti alkoholi. Tik laikantis sveikatos principų, tokie žmonės gali tikėtis išsivaduoti iš potraukio nenatūraliems stimulatoriams. Kadangi tik dieviškoji jėga gali sutraukti apetito pančius, jiems reikia vienytis su Dievu, paklūstant Jo moraliniams įstatymams ir fiziniams dėsniams.

Tiems, kurie stengiasi persiauklėti, reikėtų padėti įsidarbinti. Nė vienas, kuris gali dirbti, neturi būti mokomas laukti maisto, drabužių ir pastogės veltui. Tokių žmonių labai, kaip ir kitų labai, turi būti surastas būdas, kaip jie galėtų kompensuoti tai, ką gavo. Palaikykite kiekvieną jų pastangą tapti savarankiškiems. Tai sustiprins jų savigarbą ir kilnią

nepriklausomybę. Proto ir kūno užimtumas naudinga veikla yra svarbi apsauga nuo pagundų.

Nusivylimai, pavojai

Tie, kurie darbuojasi dėl nupuolusiųjų, nusivils daugeliu, tais, kurie pasižadėjo pasikeisti. Daugumas tik išoriškai pakeis savo įpročius ir gyvenimą. Jie keičiasi paraginimo pagauti, ir kuri laiką gali atrodyti, jog išties pasikeitė, tačiau tai nėra nuoširdus pasikeitimas. Jie puoselėja tą pačią savimeilę, tebeturi tą patį troškimą kvailiems pomėgiams, tą patį norą nuolaidžiauti savo silpnybėms. Jie nežino, kaip formuoti charakterį, ir jais negalima pasikliauti kaip principingais žmonėmis. Tenkindami savo apetitą ir aistras, jie sugadino savo protines ir dvasines galias, ir šitai juos nusilpnino. Jie tapo nepastovūs ir permainingi. Jų polinkiai krypsta į gašlumą. Šie asmenys dažnai kelia pavojų aplinkiniams. Kai į tokius vyrus ir moteris žvelgiama kaip į pasikeitusius ir jiems patikimos pareigos, jie pradeda darbuotis ten, kur savo įtaka žaloja nekaltus.

Tačiau net tiems, kurie nuoširdžiai siekia pasikeisti, gresia pavojus atkristi. Juos reikia globoti pasitelkus didžią išmintį ir jautrumą. Polinkis meilikauti ir aukštinti tuos, kurie buvo išgelbėti iš giliausių duobių, kartais pastūmėja juos į pražūtį. Kviesti vyrus ir moteris viešai liudyti apie savo nuodėmingo gyvenimo patirtį – labai pavojinga praktika tiek kalbančiajam, tiek klausytojams. Neigiamų vaizdų apmąstymas niokoja ir protą, ir sielą. Žmonių, kurie pakeitė savo gyvenimą, sureikšminimas juos žaloja. Daugelis skatinami pajusti, kad jų nuodėmingas gyvenimas suteikė jiems išskirtinumą. Taip ugdoma meilė blogai reputacijai ir pernelyg didelis pasitikėjimas savimi, o tai garantuoja sielos pražūtį. Jie gali būti tvirti tik nepasitikėdami savimi ir priklausydami nuo Kristaus malonės.

Tuos, kurie akivaizdžiai įrodė tikrą atsivertimą, reikėtų raginti darbuotis kitų labui. Tegul niekas nenusisuka nuo

sielos, kuri atsisakė tarnauti šėtonui, kad tarnautų Kristui. Kai kuris nors žmogus akivaizdžiai įrodo, jog Dievo Dvasia su juo, labai padrašinkite tokį prisijungti prie tarnystės Dievui. „Kitų pasigailėkite su baime.“ (*Judo 23*) Išmintingieji iš Dievo gauta išmintimi pastebės žmones, kuriems reikia pagalbos, tuos, kurie nuoširdžiai atgailavo, bet, jeigu jie nebus padrašinti, vargu, ar išdrįs įsitverti į viltį. Tačiau Viešpats įdės į savo tarnų širdis troškimą priimti šiuos drebančius, atgailavusius žmones į mylinčių draugų gretas. Kad ir kokios būtų juos nuolat persekiojančios nuodėmės, kad ir kaip žemai jie būtų nupuolę, kai su atgaila ateina pas Kristų, Jis juos priima. O tada leiskite jiems darbuotis dėl Jo. Jeigu tokie broliai ir seserys nori darbuotis iškeliant kitus iš pražūties duobės, iš kurios jie patys buvo išgelbėti, suteikite jiems tokią galimybę. Suveskite juos su patyrusiais krikščionimis, kad įgytų dvasinės stiprybės. Užimkite jų širdis ir rankas darbu Viešpačiui.

Kai sielą apšvies šviesa, kai kurie, buvę labiausiai nugrimzdę į nuodėmę, taps sėkmingais darbininkais, tarnaujančiais tokiems nusidėjėliams, kokie kažkada buvo jie patys. Per tikėjimą Kristumi kai kurie jų pakils iki aukštų tarnystės pareigų, jiems bus patikėta gelbėti žūstančius. Atsivertusieji mato, kur slypi jų pačių silpnumas, jie supranta savo charakterio ydingumą. Jie pažįsta nuodėmės jėgą, blogų įpročių galią. Jie suvokia, jog nesugeba nugalėti be Kristaus pagalbos, todėl nuolat maldauja: „Aš atiduodu savo bejėgę sielą Tau.“

Tokie gali pagelbėti kitiems. Tas, kuris buvo gundytas ir mėgintas, kurio viltis buvo bemaž prarasta, tačiau išgelbėtas, kai išgirdo meilės žinią, gali suprasti žmonių išgelbėjimo meistriškumą. Tas, kurio širdis pilna meilės Kristui, kadangi jis pats Atpirkėjo buvo surastas ir sugražintas į Dievo kaimenę, žino, kaip ieškoti paklydusiųjų. Jis gali nusidėjėliams nurodyti Dievo Avinėlių. Toks žmogus atsidavė Dievui be išlygų ir buvo priimtas kaip mylimasis. Silpnume ištiesta ir ieškanti pagalbos ranka buvo sugriebta. Tarnaujant tokiems, daug sūnų palaidūnų bus parvesta pas Tėvą.

Kiekvienai širdžiai, kuri stengiasi pakilti iš nuodėmingo į skaistų gyvenimą, didžioji ir tvirčiausia jėga yra tik Jėzaus vardas: „Ir nėra niekame kitame išgelbėjimo, nes neduota žmonėms po dangumi kito vardo, kuriuo galėtume būti išgelbėti.“ (*Apaštalų darbai* 4, 12) Kristus sako: „Jei kas trokšta“ raminančios vilties, išgelbėjimo iš nuodėmingų polinkių, „teateina pas Mane ir tegu geria“ (*Jono* 7, 37). Vienintelis vaistas nuo blogio yra Kristaus malonė ir galybė.

Net iš geriausių sprendimų, priimtų mūsų pačių pastangomis, nėra jokios naudos. Jokie pasaulio įžadai nesunaikins blogo įpročio galios. Niekada žmonės netaps susivaldantys bet kurioje srityje, kol jų širdis neatnaujins dieviškoji malonė. Mes patys negalime išbūti nenusidėję nė akimirkos. Kiekvieną akimirką mes priklausome nuo Dievo.

Tikrasis atsinaujinimas prasideda nuo sielos apvalymo. Mūsų darbas su nupuolusiais bus išties sėkmingas tik tada, kai Kristaus malonė pakeis žmogaus charakterį, ir jis įgis gyvą ryšį su Dievu.

Kristus gyveno tobulo klusnumo Dievo Įstatymui gyvenimą ir paliko pavyzdį visiems žmonėms. Norint gyventi taip, kaip Jis gyveno šiame pasaulyje, mums reikia Jo jėgos ir klusnumo Jo įstatams.

Nupuolusiųjų prote ir širdyje reikia įdiegti supratimą, jog Dievo Įstatymo reikalavimai ir ištikimybė Jam yra būtina. Niekada nevenkite parodyti, kad yra ženklus skirtumas tarp tarnaujančiųjų Dievui ir Jam netarnaujančiųjų. Dievas yra meilė, tačiau Jis negali pateisinti sąmoningo Jo įsakymų ignoravimo. Pripažinti Dievo valdžią – reiškia, kad žmogus negali išvengti neištikimybės Jam padarinių. Viešpats gali pripažinti tik tuos, kurie Jį gerbia. Žmogaus elgesys šiame gyvenime nulemia jo amžinąjį likimą. Ką jis sėjo, tai ir pjaus. Kiekvienas veiksmas sulauks savo pasekmių.

Niekas, visiškai nepaklusdamas Dievui, negali atitikti Jo reikalavimų. Viešpats paliko aiškius paliepinimus. Jis nereikalauja

nieko, kas nėra būtina sąlyga, atvedanti žmogų į darną su Juo. Mes turime parodyti nusidėjėliams Dievo charakterio idealą ir nukreipti juos pas Kristų, per kurio malonę šis idealas gali būti pasiektas.

Atpirkėjas prisiėmė žmonijos negalias ir gyveno be nuodėmės, kad žmonės nebijotų, jog dėl žmogiškos prigimties silpnumo jie nebus nugalėtojai. Kristus atėjo padaryti mus „dieviškosios prigimties dalininkais“, ir Jo gyvenimas skelbia, kad sujungtas su dieviškumu žmogiškumas nedaro nuodėmių.

Išgelbėtojas įveikė blogį, kad parodytų žmogui, kaip žmogus gali jį įveikti. Visiems šėtono gundymams Kristus pasipriešino Dievo Žodžiu. Pasitikėdamas Dievo pažadais, Jis įgavo stiprybės laikytis Dievo įsakymų, todėl gundytojas neturėjo jokio pranašumo. Į kiekvieną pagundą Jis atsakydavo: „Parašyta.“ Taigi Dievas davė mums savo Žodį, su kuriuo galime atremti blogį. Visa viršijantys didieji ir brangūs pažadai priklauso mums, kad jų dėka mes „taptume dieviškosios prigimties dalininkais, pabėgę nuo sugedimo, kurį skleidžia pasaulyje geiduliai“ (2 Petro 1, 4).

Gundumuosius raginkite nežiūrėti į aplinkybes, į savo silpnybes ar gundymo jėgą, bet į Dievo Žodžio galybę. Visa Jo jėga yra mūsų jėga. Psalmininkas sako: „Branginu širdyje Tavo Žodį, kad Tau nenusidėčiau.“ „Branginau žodį iš Tavo lūpų ir išvengiau smurto kelių.“ (Psalms 119, 11; 17, 4)

Kalbėkite žmonėms padrašinančiai; melskitės už juos Dievui. Daugelis, kurie buvo nugalėti pagundų, yra pažeminti savo nesėkmių ir jaučiasi taip, tarsi nėra prasmės artintis prie Dievo; tačiau tokios mintys yra priešinga. Kai nusidėję jie pajuto, jog negali melstis, padrašinkite juos, kad tai būtų tas metas, kai reikia melstis. Jie, giliai nusižeminę, gali išgyventi didelę gėdą, tačiau, jeigu išpažins savo nuodėmes Dievui, Jis ištikimas ir atleis jų nuodėmes bei apvalys juos nuo visų nedorybių.

Niekas iš pirmo žvilgsnio nėra labiau bejėgis, bet iš tiesų labiau neįveikiamas, kaip siela, kuri suvokia savo menkumą ir visiškai pasikliauja Išgelbėtojo nuopelnais. Melsdamosios, tyrinėdamos Dievo Žodį, pasitikėdamos Jo nuolatinio buvimu šalia, silpniausios žmogiškosios būtybės gali gyventi ryšyje su gyvuoju Kristumi. Ir Jis laikys jas už rankos ir niekada nepaleis.

Kiekviena širdis, tvirtai besilaikanti Kristaus, šiuos brangius žodžius gali pritaikyti sau. Tesako ji:

„O aš žvelgsiu į Viešpatį, dėsiu viltis
į savo išganymo Dievą,
ir išklausys mane mano Dievas!
Nedžiūgauk dėl mano nelaimės, mano priešė!
Nors ir parpuoliau, vėl atsikelsiu, nors sėdžiu tamsybėje,
Viešpats – mano šviesa.“ (*Michėjo 7, 7–8*)

„Jis vėl mūsų pasigailės, kojomis sutryps mūsų kaltes.
Tu įmesi į gelmes visas mūsų nuodėmes.“ (*Michėjo 7, 19*)

Dievas pažadėjo:

„Mariuosius padarysiu retesnius už gryną auksą,
žmones – retesnius už auksą iš Ofyro.“ (*Izaijo 13, 12*)

„Nors jos likosi tarp avidžių,
balandžio pasidabruotais sparnais,
geriausiu auksu paauksuotomis jo plunksnomis.“
(*Psalme 68, 14*)

Tie, kuriems Kristus daugiausia atleido, labiausiai Jį mylės.
Jie yra tie, kurie paskutinę dieną stovės arčiausiai Jo sosto.

„Jie regės Jo veidą, ir jų kaktose bus Jo vardas.“
(*Apraiškimo 22, 4*)

Pagalba bedarbiams ir benamiams

Vyrai ir moterys, kuriems nerimą kelia vargšų būseną ir rūpestis, kaip palengvinti jų dalį, yra tiesiog didžiadvasiai. Kaip bedarbiams ir benamiams suteikti pagalbą, kad jiems būtų užtikrintas paprastas Dievo numatytas palaiminimas, kad jie galėtų gyventi Dievo skirtą žmogui gyvenimą? – tai klausimas, į kurį daugelis nuoširdžiai ieško atsakymo. Tačiau nedaug yra tokių net tarp pedagogų ir valstybės veikėjų, kurie suvokia priežastis, sudariusias pagrindą esamai visuomenės būsenai. Tie, kurie laiko valdžios vadeles, nesugeba išspręsti skurdo, vargo ir nusikalstamumo didėjimo problemos. Deja, jie bergždžiai stengiasi užtikrinti verslui saugesnę pagrindą.

Jeigu žmonės daugiau dėmesio skirtų Dievo Žodžio mokymui, jie surastų šių, juos gluminančių sunkumų sprendimą. Daug ko galima pasimokyti iš Senojo Testamento darbo klausimais ir to, kaip palengvinti vargšų dalį.

Dievo planas Izraeliui

Dievo planas Izraeliui buvo toks, kad kiekviena šeima turėtų namus ir pakankamai dirbamos žemės. Taip buvo suteiktas būdas ir paskata būti naudingiems, darbštiesiems ir gyventi savarankiškai. Joks žmogiškasis išradimas nėra patobulinęs šio plano. Tai, kad pasaulis nukrypo nuo jo, didžia dalimi yra šiandien egzistuojančio skurdo ir nelaimių priežastis.

Apgyvendinant Izraelį Kanaane, teritorija buvo padalyta visiems žmonėms, tik levitai, tarnaujantys šventykloje, nebuvo įskaityti vienodai skirstant žemes. Giminę sudarė šeimos, ir kiekvienai šeimai pagal jos asmenų skaičių buvo paskirtas paveldas.

Nors kiekvienas galėjo kuriam nors laikui prarasti savo valdas, tačiau negalėjo visiems laikams iškeisti savo vaikų paveldo. Kai izraelitas būdavo pajėgus išpirkti savo žemę, jis laisvai tai galėjo padaryti bet kuriuo metu. Skolos buvo atleidžiamos kas septynerius metus, o penkiasdešimtaisiais arba jubiliejiniais metais, visa žemės nuosavybė sugrįždavo pradiniam savininkams.

Viešpaties nurodymas buvo toks: „Žemė nebus parduodama visam laikui, nes žemė yra Mano, o jūs esate ateiviai, tapę Mano įnamiais. Todėl krašte, kurį valdote, turite leisti atpirkti žemę. Jei kas nors iš tavo giminių patektų į skurdą ir parduotų savo nuosavybės dalį, tai jo artimiausias giminaitis turi ateiti ir atpirkti, ką giminaitis buvo pardavęs. O jei žmogus... vėliau pats prisigyventų ir turėtų iš ko tai padaryti, ...jis turi susigražinti savo nuosavybę. Tačiau jei jis neturi iš ko ją atgauti, kas buvo parduota, tas liks pirkėjo rankose iki jubiliejaus metų.“ (*Kunigų 25, 23–28*)

„Švęsite penkiasdešimtuosius metus ir paskelbsite laisvę krašte visiems jo gyventojams. Tai bus jums jubiliejaus metai; sugrįšite kiekvienas jūsų prie savo nuosavybės ir kiekvienas į savo šeimą.“ (*Kunigų 25, 10*)

Tokiu būdu kiekvienai šeimai buvo išsaugota jos nuosavybė, ir tai buvo apsaugos priemonė nuo galimybės nepaprastai praturtėti ar nuskursti.

Amato mokymas

Izraelyje amato mokymas buvo garbinga pareiga. Kiekvienas tėvas privalėjo išmokyti savo sūnus kokio nors naudingo amato. Žymiausi Izraelio žmonės buvo išmokyti amato. Mokėjimas šeiminkauti namuose buvo būtina kiekvienos moters pareiga. Gebėjimas atlikti šias pareigas buvo garbingas dalykas ir aukščiausio luomo moteriai.

Įvairiausių amatų buvo mokoma pranašų mokyklose, ir dauguma mokinių išsilaikė savo rankų darbo dėka.

Dėmesys vargšams

Vis dėlto šie potvarkiai nepagelbėjo taip, kad skurdas visiškai išnyktų. Dievas neketino visiškai panaikinti skurdo. Tai viena Jo priemonių žmonių charakteriams tobulinti. Jis sako: „Kadangi krašte beturčių niekada netrūks, įsakau tau: ‘Ištiesk ranką vargšui ir beturčiui artimui savo krašte.’“ (*Pakartoto Įstatymo 15, 11*)

„Tačiau jei būtų tarp jūsų elgeta, vienas giminaičių, bet kuriame tavo miestų tame krašte, kurį Viešpats, tavo Dievas, tau duoda, nebūk kietaširdis ar šykštus beturčiui artimui. Verčiau ištiesk ranką ir noriai jam skolink, ko tik jis stokoja.“ (*Pakartoto Įstatymo 15, 7–8*)

„Jei kas nors iš tavo giminių patektų į skurdą ir taptų išlaidyviu, turėsi jį paremti. Tegyvena jis su tavimi kaip ateivis ar įnamis.“ (*Kunigų 25, 35*)

„Kai pjaunate savo krašto derlių, nepjausi iki pat savo lauko pakraščių.“ „Kai, pjudamas javus savo lauke, užmiršti pėdą lauke, negrįši jo paimti.“ „...kai nupurtai alyvmedžius, neisi antrąkart per jų šakas.“ „...kai nurenki vynuoges savo vynuogyne, nerinksi, kas yra likę. Tai bus ateiviui, našlaičiui ir našlei.“ (*Kunigų 19, 9; Pakartoto Įstatymo 24, 19–21*).

Niekas neturi bijoti, kad dosnumas nuskurdins. Klusnumas Dievo įsakymams užtikrina gerovę. Dievas sako: „Tad duok jam dosniai ir neapgailėstauk širdimi, tai darydamas, nes Viešpats, tavo Dievas, už tai laimins visus tavo siekius.“ „Tu skolinsi daugeliui tautų, bet nesiskolinsi, tu valdysi daug tautų, bet jos tavęs nevaldys.“ (*Pakartoto Įstatymo 15, 10. 6*)

Verslo principai

Dievo Žodis nepritaria tokiai politikai, kad viena klasė turtėtų kitos – engiamos ir kenčiančios – klasės sąskaita. Tai mus moko visuose mūsų verslo sandoriuose įsivaizduoti save vietoj tų, su kuriais turimas reikalas, siekti ne tik savo

sėkmės, bet ir kitų. Tas, kuris naudojasi kito nesėkmėmis savo naudai arba siekia pasipelnyti kitų silpnumo ar nekompetentingumo dėka, yra tiek Dievo Žodžio, tiek Jo potvarkių pagrindų laužytojas.

„Nepažeisi ateivio ar našlaičio teisių; neimsi iš našlės drabužio užstatu.“ „Kai duodi savo artimui bet kokią paskolą, neisi į jo namus paimti užstato. Lauke palauksi, kol žmogus, kuriam duodi paskolą, išneš tau užstatą. O jei tas žmogus nuskurdęs, nemiegosi su jo apdaru, duotu tau užstatu.“ „Jei paimtumei savo kaimyno apdarą kaip užstatą, turi jį sugražinti prieš saulei nusileidžiant, nes šis apdaras – vienintelė jo antklodė apsikloti. Kuo gi jis užsiklos eidamas miegoti?“ „Paroduodami nuosavybę artimui ar pirkdami ką iš artimo, nedarykite vienas kitam skriaudos.“ (*Pakartoto Įstatymo 24, 17. 10–12; Išėjimo 22, 25–26; Kunigų 25, 14*)

„Nesielgsite nesąžiningai matuodami dydį, svorį ir kiekį.“ „Nelaikysi savo maiše dviejų skirtingų svarsčių – didesnių ir mažesnių. Nelaikysi savo namuose dviejų skirtingų saikų – didesnių ir mažesnių.“ „Turėsite teisingas svarstyklas, teisingus svarščius, teisingą efa ir teisingą hina.“ (*Kunigų 19, 35; Pakartoto Įstatymo 25, 13–14; Kunigų 19, 36*)

„Prašančiam duok ir nuo norinčio iš tavęs pasiskolinti nenusigręžk.“ „Nedorėlis skolinasi ir negražina, o geras žmogus yra dosnus ir nesiliauja davęs.“ (*Mato 5, 42; Psalmė 37, 21*)

„Duok patarimą, užjauski! Tebūna tavo šešėlis jiems it vėsi naktis vidurdienio karštyje; duoki pastogę benamiams, neišduok pabėgėlių. Tegyvena... benamiai pas tave, būk jiems prieglobstis nuo grobiko.“ (*Izaijo 16, 3–4*)

Izraeliui Dievo duotas gyvenimo būdas buvo numatytas kaip konkretus pamokymas visai žmonijai. Jeigu šių principų būtų paisoma šiandien, pasaulis atrodytų visai kitaip!

Milžiniškose gamtos platybėse yra vietos, kad kenčiantieji ir vargetos surastų namus. Jos prieglobstyje yra pakankamai resursų, kad aprūpintų juos maistu. Žemės gelmėse paslėpti

palaiminimai visiems, kurie turi drąsos, valios ir atkaklumo surinkti jos turtus.

Žemės apdirbimas – tai užsiėmimas, kurį Dievas paskyrė žmogui Edene, atveria laukus, kuriuose yra galimybė daugumai prasimaitinti.

„Pasitikėk Viešpačiu ir daryk gera,
tada gyvensi krašte
ir būsi saugus.“ (Psalms 37, 3)

Tūkstančiai ir dešimtys tūkstančių, užuot grūdėsi miestuose, ieškodami galimybės truputėlį užsidirbti, galėtų užsiimti žemdirbyste. Daugeliu atvejų menkas atlyginimas neišleidžiamas duonai, bet įdedamas į alkoholio pardavėjų kasą, kad gautų tai, kas ardo sielą ir kūną.

Daugumas darbą vertina kaip katorgą ir stengiasi pragyventi verčiau užsiimdami nedoromis gudrybėmis negu sąžiningai sunkiai triūsdami. Troškimas pragyventi nedirbant atveria duris nelaimėms, ydingumui ir bemaž nevaržomam nusikalstamumui.

Miesto lūšnynai

Didžiuosiuose miestuose yra daugybė žmonių, kuriais mažiau rūpinamasi negu nebyliais gyvūnais. Pagalvokite apie šeimas, kurios susispietusios skurdžiuose daugiabučiuose namuose, daugelis jų tamsiuose, drėgme ir nešvarumais dvokiančiuose rūsiuose. Šiose bjauriose vietose gimsta, užauga ir numiršta vaikai. Jie nemato Dievo sukurtos gamtos grožio, negali pasigėrėti vaizdais, kurie pakylėja dvasią. Skarmaluoti ir pusiau alkani jie gyvena tarp ydų ir ištvirkimo, kur jų charakterį formuoja juos supantis skurdas ir nuodėmė. Dievo vardą vaikai girdi ištariamą tik paniekinamai. Jų ausys girdi nešvankias kalbas, keiksmus ir užgaules. Alkoholio ir tabako

šutas, keliantis pasibjaurėjimą tvaikas, moralinė degradacija iškraipo jų pojūčius. Šios minios ugdomos tapti nusikaltėliais, visuomenės, kuri juos paliko vargui ir pažeminimui, priešais.

Ne visa miesto lūšnų varguomenė priklauso šiai klasei. Yra dievobaimingų vyrų ir moterų, kurie įkrito į skurdo duobę dėl ligos ar ištikti nesėkmių, dažnai dėl kaltės tų, kurie užsiima nedoromis gudrybėmis, gyvena apiplėšinėdami savo draugus. Daugelis tų, kurie yra dori ir pilni gerų užmojų, nuskursta dėl profesinio lavinimo stokos. Dėl žinių trūkumo jie nesugeba įveikti gyvenimo sunkumų. Pasiduodami į miestus, dažnai jie nesugeba rasti darbo. Apsuptus ydingumo vaizdų ir garsų, juos ištinka siaubingi išmėginimai. Gyvendami susispietę, dažnai priskiriami ištvirkusiai ir degradavusiai kategorijai, jie, priešindamiesi vos ne antžmogiškomis pastangomis, gali apsisaugoti nuo grimzdimo į tą pačią bedugnę. Daugelis tvirtai laikosi dorumo, pasirinkdami verčiau kentėti negu nusidėti. Šiai žmonių kategorijai ypatingai reikia pagalbos, užuojautos ir padrąsinimo.

Jeigu vargingieji, kurie dabar telkiasi miestuose, galėtų rasti namus kaimo vietovėse, jie galėtų ne tik užsidirbti pragyvenimui, bet ir sustiprinti sveikatą bei surasti laimę, kuri dabar jiems nepažįstama. Stropus darbas, paprastas maistas, kruopštus taupumas, dažni nepatogumai ir nepritekliai būtų jų dalia. Tačiau kokia palaima būtų jiems, palikus miestą su jo piktomis pagandomis, sąmyšiu, nusikaltimais, bėdomis ir bjaurastimis, iškeisti jį į kaimo tylą, ramybę ir tyrumą!

Jeigu dauguma tų, kurie gyvena miestuose, kurie neturi nė lopinėlio žalios žolės, kur galėtų pavaikščioti basi, tie, kurie metai iš metų mato nešvankius kiemus ir siaurus skersgatvius, plytų sienas ir šaligatvius, nuo dulkių bei dūmų kamuolių apniukusį dangų, – jeigu jie būtų perkelti į kokią nors kaimo vietovę, apsuptą žaliuojančių laukų, giraičių ir kalvų bei upelių, giedro dangaus ir gaivaus, gryno kaimo oro, – visa tai jiems atrodytų bemaž kaip dangus.

Staiga nutraukę ryšius ir priklausomybę nuo žmonių, atsiskyre nuo pasaulietišku, tvirkinančių elgesio taisyklių, papročių ir jaudulio, jie priartėtų prie gamtos širdies. Dievo Artumas jiems būtų realesnis. Daugelis išmoktų priklausyti nuo Jo. Per gamtą jie išgirtų jų širdims kalbant Dievo balsą, skleidžiantį Jo ramybę ir meilę, o protas, siela bei kūnas atsiileptų gydančiai, gyvybę teikiančiai stiprybei.

Jeigu jie kada nors taps darbštūs ir savarankiški, daug kam jų prireiks pagalbos, padrąsinimo ir pamokymo. Daugybei vargingų šeimų tiek ir tereikia iš misionieriaus – kad pagelbėtų apsigyventi kaime ir pamokyti, kaip pragyventi.

Tokios pagalbos ir apmokymo reikia ne tik miestiečiams. Net kaimuose, kuriuose yra visos galimybės gyventi geriau, daugybei vargšų stinga paramos. Daugelyje gyvenviečių nėra jokios galimybės gauti profesinį ir higieninį išsilavinimą. Šeimos gyvena lūšnelėse, stokodami baldų ir drabužių, be darbo įrankių, be knygų, neturėdami nei patogumų, nei sanitarinių mazgų, nei lėšų kultūrai kelti. Surambėjusios sielos, silpni ir liguisti kūnai byloja apie baisias paveldėtų blogų įpročių pasekmes. Šiuos žmones privalu lavinti iš pagrindų. Jie gyvena vangų, dykaduoniaujantį, sugedusį gyvenimą, todėl juos reikia mokyti taisyti įpročius.

Kaip sužadinti juose pažangos būtinybę? Kaip juos nukreipti siekti kilnesnio gyvenimo idealo? Kaip jiems padėti pakilti? Ką galima padaryti ten, kur vyrauja skurdas ir su juo susiduriama kiekviename žingsnyje? Tai tikrai sunkus darbas. Būtina reforma neįvyks, kol vyrams ir moterims nebus padedama iš šalies. Tai Dievo tikslas, kad turtingieji ir beturčiai būtų artimai susieti užuojautos ir pagalbos saitais. Tie, kurie turi lėšų, apdovanoti talentais ir gabumais, turi panaudoti šias dovanas savo bendrapiliečių palaimai.

Ūkininkai krikščionys gali atlikti realų misionierišką darbą, padėdami vargšams surasti namus kaimuose ir pamokydami juos, kaip įdirbti žemę bei ją padaryti našią. Mokykite juos,

kaip naudotis žemės ūkio inventoriumi, kaip kultivuoti įvairius pasėlius, kaip sodinti ir prižiūrėti vaismedžių sodus.

Daugumas, užsiimančių žemdirbyste, negauna pakankamo derliaus, nes nepadaro, kas reikalinga. Jų vaismedžiai nėra kaip reikiant prižiūrimi, pasėliai sėjami netinkamu laiku, o dirva apdorojama atsainiai ir paviršutiniškai. Už savo prastą sėkmę jie kaltina nederlingą žemę. Dėl savo nesėkmių jie kaltina nederlingą žemę, kuri, tinkamai įdirbama, duotų gausų derlių. Skurdūs planai, menkai įdėtos pastangos, nepakankamos žemdirbystės žinios, – visa tai aiškiai rodo, kad būtina reforma.

Tebūna išmokomi tinkamų metodų visi, kurie nori išmokti. Jeigu kai kurie nenori, kad jūs jiems kalbėtumėte apie pažangias idėjas, *mokykite juos be žodžių*. Pavyzdingai prižiūrėkite savo žemės sklypą. Kai tik įmanoma, kalbėkitės su kaimynu, ir tegul jūsų žemės derlius bus iškalbus tinkamų žemės apdirbimo metodų bylotojas. Parodykite, ką galima padaryti su žeme rūpestingai dirbuojantis.

Reikia atkreipti dėmesį į įvairių pramonės šakų įstaigas, kad vargingos šeimos gautų jose darbą. Reikia, kad statybininkai, kalviai ir visi, kurie išmano kokią nors naudingos veiklos specialybę, jaustų pareigą mokyti ir padėti nemokantiems bei bedarbiams.

Tiek moterims, tiek vyrams tarnystėje vargšams yra platus pasitarnavimo laukas. Kvalifikuotas virėjas, namų šeimininkė, siuvėja, slaugytoja – tai pagalba visiems, kam ko reikia. Tebūna vargingų šeimynų nariai išmokomi, kaip gaminti maistą, kaip pasisiūti ir pataisyti savo drabužius, kaip slaugyti ligonius, kaip prideramai prižiūrėti namus. Tegul berniukai ir mergaitės būna nuodugniai išmokyti kokio nors naudingo amato ar užsiėmimo.

Misionierių šeimos

Misionierių šeimoms reikia apsigyventi negyvenamose, dirvnuojančiose vietose. Tegul ūkininkai, finansininkai,

statybininkai ir tie, kurie prityrę bei gabūs įvairiose srityse, kurie turi profesionalios patirties, persikelia į apleistus laukus, kad įdirbtų žemę, įdiegtų pramonę, pasistatytų sau kuklius namus ir padėtų savo kaimynams.

Neįdirbtas gamtos vietas, negyvenamas vietoves Dievas padarė patrauklias, išdėstęs jose gražias gamtovaizdžio detales greta neišvaizdžių. Tai darbas, kuriam esame pašaukti. Net žemės dykumos, kur vaizdas atrodo atgrasus, gali pavirsti Dievo sodu.

„Tą dieną kurčiai išgirs knygos žodžius,
aklieji praregės iš savo niūrios tamsybės.
Kuklieji vėl džiaugsis Viešpačiu,
vargšai džiūgaus dėl Izraelio Šventojo.“ *(Izaijo 29, 18–19)*

Mokydami praktiniu pavyzdžiu mes dažnai daug veiksmingiau galime padėti vargšams. Kaip taisyklė, tas, kuris nebuvo pratintas prie darbo, neturi polinkio stropumui, atkaklumui, ūkininkavimui ir savęs išsižadėjimui. Tokie nežino, kaip tvarkyti ūkį. Dažnai, pristigus rūpestingumo ir teisingos nuovokos, yra švaistomasi tuo, kas palaikytų jų šeimas gerovėje ir suteiktų patogumo, jeigu būtų rūpestingai ir ekonomiškai naudojama. „Bylinėjimasis suryja įdirbtą vargšo lauką, ir neteisybė nušluoja jo buveinę.“ *(Patarlių 13, 23)*

Deja, aukodami vargšams, mes juos žalojame, nes pripratiname būti priklausomais nuo kitų. Davinėjimai skatina savanaudiškumą ir bejėgiškumą. Tai dažnai pastūmėja juos dykinėti, išlaidauti, būti nesaikingu. Joks žmogus, kuris gali užsidirbti savo pragyvenimui, neturi teisės priklausyti nuo kitų. Posakis: „Pasaulis skolingas man už gyvenimą“ iš esmės yra melas, suktybė ir plėšikavimas. Pasaulis jokiam žmogui nėra skolingas už gyvenimą, jeigu žmogus gali dirbti ir užsidirbti.

Tikras geraširdiškumas padeda žmonėms pagelbėti sau patiemis. Jei koks nors žmogus ateis prie mūsų durų ir paprašys

maisto, mes negalime jo nuvyti šalin alkanų; jo skurdumas gali būti nesėkmės pasekmė. Tačiau tikroji geradarystė reiškia daugiau negu vien tik sušelpiti. Tai reiškia tikrą susidomėjimą kitų gerove. Mums reikia stengtis suprasti vargšų ir kenčiančiųjų poreikius, ir pagelbėti jiems tuo, kas labiausiai jiems naudinga. Pasiūlyti gerų idėjų, skirti laiko ir suteikti asmeninę pagalbą kainuoja daug daugiau negu paprasčiausiai duoti pinigų. Bet tai teisingiausia labdara.

Tie, kurie bus išmokyti patys užsidirbti, mieliau mokysis, kaip užsidirbti. Be to, mokydamiesi pasitikėti savo jėgomis, jie išmoks ne tik patys apsirūpinti, bet galės padėti kitiems. Mokykite svarbių gyvenimo pareigų tuos, kurie švaisto savo galimybes. Parodykite, jog Biblijos religija nedaro žmonių dykaduoniais. Kristus visada skatino darbštumą. Tinginiams Jis sakė: „Ko čia stovite visą dieną be darbo?“ „Man reikia dirbti..., kolei diena. Ateina naktis, kada niekas negali darbuotis.“ (*Mato 20, 6; Jono 9, 4*)

Visiems mums yra suteikta privilegija liudyti pasauliui savo kasdieniu gyvenimu, savo įpročiais, savo veikla bei tvarkymosi būdu, rodyti, ką gali padaryti Evangelija tiems, kurie jai paklūsta. Kristus atėjo į mūsų pasaulį parodyti pavyzdį, kuo mes galime tapti. Jis reikalauja iš savo sekėjų būti pavyzdžiu visais gyvenimo atžvilgiais. Jis trokšta, kad dieviškasis prisilietimas būtų regimai matomas visame kame.

Mūsų pačių namai ir aplinka turi būti akivaizdžios pažangos pamokos, mokančios, kad darbštumas, švara, skonis ir subtilumas turi įsigalėti vietoj tinginystės, nevalyvumo, šiurkštumo ir netvarkingumo. Savo gyvenimu ir pavyzdžiu mes galime pagelbėti kitiems išvelgti, kas atstumiančio yra jų charakteryje ar jų aplinkoje, ir su krikščionišku mandagumu galime padrašinti juos pasitempti. Kai pareiškiamo susidomėjimą jais, mes galime surasti galimybę juos pamokyti, kaip geriausiai panaudoti jėgas.

Viltis ir drąsa

Mes nieko negalime padaryti be drąsos ir atkaklumo. Beturčiams ir nusiminusiems kalbėkite vilties ir padrąsinimo žodžius. Kai jie patenka į sunkią padėtį, jeigu prireikia, realiai parodykite savo susidomėjimą jiems pagelbėti. Tiems, kuriems suteiktos didelės pirmenybės, derėtų prisiminti, jog jie patys dar daug kur suklysta, kad būna skaudu, kai kiti jiems parodo jų klaidas, todėl reikia elgtis maloniai, kad ir kiti būtų tokie. Atminkite, kad meilumas nuveiks daugiau negu peikimas. Kai jūs mėginate pamokyti kitus, leiskite jiems suprasti, jog jūs norite, kad jie pasiektų geriausio, ir kad jūs esate pasirengę jiems padėti. Jeigu beturčiams ir nusivylusiems kai kur nepasiseka, neskubėkite smerkti.

Paprastumas, savęs išsižadėjimas, taupumas – tai itin svarbios pamokos pamokant neturtinguosius, kurios dažnai jiems atrodo sunkios ir nepageidaujamos. Pasaulio pavyzdys ir dvasia ištisai audrina jausmus ir skatina pasipūtimą, norą save demonstruoti, nuolaidžiavimą savo silpnybėms, išlaidumą ir dykaduoniavimą. Šios ydos tūkstančius atveda prie nepritekliaus ir dar didesnei daugybei tūkstančių užkerta kelią pakilti iš degradacijos ir bjaurasties. Krikščionys privalo padrąsinti vargšus nepasiduoti šiai įtakai.

Jėzus atėjo į šį pasaulį labai nusižeminęs. Jis gimė itin vargingomis sąlygomis. Dangaus Didybė, šlovės Karalius, miriadų angelų kariuomenių Vadas nusižemino, kad priimtų žmogaus prigimtį, Jis pasirinko skurdo ir pažeminimo gyvenimą. Kaip varguomenė ir Jis nesulaukė palankumo. Sunkus darbas, darbštumas ir nepriteklius buvo Jo kasdienė dalis. Jis sakė: „Lapės turi urvus, padangių sparnuočiai – lizdus, o Žmogaus Sūnus neturi kur galvos priglausti.“ (Luko 9, 58)

Jėzus nesiekė žmonių žavėjimosi Juo ar pritarimo. Jis nevadovavo kariuomenei. Jis nevadovavo žemiškai karalystei. Jis nesiekė turtingųjų palankumo ir pasaulio pagarbos. Jis

nepretendavo į tautų vadovų pozicijas. Jis gyveno tarp vargingųjų. Jis per nieką laikė dirbtinį visuomenės išskirtinumą. Jis ignoravo aristokratinę kilmę, turtus, talentus, erudiciją, aukštą padėtį.

Jis buvo Dangaus Kunigaikštis, tačiau neišsirinko sau mokinių iš mokytų Įstatymo žinovų, valdytojų, Rašto aiškintojų ar fariziejų. Jis juos aplenkė, kadangi jie save aukštino dėl savo išsilavinimo ir padėties. Jie buvo giliai įleidę šaknis į savo tradicijas ir prietarus. Tas, kuris galėjo skaityti visų širdis, pasirinko nuolankius žvejus, kurie *norėjo būti mokomi*. Jis valgė kartu su muitininkais ir nusidėjėliais, ir maišėsi tarp prastuomenės ne tam, kad pasimenkintų ir taptų žemiškas, bet, kad juos mokydamas ir būdamas jiems pavyzdžiu, perduotų teisingus principus ir pakeltų juos iš žemiškumo ir nuvertinimo.

Jėzus darė viską, kad pataisytų klaidingą pasaulio nuomonę apie žmogaus vertę. Jis susitapatino su vargingaisiais, kad galėtų nuimti gėdos dėmę nuo jų, kurią uždėjo pasaulis. Jis amžiams nuplėšė tą primestą paniekinimą, laimindamas vargšus, Dievo karalystės paveldėtojus. Jis nurodo mums savo nueitą kelią, sakydamas: „Jei kas nori eiti paskui Mane, teišsižada savęs, teneša savo kryžių ir teseka Manimi.“ (*Luko 9, 23*)

Krikščionys tarnautojai turi priimti žmones tokius, kokie jie yra, ir mokyti juos ne pasididžiuodami, bet ugdydami jų charakterį. Mokykite, kaip Kristus dirbo ir išsižadėjo savęs. Padėkite jiems mokytis iš Jo savęs išsižadėjimo ir pasiaukojimo dorybių. Mokykite juos saugotis pataikavimo savo įnoriams, siekiant prisiderinti prie mados. Gyvenimas per brangus, per daug svarbus ir per šventai atsakingas, kad būtų švaistomas kūniškiems malonumams.

Geriausi gyvenimo dalykai

Vargu, ar žmonės supranta tikrąją gyvenimo prasmę. Jie suvilioti prašmatnumo ir įvairių šou. Jie pretenduoja į

pasaulietišką pranašumą. Į šiuos dalykus išmainomi tikrieji gyvenimo tikslai. Geriausi gyvenimo dalykai – paprastumas, sąžiningumas, teisingumas, tyrumas, principingumas – negali būti nupirkti ar parduoti. Jie nieko nekainuoja nei beraščiams, nei išsilavinusiems, nei varganam darbininkui, nei svarbiam valstybės veikėjui. Dievas kiekvieną aprūpino pasitenkinimu, kurį gali turėti tiek turtingas, tiek vargšas – pasitenkinimą, kuris randamas ugdant tyrą mąstymą ir nesavanaudiškumą, pasitenkinimą, kuris patiriamas kalbant užuojautos žodžius ir darant gerus darbus. Nuo tų, kurie atlieka šią tarnystę, šviečia Kristaus šviesa, kad apšviestų daugybės žmonių šešėlio aptemdytą gyvenimą.

Padėdami vargšams laikinuose dalykuose, turėkite omeny ir jų dvasinius poreikius. Tegul jūsų gyvenimas byloja, jog su jumis Išgelbėtojo galybė. Tegul jūsų charakteris atskleidžia kilnias vertybes, kurių visi gali siekti. Mokykite Evangelijos paprastais palyginimais. Tegul viskas, ką darote, būna pamoka charakteriui formuoti.

Sunkiai, nuolankiai kasdien dirbdami, patys silpniausi, patys nežymiausi gali dirbuotis kartu su Dievu bei jausti Jo Artumo ir palaikančios malonės paguodą. Jiems nereikia vargintis nerimu ir nereikalingais rūpesčiais. Tedirba jie diena iš dienos, ištikimai atlikdami Dievo paskirtą užduotį, ir Jis jais pasirūpins. Jis sako: „Nieku per daug nesirūpinkite, bet visuose reikaluose malda ir prašymu su padėka jūsų troškimai tesidaro žinomi Dievui. Ir Dievo ramybė, pranokstanti bet kokią supratimą, sergės jūsų širdis ir mintis Kristuje Jėzuje.“
(*Filipiečiams 4, 6–7*)

Viešpats rūpinasi visais savo kūriniais. Jis myli visus juos ir nedaro skirtumo, išskyrus tai, kad daugiau švelnios užuojautos Jis išreiškia tiems, kurie pašaukti nešti sunkiausias gyvenimo naštas. Dievo vaikai privalo susidurti su išbandymais ir sunkumais. Tačiau jie turi džiaugsmingai priimti savo dalį,

prisimindami, kad tai, ko pasaulis nesuteikė, Dievas pats kompensuos palankiausiu saiku.

Būtent tada, kai mes patenkame į sunkumus, Jis apreiškia savo galybę ir išmintį atsakydamas į nuolankią maldą. Pasiakliaukite Juo, kaip girdinčiu maldas, į maldas atsakančiu Dievu. Jis apsireiškį jums kaip Tas, kuris gali padėti kritiškiausiais atvejais. Tas, kuris sukūrė žmogų, kuris davė jam nuostabius fizinius, protinius ir dvasinius gebėjimus, neatsakys to, ko reikia Jo paties duotai gyvybei palaikyti. Tas, kuris davė mums savo Žodį – gyvybės medžio lapus – nenuslėps nuo mūsų žinių, kaip parūpinti maisto Jo skurstantiems vaikams.

Kaip gali įgyti išminties tas, kuris laiko arklą ir vadelioja jaučius? Tik ieškodamas išminties kaip sidabro ir verždamasis prie jos kaip prie paslėptų turtų. „Jis išmoko atlikti savo darbą, nes Dievas jį pamokė.“ „Ir tai ateina iš Galybių Viešpaties; Jis nuostabus patarimais ir didingas išmintimi.“ (*Izaijo 28, 26. 29*)

Tas, kuris Edene mokė Adomą ir Ievą, kaip prižiūrėti sodą, ir šiandien trokšta mokyti žmones. Jis turi išminties ir tiems, kurie valdo arklą ir sėja sėklas. Tiems, kurie pasitiki Juo ir paklūsta, Dievas iš anksto nuties kelią. Tegul jie drąsiai eina pirmyn, pasitikėdami, kad Jis patenkins jų reikmes pagal savo gerumo turtus.

Tas, kuris pamaitino minią penkiais duonos kepalėliais ir dviem žuvimis, pajėgs ir šiandien duoti mums mūsų triūso vaisių. Tas, kuris Galilėjos žvejams paliepė: „Užmeskite savo tinklą“, kuris, jiems paklusus, pripildė jų tinklus taip, kad tie ėmė plyšti, trokšta, kad Jo žmonės akivaizdžiai pamatytų, ką Jis padarys jiems šiandien. Dievas, kuris dykumoje davė Izraelio vaikams manos iš dangaus, tebegyvena ir karaliauja. Jis ves savo tautą ir suteiks gebėjimo bei išmanumo darbe, kurį atlikti jie yra pašaukti. Tiems, kurie siekia sąžiningai ir sumaniai atlikti savo pareigas, Jis duos išminties. Tas, kuris valdo pasaulį, yra gausiai turtingas ir palaimins tuos, kurie stengiasi palaiminti kitus.

Mums reikia žiūrėti į Dangų su tikėjimu. Mums nevalia nusivilti, ištikus tariamoms nesėkmėms ir nusiminti, jei sėkmė vėluoja. Mes turime dirbti džiaugsmingai, viltingai, su dėkingumu, tikėdami, kad žemė savo prieglobstyje turi gausių lobių ištikimo darbininko aruodui, puikesnių nei auksas ar sidabras. Kalnai ir kalvos mainosi, žemė dūlėja lyg drabužis, bet Dievo palaiminimai, kurie padengė stalą Jo tautai dykumoje, niekada nesiliaus.

Bejėgiai vargšai

Kai viskas bus padaryta, kas gali būti padaryta padedant vargšams, kad jie patys sau padėtų, dar lieka našlės ir likę be tėvų vaikai, senukai, bejėgiai ir ligoniai, kuriems reikia užuojautos ir priežiūros. Tokių niekada nevalia apleisti. Dievas pats juos patikėjo gailestingai, mylinčiai ir švelniai globai tų, kuriuos Jis pastatė savo prievaizdais.

„Tad, kol turime laiko, darykime gera visiems, o ypač tikėjimo namiškiams.“ (*Galatams 6, 10*)

Ypatinga prasme Kristus įpareigojo savo Bažnyčią prižiūrėti varginguosius tarp saviškių. Jis kenčia, jeigu Jo vargstantieji bendruomenėse palikti paskutinėje vietoje. Jų visada bus tarp mūsų, todėl Jis uždeda kiekvienam Bažnyčios nariui asmeninę atsakomybę jais rūpintis.

Kaip tikrosios šeimos nariai rūpinasi vieni kitais, tarnaudami ligoniams, remdami silpnuosius, mokydami beraščius, apmokydami neprityrusius, taip ir *tikėjimo namiškiai* turi rūpintis savo vargingaisiais ir bejėgiais. Jokiais sumetimais nevalia jų apleiti.

Našlės ir našlaičiai

Našlės ir likusieji be tėvų vaikai yra ypatingos Viešpaties globos objektai.

„Našlaičių tėvas ir našlių Gynėjas – tai Dievas savo šventoje buveinėje.“

„Nes tavo vyras – tavo Kūrėjas,
Galybių Viešpats – Jo vardas.“

Tavo Atpirkėjas – Izraelio Šventasis,
Jis vardu visos žemės Dievas.“

„Palik savo našlaičius, Aš juos išlaikysiu;
tavo našlės tepasitiki Manimi.“

(Psalmė 68, 6; Izaijo 54, 5; Jeremijo 49, 11)

Daugelis tėvų, kuriems skirta išsiskirti su mylimaisiais, numirė tikėdami Dievo pažadu, kad Jis pasirūpins paliktaisiais. Viešpats rūpinasi našlėmis ir našlaičiais ne kaip stebuklą atsiųsdamas manos iš dangaus, ne atsiųsdamas varnus su maistu, bet per žmonių širdžių stebuklą, išstumdamas savanaudiškumą ir atverdamas meilės, panašios į Kristaus, versmes. Nusiminusius ir netekusius artimo žmogaus Jis patiki savo sekėjams kaip brangius patikėtinius. Jiems ypatingai reikia mūsų užuojautos.

Patogumais aprūpinti namai, aruodai ir svirnai pripildyti gausaus derliaus, sandėliuose sukauptos pramoninių gaminių ir pusfabrikačių atsargos, aukso ir sidabro pilnos požeminės saugyklos – tai Dievo sukaupti atsarginiai turtai vargšams, skurstantiems pramaitinti. Jis mus ragina būti Jo dosnumo vagomis.

Dauguma motinų, likusių našlėmis su savo vaikais našlaičiais, narsiai pakelia savo dvigubą našta, dažnai sunkiai pluša virš jėgų, kad išlaikytų savo mažylius prie savęs ir juos aprūpintų. Mažai ji turi laiko juos mokyti ir lavinti, mažai galimybių, kad galėtų apsupti juos įtakingumu, kad visa tai pragiedrintų jų gyvenimą. Jai reikia padrašinio, užuojautos ir žodinės pagalbos.

Dievas ragina mus rūpintis tokiais vaikais, kiek tik galime kompensuoti tėviško rūpesčio stoką. Užuoat šalinęsi jų, skundęsi jų ydingumu ir galimomis dėl jų bėdomis, padėkite jiems visais įmanomais būdais. Siekite pagelbėti rūpesčių iškankintai motinai. Palengvinkite jos naštas.

Be to, yra daugybė vaikų, kurie visiškai neturi tėviškos globos ir drausminančios krikščioniškų namų įtakos. Tegul krikščionys atveria savo širdis ir namus šiems bejėgiams. Darbas, kurį Dievas patikėjo jiems asmeniškai kaip pareigą, negali būti nukreiptas į kokią nors labdarinę instituciją ar paliktas atsitiktiniams pasaulio geradariams. Jeigu vaikai neturi giminių, kurie pajėgtų jais pasirūpinti, tegul Bažnyčios nariai parūpina jiems namus. Tas, kuris mus sukūrė, iš anksto nulėmė, kad mes turime gyventi šeimomis, o vaiko charakteris geriausiai ugdytis meilingoje, krikščioniškųjų namų aplinkoje.

Daugumas, kurie neturi savo vaikų, galėtų daryti gerą darbą rūpindamiesi kitų vaikais. Užuoat rodę dėmesį naminiams gyvulėliams, dosnų meilumą nebyliams gyvūnams, tegul jie rodo dėmesį mažiems vaikams, kurių charakterius galima formuoti pagal dieviškąjį panašumą. Skirkite savo meilę benamiams žmogiškosios šeimos nariams. Pažiūrėkite, kiek daug tokių vaikų jūs galite išugdyti ir išlavinti Viešpaties baimės dvasia. Taip daugelis ir sau gautų daug naudos.

Senoliai

Senoliams taip pat reikia paslaugios šeimos. Brolių ir seserų Kristuje namai gali labiausiai kompensuoti jų nuosavų namų netektį. Paskatinus senolius dalytis šeimynos interesais ir gyvenimu, padėtų jiems jaustis, jog dar ne pabaiga – jie dar naudingi. Leiskite jiems jausti, kad jų pagalba vertinga, kad ir čia yra jiems ką veikti tarnaujant kitiems, o tai džiugins jų širdis ir jų gyvenimas bus reikšmingesnis.

Kiek įmanoma, tegul tie, kurių žilstančios galvos ir silpsiantys žingsniai ženklina, jog jie artėja prie mirties, pasilieka tarp draugų ir artimųjų. Tegul jie garbina Dievą kartu su tais, kuriuos pažįsta ir myli. Tegul jais rūpinasi mylinčios ir švelnios rankos.

Kiekvienu atveju, kai tik pasitaiko galimybė pasitarnauti savo giminaičiams, kiekvienas šeimos narys tai turėtų laikyti privilegija. O jei šitai neįmanoma, tuomet atsakomybė priklauso bendruomenei, ir tai turi būti priimama ir kaip privilegija, ir kaip pareiga. Tie, kurie turi Kristaus dvasią, bus jautrūs paliegsiujų ir senolių atžvilgiu.

Paliegsieji mūsų namuose – tai puiki galimybė bendradarbiauti su Kristumi Jo gailėstingumo tarnystėje ir formuoti bruožus, panašius į Jo charakterio bruožus. Tikra palaima bendrauti senyvo amžiaus žmonėms su jaunimu. Jaunimas gali įnešti giedros į senolių širdį ir gyvenimą. Tiems, kurių gyvybinės jėgos silpsta, būtinas naudingas bendravimas su optimistišku ir žvaliu jaunimu. Ir jaunimui pravartu gauti iš senolių išminties ir patirties. Svarbiausia, jiems reikia išmokti nesavanaudiškai tarnauti. Turėti vieną tų, kuriems reikia užuojautos ir pakantumo bei pasiaukojančios meilės, daugeliui iš namiškių būtų neįkainojama palaima. Tai galėtų pamaloninti, ištobulinti šeimos gyvenimą ir pažadinti senoliuose bei jaunime tokias į Kristaus panašias savybes, kurios padarytų juos nuostabius dievišku grožiu ir turtingus amžiniais dangaus lobiais.

Charakterio išbandymas

Kristus sakė: „Vargšų jūs visuomet turite šalia savęs ir, kada tik panorėję, galite jiems gera daryti.“ „Tyras ir nesuteptas pamaldumas Dievo, mūsų Tėvo, akyse yra rūpintis našlaičiais ir našlėmis jų sielvarte ir sergėti save nesuterštą šiuo pasauliu.“ (Morkaus 14, 7; Jokūbo 1, 27)

Apgyvendinęs vargingus ir bejėgius žmones tarp savo sekėjų, kad jie priklausytų nuo jų rūpesčio, Kristus išbando savo pasišventusius garbintojus. Mylėdami ir tarnaudami Jo vargstantiems vaikams, mes patvirtiname savo meilės Jam tikrumą. Nepasirūpinti jais, vadinasi, pasiskelbti melagingais mokiniais, svetimais Kristui ir Jo meilei.

Jeigu būtū viskas padaryta sukuriant namus našlaičiams krikščioniškose šeimose, vis dar liktū labai daug būtinū rūpesčių. Daugumas jų yra paveldējē blogybes. Nors jie nieko gera nežada, yra nepatrauklūs, užsispyrē, ydingi, tačiau jie – Kristaus kraujo pirkinys, ir Jo akyse taip pat brangūs, kaip ir mūsū mažyliai. Jeigu neištiesime tiems našlaičiams pagalbos rankos, jie užaugs nemokšomis, nukryps į nusikalstamumą ir piktadarybes. Dauguma šiū vaikū galētū būtū išgelbėti našlaičių prieglaudose.

Kad tokiū įstaigū darbas būtū veiksmingesnis, jos turētū būtū steigiamos kiek įmanoma taip, kad panašētū į krikščioniškus namus. Vietoj didžiuliū pastatū, kuriuose sutalpinama daugybē vaikū, tegul būna įsteigta daugiau ir įvairiose vietose mažū prieglaudū. Užuoat steigiamos centruose ar netoliese kokiū nors miesteliū ar didžiūjų miestū, prieglaudos turētū būtū kaimo vietovēse, kur yra dirbamos žemēs, kad vaikai galētū bendrauti su gamta ir gautū naudos iš darbinio lavinimo.

Tokiū prieglaudos namū atsakomybē turi būtū patikēta kilniaširdžiams, geranoriškiems, kultūringiems ir pasišventusiems vyrams bei moterims; tiems, kurie imasi šio darbo iš meilēs Kristui, kurie auklēs vaikus Jam. Taip globojami daugelis benamiū ir atstumtūjų gali būtū paruošti tapti naudingais visuomenēs nariais, pasišventusiais Kristui ir linkusiais padėti kitiems.

Daugelis kaltina taupumą, painiodami jį su šykštumu bei ribotumu. Juk taupumas neprieštarauja didžiausiam dosnumui. Iš tikrūjų, be taupumo negali būtū tikro dosnumo. Mes turētume taupyti, kad galētume duoti.

Niekas negali praktikuoti tikro dosnumo be savēs išsižadējimo. Tik išsižadant savēs, paprastai ir itin taupiai gyvenant įmanoma užbaigti Kristaus mums patikētą darbą. Pasididžiavimas ir pasaulietiškos ambicijos privalo būtū išmestos iš mūsū širdžių. Visuose mūsū darbuose turi pasireikšti Kristaus gyvenime atskleistas nesavanaudiškumas. Ant mūsū namū

sienu, paveikslų, interjero turime perskaityti: „Parvesk į šiuos namus vargšus.“ Ant mūsų drabužinių turime matyti tarsi Dievo pirštu rašytą užrašą: „Aprenk nuoga.“ Valgomajame kambaryje ant gausiai maistu apkrauto stalo mes turime išvelgti užrašą: „Dalykis su alkstančiu savo duona.“ (*Izaijo 58, 7*)

Prieš mus atverta tūkstančiai durų, kur galime būti naudingi. Mes dažnai dejuojame dėl menkų turimų lėšų, bet jei krikščionys būtų uolūs, jie galėtų padidinti atsargas tūkstanteriopai. Mūsų naudingumui užtveria kelius savanaudiškumas ir pataikavimas savo norams.

Kiek gi daug lėšų išleidžiama daiktams, kurie yra gryniausi stabai, daiktams, kurie užima mintis, laiką ir jėgas, kurios galėtų būti panaudotos kilnesniems tikslams! Kiekgi daug pinigų iššvaistoma brangiems namams ir baldams, savanaudiškiems malonumams, prabangiam ir nesveikam maistui, žalingam nuolaidžiavimui. Kiek daug lėšų išleikvojama bevertėms dovanoms. Save vadinantieji krikščionimis šiandien išleidžia daugiau, dažnai daug daugiau nereikalingiems, dažnai žalingiems dalykams nei žmonių išgelbėjimui nuo gundytojo.

Daugelis, kurie teigia esą krikščionys, išleidžia tiek daug pinigų drabužiams, kad nebeturi jokių atsargų kitų reikmėms. Jie mano, jog privalo turėti prabangius papuošalus ir brangiai kainuojančius drabužius, nepaisydami poreikių tų, kurie sunkiai gali sau leisti įsigyti net kukliausią aprangą.

Mano sesės, jeigu jūs derintumėte savo aprangą su Biblijoje pateiktomis taisyklėmis, jūs turėtumėte apsieiti kuo pagelbėti savo vargingoms sesėms. Jūs turėtumėte ne tik lėšų, bet ir laiko. Šito dažnai labiausiai reikia. Daug yra tokių, kuriems jūs galėtumėte padėti savo patarimais, savo taktiškumu ir gebėjimais. Parodykite kitoms, kaip rengtis kukliai ir skoningai. Dauguma moterų laikosi atokiai nuo Dievo namų, nes jų skurdi, netinkanti apranga yra ryškus kontrastas kitų apdarams. Daugelis, būdami jautrios dvasios, išvelgia kartu

pažeminimą ir skriaudą dėl tokio kontrasto. Dėl to daugelis ima abejoti religijos tikrumu ir užkietina širdis Evangelijai.

Kristus mums liepia: „Surinkite trupinius, kad niekas nepražūtų.“ Kol tūkstančiai kasdien žūsta nuo bado, kraujo praliejimo, gaisrų, nelaimių ir maro epidemijų, yra malonu matyti kiekvieną gerą žmogų, kuris rūpinasi, kad niekas nebūtų iššvaistoma, kad niekas nebūtų be reikalo eikvojama; dėl to toks žmogus gali sušėlpti kitus.

Blogas dalykas – veltui eikvoti savo laiką, tačiau ne mažiau blogas dalykas – švaistyti savo mintis. Mes prarandame kiekvieną akimirką, kurią skiriame savanaudiškumui. Jeigu būtų vertinama ir teisingai išnaudojama kiekviena minutė, mes turėtume laiko viskam, ką turime padaryti sau ar dėl pasaulio. Tegul kiekvienas žmogus ieško Dievo vadovavimo leidžiant pinigų, naudojant laiką, jėgas ar galimybes. „Jei kuriam iš jūsų trūksta išminties, teprašo Dievą, kuris visiems dosniai duoda ir nepriekaištuoja, ir jam bus suteikta.“ (*Jokūbo 1, 5*)

„Duokite, ir jums bus duota“

„Darykite gera ir skolinkite, nieko nesitikėdami. Tuomet jūsų lauks didelis atlygis, ir jūs būsite Aukščiausiojo vaikai: juk Jis maloningas ir nedėkingiesiems, ir piktiesiems.“ (*Luko 6, 35*)

„Kas duoda vargšui, tas pats nieko nestokos, o kas užmerkia akis, tas bus labai iškeiktas.“ (*Patarlių 28, 27*)

„Duokite, ir jums bus duota; saikas geras, prikimštas, sukratytas ir su kaupu bus atiduotas jums į užantį. Koku saiku seikite, tokiu jums bus atseikėta.“ (*Luko 6, 38*)

Tarnystė turtingiesiems

Romos šimtininkas Kornelijus buvo turtingas ir kilmingas žmogus. Jis ėjo atsakingas ir garbingas pareigas. Iš prigimties pagonis, išsilavinęs ir išsimokslinęs, bendraudamas su žydais, jis sužinojo apie tikrąjį Dievą ir Jį garbino, rodydamas savo tikėjimo nuoširdumą gailestingumu vargingiesiems. Jis „šelpdavo žmones ir išsvermingai meldavosi Dievui“ (*Apaštalų darbų 10, 2*).

Kornelijus nežinojo Evangelijos, kurią atskleidė Kristaus gyvenimas ir mirtis, todėl Dievas siuntė jam žinią tiesiai iš dangaus, o su kita žinia nurodė apaštalui Petruui aplankyti jį ir pamokyti. Kornelijus nepriklausė žydų religijai, todėl jis rabinų būtų laikomas kaip pagonis ir nešvarus; tačiau Dievas žvelgė į jo širdies sąžiningumą ir siuntė skelbėjus nuo savo sosto, kad suvienytų su savo tarnais žemėje, kurie mokytų Evangelijos šį Romos pareigūną.

Taigi ir šiandien Dievas ieško žmonių tarp aukštuomenės, lygiai kaip ir tarp prastuomenės. Daug yra tokių kaip Kornelijus, tokių vyrų, kuriuos Jis nori sujungti su savo Bažnyčia. Jie jaučia palankumą Viešpaties tautai. Tačiau saitai, siejantys juos su pasauliu, tvirtai laiko. Tokiems žmonėms reikia moralinės stiprybės, kad nusileistų iki žemesniųjų lygio. Reikia ypatingo dėmesio žmonėms, kuriems gresia didelis pavojus dėl užimamų pareigų bei ryšių.

Daug pasakyta apie mūsų pareigas paniekintiesiems vargšams; ar neturėtume būti dėmesingi niekinamiems turtin-giesiems? Daugelis žiūri į šią klasę kaip į beviltišką ir mažai tenuveikia, kad atvertų akis tiems, kurie apakę ir apsvaiginti žemiškos šlovės blizgesio, prarado amžinybę, neteikdami jai

reikšmės. Tūkstančiai turtingų žmonių nuėjo į kapus neįspėti. Tačiau tarp turtingųjų yra tokių, kurie iš išorės atrodantys abejingi, faktiškai gyvena su apsunkusia siela. „Pinigus mėgstantis niekada nepasisotina pinigais, nė turtus mėgstantis – pelnu.“ Tas, kuris sako tauriajam auksui: „Tu mano apsauga“, yra „atmetęs Dievą aukštybėse“. „Joks žmogus negali savęs atpirkti ar mokėti Dievui savo išpirkos. Žmogaus gyvasties kaina per aukšta.“ (*Mokytojo 5, 9; Jobo 31, 24. 28; Psalmė 49, 8–9*)

Turtai ir pasaulio garbė negali patenkinti sielos poreikių. Daugelis turtingųjų trokšta kokio nors dieviškojo užtikrinimo, kažkokios dvasinės vilties. Daugelis ilgisi kažko, to, kas sustabdytų jų monotonišką betikslį gyvenimą. Daugelis savo tarnyboje jaučia poreikį kažko tokio, ko neturi. Tik nedaugelis lanko bažnyčią, nes mano, jog maža iš to naudos. Pamokslai, kuriuos jie girdi, nepaliečia jų širdžių. Ar negalėtume mes asmeniškai kreiptis į juos?

Tarp skurdo ir nuodėmės aukų yra tokių, kurie kartą valdė turtus. Skirtingų profesijų, skirtingų rangų žmonės gyvenime buvo nugalėti pasaulio netyrumo, vartodami svaigalus, pataikaudami aistroms ir krito įveikti pagundų. Šiems nupuolusiems reikia pasigailėjimo ir pagalbos, tačiau nejaugi nereikia dėmesio tiems, kurie dar nenusmuko taip žemai, bet eina tuo pačiu keliu?

Tūkstančiai gerbiamų žmonių, užimančių atsakingas pareigas, pataikauja savo įpročiams, kurie kėsina sielą ir kūną. Evangelijos tarnautojai, valstybės veikėjai, rašytojai, turtuoliai ir talentingieji, žmonės su milžiniškomis galimybėmis, galintys būti naudingi, yra mirtiname pavojuje, nes nemato savitvardos būtinybės bet kurioje srityje. Reikia atkreipti jų dėmesį į savitvardos principus, ne siauru požiūriu ar kategoriškai, bet didžiojo Viešpaties užmojo žmonijai šviesoje. Jeigu jiems būtų paskelbti tikro susivaldymo principai, dauguma aukštos klasės atstovų pripažintų jų vertę ir nuoširdžiai juos priimtų.

Mes turime parodyti šiems asmenims fizinių, protinių ir dorovinių galių sumenkinimo padarinius dėl žalingo mėgavimosi. Padėkite jiems įsisąmoninti jų, kaip prievaizdų, atsakomybę už Dievo dovanas. Parodykite jiems, kiek gero jie galėtų padaryti su savo pinigais, kuriuos dabar išleidžia tik savo žalai. Supažindinkite juos su absoliučiai visišku svainamųjų gėrimų nevartojimo pasižadėjimu ir prašykite, kad pinigai, kuriuos jie, priešingu atveju, leistų alkoholiui, tabakui ar panašiam piktnaudžiavimui, būtų aukojami vargšams, ligoniams paremti ar vaikų ir jaunimo naudingumui ugdyti. Tokiam prašymui nedaugelis nepaklus.

Yra ir kitas pavojus, nuo kurio turtingieji labiausiai neapsaugoti, tad ir čia platus darbo laukas medicinos misionieriams. Dauguma pasaulyje pasiturinčiųjų, kurie niekada nenusmuko iki dažnai pasitaikančio ydingumo lygio, traukiami į pražūtį dėl meilės turtams. Sunkiausia nešti ne tuščią taurę, bet pripildytą iki briaunos. Tam reikia ypatingo gebėjimo išlaikyti pusiausvyrą. Sielvartas, bėdos ir nelaimės sukelia neviltį ir liūdesį, tačiau tik gerovė pavojingiausia dvasiniam gyvenimui.

Tuos, kurie sielvartauja dėl nesėkmių, galime palyginti su dykumoje Mozės matytu krūmu, kuris nors degė, tačiau nesudegė. Krūmo viduryje buvo Viešpaties angelas. Taigi ir nepritekliuje bei sielvartuose nematomojo Dievo šviesa yra su mumis, kad paguostų ir sustiprintų. Dažnai maldomis tarpininkaujame už ligonius ar nelaimių ištiktuosius, tačiau labiausiai mūsų maldų reikia už žmones, kuriems patikėta klestinti gerovė ir įtaka.

Santykinai saugu nusižeminimo slėnyje, kur žmonės jaučia, jog jiems reikia Dievo gailestingumo ir priklausomybės nuo Jo, kad Jis vadovautų jų žingsniams; tačiau žmonės, stovintys iškiliausioje viršūnėje, dėl užimamų pareigų manantys esą itin išmintingi, yra didžiausiame pavojuje. Jeigu tokie žmonės netaps priklausomi nuo Dievo, jie tikrai parkris.

Biblija nesmerkia turtingų žmonių, jeigu jie pralobo sąžiningai. Ne pinigai, bet meilė pinigams yra blogio šaknis. Tai Dievas duoda žmonėms gebėjimą tapti turtingiems, ir rankose to, kuris elgiasi kaip Dievo prievaizdas, naudodamas savo turtus nesavanaudiškai, turtai yra palaima ir jam, jų turėtojai, ir pasauliui. Tačiau daugelis, įnykę į pasaulio turtus, tampa nejautrūs Dievo reikalavimams bei savo bendrapiliečių nepriekliams. Jie gerbia savo turtus kaip priemonę išgarsinti save. Jie prideda namą prie namo, sklypą prie sklypo; jie užpildo savo namus prabanga, tuo tarpu aplinkui žmonės skursta ir pasiduoda piktadarystėms, serga ir miršta. Tie, kurie gyvena savanaudiškai, atskleidžia savyje ne Dievo, o piktojo bruožus.

Tokiems žmonėms reikia Evangelijos. Jiems reikia nusigręžti nuo tuščių materialių dalykų ir žiūrėti į nuostabiausius nenykstančius turtus. Jiems reikia mokytis patirti davimo džiaugsmą, palaimą būti Dievo bendradarbiais.

Viešpats mums liepia: „Šio pasaulio turtuoliams įsakyk, kad nesididžiuotų ir nesudėtų vilčių į nepatikimus turtus, bet viltųsi Dievu, kuris apščiai visko mums teikia mūsų džiaugsmui. Tegul jie daro gera, lobsta gerais darbais, esti dosnūs, dalijasi su kitais. Šitaip jie susikraus lobį – gerus pamatus ateičiai, kad pasiektų tikrąjį gyvenimą.“ (1 Timotiejui 6, 17–19)

Tokius pasaulį mylinčius, pasaulį garbinančius turtuolius galima nukreipti pas Kristų ne per atsitiktinį, vienkartinį susitikimą. Prie tokių asmenų dažnai būna sunkiausia prieiti. Todėl reikia daug asmeninių pastangų vyrams ir moterims, įkvėptiems misionieriškos dvasios, kurie neatsitrauks nuo tikslo ir nenusivils.

Kai kurie krikščionys ypatingai tinka darbui su aukštuo-mene. Jie turi ieškoti Dievo išminties, kaip pasiekti tokias asmenybes, palaikyti su jomis ne tik paprasčiausią pažintį, bet asmeniškai ir gyvu tikėjimu pažadinti jose sielų poreikius, nukreipti tokius žmones į tiesos, kuri yra Jėzuje, pažinimą.

Daugelis mano, jog, norint pasiekti aukštesniosios klasės žmones, privalu pakeisti gyvenimo įpročius ir darbo pobūdį, kad atitiktų jų skrupulingą skonį. Jie mano, jog svarbi yra turtinga išvaizda, brangus, didingas namas, prabangi apranga, karieta bei kilminga aplinka, prisiderinimas prie pasaulietiško stiliaus, dirbtinas madingos visuomenės blizgesys, klasikinė kultūra, iškilni kalbėsena. Deja, tai klaida. Pasaulio politikos kelias – ne Dievo kelias aukštos klasės visuomenei pasiekti. Labiausiai tokią visuomenę paveiks nuoseklus, nesavanau-diškas Kristaus Evangelijos pristatymas.

Mes galime pasimokyti iš apaštalo Pauliaus patirties susitinkant su Atėnų filosofais. Pristatydamas Evangeliją susirinkime Aeropage, Paulius į logiką reagavo logiškai, į mokslą – moksliaiškai, į filosofiją – filosofiaiškai. Išmintingiausi klausytojai buvo nustebinti ir tylėjo. Jo argumentams nebuvo įmanoma paprieštarauti. Tačiau tos pastangos mažai ką davė. Tik keletas priėmė Evangeliją. Nuo tol Paulius pasirinko kitokį skelbimo būdą. Jis vengė įmantrių argumentų bei teorinių diskusijų ir tiek vyrams, tiek moterims paprastai nurodė Kristų, kaip nusidėjėlių Išgelbėtoją. Rašydamas korintiečiams apie savo darbą pas juos, jis teigė: „Kai pas jus, broliai, lankiausi, buvau atėjęs skelbti jums Dievo slėpinio ne iškilnia kalba ar išmintimi. Mat buvau pasiryžęs tarp jūsų nežinoti nieko kito, tik Jėzų Kristų, ir Tą nukryžiuotą... Mano kalba ir mano skelbimas buvo ne įtikinantys išminties žodžiai, o Dvasios galybės parodymas.“

(1 Korintiečiams 2, 1–5)

Ir Laiške romiečiams jis rašo: „Aš nesigėdiju Evangelijos. Ji juk yra Dievo galybė išgelbėti kiekvienam tikinčiajam, pirma žydui, paskui graikui.“ *(1, 16)*

Tegul besidarbuojantys su aukšto rango žmonėmis patys būna dori ir orūs, teatmena, kad juos lydi angelai. Tegul jų proto ir širdies lobynas būna užpildytas žodžiu „Parašyta“. Įtvirtinkite savo atminties rūmuose brangius Kristaus žodžius. Juos reikia branginti labiau už auksą ir sidabrą.

Kristus sakė, jog lengviau kupranugariui pralįsti pro adatos ausį negu turtuoliui patekti į Dievo karalystę. Besidarbuodami su šia visuomenės klase, jūs susidursite su daugybe nusivylimų, daug syk būsite prislėgti, tačiau su Dievu viskas įmanoma. Jis gali ir dirbs per žmogiškuosius įrankius, veikdamas protus žmonių, kurių gyvenimas paskirtas pinigams gausinti.

Kai įvyks tikras atsivertimas, bus padaryti stebuklai, kurių dabar nežvelgiame. Iškiliausi žemės žmonės nėra apriboti nuo stebuklus darančio Dievo galybės. Jeigu tie, kurie darbuojasi kartu su Juo, atliks savo pareigą drąsiai ir ištikimai, Dievas atvers žmones, kurie užima atsakingas pareigas, mąstančius ir įtakingus žmones. Šventosios Dvasios galybės padedami daugelis bus paskatinti priimti dieviškuosius principus.

Kai žmonės aiškiai supras, jog Viešpats nori, kad jie būtų Jo atstovai, palengvinantys kenčiančiųjų kančias, daugelis atsilieps į šį kvietimą ir aukos savo lėšas bei užuojautą vargšams. Kai tokiu būdu jų mintys bus nukreiptos nuo savanaudiškų siekių, daugelis atsidoos Kristui. Savo talentais, įtaka ir turtais jie su malonumu prisijungs prie labdaringos, nuolankios misionieriškos veiklos tų, kurie buvo Dievo įrankiai jiems atsiversti. Teisingai panaudodami savo žemiškus turtus, jie krausis sau „lobį danguje, kur nei kandys, nei rūdys neėda, kur vagys neįsilaužia ir nevagia“ (Mato 6, 20).

Daugumas atsivertusiųjų į Kristų taps įrankiais Dievo rankoje, kad darbuotųsi dėl kitų savo luome. Jie jaus, kad jiems yra suteikta ypatinga Evangelijos paskelbimo malonė – skelbti tiems, kuriems šis pasaulis yra viskas. Laikas ir pinigai bus pašvęsti Dievui, talentai ir įtakingumas bus paaukoti sielų laimėjimo Kristui darbui.

Tik amžinybėje išryškės, kas buvo nuveikta tokios tarnystės dėka, kiek sergančių abejingumu, pavargusių nuo pasaulio bei nerimą kenčiančių žmonių buvo atvesta pas didįjį Kūrėją, kuris trokšta išgelbėti visus pas Jį ateinančius. Kristus yra prisikėlęs Išgelbėtojas, ir išgijimas yra tik Jo sparnų pavėsyje.

LIGONIŲ SLAUGA

PENKIOLIKTAS SKYRIUS

Ligonio kambaryje

Tie, kurie tarnauja ligoniams, turi suprasti, kaip svarbu kreipti dėmesį į sveikatos dėsnius. Niekur šių nuostatų laikymasis nėra toks svarbus, kaip ligonio kambaryje. Niekur nuo patarnautojo ištikimybės mažuose dalykuose nepriklauso tiek daug, kaip ligonio kambaryje. Rimtos ligos atvejais mažiausias atsainumas, paviršutiniškas dėmesys paciento poreikiams ar gresiančiam pavojui, baimės išraiška, susijaudinimas ar suirzimas, net užuojautos stoka gali sutrikdyti pusiausvyrą tarp gyvybės ar mirties ir pakreipti pacientą mirties link, kuris, priešingu atveju, būtų galėjęs pasveikti.

Slaugytojos darbo našumas nepaprastai daug priklauso nuo jos fizinių jėgų. Juo geresnė jos sveikata, tuo ji pajėgesnė atlaikyti ligonio slaugos krūvį, ir daug sėkmingiau gali atlikti savo pareigas. Tos, kurios slaugo ligonius, turi ypatingai kreipti dėmesį į dietą, švarą, oro grynumą ir fizinę mankštą. Panašus šeimos narių rūpinimasis įgalins jas atlaikyti papildomas naštas ir padės išvengti dažnai pasitaikančių susirgimų.

Kai liga rimta, reikalaujanti slaugytojos dėmesio dieną naktį, darbas turi būti padalytas mažiausiai dviem darbščioms slaugytojoms, kad kiekviena turėtų galimybę pailsėti ir pasimankštinti gryname ore. Tai ypatingai svarbu tuo atveju, kai sunku užtikrinti gryno oro gausą ligonio kambaryje. Nežinant apie gryno oro būtinybę, kartais vėdinimas draudžiamas ar ribojamas, todėl tiek paciento, tiek slaugytojos gyvybė dažnai būna pavojuje.

Laikantis būtinų atsargumo priemonių, neužkrečiamųjų ligų neperims kiti. Tegul įpročiai būna taisyklingi, tada, palaikant švarą bei tinkamai vėdinant, ligonio kambarys išvengs nuodingų medžiagų. Tokiomis sąlygomis ligoniai daug sparčiau pasveiksta ir dažniausiai nesuserga nei slaugytojai, nei šeimos nariai.

Saulės šviesa, vėdinimas ir temperatūra

Kad parūpintume pacientui palankiausias pasveikimo sąlygas, jo kambarys turi būti erdvus, šviesus ir malonus, gerai vėdinamas. Ligoniuvi turi būti paskirtas geriausiai šiuos reikalavimus atitinkantis kambarys. Daugumoje namų nėra specialiai pasirūpinta tinkama ventiliacija, tad ja aprūpinti sunku, tačiau reikia stengtis, kiek įmanoma, paruošti ligonio kambarį taip, kad gryo oro srovė galėtų tekėti dieną naktį.

Taip pat, kiek įmanoma, turi būti pasirūpinta, kad ligonio kambaryje būtų vienoda temperatūra. Tam reikalingas termometras. Tiems, kurie slaugo ligonius, dėl dažno miego stygiaus ar kėlimosi naktį slaugyti pacientą, būna vėsu, todėl jie negali tinkamai įvertinti kambario temperatūros.

Mityba

Svarbi slaugytojos pareigos dalis yra pasirūpinti ligonio mityba. Nevalia leisti pacientui nei kentėti ar pernelyg nusilpti dėl maistinių medžiagų trūkumo, nei nualinti virškinimo trakto dėl per didelio maisto krūvio. Reikia pasirūpinti pagaminti ir pateikti jam patinkantį maistą, tačiau išmintingai parenkant pagal paciento poreikius ir kiekį, ir kokybę. Nepaisant taisyklingos mitybos, ypač sveikimo metu, kai apetitas gerėja, kol virškinimo organai sustiprės, yra didelis pavojus pakenkti ligoniui.

Slaugytojų pareigos

Slaugytojai ir visi, kas susiję su ligonio kambariu, privalo būti linksmi, ramūs ir susitvardantys. Privalu vengti skubotumo, susijaudinimo ar sumaišties. Durys privalo būti atidarytos ir uždarytos atsargiai, o visi namiškiai turi laikytis tylos. Karščiuojančiam ligoniui ypatingo dėmesio reikia krizės metu ir tada, kai karštis atslūgsta. Tuomet būtina nuolatos stebėti ligonį. Neišmanymas, užmaršumas ir nepaisymas buvo mirties priežastis daugelio tų, kurie galėjo gyventi, jei būtų tinkamai prižiūrėti sumanių, dėmesingų slaugytojų.

Ligonių lankymas

Dažnas ligonių lankymas – tai klaidingas geranoriškumas, neteisinga mandagumo idėja. Sunkiai sergantys neturėtų priimti lankytojų. Jaudinimasis bendraujant su lankytojais nuvargina ligonį, tuo tarpu jam reikia ramybės, netrikdomo poilsio.

Sveikstančiam ligoniui arba sergančiam lėtine liga dažnai malonu ir naudinga žinoti, jog jį maloningai prisimena, tačiau šį patikinimą reiktų perteikti atjautos žinute arba maža dovanėle, kuri dažnai pasitarnaus geriau ir nesukels pavojaus pakenkti negu lankant asmeniškai.

Sauga medicinos įstaigoje

Sanatorijose ir ligoninėse, kur slaugytojai nuolat bendrauja su daugybe sergančiųjų, reikia itin stengtis visada būti maloniems ir džiugiems, kiekvienu žodžiu ir veiksniu rodyti atidumą. Ypatingai svarbu, kad šiose įstaigose slaugytojai siektų atlikti savo darbą gerai ir išmintingai. Jiems visada reikia atminti, kad vykdydami savo pareigas, jie tarnauja Viešpačiui Kristui.

Ligoniams reikia tarti išminties žodžius. Slaugytojai kasdien turėtų tyrinėti Bibliją, kad galėtų perduoti žodžius, kurie apšvies kenčiančius ir juos palaikys. Dievo angelai yra kambariuose, kuriuose slaugomi kenčiantys, o slaugytoją turi supti tyra ir maloni atmosfera. Gydytojai ir slaugytojai turi branginti Kristaus principus. Jų gyvenime turi matytis Jo vertybės. Tuomet savo darbu ir žodžiais jie nukreips ligonius pas Išgelbėtoją.

Krikščionė slaugytoja, atlikdama sveikatos atstatymo procedūras, turi maloniai ir sėkmingai nukreipti paciento mintis į Kristų, sielos ir kūno Gydytoją. Išsakyti pamąstymai – truputis čia ir truputis ten – atliks savo darbą. Brandesnio amžiaus slaugytojoms nevalia prarasti palankios galimybės patraukti ligonio dėmesį prie Kristaus. Jos visada turi būti pasirėngusios suderinti dvasinį gydymą su fiziniu.

Mandagiai ir jautriai slaugytojos turi mokyti, kad pasveikęs žmogus privalo liautis laužęs Dievo Įstatymą. Jis privalo liautis gyvenęs nuodėmingą gyvenimą. Dievas negali laiminti tų, kurie sąmoningai pažeidinėdami Dangaus įstatymus suseraga ir po to kenčia. Tačiau Kristus per Šventąją Dvasią ateina kaip gydančioji galybė pas tuos, kurie liaujasi darę pikta ir mokosi daryti gera.

Tie, kurie neturi meilės Dievui, visą laiką kenks savo sielai ir kūnui. Tačiau tie, kurie suprato, kaip svarbu šiame piktame pasaulyje gyventi paklūstant Dievui, bus pasiruošę atsisakyti visų blogų įpročių. Padėka ir meilė pripildys jų širdis. Jie žino, kad Kristus yra jų Draugas. Daugeliu atvejų supratimas, kad jie turi tokį Draugą, kenčiantiems reiškia daugiau negu geriausias gydymas, kurį jie gali gauti. Bet abi šios tarnystės rūšys yra svarbios. Jos turi veikti kartu.

Malda už sergančius

Šventajame Rašte pasakyta, kad žmonėms „reikia visuomet melstis ir nepaliauti“ (*Luko 18, 1*), ir jeigu kada yra toks laikas, kai jaučiama reikmė maldai, tai tuomet, kai apleidžia jėgos ir gyvenimas, atrodo, slysta iš po kojų. Dažnai sveikieji užmiršta jiems kasdien, kasmet rodomą nuostabią malonę, todėl jie neatsilygina Dievui šlovinančia pagarba už Jo gerumą, tačiau kai suserga – prisimena Dievą. Kada žmogiškosios jėgos apleidžia, žmonės jaučia, kad jiems reikia dieviškosios pagalbos. O mūsų gailestingasis Dievas niekada nenusigręžia nuo sielos, kuri nuoširdžiai ieško Jo pagalbos. Jis yra mūsų priebėga ir ligoje, ir kai esame sveiki.

„Kaip tėvas gailisi vaikų,
taip Viešpats gailisi pagarbiai Jo bijančiųjų.
Juk Jis žino, kokie mes padarai,
atsimena, kad mes esame dulkės.“

(*Psalmė 103, 13–14*)

„Vieni buvo pasiligoję
dėl savo nuodėmingo kelio
ir už savo kaltes turėjo kentėti.
Į maistą jie negalėjo net pažiūrėti
ir buvo netoli mirties vartų.“

(*Psalmė 107, 17–18*)

„Tada, būdami varge, jie šaukėsi Viešpaties,
ir Jis išvadavo juos iš bėdų,
siuntė savo žodį jiems išgydyti
ir išgelbėti nuo pražūties.“

(*Psalmė 107, 19–20*)

Dievas ir dabar nori išgydyti ligonius lygiai taip, kaip kadaise Šventoji Dvasia kalbėjo šiuos žodžius per psalmininką. Kristus dabar yra toks pat gailestingas Gydytojas, koks Jis buvo savo žemiškojo gyvenimo tarnystėje. Jis turi gydančiojo balzamo kiekvienai ligai, atstatančiosios jėgos kiekvienai negaliai! Jo mokiniai šiandien turi melstis už sergančius taip nuoširdžiai, kaip mokiniai meldėsi seniau. Ir pasveikimas įvyks, nes „tikėjimo malda išgelbės ligonį“. Mes turime Šventosios Dvasios galybę, raminantį patikinimą tikėjime, kuris turi teisę pretenduoti į Dievo pažadus. Viešpaties pažadas „jie dės rankas ant ligonių, ir tie pasveiks“ (*Morkaus 16, 18*) vertas pasitikėjimo ir dabar, kaip kad buvo apaštalų laikais. Tai Dievo vaikų privilegija, todėl mūsų tikėjimas turi remtis viskuo, ką tas pažadas apima. Kristaus tarnai yra Jo veiklos vagos, per juos Jis trokšta išlieti savo gydančiąją jėgą. Mūsų darbas – ant savo tikėjimo rankų atnešti Dievui sergančius ir kenčiančius. Mes turime mokyti juos tikėti Didžiuoju Gydytoju.

Atpirkėjas nori, kad mes padrąsintume sergančius, nusivylusius ir nuliūdusius laikyti Jo stiprybės. Tikėjimo ir maldos dėka ligonio kambarys gali tapti Beteliu [Dievo namais]. Žodžiais ir elgesiu gydytojai ir slaugytojai gali pasakyti taip aiškiai, kad neįmanoma neteisingai suprasti, jog „šioje vietoje yra Dievas“, kad gelbėtų, o ne naikintų. Kristus trokšta parodyti savo Artumą ligonio kambaryje, pripildydamas gydytojų ir slaugytojų širdis savo meilės. Jeigu ligonį slaugančiųjų gyvenimo būdas yra toks, kad Kristus kartu su jais gali eiti prie paciento lovos, ligonis bus tikras, kad gailestingasis Išgelbėtojas yra šalia, ir šis jo įsitikinimas savaime nuveiks daug, kad pasveiktų ir siela, ir kūnas.

Dievas girdi maldas. Kristus patikina: „Jei ko prašysite Manęs Mano vardu, Aš padarysiu.“ Ir dar: „Kas Man tarnaus, tą pagerbs Mano Tėvas.“ (*Jono 14, 14; 12, 26*) Jei mes gyvename pagal Jo Žodį, tai kiekvienas Jo mums duotas brangus

pažadą bus įvykdytas. Mes neužsitarnaujame Jo malonės, tačiau kai atsiduodame Jam, Jis mus priima. Jis veiks dėl tų ir per tuos, kurie Juo seka.

Tačiau Jo pažadų išpildymo mes galime tikėtis tik tuo atveju, jeigu gyvename paklusdami Jo Žodžiui. Psalmininkas sako: „Jei būčiau turėjęs piktą mintį širdyje, Viešpats nebūtų klausėsis.“ (*Psalms 66, 18*) Jeigu Jam mes skiriame tik dalinį klusnumą, pilną prieštarų jausmų, Jo pažadai mums nebus įvykdyti.

Kad ligoniai pasveiktų, Dievo Žodyje mes turime nurodymus, susijusius su ypatinga malda. Tačiau tokia malda yra atsakingiausias veiksmas, ir nevalia jos pradėti be kruopštaus aptarimo. Daugeliu atvejų malda už sergančiųjų pagijimą, kuri vadinama tikėjimu, yra ne kas kita, kaip perdėtas pasitikėjimas savimi.

Daugelis žmonių suserga dėl pataikavimo savo įnoriams. Jie negyveno pagal gamtos dėsnius ar griežto tyrumo principus. Kiti nepaisė sveikatos nuostatų netinkamai valgydami, gerdami, rengdamiesi ar dirbdami. Dažnai kokio nors blogio išraiška susilpnina protą ir kūną. Jei šie asmenys būtų palaiminti sveikata, daugumas jų eitų tuo pačiu nerūpestingumo keliu, nusižengtų dieviškiems gamtos ir dvasiniams nuostatams, argumentuodami, jog tai jų valia toliau nesveikai gyventi ir nesivaržant nuolaidžiauti iškreiptam apetitui, jei jau Dievas išgydo juos atsakydamas į malda. Jeigu Dievas stebuklingai išgydytų šiuos asmenis, gautųsi, jog Jis skatina nuodėmę.

Mūsų pastangos nebus vaisingos, jeigu žmones mokysime žiūrėti į Dievą, kaip į jų negalių Gydytoją, o nemokysime atsisakyti nesveikų įpročių. Kad būtų Jo palaiminti atsakymu į malda, jie privalo liautis daryti bloga ir mokytis daryti gera. Juos supanti aplinka privalo būti higieniška, gyvenimo įpročiai geri. Jie privalo gyventi harmonijoje su Dievo Įstatymu tiek fizine, tiek dvasine prasme.

Nuodėmės išpažinimas

Tiems, kurie nori, kad būtų meldžiamasi už jų sveikatą, turi būti išaiškinta, jog Dievo Įstatymo laužymas – tiek tiesiogine, tiek dvasine prasme – yra nuodėmė, todėl jie privalo išpažinti ir atsisakyti nuodėmės, kad gautų Jo palaiminimą.

Raštas mus ragina: „Tad išpažinkite vieni kitiems nuodėmes ir melskitės vieni už kitus, kad atgautumėte sveikatą.“ (*Jokūbo 5, 16*) Tam, kuris prašo už jį melstis, pasakykite tarkim taip: „Mes negalime skaityti širdies ar žinoti tavo gyvenimo paslapčių. Tai žino tik Dievas ir tu. Jeigu tu atgailauji dėl savo nuodėmių, tavo pareiga jas išpažinti.“ Asmeninio pobūdžio nuodėmės turi būti išpažintos Kristui, vieninteliam Tarpininkui tarp Dievo ir žmogaus, kadangi pasakya: „Jei kuris nusidėtų, tai mes turime Užtarėją pas Tėvą, teisųjį Jėzų Kristų.“ (*1 Jono 2, 1*) Kiekviena nuodėmė įžeidžia Dievą ir turi būti išpažinta Jam per Kristų. Kiekviena atvira nuodėmė turi būti išpažinta atvirai. Skriauda, padaryta konkrečiam asmeniui, turi būti atitaisyta. Jeigu tas, kuris prašo sveikatos, nusidėjo apkalbinėjimu, jeigu jis kaltas dėl nesantaikos namuose, kaimynystėje ar bendruomenėje, jeigu skatino susvetimėjimą ir nesantaiką, jeigu bet kokiu blogu poelgiu lenkė kitus į nuodėmę, turi išsipažinti Dievui ir tiems, kuriems padarė žalą. „Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių.“ (*1 Jono 1, 9*)

Kai neteisybės yra atitaisytos, mes galime pristatyti ligonio poreikius Viešpačiui, ramiai tikėdami tuo, ką Šventoji Dvasia nurodys! Dievas kiekvieną pažiūsta vardu ir rūpinasi taip, tarsi žemėje nebūtų nė vieno kito žmogaus, už kurį Jis atidavė savo mylimąjį Sūnų! Kadangi Dievo meilė yra tokia didelė ir tokia neišsemiamą, ligoniai turėtų pasitikėti Juo ir būti linksmi. Rūpestis dėl savęs sukelia ligas ir silpnumą. Jeigu ligoniai pakiltų virš prislėgtumo ir liūdesio, jų perspektyva pasveikti

būtų geresnė, nes „tikrai Viešpats sergsti tuos, kurie pagarbiai Jo bijo“ (*Psalms 33, 18*).

Meldžiantis už sergančiuosius turi būti atmenama, kad „mes juk nežinome, ko turėtume deramai melsti“ (*Romiečiams 8, 26*). Mes nežinome, ar mūsų trokštamas palaiminimas bus geriausias. Taigi prie mūsų maldų derėtų pridurti: „Viešpatie, Tu žinai visas sielos paslaptis. Tu pažįsti šiuos asmenis. Jų Užtarėjas Jėzus atidavė už juos savo gyvybę. Jo meilė jiems yra didesnė už mūsų įmanomąją. Jeigu tai bus Tavo šlovei ir kenčiančiųjų gerovei, mes meldžiame Jėzaus vardu, kad sveikata jiems būtų sugražinta. O jeigu ne Tavo valia, kad jie pasveiktų, meldžiame, kad Tavo malonė paguostų ir Tavo Artumas palaikytų juos jų kančiose.“

Dievas nuo pat pradžių žino, kokia bus pabaiga. Jis pažįsta visų žmonių širdis. Jis skaito kiekvienos sielos paslaptis. Jis žino, ar tie, už kuriuos meldžiamasi, atlaikys juos ištikusius išbandymus ar ne, jei gyvens. Jis žino, ar jų gyvenimas bus palaima ar prakeikimas jiems patiems ir pasauliui. Tai ir yra priežastis, kodėl nuoširdžiai melsdamiesi, turėtume pridurti: „Tebūna ne mano, bet Tavo valia.“ (*Luko 22, 42*) Jėzus pridėjo šiuos nuolankius žodžius, pasikliaudamas Dievo išmintimi bei Jo valia, kai Getsemanės sode Jis meldėsi: „Mano Tėve, jeigu įmanoma, teaplenkia Mane ši taurė.“ (*Mato 26, 39*) Jeigu juos ištarrė Jis, Dievo Sūnus, tai nepalyginti svarbiau juos ištarti savo lūpomis mums, ribotoms, nuodėmingoms, mirtingoms būtybėms!

Nuosekliai elgsimės, jeigu patikėsime savo troškimus mūsų visa žinančiam dangiškajam Tėvui, o tuomet, visiškai pasikliaudami, viską pavesime Jam. Mes žinome, kad Dievas mus girdi, jeigu meldžiame pagal Jo valią. Tačiau primygtinai maldauti be nuolankumo dvasios nėra teisinga. Mūsų maldos turi būti ne nurodinėjančios, bet užtariančios.

Būna atvejų, kai Dievas, atstatydamas sveikatą, veikia ryžtingai, panaudodamas savo dieviškąją galią, tačiau ne

visi ligoniai išgydomi. Daugelis užmiega Jėzuje!.. Jonui Patmos saloje buvo liepta užrašyti: „Palaiminti mirusieji, kurie miršta Viešpatyje. Taip, – sako Dvasia, – jie turi atilsėti nuo savo vargų, nes jų darbai juos lydi.“ (*Aprišimo 14, 13*) Iš to mes matome, kad, jeigu kas nors būna neišgydytas, neturime teisti tokių žmonių, neva jiems trūko tikėjimo.

Mes visi trokštame greitų ir aiškių atsakymų į savo maldas, ir, kai atsakymas užtrunka arba gaunamas nelauktu būdu, esame gundomi nusivilti. Tačiau Dievas per daug išmintingas ir per daug geras, kad atsakytų į mūsų maldas mūsų trokštamam laiku ir tik mums norimu būdu. Jis padarys daugiau ir geriau negu tik išpildys mūsų norus. Kadangi galime pasikliauti Jo išmintimi ir meile, mums nederėtų prašyti, kad Jis pripažintų mūsų valią, veikiau turėtume siekti susitapatinti su Juo vykdamas Jo užmoji.

Mūsų troškimai ir norai turėtų būti atiduoti Dievo valiai. Išgyvenimai, kurie patikrina mūsų tikėjimą, yra mūsų labui. Jų dėka tampa aišku, ar mūsų tikėjimas yra tikras ir nuoširdus, remiasi tik į Dievo Žodį ar priklauso nuo aplinkybių, yra netikras bei svyruojantis. Tikėjimas tvirtėja jį lavinant. Mes privalome leisti, kad kantrybė atliktų tinkamą savo darbą, ir atminti, kad brangūs pažadai, esantys Šventajame Rašte, skirti tiems, kurie pasikliauja Viešpačiu.

Ne visi suvokia šiuos principus. Daugelis ieškančiųjų gydančios Viešpaties malonės mano, jog privalo gauti konkrečius nurodymus ir skubų atsakymą į savo maldas, antraip esą jų tikėjimas silpnas. Todėl tiems, kurie nusilpę dėl ligos, reikia išmintingo patarimo, kad elgtųsi apdairiai. Jie neturėtų nepaisyti savo pareigos ir draugams, nuo kurių priklauso jų sveikata, ar atmesti natūralias priemones jų sveikatai atstatyti.

Čia dažnai gresia pavojus suklysti. Tikėdami, jog gali būti išgydyti maldų dėka, kai kurie bijo ką nors daryti, kad nepasirodytų, jog jiems trūksta tikėjimo. Tačiau jiems derėtų sutvarkyti visus reikalus, tarsi grėstų išsiskyrimas per mirtį.

Nereikia bijoti sakyti ir padrašinančius žodžius ar patarimus, kuriuos išsiskyrimo valandą jie pasakytų savo mylimiesiems.

Tie, kurie siekia pasveikti maldos galia, neturėtų nepaisyti jiems prieinamų gydomųjų priemonių. Tokiu atveju, kai naudojame gydomąsias priemones, kurias numatė Dievas skausmui malšinti ir padėti žmogui sveikti, tai nėra tikėjimo paneigimas. Tai nereiškia, kad paneigiame tikėjimą, jei bendradarbiaujame su Dievu ir pasirenkame tinkamiausias pasveikimo priemones. Dievas mus įgalino siekti gyvybės nuostatų pažinimo. Šis pažinimas mums prieinamas, kad galėtume juo pasinaudoti. Mes turime pajungti visas sveikatos atkūrimo priemones, pritaikyti visus įmanomus privalumus, harmoningai dirbti atsižvelgiant į gamtos dėsnius. Pasimeldę už ligonio sveikatą, dėkodami Dievui, kad turime privilegiją su Juo bendradarbiauti ir prašyti palaiminimo Jo paties numatytoms bei suteiktoms priemonėms, mes galime dirbti visu pajėgumu.

Mes turime Dievo Žodžio pritarimą, kad galime naudoti gydomąsias priemones. Izraelio karalius Ezekijas susirgo, o Dievo pranašas atnešė jam žinią, kad jis mirs. Šis ėmė verkti šaukdamasis Viešpaties, ir Viešpats išgirdo savo tarno maldą, ir vėl pasiuntė jam žinią, jog jo gyvenimas prailginamas dar penkiolikai metų. Dabar vien tik Dievo Žodis galėjo jį tuoj pat išgydyti, tačiau buvo duotas specialus nurodymas: „Tegul... nuneša figų košės, tepatepa ja išbėrimą, ir jis pagis.“ (*Izaijo 38, 21*)

Kitu atveju Kristus patepė aklojo akis purvu ir liepė: „Eik ir nusiplauk Siloamo tvenkinyje... Tasai nuėjo, nusiplovė ir grįžo regintis.“ (*Jono 9, 7*) Išgijimas buvo įmanomas tik Didžiojo Gydytojo galybės galia, tačiau Kristus pasinaudojo paprasta gamtos priemone. Jis nepalaikė gydymo cheminiais vaistais, bet patvirtino paprastų ir natūralių vaistų naudojimą.

Kai pasimeldžiame už sergančiojo sveikatą, kad ir kokia būtų konkretaus atvejo pasekmė, nepraraskime tikėjimo Dievu. Jeigu esame pašaukti susidurti su netektimi, priimkime tą

karčiąją taureę prisimindami, jog tai Tėvas ją laiko prie mūsų lūpų. O jeigu sveikata bus sugrąžinta, nevalia pamiršti, kad gydamosios malonės gavėjas tampa atnaujintų įsipareigojimų Dievui skolininku. Kai buvo išgydyta dešimt raupsuotųjų, tik vienas iš jų sugrįžo ir susirado Jėzų, kad Jį pašlovintų. Nebūkime nė vienas panašūs į tuos devynis lengvabūdžius, kurių širdžių nepalietė Dievo gailestingumas. „Kiekvienas geras davinytis ir tobula dovana ateina iš aukštybių, nužengia nuo šviesybių Tėvo, kuriame nėra jokių atmainų ir jokių sambrėškų.“ (*Jokūbo 1, 17*)

Gydymo priemonių naudojimas

Liga niekada neužklumpa be priežasties. Kelias jai ruošiamas ir negalia kviečiama, jei nepaisoma sveikatos dėsnių. Daugumos žmonių kančios – tai jų tėvų nusižengimo įstatymams pasekmės. Nors jie nėra atsakingi už tai, ką yra padarę jų tėvai, nepaisant to, jų pareiga išsiaiškinti, kas yra ir kas nėra sveikatos dėsnių laužymas. Jie turėtų vengti kartoti savo tėvų blogus įpročius ir, taisyklingai gyvendami, susidaryti sau geresnes sąlygas.

Vis dėlto dauguma žmonių kenčia dėl savo blogo gyvenimo būdo. Jie nepaiso sveikatos principų, įpratę nesveikai maitintis, gerti, rengtis ir dirbti. Gamtos dėsnių nepaisymas duoda konkrečius vaisius; ir kai ateina liga, daugelis nepriskiria savo kančių tikrajai priežastčiai, bet murma prieš Dievą dėl savo negalavimų. Tačiau Dievas nėra atsakingas už kentėjimus, kurie yra gamtos nuostatų nepaisymo padarinys.

Dievas mus apdovanojo būtina gyvybine galia. Jis mus ir sukūrė su organais, tinkančiais palaikyti įvairias gyvybines funkcijas, Jis paskyrė, kad šie organai veiktų kartu harmoningai. Jeigu mes rūpestingai saugojame gyvybines jėgas ir trapų kūno mechanizmą palaikome tvarkingai, tai viso to padarinys – sveikata; tačiau jeigu gyvybinės jėgos per greitai išsekvojamos, nervų sistema skolinasi jėgas dabartiniam naudojimui iš savo atsparumo atsargų, ir kai koks organas pažeidžiamas, nukentčia visas organizmas. Organizmas pakelia daug pažeidimų be akivaizdžių pasipriešinimų; vėliau jis sukyla ir pasiryžta pašalinti blogo elgesio, nuo kurio jis nukentėjo, poveikį. Jo pastangos pataisyti šią būklę dažnai pasireiškia karščiavimu bei kitomis įvairiomis sunegalavimo formomis.

Protingos gydamosios priemonės

Kai piktnaudžiaujant sveikata nueinama taip toli, jog susergama, nukentėjęs žmogus gali sau pagelbėti taip, kaip niekas kitas negali pagelbėti. Pirmiausia, ką reikia daryti, tai išsiaiškinti tikrąją susirgimo priežastį ir tuomet sumaniai imtis priemonių šiai priežasčiai pašalinti. Jeigu harmoningas organizmo funkcionavimas sutrikęs persidirbus, persivalgius ar kitais nukrypimais nuo normos, nesistenkite ištaisyti padėties uždėdami nuodingų vaistų naštą.

Besaikis valgymas dažnai būna ligų priežastis, ir ko labiausiai organizmui reikia, tai išlaisvinti jį nuo pernelyg didelės jam užkrautos naštos. Daugelio ligų atveju geriausia gydymo priemonė, kai pacientas praleidžia vieną ar du valgymus, kad pervargę virškinimo organai turėtų galimybę pailsėti. Keleto dienų vaisių dieta dažnai leidžia gerai pailsėti protinį darbą dirbančiųjų organizmui. Daugeliu atvejų trumpas periodas visiškai susilaikant nuo maisto, o po to valgant paprastai ir saikingai, talkina organizmui pasveikti, nes padeda ir paties organizmo sveikatos atgavimo galia. Saikinga dieta mėnesį ar du įtikins daugelį kenčiančiųjų, kad savęs išsižadėjimo kelias – tai kelias į sveikatą.

Poilsis, kaip gydomoji priemonė

Kai kurie patys susergera persidirbdami. Tokiems poilsis, atsipalaidavimas nuo rūpesčių bei kukli dieta yra būtinausi sveikatos elementai. Tiems, kurių smegenys nuvargintos ir nervai pertempti dėl nuolatinio darbo uždarose patalpose, apsilankymas kaime, kur jie galėtų pagyventi paprastą, be rūpesčių gyvenimą gamtos apsuptyje, būtų naudingiausia. Pasivaikščiojimas po laukus ir miškus, gėlių skynimas, paukščių giesmių klausymasis padarys kur kas daugiau negu bet kokios kitos priemonės jų sveikatos labui.

Tiek sveikiems, tiek ligoniams grynas vanduo yra viena geriausių Dangaus palaimų. Teisingas jo vartojimas gerina sveikatą. Tai gėrimas, kurį Dievas numatė gyvūnų ir žmonių troškuliui numalšinti. Gausiai geriant, vanduo patenkina organizmo poreikius ir padeda pasipriešinti ligoms. Išorinis vandens naudojimas yra vienas lengviausių ir labiausiai įtikinamų kraujo apytakos reguliavimo būdų. Šalta ar vėsi vonia puikiai tonizuoja. Šilta vonia atveria poras ir tokiu būdu padeda pašalinti nešvarumus. Tiek šilta, tiek neutrali vonia ramina nervus ir reguliuoja apytaką.

Tačiau daugumas niekada nepatyrė deramo vandens naudojimo naudos, todėl jo bijo. Vandens procedūros nevertinamos kaip derėtų, sumanus jo naudojimas reikalauja pastangų, o daugelis to nenori. Tačiau niekas negali jaustis pateisintas dėl nežinojimo ar nesidomėjimo šiuo dalyku. Yra daug būdų, kur vanduo gali būti panaudojamas skausmui malšinti ir ligai suvaldyti. Visi gali mokytis, kaip panaudoti vandenį paprasčiausiomis procedūroms namų sąlygomis. Ypatingai motinos turėtų žinoti, kaip rūpintis šeima, kai ji sveika, ir jai susirgus.

Veikla – tai mūsų egzistencijos įstatymas. Kiekvienas kūno organas turi savo veiklos paskirtį, nuo kurio darbo priklauso kūno vystymasis ir stiprybė. Normali visų organų veikla duoda stiprybę ir energiją, o jeigu jos nėra, – sveikata pašlįja ir mirštama. Užsiriškite ranką taip, kad ji nejudėtų, kad ir keletui savaičių, paskui atriškite ir jūs pamatysite, kad ji tapo silpnesnė nei kita, kuria jūs įprastai naudojotės tą patį laikotarpį. Neveiklumas atsiliepia tuo pačiu visai raumenų sistemai.

Neveiklumas – derlinga dirva ligoms atsirasti. Mankšta pagreitina ir normalizuoja kraujo apytaką, o dykinėjant kraujas nepakankamai cirkuliuoja, todėl gyvybiškai svarbi sveikatai medžiagų apykaita nevyksta. Oda taip pat tampa neelastinga. Nešvarumai nepašalinami taip, kaip derėtų, bet apytaka pagreitetų energingai mankštinantis, palaikant odos

sveikatą, o plaučius pamaitinant gryno ir šviežio oro gausa. Neveikli organizmo būklė užkrauna dvigubą našta apvalymo organams, o rezultatas – liga.

Nederėtų skatinti ir neįgaliųjų neveiklumo. Kai labai persidirbama, visiškas poilsis kurį laiką kartais atremia rimtą susirgimą; tačiau kai nustatoma liga, tik retais atvejais reikia nutraukti bet kokią neįgaliųjų veiklą.

Tie, kurie palūžo nuo protinio darbo, turėtų pailsėti nuo sekinančių minčių; tačiau jie neturėtų būti skatinami tikėti, jog apskritai bet kokia protinė veikla yra pavojinga. Daugelis linkę manyti, jog jų būklė blogesnė nei yra iš tikrųjų. Toks nusiteikimas nepalankus pasveikti ir neturėtų būti skatinamas.

Tarnautojai, mokytojai, studentai bei kiti protinį darbą dirbantys darbuotojai dažnai kenčia nuo ligų, kurias sukelia per didelis protinis krūvis ir per menkas judėjimas. Ko šiems asmenims reikia, tai aktyvesnio gyvenimo. Griežtas įpročių valdymas ir atitinkama mankšta garantuos ir protinę, ir fizinę energiją bei suteiks ištvermės visiems protinį darbą dirbantiems.

Tie, kurie pereikvojo savo fizines jėgas, neturėtų būti skatinami atsisakyti fizinio darbo visiškai. Tačiau darbas kaip didžiausias pranašumas turėtų būti sistemingas ir priimtinas. Mankštintis lauke yra geriausia; mankšta turi būti suplanuota taip, kad ją atliekant sustiprėtų nusilpę organai, tarp jų ir širdis. Rankų darbas neturėtų virsti vien tik nuobodžiu darbu.

Jei neįgalieji neturi kuo užpildyti savo laiko, kur nukreipti dėmesį, jų mintys telkiasi apie juos pačius, juos užvaldo liguistumas ir irzlumas. Dažnai jie mąsto apie savo negalias, kol pradeda galvoti apie save blogiau negu yra iš tikrųjų ir tampa visai nepajėgūs kažką veikti.

Visais tokiais atvejais tinkami fiziniai pratimai būtų veiksminga gydomoji priemonė. Kai kuriais atvejais – tai tiesiog privaloma sveikatos atkūrimo priemonė. Valia veikia kartu su rankomis; taigi, ko gi tokiems ligoniams reikia? Sustiprinti jų

valią. Kai valia nepanaudojama, vaizduotė tampa liguista, ir pasipriešinti ligai neįmanoma.

Neveiklumas yra didžiausia bėda, kuri gali ištikti daugumą ligonių. Lengvas naudingas darbas, kuris nevargina proto ir kūno, tinkamai veikia ir protą, ir kūną. Ligonio raumenis stiprina, skatina kraujo apytaką ir teikia jam pasitenkinimą žinojimas, jog jis nėra visai nenaudingas šiame užsiėmusiame pasaulyje. Iš pradžių jis gali padaryti nedaug, tačiau, greitai sustiprėjęs, atitinkamai galės padaryti daugiau.

Mankšta gelbsti sutrikus viršininimui, duoda sveiką tonusą virškinimo organams. Užsiėmimas protine veikla ar intensyvus fizinis krūvis tuoj po valgio trukdo virškinimui; tačiau neilgas pasivaikščiojimas pavalgius pakelta galva ir ištiesinus pečius – didelė nauda.

Nepaisant viso, kas pasakyta ir parašyta apie fizinių pratimų svarbą, daugelis jų dar nepaiso. Kai kurie yra apkūnūs, nes organizmas užterštas; kiti tampa liesi ir paliege, nes jų gyvybinė energija nualinta perdirbant maisto perteklių. Kepenys apsunkinamos joms atliekant kraujo valymo funkciją nuo nešvarumų, ir to padarinys – liga.

Tie, kurie įpratę sėdėti, turėtų, esant palankiam orui, kasdien mankštintis gryname ore. Vaikščiojimas yra vertesnis už jodinėjimą ar vairavimą, kadangi labiau mankština raumenis. Plaučiai priversti aktyviai veikti, kadangi neįmanoma, kad greitai vaikščiojant jie neprispildytų oro.

Tokia mankšta daugeliu atvejų būtų naudingesnė sveikatai negu vaistai. Gydytojai dažnai pataria savo pacientams pakeičiant vandenyną, išvykti prie mineralinių šaltinių ar pakeisti klimatą aplankant įvairias vietas, kai daugeliu atvejų, jeigu saikingai maitintusi ir džiugiai, sveikai mankštintusi, pacientai atstatytų sveikatą, sutaupytų laiką ir pinigus.

Gydomosios priemonės psichikai

Proto ir kūno ryšys labai glaudus, – kai vienam kenkiama, kitas jaučia. Proto būseną veikia sveikatą daug labiau negu daugumas įsivaizduoja. Daugel ligų, kuriomis suserga žmonės, yra prislėgtumo padarinys. Širdgėla, susirūpinimas, apmaudas, sąžinės graužatis, kaltės jausmas, nepasitikėjimas – visa tai pamažu palaužia gyvybines galias, sukelia sveikatos pašlijimą ir mirtį.

Kartais liga užpuola ir pasunkėja, kai ją prisišaukiame. Daugelis, tapę ligoniais iki gyvos galvos, galėtų būti sveiki, jeigu laikytų save esant sveikus. Daugelis įsivaizduoja, kad kaskart, nors ir trumpai pabuvus sveikatai žalingoje aplinkoje, užpuls liga, ir bėda išties ištinka, kadangi jos tikėtasi. Daugumas miršta nuo ligų, nes jos užpuola kaip gilios fantazijos padarinys.

Drąsa, viltis, tikėjimas, užuojauta ir meilė skatina sveikatą bei ilgina gyvenimą. Pasitenkinimas, džiugi dvasia yra kūno sveikata ir sielos stiprybė. „Linksma širdis – geras vaistas, o niūri dvasia džiovina kaulus.“ (*Patarlių 17, 22*)

Gydant ligonį nederėtų žiūrėti pro pirštus į minčių poveikio efektą. Tinkamo mąstymo poveikis geriausiai padės kovoti su liga.

Proto valdymas prieš protą

Vis dėlto yra psichikos gydymo forma, kuri yra viena veiksmingiausių piktojo priemonių. Taikant šį vadinamąjį mokslą, vienas protas pavedamas kito proto valdymui taip, kad silpnesnioji asmenybė tampa pavaldi stipresniajai. Vienas

asmuo valdo kito valią. Taigi manoma, jog tokiu būdu galima pakreipti minčių kryptį, norint perduoti sveikatinimo impulsus, ir pacientai taps atsparūs ligoms.

Toks gydymo būdas buvo taikomas asmenims, kurie nežinojo apie tikrąją jo prigimtį ir tendenciją, kurie tikėjo jo nauda ligoniui. Tačiau tariamasis mokslas yra grindžiamas klastotės principais. Tai svetima žmogaus prigimčiai ir Kristaus dvasiai. Tai nenukreipia į Tą, kuris yra gyvenimas ir išgelbėjimas. Žmogus, kuris koncentruoja kitų mintis į save, atskiria juos nuo tikrojo stiprybės šaltinio.

Tai ne Dievo valia, kad koks nors žmogus savo protą ir valią atiduotų valdyti kitam, tapdamas pasyviu instrumentu jo rankose. Niekam nevalia leisti, kad kas nors užvaldytų kito asmens asmenybę. Nevalia žiūrėti į kokį nors žmogų kaip į išgydymo šaltinį. Kiekvienas privalo priklausyti tik nuo Dievo. Tiktai Dievas, apdovanojęs savo sukurtą žmogų orumu, turi teisę pats jį valdyti, o ne kažkokio žmogaus protiniai gebėjimai.

Dievas trokšta gražinti tiesioginį žmonijos ryšį su savimi. Bendraudamas su žmonėmis, Jis pripažįsta asmeninės pareigos principą. Jis siekia paskatinti asmens priklausomybės nuo Jo jausmą ir įdiegti poreikį, kad jam reikalingas asmeninis Dievo vadovavimas. Viešpats nori sugrąžinti žmonių ir savo dieviškąjį ryšį, kad žmonės galėtų būti pakeisti į Dievo panašumą. Šėtonas daro viską, kad sugriautų šį tikslą. Jis skatina priklausomybę nuo žmonių. Kai mintys būna nugręžtos nuo Dievo, gundytojas gali pavergti jas savo valdžion. Jis gali valdyti žmoniją.

Teorija, kad protas gali valdyti protą, buvo sukurta šėtono, kad pristatytų jį kaip visa ko valdovą, kad įdiegtų žmogiškąją filosofiją vietoj dieviškosios tiesos. Iš visų paklydimų, kuriais naudojasi žmonės, laikantys save krikščionimis, nė vienas nėra taip pavojingai apgaulingas, nė vienas nėra taip garantuotai atskiriantis žmogų nuo Dievo, kaip šis. Šis, iš pažiūros nekal-tas paklydimas, praktikuojamas su pacientais, nukreips ne į

pasveikimą, o į pražūtį. Tai atveria duris, pro kurias šėtonas įeis, kad užvaldytų abiejų žmonių protus – to, kuris leidosi būti valdomas kito žmogaus, ir to, kuris valdo.

Tokiu būdu piktavaliai vyrai ir moterys gauna bauginančią jėgą. Kokias plačias galimybes ši jėga suteikia tiems, kurie gyvena gaudami naudos iš kitų žmonių silpnybių ar kvailumo! Kiek daug tokių, kurie valdydami nusilpusių ar sergančiųjų psichiką, atras būdą, kaip patenkinti savo gašlias aistras ar godumą pasipelnyti!

Yra kažkas geriau, kuo mes galime užsiimti, užuot valdę žmonių protus. Gydytojas turi ugdyti žmones, kad šie žvelgtų ne į žmogiškus, bet į dieviškus dalykus. Užuot mokęš ligonius priklausyti nuo žmonių savo sielų ir kūnų sveikatos klausimais, jis turi nukreipti juos į Tą Vienintelį, kuris tikrai gali išgelbėti absoliučiai visus pas Jį ateinančius. Tas, kuris sukūrė žmogiškąjį protą, žino, ko tam protui stinga. Tik Vienas Dievas gali jį išgydyti.

Tie, kurių protas ir kūnas sunegalavęs, turi žiūrėti į Kristų, kaip į jų sveikatos Atkūrėją. Jis sako: „Aš gyvenu ir jūs gyvenkite.“ (*Jono 14, 19*) Tai ir yra gyvenimas, apie kurį reikia kalbėti ligoniams, pasakoti jiems, kad Kristus suteiks jiems savąją gyvybę, jeigu jie tikės Juo kaip Gydytoju, jeigu jie su Juo bendradarbiaus, laikydamiesi sveikatos nuostatų, sieks tobulo šventumo ir pagarbiai Jo bijos. Kai mes taip pristatome jiems Kristų, mes perduodame jiems jėgą, stiprybę, tai, kas vertinga ir ateina iš Aukštybių. Tai ir yra teisingas kūno ir sielos gydymas.

Užuojauta

Reikia didžiulės išminties, kaip elgtis su pažeistos psichikos ligoniais. Su kenčiančiais sielos skausmą, prislėgtais reikia elgtis švelniai. Dažnai kai kurie gyvenimo neramumai tarsi piktžaidė graužia sielą ir silpnina gyvybines jėgas. Kartais sąžinės graužatis dėl kažkokios nuodėmės pakerta organiz-

mą bei išbalansuoja protą. Tik jautrumas ir švelni užuojauta gali pagelbėti tokio tipo ligoniams. Gydytojui būtina iš pat pradžių užkariauti jų pasitikėjimą ir tada nukreipti juos pas Didįjį Gydytoją. Jeigu pavyks jų tikėjimą nukreipti pas tikrąjį Gydytoją, ir jie galės tikėti tuo, kad Viešpats ėmėsi juos gydyti, tai suteiks palengvėjimo jų protui ir pagydyt kūną.

Užuojauta ir taktiškas elgesys su ligoniais dažniausiai duoda daug didesnę naudą negu kokybiškiausias gydymas, kai elgiamasi šalta ir abejingai. Kai gydytojas vangiai ateina prie ligonio lovos, elgiasi nerūpestingai, mažai domisi kenčiančiu ligoniu, žodžiais ar veiksmais parodo menką susidomėjimą, o nuėjęs palieka pacientą su jo paties mintimis, jis padaro pacientui tikrą žalą. Abejonės ir nusiminimas, kaip gydytojo abejingo elgesio vaisius, dažnai neutralizuoja gerą jo paskiriamų vaistų poveikį.

Jeigu gydytojais įsivaizduotų save vietoj tų, kurių dvasia palūžusi ir kurių valia nusilpninta kančios, kurie ilgisi užuojautos ir padrašinančių žodžių, jie geriau pasiruoštų suprasti sergančiųjų jausmus. Kai meilė ir užuojauta, kokią rodė Kristus ligoniams, yra suderinama su gydytojo žiniomis, jau pats gydytojo buvimas yra palaima.

Gydytojo atvirumas su pacientu įteigia pasitikėjimą, ir tai labai padeda jam sveikti. Esama gydytojų, kurie mano, jog išmintinga slėpti nuo paciento jo ligos kilmę ir priežastį, dėl ko jis kenčia. Daugelis, bijodami sujaudinti ar nuvilti pacientą pasakant tiesą, suteikia jam netikrų vilčių pasveikti ir net leidžia pacientui numirti, neperspėję jo apie šį pavojų. Tai neišmintinga. Galbūt ne visada yra saugu ar geriausia aiškinti pacientui apie visą jo ligos pavojų. Tai gali jį išgąsdinti ir sutrikdyti ar net užkirsti kelią pasveikimui. Nedera sakyti visos tiesos ir tiems, kurių bloga savijauta didžia dalimi yra jų pačių vaizduotės padarinys. Dauguma tokių asmenų būna neracionalūs ir neįpratę save tvardyti. Jie turi savotišką fantaziją ir dažnai mano klaidingai tiek apie save, tiek apie kitus.

Jiems šie dalykai atrodo tikri, o tie, kurie tokius ligonius slaugo, turi pabrėžtinai rodyti nuolatinį gerumą bei nenuilstamą kantrybę ir taktiškumą. Jeigu šiems pacientams būtų sakoma tiesa apie jų sveikatą, kai kurie būtų pažeidžiami, kiti pultų į neviltį. Kristus savo mokiniams sakė: „Dar daugel jums turėčiau kalbėti, bet dabar jūs negalite pakelti.“ (*Jono 16, 12*) Nors ne visais atvejais galima sakyti visą tiesą, tačiau niekada nėra būtina ar leistina apgaudinėti. Gydytojas ar slaugytoja niekada neturi išsisukinėti. Tas medikas, kuris taip elgiasi, patenka į tokią padėtį, kai Dievas negali su juo bendradarbiauti, ir, praradęs savo pacientų pasitikėjimą, atmeta vieną veiksmingiausių pagalbų gydant žmones.

Valios jėga nėra taip vertinama, kaip derėtų. Būtina, kad valia būtų budri ir nukreipta teisinga linkme, o tai suteiks energijos visam kūnui, nuostabiai palaikys sveikatą. Valios jėga padeda susidoroti su liga. Nukreipta teisinga kryptimi, ji valdys vaizduotę ir bus veiksminga priemonė įveikiant proto ir kūno negalią. Ugdydami valią ir stengdamiesi teisingai gyventi, bendradarbiaudami su gydytoju atkuriant savo sveikatą, pacientai gali padaryti labai daug. Tūkstančiai atgautų sveikatą, jei tik panorėtų. Viešpats nenori, kad jie sirgtų. Jis trokšta, kad žmonės būtų sveiki ir laimingi, todėl jie turėtų ruošti savo protą pasveikti. Dažnai ligoniai gali pasipriešinti ligai tiesiog atsisakydami pasiduoti negalavimui ir nurimti. Tegul pakildami virš skausmo ir širdgėlos jie užsiima naudinga veikla pagal savo jėgas. Taip darbuodamiesi ir mėgaudamiesi grynu oru bei saule, daugumas išsekusių ligonių gali atgauti sveikatą ir jėgas.

Bibliniai gydymo principai

Tiems, kurie galėtų atgauti arba išsaugoti sveikatą, Dievo Žodyje yra pamoka: „Ir nepasigerkite vynu, kuriame slypi pasileidimas, bet būkite pilni Dvasios.“ (*Efeziečiams 5, 18*) Tik-

ras pasveikimas ar kūno bei sielos atgaiva pasiekama ne užsimirštant ar stimuliuojant save nenatūraliais bei žalingais stimuliantais, ne pataikaujant žemiems potraukiams ar aistroms. Tarp sergančiųjų yra daug žmonių be Dievo ir be vilties. Jie kenčia nuo neišsipildžiusių troškimų, nesveikų aistrų, nuo jų pačių sąžinės smerkimo; jie netenka gyvenimo atramos ir neturi perspektyvos ateičiai. Tegul tie, kurie slaugo tokius ligonius, nepuoselėja jų bevaisių vilčių, pataikaudami jų lengvabūdiškiems norams, nes jie ir buvo jų gyvenimo prakeikimas. Alkana, ištroškusi siela ir toliau alks bei trokš, kol ieškos pasitenkinimo būtent čia. Tie, kurie geria iš savanaudiškų malonumų šaltinio, yra suklaidinti. Jie klysta, pakilų linksmumą laikydami stiprybe, o kai susijaudinimas praeina, užsidegimas baigiasi, lieka nepatenkinti ir nuliūsta.

Tvirta ramybė, tikras dvasios ilsėjimasis glūdi tik vieningame Šaltinyje. Būtent apie tai Kristus kalbėjo: „Ateikite pas Mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti; Aš jus atgaivinsiu!“ (*Mato 11, 28*) „Aš jums palieku ramybę, duodu jums savo ramybę. Ne taip Aš ją duodu, kaip duoda pasaulis.“ (*Jono 14, 27*) Ši ramybė nėra kažkas, ką Jis duoda atskirai nuo savęs. Ji yra Kristuje, ir mes galime ją gauti tik priimdami Jį.

Kristus yra gyvenimo Šaltinis. Daugumai reikėtų turėti aiškų supratimą apie Jį; kantriai ir jautriai, tačiau uoliai, žmonės turi būti mokomi, kaip visa esybė gali atsiverti gydančiai Dangaus jėgai. Kai Dievo meilės saulė apšviečia aptemdytus sielos rūmus, nuolatinis nerimas, nepraeinantis nuovargis bei nepasitenkinimas išnyksta, o teikiantis pasitenkinimą džiaugsmas duoda energijos protui, sveikatos ir stiprybės kūnui.

Mes gyvename kančių pasaulyje. Sunkumai, išmėginimai ir sielvartai mūsų laukia visame gyvenimo kelyje į dangaus namus. Tačiau daugelį yra tokių, kurie gyvenimo našta pasunkina dvigubai, nuolat gyvendami su bėdų nuojauta. Jei juos ištinka nelaimė ar neviltis, jie mano, jog viskas žlunga, kad jų dalia yra sunkiausia, kad jie iš tikrųjų grimzta į skurdą. Taip

jie prisišaukia vargą ir meta šešėlį ant aplinkinių. Gyvenimas jiems savaime tampa našta. Bet taip neturi būti. Teko dėti daug pastangų ir pakeisti minčių kryptį. Tačiau pasikeitimas turi įvykti. Ir dabartinio, ir būsimąjį jų gyvenimo laimė priklauso nuo to, ar jie sutelks savo mintis į šviesius ir džiugius dalykus. Tenusigręžia jie nuo tamsių, jų pačių prasimanytų vaizdų, į malones, kuriomis Dievas nuklojo jų gyvenimo taką, ir siekia to, kas neregima ir amžina.

Kiekvieno išbandymo metu Dievas parūpina mums pagalbą. Kai Izraelis dykumoje priėjo prie karčių Maros vandenų, Mozė šaukėsi Viešpaties. Viešpats nenumatė kažkokių naujų vaistų; Jis atkreipė dėmesį į tai, kas buvo po ranka. Krūmokšnis, kurį Jis buvo sukūres, turėjo būti įmestas į vandenį, kad vanduo taptų skaidrus ir saldus. Kai šitai buvo atlikta, žmonės gėrė vandenį ir atsigaivino. Jeigu kiekvieno išmėginimo metu mes ieškosime Kristaus, Jis suteiks mums pagalbą. Mūsų akys bus atvertos, kad išvelgtume Jo Žodyje užrašytus išgydymo pažadus. Šventoji Dvasia mus mokys, kaip priimti kiekvieną palaimą, kuri bus sielvarto priešnuodis. Kiekvienam karčiam gurkšniui, prineštam prie mūsų lūpų, mes rasime gydančią šakelę.

Nedera įsivaizduojant ateitį su jos dideliais sunkumais, neteikiančiomis pasitenkinimo perspektyvomis, bauginti širdį, drebinti kelius ar nuleisti rankas. Galybių Viešpats sako: „Tesusdaro taiką su Manimi! Taip! Tedaro taiką su Manimi!“ (*Izaijo 27, 5*) Tie, kurie patikėjo savo gyvenimą Dievo vadovavimui ir Jo tarnystei, niekada nepateks į tokią situaciją, kurios Jis nenumatė. Kad ir kokia būtų mūsų situacija, jeigu mes esame Jo Žodžio vykdytojai, mes turime savo kelio Vadą; kad ir su kokiais keblumais susidurtume, mes turime patikimą Patarėją; kad ir kokie sielvartai, netektys, vienatvė mus ištikty, mes turime užjaučiantį Draugą.

Jeigu dėl neišmanymo mes žengiame klaidingą žingsnį, Išgelbėtojas mūsų neatsižada. Niekada neturime jaustis vieniši. Angelai mūsų bendražygiai. Su mumis Globėjas, kurį

Kristus pažadėjo atsiųsti savo vardu. Kelyje, kuris veda į Dievo miestą, nėra tokių sunkumų, kurių Juo pasitikintys neįveiktų. Nėra pavojų, kurių jie negalėtų išvengti. Nėra sielvarto nei nuoskaudos, nei žmogiškos silpnybės, kuriai Jis nebūtų suteikęs vaistų.

Niekam nereikėtų pasiduoti nevilčiai ar liūdesiui. Šėtonas gali ateiti su nuožmia įtaiga: „Tavo byla beviltiška. Tu negali būti atpirktas.“ Tačiau jūsų viltis – Kristuje. Dievas neliepia mums nugalėti savo jėgomis. Jis kviečia mus priėti prie Jo arčiau. Kad ir kokie sunkumai prislegia sielą ir kūną, Jis laukia mūsų, kad išlaisvintų.

Tas, kuris apsiėmė pakelti žmonijos našta, žino, kaip atjausti kenčiančiąją žmoniją. Kristus pažįsta ne tik kiekvieną širdį, ne tik būdingus jos poreikius ar išbandymus, Jis žino visas aplinkybes, kurios kelia nerimą ir glumina dvasią. Jo rankos ištiestos su švelnia užuojauta kiekvienam kenčiančiam vaikui. Tie, kurie labiausiai kenčia, daugiausia patiria Jo užuojautos ir gailėstingumo. Jis atjaučia mūsų silpnybes, Jis nori, kad mes sudėtume savo keblumus ir sunkumus prie Jo kojų ir ten juos paliktume [žr. *Hebrajams 4, 15–16*].

Nėra išmintinga žiūrėti į save ir tyrinėti savo emocijas. Jei taip elgsimės, piktasis pateiks sunkumų ir pagundų, kurios susilpnins tikėjimą ir atims drąsą. Nuodugnai tyrinėti savo emocijas ir pasiduoti jausmams, reiškia puoselėti abejones ir įsipainioti į sumišimą. Mums reikia nusisukti nuo savęs ir atsigręžti į Jėzų.

Kai jus užpuola pagundos, kai atrodo, jog jus gaubia rūpesčiai, keblumai ir tamsa, atsigręžkite į tą vietą, kur paskutinį kartą matėte šviesą. Ilsėkitės Kristaus meilėje ir Jo saugiame rūpestyje. Kai nuodėmė grumiasi, kad įsiviešpatautų širdyje, kai kaltė slegia sielą ir apsunkina sąžinę, kai netikėjimas temdo protą, atminkite, kad Kristaus malonės pakanka nuodėmei sutvardyti ir tamsai išvyti. Pradėję bendrauti su Atpirkėju, mes patenkame į taikos ir ramybės kraštą.

Išgijimo pažadai

„Viešpats atperka savo tarnų gyvastį;
kas ieško Jo užuovėjos, tas bus išgelbėtas.“ *(Psalmė 34, 23)*

„Pagarbi Viešpaties baimė yra tvirtovė,
Jo vaikų prieglauda.“ *(Patarlių 14, 26)*

„Bet Sionas sako: ‘Paliko mane Viešpats,
užmiršo mane Dievas.’
Ar gali moteris užmiršti savo mažylį,
būti nešvelni savo įsčių sūnui?
Net jeigu ji ir užmirštų, Aš tavęs niekada neužmiršiu.
Žiūrėk! Įrėžiau tavo vardą savo rankos delne.“
(Izaijo 49, 14–16)

„Nebijok, nes Aš su tavimi,
nebūgštauk, nes Aš tavo Dievas!
Stiprinsiu tave, padėsiu tau,
remsiu tave savo teisumo dėšine.“ *(Izaijo 41, 10)*

„Nuo pat gimimo esate Mano našta,
išlaikiau jus nuo pat vaikystės.
Liksiu vis Tas pats, kai jūs pasensite;
kai jūs pražilsite, nešiosiu ir tada.
Aš – Tas, kuris nešiojau,
Aš – Tas, kuris nešios,
Aš – Tas, kuris jus neš ir išgelbės.“ *(Izaijo 46, 3–4)*

Niekas taip nestiprina sielos ir kūno sveikatos, kaip dėkin-
gumo ir šlovinimo dvasia. Tai yra pozityvi pareiga pasipriešinti
melancholijai, apmaudžioms mintims ir jausmams – tokia
pati pareiga kaip malda. Jeigu esame susaistyti su Dangumi,
tai kaip galime lyg minia raudotojų, murmėtojų ir besiskun-
džiančiųjų keliauti į Tėvo namus?

Tie, kurie vadina save krikščionimis, kurie nuolat skundžiasi ir mano, jog džiugesys ir linksnumas yra nuodėmė, nėra nuoširdūs tikintieji. Tie, kurie mėgaujasi viskuo, kas melancholiška žemiškame gyvenime, kurie verčiau žiūri į nukritusius lapus, užuot žvelgę į gražias, gyvas gėles, kurie nemato įspūdingų kalnų viršūnių grožio ir gyva žaluma padengtų klonių, kurie užgniauzė savo jausmus džiugiam, per gamtą jiems kalbančiam, mielam ir dainingam ausiai Balsui – su tokiais nėra Kristaus. Jie kaupia aplink save niūrumą ir tamsą, tuo tarpu galėtų turėti ryškią šviesą, net Teisumo Saulę, patekančią jų širdyse su gydančiais spinduliais.

Dažnai nuo skausmo gali aptemti mintys. Tuomet nesistenkite apie jį galvoti. Juk žinote, kad Jėzus jus myli. Jis supranta jūsų silpnumą. Jūs galite vykdyti Jo valią paprasčiausiai ilsėdamiesi Jo glėbyje.

Pagal gamtos dėsnį, mūsų mintys ir jausmai įgauna drąsos ir sustiprėja, jeigu mes leidžiame jiems pasireikšti. Kaip žodžiai išreiškia mintis, taip mintys seka paskui žodžius. Jeigu labiau išreikštume savo tikėjimą, daugiau džiaugtumės palaimomis, kurias mes turime – didįjį Dievo gailestingumą ir meilę, – mes turėtume dar daugiau tikėjimo ir patirtume didesnę džiaugsmą. Jokia kalba negalės išreikšti, joks ribotas protas negalės suvokti palaiminimų vaisių, jei vertinsime Dievo meilę ir gerumą. Net žemėje mūsų džiaugsmas gali būti neišsenkantis lyg šaltinis, niekada nesilpstantis, nes jis maitinamas nuo Dievo sosto ištekančiomis srovėmis.

Todėl pratinkime savo širdis ir lūpas šlovinti Dievą už Jo neprilygstamą meilę. Mokykime savo sielas turėti viltį ir tvirtai laikytis Golgotos kryžiaus spindinčios šviesos. Niekada mums nedera užmiršti, jog esame dangaus Karaliaus vaikai, Galybių Viešpaties sūnūs ir dukterys. Tai mūsų privilegija – ramiai pasitikėti Dievu.

„Jūsų širdyse teviešpatauja Kristaus ramybė... Būkite dėkingi!“ (*Kolosiečiams 3, 15*) Užmiršdami savo sunkumus ir keblumus,

šlovinkime Dievą už galimybę gyventi Jo vardo šlovei. Tegul gaivūs kiekvienos naujos dienos palaiminimai žadina mūsų širdyse šlovinimą už šiuos Jo meilingo rūpesčio ženklus. Kai atmerkiate akis rytą, dėkokite Dievui, kad Jis globojo jus naktį. Dėkokite Jam už ramybę širdyje. Rytą, dieną ir vakare tegul padėka lyg saldus aromatas kils į dangų.

Kai jus kas nors paklaus, kaip jaučiatės, nesistenkite galvoti apie kažkokį liūdną dalyką, kad apie tai pasakę, būtumėte užjausti. Nekalbėkite apie savo tikėjimo stoką, sielvartus ir kančias. Gundytojas džiūgauja girdėdamas tokius žodžius. Kai kalbate apie niūrius dalykus, jūs šlovinate jį... Mums nevalia sutelkti dėmesį į šėtono gebėjimą mus įveikti. Dažnai mes patys atsiduodame į jo rankas, kalbėdami apie jo jėgą. Kalbėkime tik apie didžią galybę Dievo, siejančio mūsų interesus su savimi. Pasakokite apie neprilygstamą Kristaus galybę ir kalbėkite apie Jo šlovę. Visas dangus sudomintas mūsų išgelbėjimu. Dievo angelams, tūkstančių tūkstančiams ir miriadų miriadams pavesta tarnauti tiems, kurie bus išgelbėjimo paveldėtojai. Jie sergsti mus nuo piktojo ir nuveja tamsos jėgas, kurios siekia mus pražudyti. Tai ar neturime priežasties būti dėkingi kiekvieną akimirką, dėkingi net tada, kai mūsų kelyje ištinca akivaizdūs sunkumai?

Giedokite šlovę

Tegul šlovinimas ir padėka būna išreikšta giesmėmis. Kai patiriame išmėginimus, užuot kalbėję apie savo jausmus, užgiedokime tikėjimo ir padėkos Dievui giesmę.

Mes šlovinam Tave, o Dieve, už Tavo meilės Sūnų,
Už Jėzų, Tą, kurs mirė ir pas Tave dabar yra.

Mes šlovinam Tave, o Dieve, už tavo Dvasios šviesą,
Kuri parodė Atpirkėją, išblaškė tamsą aplink ir mumyse.

Visa šlovė Tam nekaltajam Avinėliui, kurs nužudytas buvo,
Kurs nešė mūsų nuodėmes, apvalė nuo kaltės.

Visa garbė, šlovė didžios malonės Dievui,
Kuris surado mus, atpirko, veda mus vilties keliu.

O, atgaivink mus ir savo meile sielas mūsų pripildyk –
Te kiekvienoj širdy liepsnos Dangaus ugnis!

Aleliuja, garbink Dievą! Aleliuja, amen!
Aleliuja, garbink Dievą. Mus vėl atgaivink.

Giesmė yra ginklas, kuriuo mes visada galime naudotis
nusivylimui atremti. Kai taip atveriamė širdį Atpirkėjo Artumo
saulės šviesai, mes būsimė sveiki ir palaiminti.

„Dėkokite Viešpačiui, nes Jis geras,
nes Jo ištikimoji meilė amžina.“
Taip tesako Viešpaties atpirktieji,
kuriuos Jis atpirko iš vargo.“

„Giedokite Jam, šlovinkite Jį giesmėmis,
kalbėkite apie visus Jo nuostabius darbus.
Didžiuokitės Jo šventuoju vardu,
tedžiūgauja Viešpaties ieškančiųjų širdis!“

„Nes Jis patenkino trokštančius
ir alkstančius pripildė gėrybių.
Kiti sėdėjo niūrioje tamsoje,
belaisviai skurde ir grandinėse...
Jie šaukėsi Viešpaties, ir Jis išvadavo juos iš bėdų,
išvedė juos iš niūriosios tamsos ir sutraukė jų pančius.
Tedėjoja jie Viešpačiui už Jo ištikimąją meilę,
už nuostabius darbus žmonijai.“

„Kodėl tu tokia liūdna, mano širdie?
Kodėl taip nerimsti krūtinėje?
Juk aš dar šlovinsiu Jį, savo Gelbėtoją, savo Dievą.“
(*Psalmė 107, 1–2; 105, 2–3; 107, 9–15; 42, 12*)

„Visokiomis aplinkybėmis dėkokite, nes to Dievas nori iš jūsų Kristuje Jėzuje.“ (1 *Tesalonikiečiams 5, 18*) Šis įsakas yra patikimas, kad net tie dalykai, kurie atrodo mums priešiški, bus mums naudingi. Dievas neliepia dėkoti už tai, kas mums žalinga.

„Viešpats mano šviesa ir išgelbėjimas,
tad ko turėčiau bijotis? Viešpats mano gyvenimo tvirtovė,
tad prieš ką turėčiau drebėti?“

„Juk vargo dieną Jis paslėps mane savo pastogėje,
suteiks man globą savo palapinėje...
Tad... atnašauju aukas Jo Palapinėje
su džiaugsmo šauksmais,
giedu giesmę, šlovindamas Viešpatį.“

„Kantriai laukiau Viešpaties, Jis pasilenkė prie manęs
ir išgirdo mano šauksmą. Ištraukė mane iš klampios duobės,
iš mirtinos pelkės, pastatė mano kojas ant uolos
ir sutvirtino mano žingsnius.
Man į lūpas įdėjo naują giesmę, šlovės mūsų Dievui giesmę.“

„Viešpats mano stiprybė ir mano skydas;
mano širdis Juo pasitiki. Jis man padėjo,
ir mano širdis džiūgauja, giesme aš Jam dėkoju.“
(*Psalmė 27, 1; 27, 5; 40, 2–4; 28, 7*)

Viena sudėtingiausių kliūčių ligonio kelyje į pasveikimą yra dėmesio sutelkimas į save. Daugelis ligonių mano, jog

kiekvienas privalo jį užjausti ir jam padėti, tuo tarpu jam būtina nukreipti savo mintis į kitus ir galvoti bei rūpintis kitais.

Dažnai meldžiamasi už kenčiančius ir liūdinčius bei nusivylusius, ir tai teisinga. Mes turėtume melstis, kad Dievas paskleistų šviesą į aptemusį protą ir paguostų sielvartaujančią širdį. Tačiau Dievas atsako į maldas tų, kurie patys tampa Jo palaiminimų vagomis. Tuo tarpu, kai meldžiamės už šiuos kenčiančius, mes turėtume paskatinti juos padėti tiems, kurie labiau vargsta už juos. Tamsa bus išsklaidyta iš jų širdžių tada, kai jie mėgins padėti kitiems. Kai guodžiame kitus ta paguoda, kuria mes patys buvome paguosti, palaima sugrįš mums patiems.

Izaijo 58-ame skyriuje yra receptas kūno ir sielos ligoms gydyti. Jeigu mes trokštame sveiko ir tikro gyvenimo džiaugsmo, privalome naudoti Šventajame Rašte siūlomas taisykles. Apie Dievui priimtina tarnystę bei jos palaimas Viešpats sako:

„Dalytis su alkstančiu savo duona,
 priglausti pastogėn vargšą ir benamį,
 aprenkti, ką pamačius, nuogą,
 neatsukti nugaros saviesiems.
 Tada tartum aušra užtekės tavo šviesa,
 ir tavo žaizda bus greitai užgydyta.
 Tavo teisumas žengs pirma tavęs,
 o Viešpaties šlovė lydės iš paskos.
 Tada šauksiesi, ir Viešpats atsilies,
 prašysi pagalbos, ir Jis tars: 'Aš čia!'
 Kai tarp savųjų pašalini priespaudą,
 nedarai skriaudos, nekalbi ko blogo,
 duodi alkstančiam duonos
 ir palengvini varguolio gyvenimą,
 šviesa tau užtekės tamsoje,
 tamsa bus tau šviesi kaip dienovidis.
 Viešpats visuomet bus tavo vadovas,

ir sausros išdegintoje šalyje tave pasotins.

Jis atnaujins tavo jėgas,

ir tu būsi kaip laistomas sodas,

kaip niekada neišsenkantis šaltinis.“

(Izaijo 58, 7–11)

Gerai darbai yra dviguba palaima – tiek gerumo davėjui, tiek jo gavėjui. Suvokimas, kad teisinga, ką darai, yra vienas geriausių vaistų kūno ir proto ligoms gydyti. Kai protas laisvas ir laimingas dėl gerai atliktos pareigos jausmo ir dėl pasitenkinimo, suteikus laimės kitiems, tuomet džiugus, pakilus pojūtis įlieja naujos gyvybės į visą esybę.

Užuot nuolat reikalavę sau užuojautos, ligoniai tesiekia užjausti kitus. Tegul jūsų silpnumo ir kančių bei skausmo našta būna atiduota gailėstingajam Išgelbėtojiui. Atverkite savo širdis Jo meilei, ir tegul ji liejasi ant kitų. Atminkite, kad visus išstinka sunkūs išbandymai, didelės pagundos, todėl jūs galite padaryti kažką, kad palengvintumėte tas naštas. Išreikškite padėką už turimas palaimas; parodykite, jog vertinate jums rodomą dėmesį. Pripildykite savo širdis brangiais Dievo pažadais, kad galėtumėte pasinaudoti šio lobyno žodžiais, guosdami ir stiprindami kitus. Tada jus apgaubs gelbėjanti ir pakylėjanti atmosfera. Tegul jūsų tikslas būna laiminti aplinkinius, ir jūs rasite būdus, kaip būti naudingiems ir jūsų pačių šeimos nariams, ir kitiems.

Jeigu kenčiantieji negalią užmirštų save ir domėtusi kitais; jeigu jie laikytusi Viešpaties įsako tarnauti tiems, kurie labiau už juos vargsta, tuomet jie suprastų pranašiško pažado tikrumą: „Tada tartum aušra užtekės tavo šviesa, ir tavo žaizda bus greitai užgydyta.“

Gamtos apsuptyje

Kūrėjas parinko mūsų protėviam labiausiai tinkamą sveikatai ir laimei aplinką. Jis nei apgyvendino juos rūmuose, nei apgaubė juos dirbtiniais puošmenimis ir prabanga, ko šiandien daugumas siekia. Jis juos įkūrė gamtos apsuptyje ir šventų dangaus esybių artume.

Kad ir kur pasisuktum sode, kurį Dievas paruošė kaip namus savo vaikams, grakštūs krūmokšniai ir subtiliai švelnios gėlės glostė žvilgsnį. Ten buvo įvairiausių rūšių medžiai, kurių šakos linko nuo kvapnių ir nepaprastai skanių vaisių gausos. Ant jų šakų paukščiai džiaugsmingai giedojo savo šlovinimo giesmes. Jų šešėlyje be baimės drauge žaidė žemiškieji kūriniai.

Adomas su Ieva, būdami skaitūs ir tyri, žavėjosi Edeno vaizdais ir garsais. Dievas jiems paskyrė darbuotis sode, „kad jį dirbtų ir juo rūpintųsi“ (*Pradžios 2, 15*). Kiekvienos dienos darbas teikdavo jiems sveikatos ir džiaugsmo, ir laiminga pora linksmi sveikino savo Kūrėjo apsilankymus, kai dienos vėsoje Jis vaikščiodavo ir kalbėdavosi su jais. Ir Dievas kasdien juos mokė.

Gyvenimo planas, kurį Dievas paskyrė mūsų pirmiesiems tėvams, yra pamoka mums. Nors nuodėmė metė savo šešėlį į žemę, bet Dievas nori, kad Jo vaikai rastų malonumo Jo rankų kūryboje. Juo tiksliau Jo gyvenimo plano bus laikomasi, tuo nuostabiau Jis veiks atkurdamas kenčiančiąją žmoniją. Ligoniai turi būti labai arti gamtos. Gyvenimas atvirame ore, natūralioje aplinkoje, padarytų nuostabių dalykų daugeliui nusilpusių ir beveik beviltiškų ligonių.

Miesto triukšmas, judrumas ir sumaištis, suvaržytas ir nenatūralus gyvenimas labiausiai vargina ir sekina ligonius.

Oras užterštas dūmais ir dulkėmis, nuodingais degalais bei ligų sukėlėjais, yra pavojingas gyvybei. Ligoniai, dažniausiai uždaryti tarp keturių sienų savo kambariuose, jaučiasi tarsi kaliniai. Jie žiūri pro langus į namus ir gatves bei skubančią minią, galbūt be jokios galimybės nors prabėgomis žvilgtelti į mėlyną dangų ar saulės spindulėlį, į žolę, gėles ar medžius. Taip uždaryti jie su liūdesiu mąsto apie savo kančias ir sielvartus, ir tampa savo pačių liūdnu minčių grobiu.

O morališkai silpniems miestai dar labiau pavojingi. Juose pacientai, kurie turi nugalėti nenatūralius potraukius, nuolatos apsupti pagundų. Juos reikia apgyvendinti naujoje aplinkoje, kur jų mintys pasikeistų; juos reikia apgyvendinti tokioje vietoje, kur įtaka būtų visai priešinga tai, kuri sujaukė jų gyvenimą. Tegul jie kuriam laikui bus patraukti nuo poveikio, kuris tolino juos nuo Dievo, į tyresnę aplinką.

Gydymo įstaigos dirbtų daug našiau, jeigu būtų įsteigtos atokiau nuo miestų. Visi, kuriems tik įmanoma, kurie nori atgauti sveikatą, turėtų persikelti į kaimo aplinką, kur galėtų gauti naudos gyvendami gryname ore. Gamta yra dieviškasis gydytojas. Grynas oras, džiuginanti saulė, gėlės ir medžiai, vaismedžių sodai ir vynuogynai bei mankšta gryname ore tokioje aplinkoje teikia sveikatą ir atkuria gyvybines jėgas.

Gydytojai ir slaugytojai turi paraginti savo pacientus būti kuo daugiau gryname ore. Gyvenimas atvirame ore yra vienintelė priemonė, kurios reikia daugeliui ligonių. Jame slypi stebuklinga galia išgydyti ligas, kurias sukėlė jaudulys ir besaikis prašmatnus gyvenimas, gyvenimas, kuris silpnina ir ardo kūno, proto bei sielos jėgas.

Kokia maloni kaimo ramybė ir laisvė ligoniams, nuvargintiems miestietiško gyvenimo, akinančio daugybės ryškių šviesų spindėjimo ir gatvių triukšmo! Su koku užsidegimu jie gręžiasi į gamtos vaizdus! Su koku malonumu jie sėdi po atviru dangumi, džiaugiasi saule ir įkvepia medžių bei gėlių aromata! Tai turtas, atkuriantis gyvybines jėgas pušų balzamu,

kedrų ir eglių bei kitų medžių kvėpėjimu, kurie taip pat turi sveikatą atkuriančių savybių.

Niekas taip nepadeda sugrąžinti sveikatą ir laimingo gyvenimo pojūtį lėtinėmis ligomis sergantiems ligoniams, kaip gyvenimas patrauklioje kaimo aplinkoje. Čia net ir silpniausieji gali sėdėti ar gulėti saulėkaitoje ar medžių pavėsyje. Jiems reikia pakelti akis, kad pamatytų virš savęs gražią lapiją. Juos užlies saldus ramybės ir gaivumo jausmas, kai išgirs švelnaus vėjelio šnarėjimą. Liūdesio dvasia išnyksta. Išsekusios jėgos sustiprėja. Protas nepastebimai tampa ramus, karštligiškas pulsas rimsta ir normalėja. Kai ligoniai stiprėja, jie ryžtasi žengti žingsnį, kad pasiskintų mielų gėlių, šių nuostabių Dievo meilės Jo kenčiančiai žemiškajai šeimai pasiuntinių.

Turėtų būti suplanuota, kuo užimti pacientus lauke. Tiems, kurie gali dirbti, tegul būna numatytas malonus, nesunkus darbas. Parodykite jiems, kaip priimtina ir naudinga padirbėti lauke. Raginkite juos kvėpuoti grynu oru. *Mokykite kvėpuoti giliai* ir, tiek kvėpuojant, tiek kalbant, mankštinti pilvo raumenis. Tai mokymas, kuris jiems neįkainojamai vertingas.

Mankšta gryname ore turi būti paskirta kaip būtinybė, atkurianti gyvybines jėgas. Nėra geresnio tokios mankštos būdo, kaip žemės įdirbimas. Tegul pacientai turi lysvę gėlių, kad turėtų užsiėmimą, arba darbą vaismedžių sode ar daržovių darže. Kai jie bus raginami išeiti iš kambarių ir leisti laiką atvirame lauke, prižiūrint gėles ar dirbant kokį nors kitą lengvą, malonų darbą, jų dėmesys bus atitrauktas nuo pačių savęs bei jų kančių.

Juo daugiau pacientas bus lauke, tuo mažiau jis reikalaus sau dėmesio. Juo džiugesnė jo aplinka, tuo daugiau vilties jis turės. Uždarytas name, nors jis būtų apstatytas elegantiškiausiais baldais, ligonis darysis neramus ir niūrus. O apsupk jį gražiais gamtos kūriniais, parūpink jam vietą, kur jis galėtų matyti augančias gėles ir girdėti paukščių čiulbesį, jo širdis ims giedoti kartu su paukščiais. Palengvės ir kūnui, ir protui.

Prabus intelektas, atsigaiivins vaizduotė, ir protas pasiruoš pripažinti Dievo Žodžio grožį.

Gamtoje visada galima atrasti dalykų, kurie atitrauktų ligonių dėmesį nuo jų pačių ir jų mintis nukreiptų į Dievą. Jo nuostabios kūrybos apsuptyje žmonių mintys pakyla nuo regimų dalykų į neregimus. Gamtos grožis skatina juos mąstyti apie dangiškuosius namus, kur niekas nepažeis žavingumo, niekas neges ir nenyks, niekas nesukels ligų nei mirties.

Tegul gydytojai ir slaugytojai pasisemia iš gamtos kūrybos pamokų apie Dievą. Tegul jie nurodo pacientams į Tą, kurio ranka sukūrė didingus medžius, žolę bei gėles, tegul skatina juos matyti kiekviename pumpure ir gėlėje Dievo meilės išraišką savo vaikams. Tas, kuris rūpinasi paukščiais ir gėlėmis, rūpinsis ir pagal savo paties paveikslą sukurtomis būtybėmis.

Gryname ore, tarp Dievo sukurtų kūrinijų, kvėpuojant gaiviu, sveikatingu oru, ligoniams geriausiai gali būti paaikškinta apie naują gyvenimą Kristuje. Čia galima skaityti Dievo Žodį. Čia Kristaus teisumo šviesa gali apšviesti nuodėmės aptemdytas širdis.

Tiek vyrus, tiek moteris, kuriems reikia fizinio ir dvasinio išgijimo, reikia suartinti su tais, kurių žodžiai ir veiksmai nukreiptų juos pas Kristų. Juos reikia pavesti Didžiosios medicininės misijos įtakingumui, kuris gali pagydyti ir sielą, ir kūną. Jiems reikia išgirsti pasakojimą apie Atpirkėjo meilę, apie nemokamą, visiems skirta atleidimą, tiems, kurie ateina pas Jį išpažindami savo nuodėmes.

Viso to paveikti daugelis kenčiančiųjų bus nukreipti į gyvenimo kelią. Dangaus angelai bendradarbiauja su žmogiškaisiais įrankiais, kad padrąsintų ir suteiktų vilties, džiaugsmo ir ramybės ligonių bei kenčiančiųjų širdims. Tokiomis sąlygomis sergantys būna dvigubai palaiminti ir nemaža pasveiksta. Silpnas žingsnis atgauna savo lankstumą. Akyse suspindi giedrumas. Nusivylusieji prisipildo vilties. Nuliūdęs veidas

suspindi džiaugsmu. Skūstis mėgęs balsas prabyla džiaugsmo ir pasitenkinimo gaida.

Susigražinus fizinę sveikatą, tiek vyrams, tiek moterims lengviau ugdyti tikėjimą Kristumi, kuris užtikrina sielos sveikatą. Suvokimas, jog nuodėmės atleistos, padovanoja neapsakomą ramybę, džiaugsmą ir visišką atgaivą. Aptemdyta krikščioniškoji viltis vėlei suspindi. Tada žodžiai išreiškia tikėjimą: „Dievas – mūsų prieglauda ir stiprybė, visada artima pagalba varguose.“ „Nors einu per tamsiausią slėnį, nebijau jokio pavojaus, nes Tu su manimi. Tavo Ganytojo lazda ir vėzdas apgins mane.“ „Nuvargusiam Jis duoda jėgų, bejėgiui atšviežina gyvastį.“ (*Psalmė 46, 2; 23, 4; Izaijo 40, 29*)

SVEIKATOS PRINCIPAI

DVIDEŠIMTAS SKYRIUS

Higienos pagrindai

Sąvoka, kad žmogus turi būti Dievo šventykla, Jo šlovės apreiškimo buveinė, turi tapti didžiausiu stimulu rūpintis ir gerinti savo fizinės sveikatos jėgas. Su didžiu atsakingumu ir nuostabiai Kūrėjas sukūrė žmogaus kūną, todėl Jis ragina mus jį tyrinėti, suprasti jo poreikius ir padaryti viską, kas nuo mūsų priklauso, kad apsaugotume jį nuo pakenkimo ir niokojimo.

Kraujo apytaka

Kad būtume geros sveikatos, mes privalome turėti gerą kraują; kraujas yra gyvybės srovė. Jis išvalo atliekas ir maitina organizmą. Aprūpintas reikiamomis maistingomis medžiagomis ir apvalytas bei atgaivintas grynu oru, jis neša gyvybę ir energiją į kiekvieną organizmo dalį. Juo nepriekaištingesnė kraujo apytaka, tuo geriau bus atliktas šis darbas.

Su kiekvienu širdies dūžiu kraujas turi greitai ir lengvai patekti į visus kūno kampelius. Jo apytakai neturi trukdyti ankšti drabužiai ar diržai, ar netinkama apranga.

Nepaisant, kas trukdo kraujo apytakai, verčia kraują atsitraukti į gyvybinius organus ir sukelti perkrovą. Galvos skausmas, kosulys, širdies virpėjimas ar virškinimo sutrikimas yra dažna to pasekmė.

Kvėpavimas

Kad turėtume gerą kraują, mes privalome taisyklingai kvėpuoti. Pilnas, gilus gryno oro įkvėpimas, kuris pripildo

plaučius deguonies, valo kraują. Deguonis kraują nudažo ryškia spalva, ir jis, kaip gyvybę teikianti srovė, keliauja į visas kūno dalis. Taisyklingas kvėpavimas ramina nervus, skatina apetitą, gerina virškinimą ir gilų, atgaivinantį miegą.

Kiek įmanoma, plaučiams reikia duoti didžiausią laisvę. Jų pajėgumas auga, kai gali laisvai funkcionuoti; jie silpnėja, jeigu juos suvaržome ir suspaudžiame. Žalingos to pasekmės itin paplito mūsų dienomis, ypač žmonėms, kurie ilgai sėdi palinkę, susikūprinę prie savo darbo. Tokioje padėtyje neįmanoma giliai kvėpuoti. Paviršutiniškas kvėpavimas greitai virsta įpročiu, ir plaučiai netenka galios išsiplėsti. Panašus efektas, kai korsetu kietai suveržiama krūtinės ląsta¹. Apatinė krūtinės dalis suvaržyta; pilvo raumenys, kurie buvo sukurti tam, kad padėtų kvėpavimui, neturi judesio laisvės, todėl plaučių darbas apribojamas.

Taigi taip organizmas nepakankamai aprūpinamas deguonimi. Kraujas teka lėtai. Atliekos, nuodingosios medžiagos, kurios turi būti pašalinamos iš plaučių iškvepiant, užsilaiko ir kraujas užsiteršia. Ir ne tik plaučiai, bet ir skrandis, kepenys bei smegenys pažeidžiami. Oda tampa išblyškusi, sutrinka virškinimas, nusilpsta širdis, protas aptemsta, mintys painios, dvasia paniurusi, visas organizmas vangus ir neaktyvus bei itin imlus ligoms.

Plaučiai nuolat išmeta susikaupusius organizmo nešvarumus, tad plaučius reikia nuolatos aprūpinti šviežiu, grynu oru. Užterštas oras negali aprūpinti būtinu deguonimi, todėl kraujas pasiskirsto į smegenis bei kitus organus neatnaujintas. Vadinasi, būtinas patalpų vėdinimas. Gyvenimas uždaroje, nevedinamose patalpose, kur oras yra negyvas ir užterštas, silpnina visą organizmą. Jis tampa ypač jautrus šalčiui, o silpna jo būseną skatina ligas. Dėl tokio izoliavimosi kambaryje daugybė moterų yra pablyškusios ir paliepusios. Jos kvėpuoja tuo pačiu oru, kol šis tampa sunkus nuo nuodingų

¹ Tokia buvo to meto moterų rengimosi mada. (*Vert. past.*)

iš plaučių ir odos porų išmestų medžiagų, taigi nešvarumai sugražinami atgal į kraują.

Vėdinimas ir saulės šviesa

Statant pastatus – ar tai viešam naudojimui, ar gyvenimui – turi būti pasirūpinta, kad juose būtų gera ventiliacija bei daug saulės šviesos. Bažnyčiose ir mokyklos klasėse dažnai nepaisoma šių reikalavimų. Tinkamos ventiliacijos stoka yra mieguistumo ir apatijos padarinys, kuris mažina daugelio pamokslų poveikį, o mokytojų darbą daro varginantį bei neveiksmingą.

Kiek įmanoma, po visais žmonių gyvenimui skirtais pastatais turi būti nutiesti geri drenažo vamzdžiai. Tai užtikrins sausumą, apsaugos nuo drėgmės ir kenksmingų garų, kurie gresia ligomis. Šio dalyko dažnai ne itin paisoma. Prasta sveikata, rimti susirgimai ir daug mirčių – drėgmės ir maliarijos padarinys dėl žemos, blogai nusaustos aplinkos.

Gyvenamuose pastatuose ypatingai svarbi yra patikima, visapusiška ventiliacija ir daug saulės šviesos. Tegul kiekviename namo kambaryje laisvai cirkuliuoja oro srovė ir būna gausu šviesos. Miegamieji kambariai turi būti taip įrengti, kad turėtų laisvą oro cirkuliaciją tiek dieną, tiek naktį. Jokio kambario negalima panaudoti kaip miegamojo, jeigu į jį kasdien nepatenka grynas oras ir saulė. Daugelyje šalių miegamieji turi būti aprūpinti šildymo patogumais, kad jie būtų gerai apšildomi ir sausi tiek šalto, tiek drėgno oro laikotarpiu.

Svečių kambariu turi būti lygiai taip pasirūpinta, kaip ir kitais nuolatinio naudojimosi kambariais. Kaip kiti miegamieji, šis taip pat turi būti aprūpintas grynu oru ir saule bei turi būti numatyta apšildymo priemonė, kad išdžiovintų drėgmę, kuri nuolat kaupiasi ne visą laiką naudojamuose kambariuose. Jei kas nors miega nesaulėtame kambariame ar miega nedžiovinamoje ir nevedinamoje lovoje, rizikuoja sveikata, o dažnai net gyvenbe.

Pastatuose daugelis rūpestingai pasirūpina vieta augalams ir gėlėms. Jiems skirtos oranžerijos ar palangės būna šiltos ir saulėtos, nes be šilumos, oro ir saulės šviesos augalai neišgyventų ir nevešėtų. Jeigu tokios sąlygos reikalingos augalams, tai kiek būtinesnės jos yra mūsų ir mūsų šeimų bei svečių sveikatai!

Jeigu norime, kad mūsų šeimyna būtų sveika ir laiminga, privalome namus pasistatyti ne žemumoje, kur kaupiasi užterštas oras ir migla, bet aukščiau, kad sudarytume galimybę laisvai patekti gyvybę teikiančioms padangių srovėms. Ne užkabinkite sunkių užuolaidų, atverkite langus ir langines, neleiskite vijokliniams augalams, kad ir kokie gražūs jie būtų, aptemdyti langų, nesodinkite medžių arti namo, kad neužstotų saulės. Saulė gali nublukinti jūsų užuolaidas, kilimus ir paveikslų rėmus, tačiau ji sveikai nuraudonins jūsų vaikų skruostus.

Tie, kurie turi rūpintis pagyvenusiaisiais, teatsimena, jog šiems ypatingai reikia šilumos ir patogių kambarių. Su amžiumi energingumas mažėja, vis mažiau palikdamas gyvybingumo, kuris pasipriešina nesveikai aplinkai; taigi pagyvensiems juo labiau reikia daug saulės šviesos ir gryno, švaraus oro.

Fizinei ir dvasinei sveikatai užtikrinti būtina skrupulinga švara. Iš kūno per odą nuolat pašalinami nešvarumai. Milijonai porų greitai užsikemša, ir, jeigu nepalaikome švaros dažnai prausdamiesi, nešvarumai, kurie turėtų būti pašalinti per odą, tampa papildoma našta kitiems nereikalingas medžiagas šalinantiems organams.

Daugumai būtų naudinga kasdien, rytą ar vakarą praustis šalto ar drungno vandens vonioje. Užuoat sudarydami sąlygas progresuoti polinkiui į peršalimą, tinkamai prausdamiesi vonioje sustiprintume organizmą, kadangi tai gerina kraujo apytaką; kraujas atiteka į paviršių ir daug lengviau bei reguliariau cirkuliuoja. Protas ir kūnas taip pat atsigaua. Rau-menys tampa lankstesni, protas šviesesnis. Vonia yra nervų

ramintoja. Maudymasis teigiamai veikia žarnyną, skrandį ir kepenis, suteikdamas kiekvienam jų sveikatos ir energijos bei skatina maisto virškinimą.

Labai svarbu, kad drabužiai visada būtų švarūs. Padėvėtas drabužis prisigeria pro poras išmestųjų medžiagų; jeigu jų dažnai nekeisime ir neskalsime, nešvarumai susigers atgal į odą bei kūną.

Bet kokia nešvara skatina ligas. Nuodingos bakterijos kaupiasi tamsiuose, apleistuose kampuose, pūvančiose atmatose, drėgmėje, puvenose ir pelėsiuose. Sugedusios daržovės ar krūvos sugrėbtų medžių lapų neturi būti palikta pūti ir nuodėti orą šalia namo. Niekas, kas nešvaru ar pūva, neturi būti namų viduje. Miestuose ar gyvenvietėse, kurie laikomi sveika aplinka, neretai kildavo šiltinės epidemijos nuo pūvančių medžiagų šalia kokio nors netvarkingo gyventojų namo.

Nepriekaištinga švara, daug saulės šviesos, rūpestingas dėmesys higienai kiekvienoje namų apyvokos smulkmenoje yra svarbus veiksnys, norint išvengti ligų ir išlaikyti linksmą namų gyventojų nuotaiką bei energingumą.

Higiena Izraelio tautoje

Pamokymuose, kuriuos Dievas davė Izraeliui, sveikatos apsaugai turėjo būti skiriamas ypatingas dėmesys. Dievo žmonių, kurie turėjo išeiti iš vergijos, įpratę būti nešvarūs, turėję nesveikus įpročius ir patyrę jų pasekmes, buvo griežčiausiai mokomi švaros dykumoje iki pasieks Kanaaną. Jie buvo mokomi sveikatos principų ir laikytis higienos taisyklių.

Užkirsti kelią ligoms

Skirtumo tarp švaraus ir nešvaraus buvo paisoma ne tik religiniame gyvenime, bet ir visuose kasdienio gyvenimo dalykuose. Kas tik prisiliesdavo prie užkrečiamomis ar suteršiamomis ligomis sergančių, buvo izoliuojami nuo stovyklavietės, jiems nebuvo leidžiama grįžti, kol kruopščiai nenusiplaus kūno ir neišskalbs aprangos. Užkrečiamos ligos atveju buvo duotas nurodymas:

„Kiekvienas guolis, kuriame atsigultų... [sergantysis], tampa nešvarus. O kas paliestų jo guolį, turės išsiskalbti drabužius, išsimaudyti vandenyje ir bus nešvarus ligi vakaro. Kas atsisėstų ant daikto, ant kurio buvo sėdėjęs sergantis..., turės išsiskalbti drabužius, išsimaudyti vandenyje ir bus nešvarus ligi vakaro. Kas paliestų sergančio... kūną, turės išsiskalbti drabužius, išsimaudyti vandenyje ir bus nešvarus ligi vakaro... Kas paliestų bet kokį daiktą, buvusį po juo, bus nešvarus ligi vakaro, o kas tokius daiktus neštų, turės išsiskalbti drabužius, išsimaudyti vandenyje ir bus nešvarus ligi vakaro. Visi, kuriuos paliestų sergantis, ...nepaskalavęs vandenyje savo rankų, turės išsiskalbti drabužius, išsimaudyti vandenyje ir bus nešvarūs

ligi vakaro. Indas iš molio, kurį paliestų... sergantis, turi būti sudaužytas, o indas iš medžio turi būti išskalautas vandeniu.“
(*Kunigų 15, 4–12*)

Įstatymas dėl raupsų taip pat iliustruoja kruopštumą, kurio buvo būtina laikytis:

„Visą laiką, kol bus raupsuotas, jis bus nešvarus. Būdamas nešvarus, jis turi gyventi atskirai; jo gyvenvietė turi būti už stovyklos. Kai raupsų liga pasirodo drabužyje, vilnoniame ar marškoniame drabužyje, lininiuose ar vilnoniuose apmatuose ar atauduose, odoje ar odiniuose daiktuose, ...turi būti parodyta kunigui... jei liga išsiplėtusi drabužyje, apmatuose ar atauduose, ar odoje, kad ir kam oda būtų naudojama, tai raupsų liga. Drabužis nešvarus. Drabužį – vilnonius ar lininius apmatius ar ataudus – ar bet kokį odinį daiktą, kuriame rasta liga, jis sudegins, nes tai besiplečianti raupsų liga ir turi būti sudeginta ugnyje.“ (*Kunigų 13, 46–52*)

Taip pat namas, jeigu būdavo požymių, kad gyventi jame nesaugu, būdavo nugriaunamas. Kunigas turėjo ateiti ir apžiūrėti: „Namai turi būti nugriauti, jų akmenys, rąstai ir visas namų tinkas išnešti į nešvarią vietą už miesto. Kas tik įeitų į namus, kai jie uždaryti, bus nešvarus iki vakaro; kas tik miegotų tokiuose namuose, turi išsiplauti drabužius; ir kas tik valgytų tokiuose namuose, turi išsiplauti drabužius.“ (*Kunigų 14, 45–47*)

Švara

Asmeninės švaros būtinybės buvo mokoma itin kruopščiai. Prieš susirenkant Sinajaus kalno papėdėn klausytis Dievo balso skelbiamo Įstatymo, žmonėms buvo įsakyta išsimaudyti ir išsiskalbti drabužius. Šio nurodymo buvo įsakyta laikytis grasinant mirties bausme. Jokio nešvarumo nevalia buvo toleruoti Dievo Artume.

Laikiniai gyvendami dykumoje, izraelitai beveik visada buvo gryname ore, kur nešvara mažiau kenksminga negu gyvenant

uždaruose namuose. Tačiau buvo reikalaujama griežtai paisyti švaros tiek už palapinių, tiek palapinėse. Nebuvo leidžiama apsiteršti atliekomis nei viduje, nei aplink stovyklavietes.

Viešpats sakė: „Kadangi Viešpats, tavo Dievas, vaikščioja tavo stovykloje, gelbėdamas tave ir įduodamas tau priešus, tavo stovykla turi būti šventa.“ (*Pakartoto Įstatymo 23, 15*)

Mityba

Skirtumas tarp to, kas švaru ir nešvaru, buvo padarytas visais mitybos klausimais:

„Aš esu Viešpats, jūsų Dievas; atskyrčiau jus nuo visų tautų. Todėl jūs darysite skirtumą tarp švaraus ir nešvaraus gyvulio, tarp nešvaraus ir švaraus paukščio; jūs nesuteršite savęs gyvuliu ar paukščiu, ar gyvūnais, knibždančiais žemėje, kuriuos jums prisakiau laikyti nešvariais.“ (*Kunigų 20, 24–25*)

Daugumą maisto produktų, kuriuos laisvai vartojo aplink gyvenantys pagony, izraelitams vartoti buvo uždrausta. Tai nebuvo šiaip sau priimtas sprendimas. Uždrausti dalykai buvo žalingi. Ir faktas, kad jie buvo paskelbti nešvarūs, mokė, jog kenksmingo maisto vartojimas yra užteršiantis. Tai, kas niokoja kūną, niokoja ir sielą. Šitai daro vartotoją netinkamą bendrauti su Dievu, netinkamą kilniai ir šventai tarnystei.

Dykumoje prasidėjęs, Pažadėtoje žemėje mokymas tęsėsi palankiomis teisingų įpročių ugdymo sąlygomis. Žmonės nesitelkė miestuose, bet kiekviena šeima turėjo savo nuosavos žemės lopinėlių, o tai visiems užtikrino sveikatą teikiančias palaimas, gyvenant natūralų, neiškreiptą gyvenimą.

Dėl žiaurių, amoralių kanaaniečių papročių, kuriuos izraelitai išnaikino, Viešpats sakė: „Nesekite papročiais tautos, kurią išvarau nuo jūsų kelio. Kadangi jie visus anuos dalykus darė, Aš jais bjaurėjau.“ (*Kunigų 20, 23*) „Nenešk jokio bjauraus daikto į savo namus, nes ir tu, kaip jis, būsi atiduotas sunaikinti.“ (*Pakartoto Įstatymo 7, 26*)

Visuose savo kasdienio gyvenimo dalykuose izraelitai buvo mokomi aiškios Šventosios Dvasios pamokos:

„Argi nežinote, kad jūs esate Dievo šventykla ir jumoje gyvena Dievo Dvasia? Jei kas Dievo šventyklą niokoja, tą Dievas suniokos, nes Dievo šventykla šventa, ir toji šventykla – tai jūs.“ (1 Korintiečiams 3, 16–17)

Džiugesys

„Linksma širdis – geras vaistas, o niūri dvasia džiovina kaulus.“ (Patarlių 17, 22) **Dėkingumas, džiugesys, dosnumas, pasitikėjimas Dievo meile bei rūpestingumu – tai didžiausia visapusiškos sveikatos apsaugos priemonė.** Izraelitams šios savybės turėjo būti svarbiausias gyvenimo akcentas.

Triskart per metus kelionė į kasmetines Jeruzalės šventes, savaitę trunkantis laikinas gyvenimas palapinėse per Palapinių šventę buvo galimybė atsigaivinti gryname ore ir pabendrauti. Per šias šventines džiaugsmo progas žmonės, rodydami svetingumą ateiviui, levitui ir vargšui, tapdavo maloningesni ir jautresni.

„Tada džiaugsiesi, drauge su levitu ir ateivių, gyvenančių su tavimi, visu geru, kurį Viešpats, tavo Dievas, yra davęs tau ir tavo namams.“ (Pakartoto Įstatymo 26, 11)

Taigi vėliau, kai Dievo Įstatymas buvo skaitomas Jeruzalėje iš Babilono sugrįžusiesiems, o žmonės verkė dėl savo prasižengimų, buvo ištarti maloningi žodžiai:

„Neliūdėkite ir neverkite.“ ... „Eikite, valgykite rinktinių valgių ir gerkite saldžių gėrimų, skirdami dalį tiems, kurie nieko neturi sau paruošę, nes ši diena šventa mūsų Viešpačiui. Nebūkite liūdni, nes džiugesys Viešpatyje yra jūsų stiprybė.“ (Nehemijo 8, 9–10)

Ir tai buvo visuotinai paskelbta „visuose... miestuose ir Jeruzalėje: ‘Nueikite ant kalvų ir parsineškite alyvmedžio, laukinio alyvmedžio, mirtos, palmės ir kitų lapuočių šakų palapinėms pastatyti, kaip parašyta.’ Žmonės išėjo ir parsinešę pasistatė

palapines ant namų stogų, kiemuose, Dievo Namų kiemuose, Vandens vartų aikštėje ir prie Efraimo vartų. Visa iš nelaisvės sugrįžusiųjų bendrija pasistatė palapines ir gyveno palapinėse..., todėl buvo be galo daug džiaugsmo.“ (*Nehemijo 8, 15–17*)

Dievas davė Izraeliui esminius nuostatus tiek dėl fizinės, tiek dėl moralinės sveikatos, nes tai buvo ne mažiau svarbu negu moralinis Įstatymas, kurį Jis jiems paskelbė:

„Paimk į širdį šiuos žodžius, kuriuos tau šiandien įsakau. Įdiek juos savo vaikams. Kartok juos, kai esi namie ir kai keliauji, kai guliesi ir kai keliesi. Prisirišk juos kaip ženklą ant rankos. Tebūna jie kaip žymė tau ant kaktos. Užsirašyk juos ant durų staktos savo namuose ir ant vartų.“ (*Pakartoto Įstatymo 6, 6–9*)

„Kai tavo vaikai ateityje klaus, tardami: ‘Ką reiškia tos taisyklės, tie įsakai ir įstatai, kuriuos Viešpats, mūsų Dievas, jums įsakė?’ – savo vaikams atsakysi: ‘...Viešpats mums įsakė vykdyti visus šiuos įstatus, bijoti Viešpaties amžinam mūsų labui, idant išliktume gyvi, kaip šiandien ir yra.’“ (*Pakartoto Įstatymo 6, 20–24*)

Jeigu izraelitai būtų paklusę nuostatams, kuriuos gavo, ir pasinaudoję turimais pranašumais, jie būtų buvę pasauliui vaizdine sveikatos ir klestėjimo pamoka. Kaip tauta, jie turėjo gyventi pagal Dievo planą ir, jeigu to būtų paisę, būtų apsaugoti nuo ligų, kurios ištinga kitas tautas. Labiau negu kitos tautos jie būtų buvę labiau fiziškai stipresni ir imlesnio proto. Jie būtų buvusi galingiausia tauta žemėje. Dievas sakė:

„Tu būsi palaimintas labiau negu visos kitos tautos.“ (*Pakartoto Įstatymo 7, 14*)

„Šiandien ir Viešpats patvirtino, kaip yra tau pažadėjęs, kad tu esi Jo branginama tauta, kuri laikysis visų Jo įsakymų, kad viršum visų savo sukurtų tautų Jis išaukštins tave gyriumi, garsu bei garbe ir kad tu būsi šventa tauta Viešpačiui, savo Dievui, kaip Jis yra tau pažadėjęs.“ (*Pakartoto Įstatymo 26, 18–19*)

„Jei klausysi Viešpaties, savo Dievo, balso, tave pasieks ir užlies visi šie palaiminimai: Palaimintas būsi mieste, palaimin-

tas būs kaime! Palaimintas bus tavo įsčių, tavo žemės ir tavo gyvulių vaisius, bandos ir kaimenės priauglis. Palaiminta bus tavo pintinė ir tavo duoninė! Palaimintas būs pareidamas, palaimintas būs išeidamas! (*Pakartoto Įstatymo 28, 2–6*)

„Viešpats įsakys palaimai būti su tavimi tavo klėtyse ir visur, kur tik ką imsiesi daryti; Jis laimins tave krašte, kurį Viešpats, tavo Dievas, tau duoda. Viešpats padarys tave savo šventa tauta, kaip yra tau prisiekęs, jei laikysiesi Viešpaties, savo Dievo, įsakymų ir eisi Jo keliais. Matys visos žemės tautos, kad esi vadinamas Viešpaties vardu, ir bijos tavęs. Viešpats aprūpins tave gausia gerove, įsčių vaisiumi, gyvulių priaugliu ir žemės derliumi krašte, kurį Viešpats tavo protėviams prisiekė tau duoti. Viešpats atidarys tau savo turtingą išdą, dangų, kad laiku parūpintų lietaus tavo kraštui, ir laimins visus tavo rankų darbus. Tu skolinsi daugeliui tautų, bet pats nesiskolinsi. Viešpats padarys tave galva, o ne uodega, tu visuomet būs viršuje ir niekada apačioje, jei tik klausysi ir ištikimai laikysiesi Viešpaties, savo Dievo, įsakymų, kuriuos tau šiandien duodu.“ (*Pakartoto Įstatymo 28, 8–13*)

Vyriausiajam kunigui Aaronui ir jo sūnams buvo nurodyta:

„Kalbėk Aaronui ir jo sūnams ir sakyk jiems: ‘Taip laiminsite izraelitus. Sakykite jiems:

Viešpats telaimina ir tesaugo tave!

Viešpats tenušviečia tave savo veidu ir tebūna tau maloningas!

Viešpats tepažvelgia į tave maloniai ir tesuteikia tau ramybę!’

Taip jie tars Mano vardą izraelitams, ir Aš juos palaiminsiu.“ (*Skaičių 6, 23–27*)

„Būk saugus visas savo dienas!..

O, Ješurūnai, nėra kito tokio, kaip Dievas,
atskriejantis dangumi tau padėti savo didybėje virš debesų!
Dievas – prieglobstis nuo seno, žemėje Jo amžinos rankos...
Izraelis saugiai gyvena, rami Jokūbo buveinė grūdų ir

vyno krašte, po rasa lynojančiu dangumi.
Laimingas tu, Izraeli! Kas panašus į tave –
tautą, išgelbėtą Viešpaties, tave globojančio skydo,
tavo pergalingojo kalavijo!“ *(Pakartoto Įstatymo 33, 25–29)*

Izraelitams nepavyko įvykdyti Dievo užmojo, tad jie prarado palaiminimus, kuriuos galėjo gauti. Tačiau Juozapo ir Danieliaus, Mozės ir Eliziejaus bei daugelio kitų gyvenime mes turime kilnius tikro gyvenimo plano pavyzdžius. O ir nūdienos ištikimybė duos panašius vaisius. Ir mums parašyta:

„O jūs esate išrinktoji giminė, karališkoji kunigystė, šventoji tauta, išigytoji liaudis, pašaukta išgarsinti šlovingus darbus To, kuris pašaukė jus iš tamsybių į savo nuostabią šviesą.“
(1 Petro 2, 9)

„Laimingas žmogus, kuris pasitiki Viešpačiu,
kurio viltis – tik Viešpats.“

Jis „žaliuoja lyg palmė ir auga lyg Libano kedras.

Pasodinti Viešpaties Namuose,

jie žaliuoja mūsų Dievo kiemuose.

Ir žiloje senatvėje jie neša vaisių, visada žalių ir sultingų.“

„...tebrangina tavo širdis Mano įsakymus,

nes jie tau suteiks daug dienų

bei gyvenimo metų ir gerovės.“

„Tuomet saugiai eisi savo keliu,

ir tavo koja niekada nesuklups.

Kai gulsiesi miego, nereikės bijoti,

kai ilsėsis, miegas tau bus saldus.

Nebijok ūmaus siaubo nei nelaimės,

kuri užklumpa nedorėlius,

nes Viešpats bus tavo pasitikėjimas

ir apsaugos tavo koją nuo spąstų.“

(Jeremijo 17, 7; žr. Psalmė 92, 13–16; Patarlių 3, 1–2. 23–26)

Apranga

Biblija moko rengtis kukliai. „Taip pat... kad moterys vilkėtų padoriai, puošęsi droviai ir santūriai“ (1 Timotiejui 2, 9) – draudžiama girtis blizgančiais, įmantriais, akį režiančių spalvų drabužiais ar gausiais papuošalais. Bet koks būdas, norint patraukti dėmesį į drabužių dėvėtoją ar sukelti susižavėjimą, nepriimtinas kukliai aprangai, kurios reikalauja Dievo Žodis.

Mūsų apranga turi būti nebrangi – „be aukso, be perlų ir be prabangių drabužių“ (1 Timotiejui 2, 9).

Pinigai mums yra patikėti Dievo. Jie neduoti mums tam, kad patenkintume savo puikybę ar ambicijas. Dievo vaikų rankose pinigai yra maistas alkaniems ir drabužiai nuogiems, apsauga engiamiems, sveikatingumo priemonė sergantiems ir Evangelijos skelbimo priemonė varguoliams. Protingai panaudodami tuos pinigus, kurie dabar išleidžiami norint patraukti dėmesį, jūs galėtumėte suteikti laimės daugeliui širdžių. Apmąstykite Kristaus gyvenimą, patyrinėkite Jo charakterį ir būkite Jo pasiaukojimo dalininkai.

Pasaulyje, kuris laiko save krikščionišku, papuošalams ir bereikalingai brangiems drabužiams išleidžiama tiek pinigų, kad būtų galima pamaitinti visus alkanus ir aprengti visus nuogus. Madai ir įgeidžiui save parodyti iššvaistomos lėšos, kurios galėtų paremti varguolius ir kenčiančius. Iš pasaulio atimama Išgelbėtojo meilės Evangelija. Misionierių veikla silpnėja. Daugybė žmonių žūva, negavę krikščioniško mokymo. Šalia mūsų durų ir užsienio šalyse pagonys nėra mokomi ir gelbėjami. Dievas davė žemei daug dovanų ir pripildė jos sandėlius gyvenimo gėrybėmis, Jis davė mums išganingą savo tiesos pažinimą. Kuo galime pasiteisinti, jei leidžiame

našlių ir našlaičių, sergančiųjų ir kenčiančiųjų, neišmokytų ir neišgelbėtųjų verksmui kilti į dangų? Dievo dieną, kai susidursime akis į akį su Tuo, kuris atidavė savo gyvybę už šiuos vargšus, kuo pasiteisins tie, kurie leidžia savo pinigus ir laiką nuolaidžiaudami tam, ką Dievas uždraudė? Tokiems Kristus pasakys: „Juk Aš buvau išalkęs, ir jūs Manęs nepavalgydinote, buvau ištroškęs, ir Manęs nepagirdėte... nuogas – neaprengėte, ligonis ir kalinys – ir jūs Manęs neaplankėte!“ (*Mato 25, 42–43*)

Tačiau mūsų drabužiai, nors kuklūs ir paprasti, turėtų būti geros kokybės, tinkamų spalvų ir tinkami darbui. Tokius reikėtų pasirinkti, kad ilgiau mums tarnautų, o ne norint pasirodyti. Jie turėtų mus šildyti ir deramai apsaugoti. Patarlių knygoje aprašyta protinga moteris, kuriai „nereikia rūpintis savo šeima, kai sninga, nes visi jos namiškiai šiltai aprenkti“ (*Patarlių 31, 21*).

Mūsų drabužiai turi būti švarūs, nes nešvarūs kenkia sveikatai ir sutepa kūną bei sielą. „Argi nežinote, kad jūs esate Dievo šventykla... Kas Dievo šventyklą niokoja, tą Dievas suniokos“ (*1 Korintiečiams 3, 16–17*)

Visais atžvilgiais drabužiai turėtų saugoti sveikatą. Užvis labiausiai Dievas nori, kad mes būtume sveiki – ir kūnu, ir siela. Todėl bendradarbiaudami su Juo, turime tausoti kūno ir sielos sveikatą. O tam padeda sveikatą saugantys drabužiai.

Apranga privalėtų būti kukli, patraukli, graži ir atitikti sveikatos reikalavimus. Kristus įspėjo mus dėl gyvenimo puikybės, o ne dėl jo žavių ypatybių ir natūralaus grožio. Parodęs į laukų gėles, į išsiskleidusią savo tyrumu leliją, Jis pasakė: „Bet sakau jums: nė Saliamonas pačioje savo didybėje nebuvo taip pasipuošęs kaip kiekviena jų.“ (*Mato 6, 29*) Taip gamtos dalykais Kristus parodo Dangaus vertinamą grožį – kuklų dailumą, paprastumą, tyrumą, tinkamumą, kuris padarys mūsų apdarą malonų Dievui.

Jis liepia sielą apgaubti pačiu gražiausiu drabužiu. Joks išorinis papuošimas negali prilygti savo verte ar žavesiu

„nesugadintai, švelniai ir taikingai dvasiai, kuri brangi Dievo akyse“ (žr. 1 Petro 3, 4).

Tiems, kurie laikosi Išgelbėtojo principų, skirti labai brangūs Jo pažado žodžiai:

„Ir kam gi taip rūpinatės drabužiu?!.. Jeigu Dievas taip aprenkia laukų gėlę, kuri šiandien žydi, o rytoj metama į krosnį, tai argi Jis dar labiau nepasirūpins jumis, mažatikiai?.. Todėl nesisielokite ir neklausinėkite: ‘...Kuo vilkėsime?..’ Jūsų dangiškasis Tėvas juk žino, kad viso to jums reikia. Jūs pirmiausia ieškokite Dangaus karalystės ir Jo teisumo, o visa tai bus jums pridėta.“ (Mato 6, 28–33)

„Nesvyruojantiems duodi ramybę ir teiki gerovę, nes jie Tavimi pasitiki.“ (Izaijo 26, 3)

Kokia tai priešingybė nuovargiui, jauduliui, ligoms ir nelaimėms, kurios kyla vaikantis mados! Kokie priešingi nurodytiems Šventajame Rašte yra mados diktuojami drabužių modeliai! Pagalvokite apie mados stilius, kurie dominavo pastaruosius kelis šimtmečius ar net pastaruosius kelis dešimtmečius. Kiek daug jų, jei nebūtų madingi, būtų paskelbti nepadoriais, kiek jų būtų pavadinti netinkamais doroms, dievobaimingoms ir save gerbiančioms moterims.

Dievo Žodis nepateisina drabužių kaitos vien tik dėl mados. Drabužiams, prašmatniems ir brangiems papuošalams turtingieji veltui leidžia laiką ir pinigus, tuščiai eikvoja proto bei sielos jėgas. Jie uždeda sunkią našą vidutinėms ir neturtingesnėms klasėms. Daugelis moterų, kurios vos užsidirba pragyvenimui ir galėtų pasisiūdinti sau paprastus drabužius, norėdamos neatsilikti nuo mados, priverstos kreiptis į siuvėjas. Daug neturtingų mergaičių dėl madingo drabužio nebenešioja šiltų apatinių baltinių ir neretai sumoka už tai savo gyvybę. Nemažai ir tokių, kurios, trokšdamos turtingųjų elegancijos ir norėdamos pasipuikuoti, susigundė pasukti nesąžiningu ir gėdingu keliu. Daugel šeimų neturi patogumų, daugelis vyrų

išreikvoja savo turtą ar subankrutuoja, norėdami patenkinti savo žmonių ar vaikų beprotiškus įnorius.

Daugel moterų, priverstos pasisiūdyti sau arba savo vaikams mados reikalaujančius drabužius, pasmerkiamos nuolatiniam sunkiam darbui. Daugel motinų įtemptai, virpančiais pirštais sunkiai triūsia ligi išnaktų, kad galėtų papuošti savo vaikų drabužius, nors tie papuošimai nė kiek neprideda nei sveikatos, nei patogumo ar tikrojo grožio. Dėl mados motinos aukoja savo sveikatą ir tą dvasios ramybę, kuri yra tokia svarbi teisingam jų vaikų auklėjimui. Nebelieka laiko širdies ir proto ugdymui, siela menksta.

Deja, dėl to motina neturi laiko domėtis fizinio vystymosi principais, kad žinotų, kaip rūpintis savo vaikų sveikata. Ji neturi laiko jų protiniams ir dvasiniams poreikiams patenkinti, užjausti juos jų nedideliuose nusivylimuose bei išbandymuose ar dalyvauti jų pomėgiuose ir siekiuose.

Vos tik atėję į šį pasaulį, vaikai patiria mados įtaką. Jie išgirsta daugiau apie drabužius negu apie savo Išgelbėtoją. Jie mato, kaip jų motinos daugiau laiko skiria madų piešiniams tyrinėti negu Biblijai. Pasigyrimas nauju drabužiu laikomas svarbesniu dalyku negu charakterio ugdymas. Iš tėvų ir vaikų atimama tai, kas gyvenime yra geriausia, maloniausia ir teisingiausia. Dėl mados jie negali pasirengti būsimajam gyvenimui.

Viso gėrio priešas padarė taip, kad mada nuolat kaitaliojusi. Jis nenori nieko daugiau, kaip tik atnešti kančias ir pražudyti žmones ir tuo sukelti skausmą Dievui bei užtraukti negarbę. Viena veiksmingiausių piktojo taikomų priemonių yra mada, kuri silpnina kūną ir protą bei sumenkina sielą.

Moterys turi polinkį sirgti rimtomis ligomis, ir jų kančias dar labiau padidina jų drabužių modeliai. Užuot saugojusios savo sveikatą sunkiems nenumatytiems atvejams, kurie būtinai atsiranda, jos dėl savo neteisingų įpročių pernelyg dažnai paaukvoja ne tik savo sveikatą, bet ir gyvybę, palikdamos savo

vaikams vargų kupiną palikimą – silpną vaikų sveikatą, netikusius įpročius ir klaidingą gyvenimo supratimą.

Vienas netinkamų ir žalingų mados dalykų – tai žemę šluojantys sijonai. Besivelkantis sijonas – tai nešvara ir nepatogumas, apsunkinantis judesius, netgi pavojus sveikatai. Jis atrodo ekstravagantiškai dėl medžiagos gausumo, tačiau greitai susidėvi dėl ilgio. Ir tas, kas yra matęs moterį su tokiu besivelkančiu sijonu, pilnomis rankomis ryšulių besistengiančią užlipti laiptais arba jais nulipti, įlipti į tramvajų, prasibrauti pro minią, vaikščioti lietui lyjant ar purvinu keliu, tam nereikalingas joks kitas įrodymas, kad toks sijonas yra nepatogus.

Kitas rimtas tokių sijonų dėvėjimo blogis tas, kad jų svorį turi išlaikyti klubai. Didelis, vidaus organus spaudžiantis svoris, traukia juos žemyn ir sukelia pilvo raumenų silpnumą bei nuovargio jausmą, priversdamas jo dėvėtoją susikūprinti, o tai varžo plaučių darbą ir apsunkina kvėpavimą.

Pastaraisiais metais taip plačiai kalbama apie pavojus, kurie kyla dėl liemens suspaudimo, kad maža moterų, kurios apie tai nieko nežinotų. Tačiau mados jėga tokia galinga, kad nieko nepaisoma. Moterys ir merginos daro sau nepataisomą žalą. Labai svarbu sveikatai, kad, kiek įmanoma, krūtinės ląsta turėtų vietos išsiplėsti ir leistų plaučiams laisvai įkvėpti. Kai plaučių darbas apribojamas, sumažėja gaunamo deguonies kiekis. Kraujas nėra reikiamai atgaivinamas, ir nereikalingos, nuodingos medžiagos, kurios turėtų būti pašalinamos per plaučius, užsilaiiko juose. Be to, pablogėja kraujo apytaka, ir vidaus organai taip suspaudžiami bei išjudinami iš savo vietų, kad negali tinkamai atlikti savo funkcijos.

Aptempiantis, stipriai suvarstomas drabužis nepagerina kūno formos. Viena pagrindinių fizinio grožio savybių yra simetrija, visų kūno dalių harmoningas proporcingumas. Todėl teisingą fizinio vystymosi modelį galime rasti ne Prancūzijos modelių demonstruojamuose siluetuose, o žmogaus

kūno sudėjime, suformuotame pagal Dievo duotus prigimties nuostatus. Viešpats yra visokeriopo grožio Kūrėjas, ir tik pripažindami Jo idealą, mes galėsime pasiekti tikro grožio pavyzdį.

Dar viena įpročio puoselėjama blogybė – nevienodas aprangos paskirstymas, kai vienoms kūno dalims užkraunama daugiau negu reikia, o kitos apdengtos nepakankamai. Kadangi rankos ir kojos yra toli nuo gyvybinių organų, jas reikėtų ypač saugoti nuo šalčio. Neįmanoma būti sveikiems, kai rankos ir kojos nuolatos šąla, nes į jas patenka nepakankamai kraujo, vadinasi, kitose kūno vietose jo yra per daug. Puiki sveikata reikalauja geros kraujo apytakos, tačiau tai yra neįmanoma, jeigu tris ar keturis kartus daugiau drabužių dengia kūną ten, kur yra gyvybiniai organai, negu rankas ar kojas.

Daugybė moterų yra nervingos ir pervargusios, nes atima iš savęs gryną orą, kuris turėtų išgryninti kraują, išlaisvinti judesius, pagreitinti kraujo apytaką ir suteikti kūnui gyvybingumo, sveikumo bei energijos. Daug moterų tapo nepagydomos ligonės, daug jų mirė nuo plaučių tuberkuliozės bei kitų ligų, kai būtų galėjusios džiaugtis gera sveikata, nugalėti joms skirtą gyvenimo tarpsnį, jei būtų vilkėjusios drabužius, atitinkančius sveikatingumo principus, ir laisvai judėjusios gryname ore.

Norint užtikrinti sveikiausią aprangą, reikėtų kruopščiai ištyrinėti kiekvienos kūno dalies poreikius. Būtina atsižvelgti į klimato ir aplinkos sąlygas, sveikatos būseną, amžių ir profesiją. Kiekvienas drabužis turėtų gerai tikti, nekliudyti nei kraujo apytakai, nei laisvam, pilnam ir natūraliam kvėpavimui. Bet kuris drabužis turėtų būti toks laisvas, kad, pakėlus rankas, jis taip pat pasikeltų į viršų.

Silpnos sveikatos moterys gali daug padaryti savo labui, jeigu protingai rengsis ir mankštinsis. Tinkamai apsirengusios būti lauke ir pasidžiaugti jo teikiama malonumais, jos turėtų pradėti mankštintis ore, iš pradžių atsargiai, o vėliau

vis didindamos krūvį, kiek tik gali pakelti. Taip jos galėtų susigražinti sveikatą ir įnešti savo dalį į visuomeninę veiklą.

Nepriklausomos nuo mados

Užuot besistengusios laikytis mados reikalavimų, moterys turėtų išdrįsti rengtis sveikai ir paprastai. Nereikia nugrimzti į sunkų ir nuobodų namų ūkio triūsą. Žmonos ir motinos turėtų rasti laiko paskaityti, gauti reikiamą informaciją, būti savo vyrams geromis pašnekovėmis ir palaikyti ryšį su vaikais, kurių protas sparčiai vystosi. Jos, pasinaudodamos palankiomis progomis, turėtų išmintingai paskatinti savo brangius žmones gyventi geresnį gyvenimą. Joms reikėtų rasti laiko padaryti brangų Išgelbėtoją kasdieniu savo pašnekovu bei artimu draugu ir tyrinėti Jo Žodį, pasivaikščioti su vaikais po gamtą ir sužinoti apie Dievą per Jo kūrinijos grožį.

Moterys turėtų būti linksmos ir energingos. Užuot skyrusios kiekvieną laisvą akimirką nesibaigiančiam siuvimui, jos turėtų paversti vakarą malonių laiku, skirtu šeimos susitikimui po dienos darbų. Tai leis daugeliui vyrų geriau pasirinkti savo namų draugiją, o ne klubą ar barą. Tokie namai neleis berniukams slampinėti gatvėmis ir išgelbės daug mergaičių nuo lengvabūdiškų ir apgaulingų draugijų. Namų įtaka tėvams ir vaikams bus tuo, kuo Dievas numatė ją būti, – palaima visam gyvenimui.

Mityba ir sveikata

Mūsų kūno augimas priklauso nuo maisto, kurį valgome. Kūno audiniai nuolat ūra. Kiekvienas bet kurio organo veikla eikvoja energiją, kurią atstato maistas. Kiekvienas kūno organas reikalauja savo rūšies maisto. Smegenys turi gauti savo porciją; kaulai, raumenys ir nervai taip pat reikalauja savo dalies. Maistas patenka į kraują, o šis, nuostabaus proceso dėka, panaudojamas pakitusioms kūno dalims atstatyti, ir tai nenutrūkstamas procesas, suteikiantis gyvybę bei jėgą kiekvienam nervui, raumeniui ir audiniui.

Maisto pasirinkimas

Maistą reikėtų pasirinkti taip, kad kūnas būtų geriausiai aprūpinamas reikalingais elementais. Tai darant nereikėtų vadovautis apetitu, nes dėl neteisingų valgymo įpročių jis taip pat pasikeitė. Apetitas dažnai reikalauja maisto, kuris kenkia sveikatai ir silpnina, o ne stiprina organizmą. Mes negalime vadovautis visuomenės papročiais ir likti saugūs. Paplitusios ligos ir kančios dažniausiai pasireiškia dėl mitybos klaidų.

Norėdami sužinoti, koks yra geriausias maistas, turime ištyrinėti tikrąjį Dievo planą, skirtą žmonijos mitybai. Jis sukūrė žmogų ir supranta jo poreikius, todėl nurodė Adomui, kuo derėtų maitintis. Dievas tarė: „Štai daviau jums visus visoje žemėje sėklą teikiančius augalus ir visus medžius, vedančius vaisius su sėklomis; jie bus jums maistas.“ (*Pradžios 1, 29*)

Išvartytas iš rojaus dėl savo nuodėmės, kad galėtų pragyventi dirbdamas žemę, žmogus gavo leidimą valgyti ir „laukų augalus“ (*Pradžios 3, 18*).

Grūdai, vaisiai, riešutai ir daržovės sudaro maistą, kurį mums parinko mūsų Kūrėjas. Šis maistas, paruoštas kuo paprasčiau ir natūraliau, yra sveikiausias bei maistingiausias. Jis teikia stiprybę, atsparumą, palaiko proto darbą, ko negauname iš sudėtingesnio bei stimuliuojančio maisto.

Tačiau ne visas sveikas maistas visomis sąlygomis vienodai tinka mūsų poreikiams, todėl maistą reikia rinktis rūpestingai. Jis turi atitikti metų laiką, klimatą ir mūsų darbą. Kai kurie produktai, tinkami vienam metų laikui ar klimatui, netinka kitam. Taip pat ir skirtingus darbus dirbantiems žmonėms reikia skirtingo maisto. Dažnai maistas, naudingas dirbantiems sunkų fizinį darbą, netinka dirbantiems įtemptą protinį ar sėdimą darbą. Dievas davė mums pakankamai sveiko maisto, todėl kiekvienas žmogus turėtų pasirinkti tai, kas geriausiai atitinka jo poreikius, atsižvelgdamas į savo patirtį ir sveiką nuovoką.

Gamta mums duoda pakankamai vaisių, riešutų bei grūdų, ir metai iš metų vis geriau paskirstomi visų kraštų produktai, nes gerėja transportavimo sąlygos. Todėl daug maisto produktų, kurie prieš kelerius metus buvo laikomi prabangos dalyku, dabar prieinami visiems kasdieniam vartojimui. Tai ypač susiję su džiovintais ir konservuotais vaisiais.

Riešutus ir jų produktus imama plačiai vartoti vietoj mėsos patiekalų. Kad gautume maistingesnį ir sveikesnį maistą, su riešutais galima derinti grūdus, vaisius ir kai kuriuos šakniavaisius. Tačiau reikia atsižvelgti į tai, kad negalima suvalgyti per daug riešutų. Tiems, kurie supranta gausiai suvalgytų riešutų blogą poveikį, bus nesunku paisyti šį įspėjimą. Be to, reikėtų atminti, kad ne visi riešutai yra vienodai naudingi. Migdolams teikiama pirmenybė prieš žemės riešutus, bet

pastarieji, ribotais kiekiais vartojami kartu su grūdais, yra maistingi ir lengvai virškinami.

Tinkamai paruoštos alyvuogės, kaip ir riešutai, gali būti valgomos vietoj sviesto ir mėsos valgių. Alyvuogių aliejui teikiama pirmenybė prieš gyvulinį aliejų ar riebalus, jis tinka ir kaip vidurius laisvinanti priemonė. Be to, jis naudingas sergantiems tuberkulioze ir gydo skrandžio uždegimą bei sudirginimą.

Žmonės, kurie įpratę valgyti gausų, aštrų maistą, praranda natūralų skonio pojūtį, jiems iš karto sunku pajusti paprasto ir kuklaus maisto skonį. Kad skonis vėl taptų natūralus ir skrandis atsigautų nuo patirto piktnaudžiavimo, prireiks nemažai laiko. Tačiau tiems, kurie atkakliai valgys sveiką maistą, po kurio laiko jis taps skanus. Jie gebės įvertinti švelnų ir puikų jo skonį ir valgys su didesniu malonumu, negu kad valgydami nenaudingus skanumynus. O sveikas ir neperkrautas skrandis be vargo atliks savo darbą.

Norėdami būti sveiki, turime suvalgyti pakankamai tinkamo ir maistingo maisto.

Planuojant protingai, galima pasirūpinti kiekvienoje šalyje tuo, kas palankiausiai veikia sveikatą. Įvairiai paruošti ryžiai, kviečiai, kukurūzai ir avižos, taip pat pupos, žirniai ir lęšiai pasiekia užsienį. Kartu su vietiniais ar atvežtais vaisiais įvairios daržovės, augančios kiekvienoje vietovėje, suteikia galimybę pasirinkti maistą, kurio pakanka ir be mėsinių patiekalų.

Kur tik galima gauti gerą vaisių derlių, reikėtų paruošti gausias atsargas žiemai, juos konservuojant ar džiovinant. Smulkūs vaisiai, uogos, pavyzdžiui, serbentai, agrastai, braškės, avietės ir gervuogės gali būti auginami daugelyje vietovių, kur jie mažai vartojami ir nesirūpinama jų auginimu.

Konservuojant namuose, kiek leidžia galimybės, reikėtų naudoti stiklainius, o ne skardinius indus. Be to, labai svarbu, kad konservavimui skirti vaisiai būtų geros kokybės. Cukraus

dėkite nedaug ir virkite juos tik tiek, kad užtikrintumėte jų išsilaikymą. Taip paruošti jie bus puikus šviežių vaisių pakaitalas.

Jeigu, kur įmanoma, neaukštomis kainomis įsigysite tokių džiovintų vaisių kaip razinos, slyvos, obuoliai, kriaušės, persikai ir abrikosai, pamatysite, kad juos galima vartoti kaip pagrindinius maisto produktus daug dažniau negu įprasta. Jie palaikys įvairų darbą dirbančiųjų sveikatą ir suteiks jiems energijos.

Vienu metu nereikėtų valgyti daug skirtingų rūšių vaisių, nes galima greitai persivalgyti, gali sutrikti virškinimas. Netinka tuo pačiu metu valgyti vaisius ir daržoves. Jeigu jūsų virškinimo sistema silpna, tai gali sukelti dažnus negalavimus ir trukdyti protiniam darbui. Todėl geriau vieną kartą valgyti vaisius, o kitą – daržoves.

Valgius reikėtų įvairinti. Vienodi, panašiai pagaminti patiekalai neturėtų kasdien pasirodyti ant jūsų stalo. Kai valgiai yra įvairūs, maistas valgomas su apetitu bei malonumu, ir organizmas geriau pasotinamas.

Maisto paruošimas

Neturėtume valgyti vien tam, kad patenkintume apetitą, bet nereikėtų būti abejingiems maisto kokybei ar jo paruošimui. Jei valgomas maistas neteikia malonumo, kūnas nebus gerai pamaitintas. Maistą reikėtų rūpestingai parinkti ir sumaniai bei meistriškai paruošti.

Kepti duoną reikėtų ne iš aukščiausios kokybės baltų miltų. Tai nei sveika, nei ekonomiška. Iškeptai iš tokių miltų duonai trūksta tų maistinės vertės medžiagų, kurių rasime neperdirbtų kviečių duonoje. Ji dažnai yra vidurių užkietėjimo ir kitų negalių priežastis.

Be to, kepant duoną nesveika dėti sodos ar kepimo miltelių. Soda sukelia skrandžio uždegimą ir dažnai apnuodija

visą organizmą. Daugelis šeiminių mano, jog neiškeps geros duonos be sodos, bet jos klysta. Jeigu jos pasistengtų išmokti geresnių būdų, jų duona būtų sveikesnė ir kur kas priimtinesnė natūraliam skoniui.

Kepant raugintą ar mielinę duoną, nereikia vietoj vandens naudoti pieno. Pienas sudaro papildomas išlaidas ir padaro duoną ne tokią sveiką. Iškepta su pienu duona neišsilaiko taip ilgai šviežia, kaip kepta su vandeniu, ir ją blogiau virškina skrandis.

Duona turi būti lengva ir kvapni. Negalima leisti, kad ji nors truputį būtų rūgšti. Kepalėliai turi būti maži ir taip gerai iškepti, kad žūtų mielių mikrobai. Karšta ar ką tik iškepta bet kurios rūšies rauginta duona sunkiai virškinama, todėl tokios negalima patiekti ant stalo. Tačiau ši taisyklė netaikoma neraugintai duonai. Šviežios bandelės iš rupių kvietinių miltų be raugo ar mielių, iškeptos gerai iškūrentoje krosnyje, yra ir sveikos, ir skanios.

Kruopų košes reikėtų virti keletą valandų. Tačiau minkštas ar skystas maistas nėra toks sveikas kaip sausas maistas, kurį būtina gerai sukramtyti. Džiūvėsiai arba du kartus perkepta duona yra lengviausiai virškinamas ir skaniausias maistas, todėl įprastai raugintą duoną supjaustykite riekelėmis ir padžiovinkite šiltoje krosnyje, kol išnyks paskutiniai drėgmės pėdsakai. Po to leiskime jai paruduoti. Sausoje vietoje tokią duoną galima išlaikyti ilgiau negu paprastą duoną ir, jeigu pašildysime ją prieš valgant, ji bus kaip šviežia.

Paprastai į maistą dedama per daug cukraus. Pyragai, tortai, saldūs pudingai, pyragaičiai, želė, uogienės – tai rimtos nevirškinimo priežastys. Ypač kenksmingi sveikatai yra pudingai ir valgiai, kurių pagrindinės sudėtinės dalys yra kiaušiniai, pienas ir cukrus. Būtina vengti maišyti pieną su cukrumi.

Jei vartosime pieną, jis turėtų būti visiškai sterilizuotas, nes kils mažesnis pavojus susirgti. Sviestas nėra toks kenks-

mingas, kai valgome jį užteptą ant šaltos duonos, o ne su juo kepančią. Tačiau geriau būtų visai apsieiti be sviesto. Sūris yra dar labiau nepageidaujamas, nes jis visiškai netinka maistui².

Prastas, netinkamai paruoštas maistas gadina kraują, silpnindamas jį gaminančius organus. Jis sutrikdo organizmo veiklą ir sukelia ligas, sutrikdo ir nervų sistemą, ir gadina nuotaiką. Prasto valgio gaminimo meno aukų priskaičiuojama tūkstančiai ir dešimtys tūkstančių. Ant daugelio antkapių būtų galima užrašyti: „Mirė nuo prastai pagaminto maisto“ arba „Mirė dėl sugadinto skrandžio.“

Visų valgių gaminančių žmonių pareiga – išmokti paruošti sveiką maistą, nes daugelis žmonių miršta dėl prastai pagaminto maisto. Norint tinkamai iškepti duoną, reikia viską gerai apmąstyti ir daryti rūpestingai, nes duonos kepalėlyje yra daugiau religijos nei daugelis įsivaizduoja. Bet išties maža yra tikrai gerų virėjų. Jaunos moterys mano, kad valgio gaminimas ir kiti namų ruošos darbai yra vergiškas darbas, todėl daugelis merginų, kurios išteka ir turi rūpintis savo šeimomis, mažai teišmano apie žmonai ar motinai tenkančias pareigas.

Valgio gaminimas nėra mažavertis mokslas, bet vienas svarbiausių kasdieniame gyvenime. Tai mokslas, kurį turi gerai išmokti visos moterys, ir jo turi būti taip mokoma, kad naudos turėtų ir neturtingesnės klasės. Norint, kad maistas žadintų apetitą ir tuo pačiu būtų paprastas bei maistingas, reikia gabumų, bet tai padaryti įmanoma. Virėjos turėtų žinoti, kaip pagaminti maistą paprastai bei sveikai ir kad paprastesnis maistas yra skanesnis bei sveikesnis.

² Labai svarbu užtikrinti, kad visi pieno produktai atitiktų jiems keliamus reikalavimus. Todėl reikia dažnai tikrinti karvių bandas, reikiamai pasterizuoti ir šaldyti pieną, nes iš neaiškių šaltinių gautas arba nerūpestingai laikomas pienas kelia pavojų sveikatai. Jungtinių Amerikos Valstijų žemės ūkio skyriaus Fermerių biuletenyje Nr. 1705 valstybinis ekspertas Roven Schmidt Carperter nurodo: „Tos pačios cheminės sudedamosios dalys ir fizinės savybės, dėl kurių pienas rekomenduojamas žmonių maistui, padaro jį puikiu maistu bakterijoms.“ Skaitytojas suprast, kad minint sūrį, neturima omenyje baltas varškės sūris ar panašus maistas, kurį autorė pripažino sveiku. (*Leidėjai*)

Kiekviena šeimą turinti moteris, bet nesugebanti sveikai gaminti valgių, turėtų ryžtis išmokti pagrindų, kurie labai svarbūs jos šeimos gerovei. Daugelyje vietų tuo užsiima sveiko maisto paruošimo mokyklos. Jeigu tai negali padėti, reikėtų kreiptis pagalbos į gerą virėją ir atkakliai bei ištvermingai mokytis valgių gaminimo meno.

Gyvybiškai svarbu valgyti reguliariai. Kiekvienam valgymui turėtų būti skirtas numatytas laikas. Tuo metu tegul visi valgo tai, ko reikalauja organizmas, o po to – nieko daugiau iki kito valgymo. Daugelis žmonių valgo, kai organizmas neprašo maisto, nereguliariai ir tarp pagrindinių valgymų, nes neturi pakankamai valios atsispirti polinkiui valgyti. Keliaudami kiti nenustygsta vietoje, jei po ranka nėra kažko valgomo. Tai labai kenksminga. Jei keliautojai reguliariai valgytų paprastą ir maistingą maistą, jie nejaustų tokio didelio nuovargio, ir juos taip nekankintų šleikštulys.

Kitas žalingas įprotis yra valgymas prieš einant miegoti. Vakariene tikriausiai jau pavalgyta, tačiau, kadangi tarsi jaučiamas silpnumas, valgoma dar. Nuolaidžiauojant šiam blogam įpročiui, jis taip išigali, jog žmogus pradeda manyti, kad neįmanoma eiti miegoti prieš tai neužvalgčius. Dėl vėlyvo valgymo virškinimo procesas tęsiasi ir miegant. Bet, nors skrandis dirba visą laiką, jo darbas nėra tinkamai užbaigiamas. Miegą dažnai trikdo nemalonūs sapnai, o iš ryto žmogus atsibunda nepailsėjęs ir be jokio noro pusryčiauti. Kai mes gulamės ilsėtis, skrandis jau turėtų būti baigęs savo darbą, kad, kaip ir kiti kūno organai, galėtų džiaugtis poilsiu. Ypač kenksmingas sveikatai yra vėlyvas valgymas sėdimą darbą dirbantiems ar mažai judantiems žmonėms. Skrandžio ramybės drumstimas naktį dažnai sukelia ligą, kuri gali baigtis mirtimi.

Daugeliu atvejų silpnumas, kuris sužadina norą valgyti, yra jaučiamas dėl to, kad virškinimo organai buvo per daug apkrauti dieną. Kai per kartą suvalgytas maistas suvirški-

namas, virškinimo organai turi pailsėti. Tarp jų turėtų būti penkių ar šešių valandų pertrauka, ir daugelis žmonių, kurie tai išbandys, pamatys, kad valgyti du kartus per dieną yra kur kas geriau nei tris.

Netinkamas valgymas

Nereikėtų valgyti labai karšto arba labai šalto maisto. Jeigu maistas šaltas, pagrindinės skrandžio jėgos sutelkiamos tam, kad prieš virškinant jį sušildytų. Dėl tos pačios priežasties kenksmingi ir šalti gėrimai, o karšti gėrimai silpnina skrandžio veiklą. Iš tikrųjų, juo daugiau skysčio išgeriama valgant, tuo sunkiau virškinamas maistas, nes, prieš pradėdant virškinti, skysčiai turi būti absorbuoti. Nevartokite daug druskos, venkite marinuoto ir sūdyto bei aštraus maisto, valgykite daug vaisių, ir poreikis gerti daug skysčių valgant greičiausiai išnyks.

Valgyti reikia lėtai ir viską gerai sukramtyti, kad seilės kaip reikiant susimaišytų su maistu ir virškinimo sultys galėtų pradėti savo darbą.

Kita rimta blogybė yra valgymas netinkamu metu, pavyzdžiui, po intensyvios ar daug jėgų reikalaujančios veiklos, kai žmogus yra pavargęs ar įkaitęs. Iš karto pavalgus, virškinimui reikia daug energijos, o kai protas ar kūnas itin apkrauti prieš ar tuoj po valgymo, virškinimas apsunkinamas. Kai žmogus yra susijaudinęs, susirūpinęs ar labai skuba, geriau nevalgyti, kol nepailsės ar neatsipalaiduos.

Skrandžio darbas yra glaudžiai susijęs su smegenimis, ir kai jo darbas sutrinka, nervinė energija iš smegenų nukreipiama pagalbėti nusilpusiems virškinimo organams. Kai šie reikalavimai pasidaro pernelyg dažni, smegenys persipildo krauju. O kai jos yra nuolat apkrautos ir organizmui trūksta fizinės veiklos, net kuklus maistas turėtų būti valgomas saikingai. Valgydami nusimeskite rūpesčius ir neramias mintis,

stenkitės niekur neskubėti, valgykite lėtai ir su gera nuotaika, dėkingumo pilna širdimi Dievui už Jo palaimas.

Daugelis, kurie atsisakė mėsos, maisto priedų bei kitų sveikatai kenksmingų produktų mano, jeigu maistas yra paprastas ir sveikas, jo galima valgyti kiek nori, todėl valgoma be saiko, kartais net persivalgoma. Tai neteisingas požiūris. Virškinimo organai negali būti apsunkinami dideliu, nors kokybišku, maisto kiekiu, nes tai pakenks organizmui.

Remiantis papročiais, patiekalai neva turėtų būti patiekiami į stalą iš eilės. Nežinodami, ką gausime vėliau, galime suvalgyti daug maisto, kuris galbūt nėra mums labiausiai tinkamas. Kai atnešamas paskutinis patiekalas, dažnai surizikuojame peržengti ribas ir suvalgome gundantį desertą, kuris nieko gero mums neduoda. Jei visi patiekalai būtų sudėti ant stalo iš karto, turėtume galimybę pasirinkti.

Kartais persivalgymo pasekmes pajuntame išsyk. Kitais atvejais nejaučiame skausmo, tačiau virškinimo organai praranda savo pagrindinę galią ir sumažėja fizinis pajėgumas.

Maisto perteklius apsunkina organizmą ir sukelia liguistą, karštligišką būseną. Dėl to į skrandį priplūsta per daug kraujo, o rankos ir kojos atšąla. Maisto perteklius uždeda didelę naštą virškinimo organams, ir kai jie susidoroja su savo darbu, jaučiame silpnumą ar nuovargį. Nuolatos persivalgantys žmonės tai vadina nepraeinančiu alkio jausmu, tačiau jį sukelia pervargusi virškinimo organų sistema. Dėl to ir protas kartais tampa neimlus, pradingsta noras užsiimti bet kokia fizine ar protine veikla.

Šie nemalonūs simptomai jaučiami todėl, kad mūsų organizmas, atlikęs savo darbą, bereikalingai išsikvojęs jėgas, būna labai išsekęs. Skrandis sako: „Leisk man pailsėti.“ Bet daugelis žmonių silpnumą laiko poreikiu dar pavalgyti, todėl, užuot leidę skrandžiui pailsėti, vėl užkrauna jam naują naštą. Dėl to virškinimo organų funkcijos pirma laiko nusilpsta, kai dar gerai galėtų tarnauti žmogui.

Šabo dieną (sabatą) neturėtume valgyti daugiau ar įvairesnio maisto kaip kitomis dienomis. Atvirkščiai, maistas turėtų būti dar paprastesnis, ir reikėtų valgyti dar mažiau, kad protas būtų aiškus ir galėtume geriau suprasti dvasinius dalykus. Apsunkintas skrandis apsunkina smegenų darbą. Vertingiausius žodžius galima išgirsti, bet nesuprasti, nes dėl netinkamo maisto sunkiau susikaupti. Persivalgydami sabatos dieną, daugelis pakenkia sau labiau nei supranta ir nebesugeba gauti naudos iš jos teikiamų šventų akimirų.

Šabo dieną reikia vengti virti ar kepti, tačiau nebūtina valgyti šaltą maistą. Šaltu oru prieš dieną pagamintą maistą reikėtų pašildyti. Tačiau, kad ir kokie paprasti būtų patiekalai, jie turėtų būti skanūs ir žadinti apetitą. Šabo dieną šeimos, kuriose yra vaikų, turėtų pasirūpinti, kad ant stalo būtų kokio nors skanesnio maisto, kurio šeima negauna kasdien.

Kas buvo įpratęs nuolaidžiauti blogiems valgymo įpročiams, turėtų kuo greičiau jų atsisakyti. Kai dėl piktnaudžiavimo maistu sutrinka virškinimas, reikėtų pasistengti rūpestingai išlaikyti likusią gyvybinių jėgų stiprybę, neapkrauti skrandžio pernelyg didele našta. Po ilgo piktnaudžiavimo maistu skrandis gali niekada neatgauti visiško sveikumo, bet tinkamas maistas išgelbės jį nuo tolesnio silpimo, ir žmonės daugiau ar mažiau pasveiks. Nėra lengva nurodyti, ką reikia daryti kiekvienu atskiru atveju, bet, paisant teisingų valgymo principų, galima padaryti didelę reformą, o virėjai nereikės nuolat vargti, stengiantis sužadinti apetitą.

Saikingumas valgant apdovanoja protine ir dorovine galia. Be to, jis padeda valdyti aistras. Persivalgymas ypač žalingas lėto temperamento žmonėms. Jie turėtų valgyti saikingai ir kuo daugiau užsiimti fizine veikla. Sutinkame daug vyrų ir moterų, turinčių puikių įgimtų gebėjimų, kurie nepadaro nė pusės, ką galėtų padaryti, jei suvaldytų savo apetitą.

Daugeliui rašytojų ir oratorių šiuo atveju nepasisekė. Sočiai pavalgę, jie sėda prie stalo, skaito, studijuoja ar rašo,

neskirdami laiko fizinei veiklai. Dėl to apsunkinama minčių ir žodžių tėkmė. Jie negali rašyti ar kalbėti su ta galia ir energingumu, kuris reikalingas, norint pasiekti širdis. Jų darbingumas sumažėja ir tampa bevaisis.

Tie, ant kurių gula svarbių pareigų našta, ypač dvasinių poreikių sergėtojai, privalėtų būti nuovokūs ir imlaus proto žmonės. Jiems labiau nei bet kam kitam reikėtų valgyti saikingiau ir ant jų stalo neturėtų būti riebaus ir prabangaus maisto.

Kasdien atsakingas pareigas einantys žmonės turi priimti sprendimus, nuo kurių labai daug kas priklauso. Dažnai jiems reikia imtis skubių veiksmų, o tai sėkmingai gali padaryti tik tie, kurie yra griežtai nuosaikūs. Protas stiprėja reikiamai puoselėjant fizines ir protines jėgas. Jei įtampa nėra per didelė, nauja energija atsiranda su kiekvienu krūviu. Bet dažnai darbas tų, kurie turi apsvarstyti reikšmingus planus ir priimti svarbius sprendimus, yra paveikiamas piktojo dėl netinkamos mitybos. Sutrikęs skrandžio darbas sutrikdo ir protinę veiklą. Dėl to žmogus dažnai būna irzlus, šiurkštus ar neteisingas. Daugelis planų, kurie būtų palaima pasauliui, atidedami į šalį, o imamasi neteisingų, despotiškų ar net žiaurių priemonių – tam paskatina žalingi, netinkami valgymo įpročiai.

Štai pasiūlymas tiems, kurie dirba sėdimą ar daugiausia protinį darbą. Turėdami pakankamai moralinės drąsos ir savitvardos, išbandykite štai ką: kiekvieno valgymo metu valgykite tik dviejų ar trijų rūšių paprastą maistą ir ne daugiau negu reikia alkui numalšinti; kiekvieną dieną užsiimkite aktyvia fizine veikla ir įsitikinsite, jog tai jums naudinga.

Stipriems vyrams, dirbantiems aktyvų fizinį darbą, nereikia taip rūpintis savo maisto kiekybe ar sudėtimi, kaip dirbantiems sėdint. Tačiau net jie būtų sveikesni, jei valgydami arba gerdami neprarastų saiko.

Kai kas nori, kad jiems būtų nurodytos tikslios mitybos taisyklės. Jie persivalgo, o po to gailisi, ir taip nuolat galvoja, ką valgyti ir ką gerti. Taip neturėtų būti. Vienas žmogus ne-

gali nieko tiksliai nurodyti kitam. Kiekvienas turi turėti savo supratimą bei savitvardą ir elgtis laikantis tam tikrų principų.

Mūsų kūnai yra Kristaus atpirktoji nuosavybė, todėl mes negalime su jais daryti, kas mums patinka. Tie, kurie supranta sveikatos nuostatus, turėtų suvokti savo įsipareigojimą paklusti tiems nuostatams, kuriuos į juos įdėjo Dievas. Sveikatos principų laikymasis turi būti kiekvieno asmeninė pareiga. Pažeidę įstatymą, patys patiriame pasekmes. Mes turime asmeniškai atsakyti prieš Dievą dėl savo įpročių ir polinkių. Todėl neturėtume klausti: „Kas yra priimta pasaulyje?“, atvirksčiai: „Kaip aš, kaip asmenybė, turėčiau elgtis savo gyvenime, kurį man davė Dievas?“

Mėsa kaip maistas

Į žmogui skirtą mitybą pradžioje neįėjo gyvulinės kilmės maistas. Tik po tvano, kai visi žemės žalumynai buvo sunaikinti, žmogus gavo leidimą valgyti mėsą.

Parinkdamas žmogui maistą rojuje, Viešpats pasakė, ką geriausia valgyti. Duodamas nurodymus Izraeliui, Jis davė jiems tą pačią pamoką. Jis išvedė izraelitus iš Egipto ir pradėjo juos mokyti, kad jie galėtų tapti Jo tauta. Jis norėjo per juos palaiminti ir išmokyti visą pasaulį. Jis parūpino jiems geriausiai tinkantį maistą – ne mėsą, o maną, „dangaus duoną“. Mėsa jiems buvo duota trumpam laikui ir tik todėl, kad jie išreiškė nepasitenkinimą ir murmėjo, neturėdami mėsos pilnų egiptietišku puodų. Mėsa sukėlė ligas ir atnešė mirtį tūkstančiams. Tačiau mėsiško maisto apribojimas niekada nebuvo noriai priimtas. Tas apribojimas ir vėliau buvo izraelitų atvirai rodomo ar slapto nepasitenkinimo bei murmėjimo priežastis, todėl nebuvo ilgalaikis.

Kai izraelitai įsikūrė Kanaane, jiems buvo leista valgyti gyvulinį maistą, bet su kruopščiais apribojimais, kurie turėjo sumažinti sveikatai kenksmingas pasekmes. Buvo uždrausta valgyti kiaulieną, taip pat kitų gyvulių, paukščių bei žuvų mėsą, kuri buvo paskelbta kaip nešvari. Taip pat buvo griežtai draudžiama valgyti švarių gyvulių taukus bei kraują.

Buvo galima valgyti mėsą tik tų gyvulių, kurie buvo geros būklės. Joks gyvas padaras, kuris buvo sudraskytas, nugaišo savaime ar kurio kraujas nebūdavo rūpestingai nuleistas, netiko valgyti.

Nesilaikydami dieviškųjų mitybos nurodymų, izraelitai patyrė didelių nuostolių. Jie geidė mėsiško maisto, todėl

susilaukė atpildo. Jie nepasiekė Dievo trokštamo charakterio idealo ir neįvykdė Jo užmojo. Viešpats „davė jiems, ko jie reikalavo, bet siuntė ir alinančią ligą“ (*Psalmė 106, 15*). Jie labiau vertino ne dvasiškus, o žemiškus dalykus ir nepasiekė švento pranašumo, kurį Jis buvo jiems numatęs.

Kodėl reikia atsisakyti mėsinių valgių

Tie, kurie valgo mėsą, valgo grūdus ir daržoves, tik jau perdirbtus, nes gyvūnai auga misdami būtent jais. Augalų gyvybingumas pereina į valgytoją. Mes palaikome gyvybę valgydami gyvulių mėsą. Tačiau kur kas geriau būtų gyvybę palaikyti tiesiogiai, valgant Dievo duotą mūsų mitybai tinkamą maistą.

Mėsa niekada nebuvo geriausias maistas, be to, jos vartojimas dabar yra dar labiau nepageidautinas, nes sparčiai didėja gyvulių sergamumas. Valgantieji mėsą mažai žino, ką jie valgo. Jeigu jie galėtų pamatyti gyvus gyvulius, sužinotų mėsos, kurią ruošiasi valgyti, kokybę, turbūt pasibjaurėję nuo jos nosisuktų. Žmonės nuolat valgo mėsą, turinčią tuberkuliozės ir vėžio sukėlėjų. Taip žmogui persiduoda tuberkuliozė, vėžys ir kitos mirtinos ligos.

Kiaulės audiniuose pilna parazitų. Apie ją Dievas yra pasakęs: „Ir kiaulė jums nešvarus gyvulys, nes ji, nors ir turi skeltus nagus, bet neatrajoja..., jos mėsos nevalgysite, nei jų dvėsenos liesite.“ (*Pakartoto Įstatymo 14, 8*) Šis nurodymas buvo duotas todėl, kad kiauliena netinka maistui. Kiaulės yra maitėdos, ir tam jos buvo sutvertos. Niekada ir jokiais aplinkybėmis jų mėsa nebuvo skirta žmonių maistui. Neįmanomas dalykas, kad bet kurio gyvo padaro mėsa būtų sveika, kai nešvarumai yra jo prigimties dalis, ir kai jis minta bjauriais dalykais.

Dažnai gyvuliai vežami į turgavietes ir parduodami maistui, nes yra ligoti, o jų savininkai bijo juos laikyti. Be to, kai kurie penėjimo pardavimui procesai sukelia ligas. Uždaryti

be šviesos ir gryno oro, kvėpuodami dvokiančiu tvartų oru, galbūt penimi net sugedusiu maistu, gyvulių kūnai greitai užsiteršia visokiais nešvarumais.

Gyvuliai dažnai vežami didelius nuotolius ir patiria daug kančių, kol pasiekia paskirties vietas. Paimti iš ganyklų, išgyvenantys varginantį kelią karštais, dulkėtais keliais ar sugrūsti į nešvarius vagonus, susijaudinę ir išsekę, vargšai padarai vežami į mirtį, kad žmonės galėtų mėgautis jų mėsa.

Daugelyje vietų žuvys taip pat užkrėstos nešvarumais nuo mintamo maisto, tad ir jos tapo įvairių ligų priežastimi. Tai labiausiai tos žuvys, kurios susiduria su srutomis iš nutekamųjų vamzdžių didžiuosiuose miestuose. Besimaitinančios kanalizacijos turiniu, žuvys gali nuplaukti labai toli ir būti pagautos, kur vanduo yra tyras bei švarus. Betgi suvalgytos jos atneš ligas ir mirtį tiems, kurie neįtaria pavojaus.

Valgant mėsą galima iš karto ir nesuvokti jos poveikio, tačiau tai ne įrodymas, kad ji nekenksminga. Maža žmonių galima priversti patikėti, kad jų suvalgyta mėsa užnuodijo jų kraują ir sukėlė kančias. Daugelis miršta nuo ligų, kurias sukėlė mėsos vartojimas, nors tikrosios priežasties neįtaria nei vieni, nei kiti.

Moralinės mėsiško maisto blogybės yra ne mažiau ženklios už fizinę žalą. Mėsa yra kenksminga sveikatai, ir kas tik paveikia kūną, daro atitinkamą poveikį protui bei sielai. Pagalvokite apie žiaurumą gyvuliams, su kuriuo jie žudomi dėl noro valgyti mėsą, ir jo poveikį tiems, kurie juos žudo ir kurie tai mato. Kaip tai niokoja švelnumą, su kuriuo mes turėtume žiūrėti į šiuos gyvus Dievo sukurtus padarus.

Daugumos nebylių gyvūnų protiniai gabumai tiek artimi žmogaus protiniams gabumams, kad tai yra paslaptis. Gyvūnai mato ir girdi, myli, bijo ir kenčia. Jie pasinaudoja savo organais kur kas tikslingiau negu daugelis žmonių savaisiais. Jie rodo užuojautą ir švelnumą savo kenčiantiems bendrams. Daugel gyvūnų rodo meilę tiems, kurie jais rūpinasi, kur

kas didesnę meilę negu ją neretai parodo žmonės. Gyvūnai prisiriša prie žmogaus, ir jiems sunku jo netekti.

Koks žmogus su žmogiška širdimi, kuris kadaise rūpinosi naminiiais gyvuliais, galėtų pažiūrėti į jų pilnas pasitikėjimo bei meilės akis ir mielai atiduotų juos mėsininko peiliui? Kaip jis galėtų praryti jų mėsą lyg gardų kąsnelį?

Klaidinga manyti, kad raumenų jėga priklauso nuo gyvulinio maisto. Organizmo poreikiai gali būti patenkinami geriau, o žmogus būti sveikesnis ir be mėsos. Grūdai, vaisiai, riešutai ir daržovės turi daug maistingų savybių, reikalingų sveikam kraujui. Mėsiški valgiai ne taip gerai ir ne taip vertingai aprūpina jį šiomis sudėtinėmis dalimis. Jei mėsa būtų labai svarbi sveikatai ir stiprumui, gyvulinis maistas būtų buvęs įtrauktas į žmogaus mitybą nuo rojaus laikų.

Kai nustojama valgyti mėsą, dažnai jaučiamas silpnumas, energijos stoka. Daugelis laiko tai įrodymu, kad mėsiški patiekalai yra būtini. Tačiau taip yra todėl, kad šios rūšies maistas stimuliuoja, net „užkaitina“ kraują ir sujaudina nervus, todėl jo taip ilgimasi. Kai kam atsisakyti mėsiškų valgių bus taip pat sunku, kaip girtuokliui gurkšnelio alkoholio. Tačiau tai jiems išeis tik į naudą.

Atsisakius mėsos, jos vietą turėtų užimti įvairūs grūdai, riešutai, daržovės ir vaisiai, kurie yra maistingi ir žadina apetitą. Toks maistas ypač reikalingas tiems, kurie nusilpę ar nuolat apkrauti darbu. Kai kuriose šalyse, kur vyrauja skurdas, mėsa yra pigiausias maistas. Tokiu atveju daug ką sunkiau pakeisti, bet įmanoma. Mums reikėtų atsižvelgti į tautos padėtį bei viso gyvenimo įpročius ir būti atsargiems pernelyg karštai įtikinėjant net dėl teisingo požiūrio. Nereikėtų reikalauti, kad žmogus staiga pakeistų mitybos įpročius. Mėsą turėtų pakeisti sveikas nebrangus maistas. Šiuo atveju labai daug priklauso nuo virėjos. Valgiai gali būti rūpestingai ir taip sumaniai paruošti, kad būtų maistingi bei žadinantys apetitą ir visiškai galėtų pakeisti mėsiškus patiekalus.

Visais atvejais stiprinkite sąžinės balsą ir valios jėgą, patiekite geros kokybės bei sveiką maistą ir greitai galėsite pakeisti savo valgymo įpročius, praeis noras valgyti mėsą.

Ar ne laikas visiems pradėti apsieiti be mėsinių patiekalų? Kaip gali tie, kurie nori tapti tyri, taurūs ir šventi, kad galėtų bendrauti su dangaus angelais, ir toliau valgyti maistą, darantį tokią žalą sielai ir kūnui? Kaip gali jie atimti gyvybę iš Dievo padarų, kad valgytų jų mėsą su pasimėgavimu? Verčiau jie turėtų grįžti prie sveiko ir puikaus maisto, duoto žmogui nuo pat pradžių, patiems rodyti ir mokyti savo vaikus gailingumo tiems gyviems padarams, kuriuos Dievas sukūrė ir pavadė žmonių valdžiai.

Mitybos kraštutinumai

Ne visi tikintys mitybos reforma yra reformatoriai. Daugelis reforma laiko tik tam tikro nesveiko maisto atsisakymą. Jie gerai nesupranta sveikatingumo principų, todėl jų stalai apkrauti kenksmingais sveikatai skanumynais; jie visiškai nerodo krikščioniško nuosaikumo ir susilaikymo pavyzdžio.

Kita kategorija žmonių, norinčių parodyti tinkamą pavyzdį, imasi priešingo kraštutinumo. Kai kurie jų negali įsigyti labiausiai trokštamo maisto, todėl, užuot vartoję tokius produktus, kurie geriausiai atitiktų trūkstamus produktus, pradeda laikytis alinančios dietos. Tokiame maiste nėra geram kraujui reikalingų medžiagų. Nuo to nukenčia jų sveikata, sumažėja jų gebėjimai, ir savo pavyzdžiu jie greičiau nuteikia prieš, o ne už maitinimosi reformą.

Dar kiti galvoja, kad, norint būti sveikiems, reikalingas paprastas maistas, todėl nebūtina per daug rūpintis pasirenkant ar ruošiant patiekalus. Kai kas apsiriboja labai menku maistu, nepakankamai įvairiu, kad patenkintų organizmo poreikius, ir todėl nukenčia.

O žmonės, tik iš dalies suprantantys reformos principus, dažnai yra patys griežčiausi ne tik sau, bet ir primygtinai reikalauja jų laikytis savo šeimas ir artimuosius. Jų klaidingos reformos pasekmes rodo jų pačių bloga sveikata, o jų pastangos priversti kitus laikytis jų požiūrio daugeliui sudaro klaidingą nuomonę apie mitybos reformą ir paskatina visiškai jos atsisakyti.

Žmonės, kurie supranta sveikatingumo nuostatus ir vadovaujasi šiais principais, vengia kraštutinumų – ir nuolaidžiavimo, ir apribojimų. Jie pasirenka maistą ne tik tam,

kad patenkintų apetitą, bet norėdami sustiprinti savo kūną. Jie, kiek įmanoma, stengiasi išsaugoti visas savo jėgas, kad galėtų kuo geriausiai tarnauti Dievui ir žmogui. Jų apetitą valdo protas ir sąmoningumas, todėl jiems atlyginama kūno ir dvasios sveikata. Nors jie aktyviai neragina kitų laikytis tokio nusistatymo, bet jų pavyzdys liudija teisingų principų naudai. Tokie žmonės daro teigiamą, didelį poveikį.

Mitybos reforma remiasi sveiku protu. Šią temą reikėtų giliau ir plačiau patyrinėti; be to, nė vienas neturėtų kritikuoti kitų, kad jų įpročiai ne viskuo derinasi su jo paties įpročiais. Nereikia įprasti nurodinėti kitiems, ką jie turėtų daryti, ir niekas neturėtų laikyti save pavyzdžiu kitiems. Ne visi gali valgyti tą patį maistą. Vienam žmogui skanūs ir sveiki patiekalai gali būti neskanūs ir net žalingi kitam. Kai kas negali gerti pieno, tuo tarpu kiti negali gyventi be jo. Kai kurie žmonės negali suvirškinti pupų ir žirnių, o kitiems tai labai sveikas maistas. Vieniems kuo paprasčiau paruošti grūdai yra puikus maistas, o kiti jų taip pagamintų negali valgyti.

Tie, kurie gyvena naujai įkurtose ar neturtingose vietovėse, kur mažai vaisių ir riešutų, neturėtų būti skatinami atsisakyti pieno ir kiaušinių. Aišku, kad apkūnūs žmonės ir turintieji gyvulišką aistrą, turėtų vengti stimuliuojančio maisto. Šeimos, ypač auginančios vaikus, kurios turi polinkį greitai priprasti prie tam tikrų produktų, neturėtų vartoti kiaušinių. Bet jeigu kraują gaminantys organai yra silpni, ypač tokiu atveju, kai žmonės negali įsigyti kitų maisto produktų, turinčių reikiamų maistingų medžiagų, tuomet kiaušinių ir pieno nereikėtų visiškai atsisakyti. Tačiau jie turėtų pasirinkti, kad pienas būtų sveikų karvių ir kiaušiniai sveikų vištų, kuriomis gerai rūpinamasi ir kurios gauna gerą pašarą. Kiaušinius reikėtų išvirti taip, kad jie būtų lengvai virškinami.

Mitybos reforma turėtų būti pažangi. Kadangi didėja gyvulių sergamumas, gerti pieną ir valgyti kiaušinius tampa vis labiau nesaugu. Todėl reikėtų pasistengti pakeisti juos kitais

sveikais ir nebrangiais produktais. Žmonės visur turėtų būti mokomi gaminti valgi, kiek įmanoma, be pieno bei kiaušinių ir kad jis būtų sveikas bei skanus.

Įprotis valgyti tik du kartus per dieną yra labai naudingas sveikatai, tačiau kai kuriais atvejais žmonėms gali reikėti valgyti ir trečią kartą. Bet tuomet tai turėtų būti labai lengvas, lengvai virškinamas maistas. Krekeriai (angliški sausainiai) arba džiovėšiai ir vaisiai, ar grūdų kava yra geriausiai tinkamas maistas valgyti vakare.

Kai kurie žmonės nuolat nerimauja, kad jų maistas, nors labai paprastas bei sveikas, gali jiems pakenkti. Tiems norėčiau pasakyti: negalvokite, kad jis padarys jums žalos, apie tai išvis negalvokite. Valgykite, kas, jūsų nuomone, geriausiai jums tinka, ir paprašę Viešpatį palaiminti tą maistą, kad šis sustiprintų jūsų kūną, tikėkite, kad Jis išgirdo jūsų malda, ir būkite ramūs.

Kadangi principas reikalauja, kad mes atsisakytume dalykų, kurie erzina skrandį ir kenkia sveikatai, turėtume atminti, jog prastas maistas prastina kraują. Dėl šios priežasties susergamma sunkiausiomis ligomis. Kai organizmas pakankamai nepamaitinamas, sutrinka virškinimas ir atsiranda bendras nusilpimas. Žmonės, kurie valgo nekokybišką maistą, ne visuomet yra verčiami tai daryti dėl savo neturto, bet pasirenka jį dėl nežinojimo, aplaidumo ar norėdami įgyvendinti savąją klaidingą reformos sąvoką.

Dievas nėra pagerbiamas, kai nesirūpinama ar blogai rūpinamasi kūnu, todėl šis būna netinkamas Jam tarnauti. Viena pagrindinių šeimos galvos pareigų – rūpintis kūnu, maitinant jį maistu, kuris teikia malonumą ir stiprumą. Verčiau pirkti ne tokius brangius drabužius ar baldus, bet nešykštėti pinigų maistui.

Kai kurie šeimnininkai taupo šeimos maisto sąskaita, kad galėtų prabangiau pavaišinti svečius. Tai labai neprotinga.

Svečius reikėtų vaišinti paprastai. Pirmoje vietoje turi būti šeimos poreikiai.

Dažnai neprotingas taupymas ir apsimestiniai papročiai neleidžia rodyti svetingumo ten, kur turėtume tai daryti ir kur jis būtų palaima. Reikėtų nuolat rūpintis maistu mūsų stalui taip, kad kiekvienas netikėtas svečias galėtų būti šiltai priimtas, neužkraunant šeimininkei naštos papildomu maisto ruošimu.

Visi turėtų žinoti, ką valgyti ir kaip pasigaminti maistą. Vyrai, kaip ir moterys, turėtų žinoti, kaip paruošiamas paprastas ir sveikas maistas. Jų reikalai nuveda juos ten, kur jie negali gauti sveiko maisto. Jeigu jie mokės pasigaminti sau valgi, tokiais atvejais galės pasinaudoti savo žiniomis ir gebėjimais.

Atidžiai apsvarstykite savo mitybą. Apmąstykite viską nuo motyvų iki pasekmių. Rodykite savitvardą, nenuolaidžiaukite savo apetitui. Niekuomet nekenkite savo skrandžiui persivalgydami, tačiau nešykštėkite sau sveiko ir skanaus, reikalingo sveikatai maisto.

Ribotos kai kurių tariamų sveikos mitybos reformatorių idėjos buvo labai žalingos sveikatai. Sveikatos specialistai turėtų atminti, kad mitybos reforma pirmiausia bus vertinama pagal maistą, kurį jie patiekia ant stalo; todėl, užuot ėję keliu, kuris mestų šešėlį tai reformai, jie turėtų rodyti pavyzdį jos principams, savo elgesiu atkreipti į juos dėmesį. Daugelis žmonių, jei bus ribojamas jų apetitas, pasipriešins bet kokiam reformos judėjimui, kad ir koks teisingas jis būtų. Jie atsižvelgs į savo skonį, o ne remsis protu ar sveikatingumo nuostatais. Tokie žmonės laikys radikalais visus, kurie atsisakė senų įpročių ir palaiko reformą, kad ir koks tvirtas būtų jos pagrindas. Tačiau sveikatos specialistams, nepaisant, kad tokie žmonės gali neturėti pagrindo kritikai, nereikėtų gilintis, kuo jie skiriasi nuo kitų, o turėtų kiek galima labiau suartėti su jais, neaukojant paties principo.

Kai sveikatos reformos propaguotojai griebiasi kraštutinumų, nestebina, kad daugelis, kurie laiko juos sveikatingumo principų atstovais, iš viso atsisako reformos. Šie kraštutinumai dažnai per trumpą laiką padaro daugiau žalos negu būtų galima padaryti per visą gyvenimą.

Sveikatos reforma remiasi plačiais bei toli siekiančiais principais, todėl mums nederėtų sumenkinti jos savo ribotu požiūriu bei įpročiais. Tačiau niekas neturėtų leisti pasipriešinti sveikatos reformai ar išjuokti ją, kad suteiktų malonumo kitiems žmonėms ar tuo juos paveiktų, nukreipdami nuo teisingų principų ar priverstų nerūpestingai reaguoti į tuos patarimus. Tie, kurie remiasi šiais principais, bus tvirti ir ryžtingi, palaikydami teisingumą, tačiau visur rodys kilnią dvasią, panašią į Kristaus, ir tikrą nuosaikumą.

Stimuliatoriai ir narkotikai

Stimuliuojančioms medžiagoms ir narkotikams priskiriama didelė grupė produktų, kurie dirgina skrandį, nuodija kraują ir audrina nervus. Jų vartojimas yra neabejotina blogybė. Žmonės siekia jaudulio, kurį sukelia stimuliuojančios medžiagos, dėl malonaus, nors ir trumpo, jų poveikio. Tačiau visuomet pasireiškia atoveiksmis. Nenatūralių stimuliuojančių medžiagų vartojimas visada skatina nesaikingumą ir yra aktyvus veiksnys, pagreitinantis fizinę degradaciją bei sveikatos pašlijimą.

Prieskoniai

Bus geriau, jeigu šiame sparčiai besivystančiame amžiuje vartosime kuo mažiau stimuliuojančio maisto. Pagardai yra žalingi savo pobūdžiu. Garstyčios, pipirai, įvairūs prieskoniai, marinatai ir kiti panašūs produktai dirgina skrandį ir „užkaitina“ bei užteršia kraują. Norint parodyti alkoholinių gėrimų poveikį, dažnai vaizduojama uždegiminė alkoholiko skrandžio būseną. Dirginančių prieskonių vartojimas sukelia panašius uždegiminius procesus. Ilgainiui paprastas maistas nebežadina apetito. Organizmas reikalauja kažko labiau stimuliuojančio.

Arbata ir kava

Arbata veikia kaip stimuliuojanti priemonė ir sukelia tam tikro laipsnio apsvaigimą. Panašų poveikį turi kava ir kiti populiarūs gėrimai. Pirmiausia pasireiškia pakili nuotaika. Stimuliuojami skrandžio nervai, kurie perduoda dirginimą smegenims, o šios, savo ruožtu, pagreitina širdies darbą ir

visam organizmui suteikia trumpalaikį energingumą. Užmirštamam nuovargis, atrodo, padaugėjo jėgų. Prašviesėja mintys, pagyvėja vaizduotė.

Dėl to daugelis žmonių mano, kad arbata arba kava padaro jiems daug gero. Tačiau tai netiesa. Arbata ar kava nemaitina organizmo. Jų poveikis pasireiškia dar neprasidėjus virškinimo ir absorbcijos procesams, todėl tai, kas, atrodo, suteikia jėgų, yra tik nervinis sujaudinimas. Kai šios stimuliuojančios priemonės veikimas baigiasi, susilpnėja jos nenatūralus poveikis, ir dėl to jaučiamas tam tikras silpnumas bei nuovargis.

Nuolatinis šių nervų dirgiklių vartojimas sukelia galvos skausmą, nemigą, stiprų širdies plakimą, virškinimo sutrikimą, jaudulį ir kitus negatyvius pojūčius, nes tie dirgikliai susilpnina gyvybines jėgas. Nuvargusiems nervams reikia poilsio ir ramybės, o ne jaudinimo ir per didelės įtampos. Kūnui reikia laiko susigražinti išsekusį energingumą. Kai jo jėgas veikia stimuliuojančios medžiagos, kurį laiką pajėgumas sustiprėja, tačiau, kai organizmas nusilpsta nuo nuolatinio jų vartojimo, pamažu tampa vis sunkiau sužadinti energingumą iki norimo lygio. Darosi vis sunkiau valdyti jų poreikį, kol valia nugalima ir, atrodo, nelieka jėgų tam nenatūraliam poreikiui numalšinti. Organizmas reikalauja vis stipresnių ir stipresnių stimuliuojančių medžiagų, kol pavargęs kūnas ilgiau nebegali į tai reaguoti.

Tabako poveikis

Tabakas yra lėtas, klatingas, tačiau žalingiausias nuodas. Nesvarbu, kaip jis bus vartojamas, tačiau stipriai paveiks organizmą. Jis yra dar pavojingesnis tuo, kad jo poveikis lėtas ir iš pradžių vos juntamas. Jis sužadina, o po to paralyžiuoja nervus, susilpnina ir aptemdo smegenis. Jis dažnai paveikia nervų sistemą stipriai negu svaiginamieji gėrimai. Tabakas yra klatingas, ir jo poveikį sunku pašalinti iš organizmo.

Jis sukelia troškimą vartoti alkoholinius gėrimus ir daugeliu atvejų padeda pagrindą įpročiui svaigintis svaigalais.

Tabako vartojimas yra nepatogus, brangus, nešvarus, suteršiantis vartotoją ir atstumiantis kitus. Visur rasime įnikusių į šią blogybę žmonių. Retai praeisime pro minią, nepajutę kelių rūkorių leidžiamų dūmų nuodingo dvelktelejimo į veidą. Nemalonu ir nesveika sėdėti traukinio vagonė ar kambaryje, kuriame oras persisunkęs tabako dūmais ir svaigalų kvapu. Jeigu žmonės atkakliai nuodijasi patys, kokią teisę jie turi teršti orą, kuriuo kvėpuoja kiti?

Tabakas ypač didelę žalą daro vaikams ir jaunimui. Šių laikų vaikus ir jaunuolius veikia nesveiki ankstesnių kartų įpročiai. Protinė negalia, fizinis silpnumas, pakrikę nervai ir nenatūralūs troškimai iš tėvų persiduoda vaikams. O tie patys vaikų kartojami įpročiai didina ir įamžina blogio pasekmes. Dėl to ne mažiau išsigitama fiziškai, protiškai ir morališkai; o tai vis labiau kelia nerimą.

Berniukai pradeda rūkyti labai anksti. Šis įprotis, susiformavęs tuo metu, kai kūnas ir protas yra ypač jautrūs tabako poveikiui, kenkia fiziniam pajėgumui, stabdo augimą, atbuktina protą ir pakenkia elgesiui.

Tačiau ką galime padaryti, kad parodytume vaikams ir jaunimui to įpročio žalingumą, jei tėvai, mokytojai ir kiti rodo jiems blogą pavyzdį? Galime pamatyti mažus, vos ūgtelėjusius berniukus jau rūkančius cigaretes. Jei kas nors paklausia jų, kodėl jie rūko, išgirsta atsakymą: „Mano tėvas rūko.“ Jie nurodo kurį nors tarnautoją ar sekmadieninės mokyklos direktorių ir sako: „Šis žmogus rūko. Kodėl aš negaliu rūkyti, jeigu jis tai daro?“ Daugelis tų, kurie skatina susilaikymą, patys turi priklausomybę nuo tabako. Kokią įtaką gali padaryti šie žmonės, norėdami sustabdyti nesusilaikymo plitimą?

Aš kreipiuosi į tuos, kurie pareiškia, jog tiki ir paklūsta Dievo Žodžiui: Ar galite jūs kaip krikščionys nuolaidžiauti įpročiui, kuris paralyžiuoja jūsų protą ir atima gebėjimą tei-

singai įvertinti amžinąsias tiesas? Ar galite sutikti kasdien atimti iš Dievo Jam priklausantį tarnavimą, o iš savo artimųjų atimti ir patarnavimą, kuri galėtumėte jiems suteikti, ir savo pavyzdžio galią?

Ar apsvarstėte savo kaip Dievo prievaizdo atsakomybę už jūsų rankose esančias lėšas? Kiek Viešpaties pinigų išleidžiate tabakui? Suskaičiuokite, kiek tam išleidote per visą savo gyvenimą. Kaip šiai teršiančiai aistrai išiekvotą sumą galite palyginti su tuo, ką padarėte, kad pagelbėtumėte varguoliams ir skleistumėte Evangeliją?

Nė vienam žmogui nebūtinai tabakas, bet daugybė žmonių žūsta, norėdami gauti to nuodo, kurio naudojimas yra blogesnis už pinigų iššvaistymą. Ar jūs neteisėtai nepasisaviniate Viešpaties turto? Ar nesate kaltas, apiplėšęs Dievą ir savo artimuosius? „Ar nežinote, ...kad jūs nebepriklausote patys sau? Iš tiesų esate brangiai nupirkti. Tad šlovinkite Dievą savo kūnu!“ (1 Korintiečiams 6, 19–20)

Svaiginantys gėrimai

„Vynas išjuokia, stiprusis gėrimas primušą; neišmintingas, kas jais svaiginasi.“

„Kas dūsauja: ‘Deja!’ Kas šaukia: ‘Vargas man!’? Kas įsivėlė į vaidus? Kas skundžiasi? Kas žaizdotas be priežasties? Kieno miglotos akys? Tų, kurie ilgai užsisėdi prie vyno, tų, kurie eina tuštinti maišyto vyno. Nežvilgčiok į tą raudoną vyną, kai jis švyti taurėje! Taip švelniai jis teka žemyn, bet galų gale kerta kaip gyvatė ir gelia kaip angis.“ (Patarlių 20, 1; 23, 29–32)

Niekada vaizdingiau žmogaus ranka nepavaizdavo vergijos ir pažeminimo paveikslo, kaip tai parodo svaigalų aukos vaizdas. Pavergtas, degradavęs žmogus, netgi tada, kai jis pažadinamas, kad pamatytų savo vargą, neturi jėgų ištrūkti iš spąstų, jis „vėl vyno prašys“ (Patarlių 23, 35).

Nereikia įrodymų, norint parodyti žalingą svaigalų poveikį jų vartotojams. Visur apstu atbukusių ir apsiblaususių žmonių – sielų, už kurias mirė Kristus ir kurias apverčia angelai. Jie yra civilizacijos, kuria mes didžiuojamės, dėmė. Jie yra gėda, praeiksmas ir pavojus kiekvienai šaliai.

O kas gali pavaizduoti tą baisumą, kančias, neviltį, kurie slepiasi alkoholiko namuose? Pagalvokite apie jo žmoną, nere-tai švelniai išauklėtą, jautrią, kultūringą ir taurią, susijungusią su tokiu žmogumi, kurį alkoholis padarė amžinu girtuokliu ar demonu. Pagalvokite apie jo vaikus, iš kurių atimti namų patogumai, auklėjimas ir mokymas, kurie gyvena bijodami to, kuris turėtų būti jų pasididžiavimas, apsauga, atrama pasaulyje; jie nešioja gėdos žymę, dažnai lyg praeiksmą paveldimą troškimą vartoti alkoholi.

Pagalvokite apie baisias, kasdien dėl alkoholio atsitinkančias nelaimes. Traukinio mašinistas neatkreipia dėmesio į signalą ar klaidingai supranta nurodymą. Traukinys važiuoja toliau, susiduria su kitu traukiniu, ir žūva daugybė gyvybių. Arba laivas užplaukia ant seklumos, ir keleiviai bei įgula randa sau kapą vandenyse. Kai ištiriami tokie nelaimingi atsitikimai, paaiškėja, kad atsakingi už tai žmonės buvo paveikti alkoholio. Iki kokio laipsnio galima nuolaidžiauti įpročiui gerti, nesibijant patikėti tokiems žmonių gyvybes? Jais būtų galima pasitikėti tik tada, jeigu jie visiškai mestų gerti.

Silpnesni svaigalai

Negalima, kad akiratyje žmonių, kurie paveldėjo potraukį nenatūralioms stimuliuojančioms medžiagoms, pasirodytų vynas, alus ar sidras arba jie būtų lengvai pasiekiami, nes nuolatos gundo. Laikydami saldų sidrą esant nekenksmingą, daugelis nesivaržo ir laisvai jį perka. Bet saldus jis išlieka tik trumpą laiką, nes greitai fermentuoja. Paaštrėjęs skonis padaro

jį labiau priimtinu daugelio gomuriui, tačiau jo gėrėjas nenori pripažinti, kad sidras pasidarė svaigus ar fermentuotas.

Sveikatai pavojingas net normaliai pagamintas saldus sidras. Jei žmonės galėtų pamatyti tai, ką apie jų perkamą sidrą atskleidžia mikroskopas, mažai atsirastų norinčių jį gerti. Dažnai gaminantieji sidrą prekybai per daug nesirūpina jam skirtų vaisių kokybe, todėl išspaudžiamos sukirmijusių bei supuvusių obuolių sultys. Žmonės, kurie kitu atveju nevarotų nuodingų, supuvusių obuolių, gers iš jų padarytą sidrą ir sakys, kad patiria didelį malonumą. Bet mikroskopas rodo, kad net ką tik išspaustas šis malonus gėrimas yra visiškai netinkamas vartoti³.

Nuo vyno, alaus ir sidro apsvaigstama, kaip ir nuo stipresnių alkoholinių gėrimų. Jie sužadina norą vartoti dar stipresnius gėrimus, ir taip išugdomas įprotis gerti. Nestiprūs gėrimai yra mokykla, kurioje vyrai pradeda alkoholiko karjerą. Tačiau šių nestiprių gėrimų poveikis yra taip užslėptas, kad įžengiama į kelią, vedantį tiesiai į alkoholizmą, kol auka dar neįtaria pavojaus.

Kai kurie žmonės, kurie niekada nelaikomi girti, faktiškai visą laiką yra veikiami nestiprių svaigalų. Jie yra įkaitę, nepastovios mąstysenos, sutrikę. Manydami, jog yra saugūs, jie geria toliau, kol sulaužomi visi barjerai ir paaukojami visi principai. Netenka galios ryžtingiausi sprendimai ir nepakan-ka svarbiausių motyvų, kad protas galėtų suvaldyti potraukį.

Biblijoje niekur nepritariama svaiginančio vyno gėrimui. Vynas, kurį Kristus padarė iš vandens per vestuvių puotą Kanoje, buvo grynos, šviežios vynuogių sultys. Tai yra naujas „vynas, rastas kekėje“, apie kurią Šventasis Raštas sako: „Neišmeskite jos, nes joje dar yra šis tas gero.“ (Izaijo 65, 8)

³ 1905 metais, kai buvo parašytas šis teiginys, sidrą buvo įprasta gaminti taip, kaip paminėjo autorė. Šiandien, tose vietose, kur maisto kokybė nekontroliuojama, obuolių sidras gali būti gaminamas panašiu būdu. Tačiau ten, kur sidras gaminamas laikantis sanitarinių reikalavimų, naudojant sveikus vaisius, šie prieštaravimai netenka galios. (*Leidėjai*)

Senajame Testamente Kristus įspėjo Izraelį: „Vynas išjuokia, stiprusis gėrimas primuša; neišmintingas, kas jais svaiginasi.“ (*Patarlių 20, 1*) Jis pats neparūpino jiems to gėrimo. Šėtonas gundo žmones nuolaidžiauti sau, kad aptemtų jų protas ir atbukėtų dvasinis imlumas; tačiau Kristus mus moko, kad žemesnę prigimtį pajungtume savo valiai. Viešpats niekuomet nepadeda prieš žmones to, kas galėtų juos sugundyti. Visas Jėzaus gyvenimas buvo pasiaukojimo pavyzdys. Jis turėjo palaužti troškimo jėgą, kad per keturiasdešimt pasninkavimo dykumoje parų iškentėtų vieną sunkiausių išbandymų, kokį tik žmonija galėjo pakelti. Kristus nurodė Jonui Krikštytojui, kad jis negertų nei vyno, nei stipresnių gėrimų. Jis džiaugėsi ir panašiu Manoacho žmonos susilaikymu [žr. *Teisėjų 13 skyrius*]. Kristus neprieštaravo savo mokymui. Nefermentuotas vynas, kurio Jis parūpino vestuvių svečiams, buvo sveikas ir gaivinantis gėrimas. Tokį vyną gėrė mūsų Išgelbėtojas ir Jo mokiniai per Šventąją Vakarienę. Tokį vyną kaip Išgelbėtojo kraujo simbolį būtina visada turėti ant stalo per Šventąją Vakarienę. Šventos apeigos turėtų būti atgaivinančios dvasią ir atstatančios gyvybines jėgas. Su jomis neturėtų būti susiję niekas, kas palaiko blogį.

Kaip krikščionys, kurie laikosi Šventojo Rašto, gamtos ir sveiko proto mokymo apie svaigalų vartojimą, gali užsiimti apynių auginimu alaus darybai ar gaminti vyną bei sidrą prekybai? Jeigu jie myli savo artimą kaip save, kaip jie gali pastatyti jų kelyje spąstus?

Dažnai nesaikingumas prasideda namuose. Valgant riebią, nesveiką maistą, virškinimo organai nusilpsta, todėl atsiranda noras gauti dar labiau stimuliuojančio maisto. Taip ugdomas apetitas nuolat trokšti ko nors stipresnio. Poreikis gauti stimuliuojančių medžiagų vis dažnėja ir jam vis sunkiau atsispirti. Organizmas pamažu prisipildo nuodų, ir juo labiau jis nusilpsta, tuo daugiau jis nori tų dalykų. Vienas žingsnis, žengtas neteisinga kryptimi, paruošia kelią kitam. Daugelis

žmonių, kurie nevartoja alkoholinių gėrimų, apkrauna savo stalą tokiu maistu, kuris sužadina tokį potraukį vartoti svai-galus, kad pasidaro beveik neįmanoma atsispirti pagundai. Neteisingi valgymo ir gėrimo įpročiai sugadina sveikatą ir paruošia kelią girtavimui.

Netrukus nebūtų reikalo ruošti seminarus susivaldymo tema, jeigu jaunimui, kuris formuoja ir duoda mados toną visuomenei, būtų galima iškiepyti teisingus susivaldymo principus. Tėvai turėtų pradėti kovoti su nesusivaldymu savo šeimoje, savo vaikus nuo kūdikystės mokyti teisingų principų, tuomet jie galės tikėtis sėkmės.

Motinos privalo padėti savo vaikams suformuoti teisingus įpročius ir tyrus polinkius. Ugdykite apetitą, mokykite vaikus bjaurėtis stimuliuojančiomis medžiagomis. Auklėkite vaikus taip, kad jie turėtų moralinės ištvermės atsispirti juos supančiam blogiui. Mokykite juos atsilaikyti kitų įtakai, nepasiduoti stipriam poveikiui ir siekti paveikti kitus daryti gera.

Daug pastangų dedama norint įveikti nesaikingumą, tačiau nemažai jų nukreipiama neteisinga linkme. Susivaldymo re-formos propaguotojai turėtų gerai suprasti blogį, kurį sukelia nesveikas maistas, prieskoniai, arbata ir kava. Mes linkime visiems susivaldymo šalininkams sėkmės, tačiau kviečiame juos labiau įsigilinti į blogio, prieš kurį jie kariauja, priežastis ir įsitikinti, kad jie nuosekliai kovoja už reformą.

Reikėtų parodyti žmonėms, kad teisinga protinių ir mo-ralinių jėgų pusiausvyra labai priklauso nuo sveikos fizinės būsenos. Visos narkotinės ir nenatūralios stimuliuojančios medžiagos, kurios susilpnina ir priverčia išsigimti fizinį kūną, menkina intelektą ir užgesina elgesio normų dvasią. Nesusivaldymas yra pasaulio moralinio ydingumo pagrindas. Nuolaidžiaudamas iškreiptam apetitui, žmogus praranda gebėjimą atsispirti pagundai.

Saikingumo reformatoriai turi ugdyti žmones šia kryptimi. Parodykite jiems, kad sveikatai, charakteriui ir net gyvybei

gresia pavojus, jei bus vartojamos stimuliuojančios medžiagos, kurios nenatūraliai sužadina pavargusias jėgas nenuosekliems poelgiams.

O kalbant apie arbatą, kavą, tabaką ir alkoholinius gėrimus, vienintelis teisingas elgesys – verčiau jų neliesti, neragauti ir jais neprekiuoti. Noras arbatos, kavos ir panašių gėrimų yra panašus į alkoholio bei tabako troškimą, ir kai kuriais atvejais jų tiek pat sunku atsisakyti, kaip ir alkoholikui svaigalų. Tie, kurie mėgina atsisakyti šių stimuliuojančių medžiagų, kurį laiką jaus, tarsi daug ką prarado ir be jų kentės. Tačiau jeigu bus ištvermingi, nugalės šį troškimą ir daugiau nebejaus tų žalingų gėrimų stygiaus. Organizmas gali pareikalauti truputį laiko atsigauti nuo patirto piktnaudžiavimo, bet suteikite jam galimybę, ir jis vėl atgaus jėgas bei atliks savo darbą taip, kaip pridera.

Prekyba alkoholiniais gėrimais ir jų draudimas

„Vargas tam, kuris statosi namus neteisumu, menes – neteisīgumu, ...kuris sako: ‘Pasistatysiu erdvius rūmus su vėsiomis menėmis’, – platina jų langus, apmuša jų sienas kedro lentomis ir nudažo juos skaisčiai raudonai. Argi esi karališkesnis, kai kedru varžaisi su karaliais?.. O tavo akims ir širdžiai rūpi vien ieškoti naudos, tiktai lieti nekaltųjų kraują, prievartauti ir smurtauti.“ (*Jeremijo 22, 13–17*)

Svaigiųjų gėrimų pardavėjo darbas

Šventasis Raštas pavaizduoja svaigiųjų gėrimų gamintojų ir pardavėjų darbą. Jų verslas yra žmonių apiplėšimas. Už jų gaunamus pinigus žmonės negauna lygiavertės prekės. Kiekvienas doleris, kurį jie prideda prie savo pajamų, atneša praeiksmą jų leidėjui.

Savo dosnia ranka Dievas dovanojo žmonėms palaimas. Jeigu Jo dovanos būtų panaudotos protingai, kiek mažai pasaulis žinotų apie skurdą ar sielvartus. Netinkamas žmonių elgesys paverčia Jo palaiminimus praeiksmu. Tik iš godumo gauti daugiau pinigų ir dėl apetito užgaidų vaisiai bei grūdai, kurie duoti mūsų mitybai, paverčiami nuodais, kurie atneša kančias, vargus ir žūtį.

Kiekvienais metais išgeriama milijonų milijonai galonų (1 galonas lygus 3, 78 litro. *Vert. past.*) svaigalų. Milijonų milijonai dolerių išleidžiama perkant nelaimės, skurdą, ligas, degradaciją, geidulius, nusikaltimus ir mirtį. Tik dėl pelno svaigalų pardavėjai parduoda savo aukoms tai, kas žaloja ir

griauna protą bei kūną. Jie yra alkoholikų šeimų skurdo ir nelaimių priežastis.

Kai miršta jo auka, svaigalų pardavėjas išsireikalauja savo pinigus. Jis apiplėšia našlę ir paverčia vaikus elgetomis. Jis nesvyruodamas paima iš skurstančios šeimos reikalingiausius daiktus, kad būtų apmokėta vyro ir tėvo sąskaita. Kenčiančių vaikų verksmai, besikankinančios motinos ašaros tik erzina jį. Kas jam, jei šie kenčiantieji badauja? Kas jam, jeigu jie taip pat stovi prie degradacijos ir pražūties slenksčio? Jis tampa turtingesnis iš apgailėtinų skatikų tų, kuriuos stumia į pražūtį.

Viešnamiai, blogio urvai, kriminaliniai teismai, kalėjimai, prieglaudos, beprotnamiai, ligoninės dideliu mastu užpildyti svaigalų pardavėjo darbo dėka. Kaip paslaptingas Babilonas iš Apreiškimo, jis prekiauja vergais ir žmonių sielomis. Už svaigalų pardavėjo stovi galingas sielų naikintojas, panaudojantis visas gudrybes, kurias tik gali sugalvoti žemė ar pragaras, kad tik įtrauktų žmones į savo spąstus, kurie yra paspęsti miestuose ir kaimuose, traukiniuose, dideliuose laivuose, prekybos aikštėse, pasilinksminimo vietose, pirminės sveikatos priežiūros įstaigose, net bažnyčioje ant Šventos Vakarienės stalo. Nieko neliko nepadaryta, kad būtų sužadinas ir skatinamas troškimas svaigintis. Beveik ant kiekvieno kampo stovi ryškiai apšviesta alinė, kur visuomet laukiami ir linksmai kviečiami užėiti darbo žmonės, turtingi dykinėtojai ir nieko neįtariantis jaunimas.

Privačiose užkandinėse ir prašmatniuose kurortuose ponioms patiekiami populiarūs gėrimai, turintys kokį nors malonų pavadinimą, kurie iš tikrųjų yra svaigalai, o sergantiesiems ir išsekusiems plačiai reklamuojami kartūs antpilai, kurių pagrindą sudaro alkoholis.

Norint sužadinti mažų vaikų potraukį svaigalams, alkoholis pilamas į konditerijos gaminius, kurie pardavinėjami parduotuvėse. Dovanodamas tokius saldinius, svaigalų pardavėjas vilioja vaikus į savo pinkles.

Šis darbas tęsiasi diena iš dienos, mėnuo po mėnesio, metai iš metų. Tėvai, vyrai ir broliai – tautos atrama, viltis bei pasididžiavimas – ir toliau lankosi svaigalų pardavimo vietose, kad grįžtų sugadinę savo sveikatą bei sužlugdyti.

Dar baisnis prakeiksmas pasiekia namus. Vis daugiau ir daugiau moterų pradeda vartoti svaigalus. Daugelyje šeimų maži vaikai, net nekalti ir bejėgiai kūdikiai, yra kasdieniame pavojuje dėl savo girtų motinų aplaidumo ir netinkamo elgesio. Sūnūs ir dukterys auga šio baisaus blogio šešėlyje. Kokios jų ateities perspektyvos? Gal jie nusmuks dar žemiau negu jų tėvai?..

Iš vadinamųjų krikščioniškų šalių šis prakeiksmas pasiekia stambeldystės regionus. Vargšai, nieko nesuprantantieji necivilizuoti žmonės išmokomi vartoti svaigalus. Net tarp pagonių apsišvietę žmonės pripažįsta ir protestuoja prieš juos kaip mirtiną nuodą. Tačiau veltui jie bandė apsaugoti savo šalis nuo svaigalų naikinamojo poveikio. Civilizacija padeda prasišverbti tabakui, svaigalams ir opiumui į stambeldžių kraštus. Svaigalų sužadintos, nevaldomos necivilizuotų žmonių aistros prisideda prie jų degradacijos jiems to nejučiant, todėl beveik beviltiška įsipareigoti siųsti į šias šalis misionierius.

Tautos, kurios turėjo supažindinti juos su Dievu, pastūmėjo pagonis į blogį, kuris atnešė pražūtį ištisoms gentims ir giminėms. Dėl to tamsuoliškose žemės vietovėse civilizuotų tautų vyrai yra nekenčiami.

Bažnyčios atsakomybė

Susidomėjimas svaigalais yra didelė pasaulį užvaldžiusi jėga. Savo pusėje ji turi jungtinę pinigų, įpročio ir apetito galybę. Ši jėga jaučiama net Bažnyčioje. Deja, žmonės, kurie tiesiogiai ar netiesiogiai susikrovė pinigų iš prekybos svaigalais, yra Bažnyčios nariai. Daugelis jų dosniai dalija labdarą, o jų įnašai paremia Bažnyčios iniciatyvas ir padeda išlaikyti

dvasininkus. Jie užsitarnauja dėmesį, rodomą pinigų galiai. Bažnyčios, kurios pripažįsta tokius narius, faktiškai remia prekybą svaigalais, ir pernelyg dažnai dvasininkai neturi drąsos stoti teisingumo pusėn. Jie neskelbia savo žmonėms, ką Dievas sakė apie svaigalų pardavėjo veiklą. Kalbėti atvirai – reikštų įžeisti savo bendruomenę, paaukoti savo populiarumą ir prarasti savo atlyginimą.

Tačiau viršum Bažnyčios teismo yra Dievo teismas. Tas, kuris pasakė pirmajam žmogžudžiui: „Tavo brolio kraujas šaukiasi Manęs iš žemės!“ (*Pradžios 4, 10*), nepriims ant savo aukuro dovanų iš prekiautojo svaigalais. Dievo pyktį sužadina tie, kurie bando paslėpti savo kaltę po dosnumo skraiste. Jų pinigai yra sutepti krauju ir prakeikti.

„Negi Man reikia jūsų aukų gausybės? – sako Viešpats. – ... Kai ateinate pamatyti Mano veido, ar prašo to kas iš jūsų? Netrypkite daugiau Mano prieangių! Liaukitės aukoti bevertes atnašas... Kai jūs tiesite rankas, Aš nukreipsiu savo akis nuo jūsų. Net jei ilgai melsitės, Aš jūsų negirdėsiu. Jūsų rankos kruvinos!“ (*Izaijo 1, 11–15*)

Girtuoklis sugeba daryti gerus darbus. Jam buvo patikėti talentai, kuriais galėtų pagerbti Dievą ir palaiminti pasaulį, tačiau kiti žmonės paspendė jam spąstus, jie iškilo jo degradacijos dėka. Jie gyvena prabangiai, o jų vargšės aukos, kurias jie apiplėšė, gyvena skurde ir varge. Bet Dievas pareikalaus už tai atsakyti tuos, kurie padėjo girtuokliui greičiau pasiekti pražūtį. Dangaus Valdovas žino pirmąją priežastį ir galutinės girtumo pasekmes. Tas, kuris rūpinasi žvirbliu ir padengia lauką žole, nepraeis pro tuos, kurie buvo sukurti pagal Jo paties atvaizdą ir atpirkti Jo paties krauju; Jis atkreips dėmesį į jų šauksmą. Dievas žymisi visus blogus poelgius, kurie įamžina nusikaltimus ir vargus.

Pasaulis ir Bažnyčia gali rasti pateisinimą žmogui, kuris susikrovė turtą nusmukdęs kito žmogaus sielą. Jie gali rodyti palankumą tam, kuris žingsnis po žingsnio nuveda kitus

į gėdos ir nuosmukio kelią. Tačiau Dievas pastebi viską ir priima teisingą sprendimą. Pasaulis svaigalų pardavėją gali pavadinti geru verslininku, bet Viešpats sako: „Vargas jam.“ Jis bus apkaltintas už nevirtį, kančias ir vargus, kuriuos atnešė pasauliui prekiaudamas svaigalais. Jis turės atsakyti už skurdą bei vargą motinų ir vaikų, kurie kentėjo dėl maisto, drabužių ir pastogės stygiaus, kurie palaidojo visas viltis bei džiaugsmą. Jis turės atsakyti už sielas, kurias nepasiruošusias pastūmėjo į amžiną žūtį. O tie, kurie palaiko svaigalų pardavėjo veiklą, pasidalys su juo kalte. Jiems Dievas sako: „Jūsų rankos kruvinos.“

Licencijavimo įstatymai

Daugelis siūlo išduoti prekybos svaigalais licencijas, kaip jų vartojimo blogį apribojančią priemonę. Tačiau licencijų išdavimas prekybai svaigalais padaro jas saugojamas įstatymo. Tuo vyriausybė patvirtina jų egzistavimą ir skatina blogį, kurį esą nori apriboti. Saugomos įstatymų, alaus daryklos, spirito varyklos ir vyno fabrikai išplečia savo veiklą visoje šalyje, o svaigalų pardavėjai uoliai dirba savo darbą prie pat mūsų durų.

Jiems dažnai draudžiama pardavinėti svaigalus girtiems žmonėms arba tiems, kurie žinomi kaip chroniški alkoholikai, tačiau darbas, paverčiantis alkoholikais jaunimą, sparčiai progresuoja. Nuo to, kaip bus išugdytas potraukis vartoti svaigalus, priklauso šios prekybos gyvavimas. Žingsnis po žingsnio jaunimas įpratimas gerti, ir išsivysto troškimas, kurį reikia patenkinti bet kuria kaina. Ne tiek žalinga būtų duoti svaigalų chroniškam girtuokliui, kurio pražūtis jau daugeliu atvejų nulemta, negu leisti mūsų žydinčiam jaunimui būti viliojamam į nuosmukį per šį baisų įprotį.

Suteikus licenciją prekybai svaigalais, pagunda nuolat persekioja tuos, kurie stengiasi pasikeisti. Buvo įkurtos

institucijos, kuriose gali būti suteikta pagalba įveikti šį potraukį negebantiems susivaldyti. Tai kilnus darbas, tačiau, kol prekybą svaigalais remis įstatymas, vartojantiems svaigalus bus mažai naudos iš alkoholikų prieglaudų. Juk jie negali ten pasilikti amžinai. Jie vėl turi užimti savo vietą visuomenėje. Nors potraukis svaigalams prislopinamas, nėra visiškai panaikinamas, todėl, užvaldžius pagundai, – o ji tyko iš visų pusių, – jie dažnai tampa lengva auka.

Žmogus, turintis piktą gyvūną ir žinantis jo būdą, bet išleidęs jį į laisvę, pagal šalies įstatymus yra atsakingas už tai, ką tas gyvūnas gali pridaryti. Davęs savo nuostatus Izraeliui, Viešpats nurodė: jei piktas gyvulys subadytų žmogų iki mirties, jo savininkas turi sumokėti gyvybę už savo nerūpestingumą ar piktybišką elgesį [žr. *Išėjimo 21, 29*]. Remiantis tuo pačiu principu, vyriausybė, kuri suteikia licenciją prekiautojui svaigalais, turėtų būti atsakinga už šios prekybos pasekmes. Ir jeigu paleisti į laisvę piktą gyvūną yra nusikaltimas, vertas mirties, dar didesnis nusikaltimas yra pritarti svaigalų pardavėjo darbui!

Licencijos išduodamos ta dingstimi, kad jos neša pelną valstybės išdui. Tačiau ką reiškia tas pelnas, lyginant su milžiniškomis išlaidomis, skiriamomis kriminaliniams nusikaltėliams išlaikyti, psichiškai nesveikiems gydyti ir elgetoms paremti, tiems, kurie yra prekybos svaigalais vaisius! Veikiamas svaigalų, žmogus įvykdo nusikaltimą. Jis pristatomas į teismą, ir tie, kurie įteisino tą prekybą, yra priversti susidurti su savo darbo pasekmėmis. Buvo leista prekiauti tuo, kas sveiko proto žmogų padaro bepročiu, o dabar tą žmogų privalo siųsti į kalėjimą arba į kartuves, kai jo žmona ir vaikai dažnai paliekami be lėšų ir tampa našta visuomenei, kurioje jie gyvena.

Kokia beprotybė – toleruoti tokį verslą, paisant tik vieną to dalyko pusę! Koks pelnas gali kompensuoti tai, kad žmogus prarandą protą, jame sudarkomas ir iškraipomas Dievo at-

vaizdas; tai, kad žūsta vaikai, verčiami elgetauti ir nusmukti, tie, kurie įamžins savo girtuoklių tėvų žalingus polinkius?..

Draudžiamasis įstatymas

Įpratęs vartoti svaigalus, žmogus patenka į beviltišką padėtį. Jo smegenys tampa nesveikos, susilpnėja valios jėga. Kadangi pavergiamos visos žmogaus jėgos, troškimai tampa nevaldomi. Jo negalima įtikinti ar atkalbėti nuo svaigalų. Įtrauktas į blogio gelmes, žmogus, pasiryžęs mesti gerti, vėl priverčiamas paimti taurelę, ir su pirmu svaigalų gurkšniu visi tvirti sprendimai nustoja galioti, išnyksta paskutiniai valios pėdsakai. Vienas gurkšnis įkaitinančio gėrimo – ir daugiau nebegalvojama apie jo pasekmes. Užmirštama sielvartaujanti žmona. Susiviliojęs svaigalais tėvas daugiau nesirūpina, kad jo vaikai alkani ir neaprengti. Įteisindamas tokią prekybą, įstatymas duoda leidimą sielai smukti ir atsisako sustabdyti prekybą, kuri pripildo pasaulį blogio.

Ar tai gali tęstis visą laiką? Ar žmonės privalo nuolat kovoti siekdami pergalės, kai pagundos durys plačiai atvertos prieš juos? Ar nesusivaldymo prakeiksmas visiems laikams liks kaip rykštė civilizuotam pasauliui? Ar ir toliau kiekvienais metais jis, kaip viską naikinanti ugnis, palies tūkstančius laimingų namų? Kai laivas sudūžta netoli kranto, žmonės tuščiai neleidžia laiko. Jie rizikuoja savo gyvybe, stengdamiesi išgelbėti vyrus ir moteris iš šio vandeniui apsemto karsto. Tačiau yra dar didesnis poreikis: dėti kuo daugiau pastangų, kad būtų galima išgelbėti žmones nuo girtuoklių likimo.

Svaigalų pardavėjas pastato į pavojų ne tik alkoholiką bei jo šeimą, ir ne mokesčių našta, gulanti ant visuomenės pečių dėl prekybos alkoholiu, yra didžiausia blogybė. Mes visi esame sujungti į žmonijos tinklą, todėl nelaimė, atsitinkanti bet kuriai didžiosios žmonių brolijos daliai, kelia pavojų visiems.

Daugumas tų, kurie, siekdami pelno ar lengvo gyvenimo, neprisidės prie prekybos alkoholiu apribojimo, per vėlai supras, jog tai palies ir juos. Jie pamatys savo vaikus, taip pat apsvaigusius ir patekusius į pražūtį. Įstatymų nesilaikymas griaua tvarką. Nuosavybei kyla pavojus. Gyvenimas darosi nesaugus. Daugėja nelaimingų atsitikimų jūroje ir sausumoje. Ligos, paplitusios nešvariose lindyne, pasiekia turtingus ir prabangius namus. Girtaujančių tėvų vaikų ir nusikaltimų skatinamas blogis užkrečia ir kultūringų bei kilnių šeimų sūnus bei dukteris.

Nėra žmogaus, kurio interesų į pavojų nestumtų prekyba svaigalais. Nėra žmogaus, kuris dėl savo saugumo nelinktų ją sunaikinti.

Įstatymų leidybos organų rūmai ir teismai turėtų būti apsaugoti nuo nesusitvardymo prakeiksmo labiau negu bet kurios kitos vietos, susijusios su viešais interesais. Gubernatoriai, senatoriai, atstovų rūmų nariai, teisėjai, žmonės, leidžiantieji ir tvarkantieji tautos įstatymus, laikantieji savo rankose kitų žmonių gyvybes, gerą vardą ir nuosavybę, turėtų būti griežtos savitvartos. Tik tada jų protai bus aiškūs ir gebės atskirti gera nuo pikto. Tik tada jie galės tvirtai laikytis principų ir turės pakankamai išminties rodyti teisingumą bei gailestingumą. Tačiau kaip yra iš tikrųjų? Kiek gi šių žmonių turi aptemdytus protus, supainiotas teisingumo ir klaidingumo sąvokas, nes vartoja svaigalus! Kiek buvo įvesta despotiškų įstatymų, nuteista mirti nekaltų žmonių dėl įstatymų leidėjų, liudytojų, prisiekusiųjų, advokatų ir net teisėjų neteisingumo, kurie patys vartoja alkoholi! Daugelis yra „didvyriai prie vyno“ ir „narsūs prie svaigiųjų gėrimų“, „vadina pikta geru, o gerą – piktu“, „kurie išteisina nedorėlį už kyšį ir pamina nekaltojo teises!“ Apie tokius Dievas sako: „Vargas tiems... Tikrai, kaip ugnies liežuviai suryja ražienas, kaip šienas nuskęsta liepsnose, taip jų šaknys virs puvėsiais, o žiedai bus nupūsti lyg dulkės, nes

jie paniekino Galybių Viešpaties mokymą ir apšmeižė Izraelio Šventojo žodį.“ (*Izaijo 5, 20. 22–24*)

Dievo garbė, tautos tvirtumas, visuomenės, namų ir pavienių žmonių gerovė reikalauja, kad, kiek įmanoma, būtų dedamos pastangos žadinti žmones suprasti nesusivaldymo atnešamą blogį. Neilgai truks, ir mes pamatysime šios baisios blogybės pasekmes, kurių nematome dabar. Kas ims ryžtingų pastangų, kad sustabdytų naikinamąjį darbą? Iki šiol kova beveik nepradėta. Sudarykime žmonių armiją, kuri sustabdytų pardavimą nuodingų svaigalų, paverčiančių žmones pamišėliais. Aiškiai parodykime prekybos svaigalais pavojingumą ir paveikime visuomenę, kad ji pareikalautų uždrausti šią prekybą. Nuo gėrimo baigiantiems išprotėti žmonėms suteikime galimybę ištrūkti iš šios vergovės. Tegul tautos balsas pareikalauja iš savo įstatymų leidėjų sustabdyti šią negarbingą prekybą.

„Jeigu susilaikei gelbėjęs pasmerktuosius mirti ir gynęs vedamus į žūtį, jeigu sakai: ‘Mes nieko apie tai nežinojome!’ – tai argi Tas, kuris sveria širdis, to nepastebi? Tas, kuris saugo tavo gyvastį, žino.“ Ir ką pasakysi, „kai klausai širdyje: ‘Kodėl man taip atsitiko?’“ (*Patarlių 24, 11–12; Jeremijo 13, 22*)

Tarnavimas namuose

Žmonijos atkūrimas ir dvasinis pakylėjimas prasideda namuose. Tėvų darbas padeda pagrindą viskam. Visuomenę sudaro šeimos, o šeima yra tokia, kokią ją padaro šeimos galva. Širdis yra „gyvenimo šaltinis“ (*Patarlių 4, 23*), o bendruomenės, Bažnyčios ir tautos pagrindas yra šeima. Visuomenės gerovė, Bažnyčios sėkmė ir tautos klestėjimas priklauso nuo namų įtakos.

Namų gyvenimo svarba ir palankios progos yra pavaizduotos Jėzaus gyvenime. Atėjęs iš dangaus būti mums Pavyzdžiu ir Mokytoju, Jis praleido trisdešimt metų kaip Nazareto bendruomenės narys. Apie šiuos metus Biblijoje parašyta labai trumpai. Liaudies dėmesio nepatraukė jokie dideli stebuklai, paskui Jį nesekė ir Jo žodžių nesiklausė entuziastingos minios, tačiau per visus šiuos metus Jis vykdė savo dieviškąją misiją. Jis gyveno taip pat, kaip ir mes, su savo šeima, paklusdamas jos gyvenimo tvarkai, vykdydamas Jam skirtas pareigas ir kęsdamas jos vargus. Rūpindamasis kukliais namais ir dalyvaudamas mūsų bendro likimo išgyvenimuose, Jis „augo išmintimi, metais ir malone Dievo ir žmonių akyse“ (*Luko 2, 52*).

Per šiuos savo atsiskyrimo metus Jo gyvenimas vilnijo užuojautos ir paslaugumo bangomis. Jo nesavanaudiškumas ir kantri ištvermė, drąsa ir ištikimybė, gebėjimas atsispirti pagundoms, nesudrumsčiama ramybė ir santūrus džiaugsmas buvo nuolatinis įkvėpimas kitiems. Jis įnešdavo tyrą, malonų nusiteikimą į namus, Jo gyvenimas buvo tarsi raugas, darantis teigiamą poveikį visuomenei. Nieko nepasakyta, kad Jis būtų padaręs stebuklą, tačiau Jo dorybė – gydanti, atstatanti gyvybingumą meilės jėga – sklido iš Jo gundomiems, sergantiems

ir prislėgtiems žmonėms. Nuo pat vaikystės Jis neįkyrėdamas tarnavo kitiems, todėl, kai pradėjo savo viešąją tarnystę, daugelis klausėsi Jo su malonumu.

Išgelbėtojo jaunystė yra daugiau negu pavyzdys jaunimui. Tai pamoka, kuri turėtų būti paskatinimas kiekvienam tėvui ir motinai. Šeimos aplinka ir pareigos artimiesiems yra pirmas veiklos laukas tiems, kurie ruošiasi dirbti kitų žmonių dvasinio pakilimo labui. Joks žmonėms patikėtas darbas neduoda didesnių vaisių ir neaprepia tiek daug, kaip tėvo bei motinos darbas.

Nuo nūdienos vaikų ir jaunimo priklausys visuomenės ateitis, o kokie jie bus, priklausys nuo namų. Didžioji dalis ligų, nelaimių ir nusikaltimų, kurie atneša žmonijai pražūtį, – dėl teisingo namų auklėjimo stokos. Jei gyvenimas namuose būtų tyras ir teisingas, jei iš jų išeinantys vaikai būtų pasirenkę susidurti su gyvenimo išipareigojimais ir pavojais, kaip daug kas pasikeistų pasaulyje!

Ištaigos ir institucijos deda daug pastangų, išėikvoja daug laiko, pinigų ir darbo, kad pakeistų žalingų įpročių aukas. Tačiau to nepakanka. O kiek nedaug pasiekama! Kaip mažai jų pataisoma!

Daugybė žmonių nori gyventi geriau, tačiau jiems trūksta drąsos ir ryžto atsikratyti savo įpročių. Jie nenori dėti tam būtinų pastangų, kovoti ir pasiaukoti, todėl jų gyvenimas yra sugriautas ir sužlugdytas. Taip degraduoja ir prarandami šiam bei būsimam gyvenimui net patys gabiausi protai, aukščiausių siekių ir kilniausių gebėjimų žmonės, kurie priešingu atveju pagal savo prigimtį bei išsilavinimą labiausiai tikėtų užimti aukštus ir atsakingus postus.

O tu, kurie nori pasikeisti, atgauti savo žmogiškumą, laukia labai skausminga kova. Nes visą gyvenimą ardyta sveikata, svyruojanti valia, susilpnėjęs intelektas ir nusilpusi sielos galia daugeliui bus atpildas už pasėtą blogį. Kiek daug būtų galima padaryti, jei su ta blogybe būtų pradėta kovoti nuo pat pradžių!

Šis darbas labai daug priklauso nuo tėvų. Jeigu, siekiant sustabdyti nesaikingumo augimą ir kitas blogybes, kurios kaip vėžys graužia visuomenės kūną, daugiau dėmesio būtų skirta mokyti tėvus, kaip formuoti savo vaikų charakterį ir įpročius, gautume šimteriopai geresnį derlių. Tą baisią įpročio jėgą, linkstančią į blogį, jie galėtų paversti gėrio jėga. Jie turi darbuotis su upe dar prie pat jos ištakų, ir jų pareiga nukreipti ją teisinga linkme.

Tėvai gali padėti pagrindą savo vaikų sveikam ir laimingam gyvenimui. Jie gali išleisti juos iš savo namų, išugdę moralinę ištvermę pagundai atsisipirti ir drąsą bei stiprybę sėkmingai kovai su gyvenimo sunkumais. Jie gali įkvėpti juos siekti tikslo ir išugdyti gebėjimą savo gyvenimą skirti Dievo garbei ir pasaulio palaimai. Jie gali nutiesti tiesius kelius jų kojoms per saulės šviesą ir šešėlį į šlovingas viršūnes.

Šeimos misija apima ne tik šeimos narius. Krikščionių namai turi būti akivaizdus teisingų gyvenimo principų pranašumo įrodymas. Toks pavyzdys bus gėrio jėga pasaulyje. Kur kas galingesnė negu bet koks pamokslas yra ištikimų namų įtaka žmonių širdims ir gyvenimui. Kai jaunuoliai išeina iš tokių namų, gautas pamokas jie perduoda toliau, kilnesnius gyvenimo principus atneša į kitus namus, ir kilni įtaka paskleidžiama visuomenėje.

Daugeliui žmonių savo namus mes galime padaryti palaima. Svečiams priimti įtaką turėtų daryti ne pasaulietiški papročiai, o Kristaus Dvasia ir Jo Žodžio mokymas. Visose izraelitų šventėse dalyvaudavo varguoliai, ateiviai ir levitai, kurie buvo kunigo padėjėjai šventykloje, bei religijos mokytojai ir misionieriai. Jie buvo laikomi tautos svečiais, su kuriais buvo elgiamasi svetingai per visas visuotines ir religines šventes bei maloniai rūpinamasi jiems susirgus ar atsitikus nelaimėi. Tokie žmonės turėtų būti laukiami mūsų namuose. Kaip toks svetingas priėmimas gali pradžiuginti ir padrąsinti slaugytoją-misionierę ar mokytoją, rūpesčių prislėgtą, sunkiai

dirbančią motiną ar nusilpusį senolį, dažnai neturintį namų ir kovojantį su skurdu bei daugeliu nusivylimų!

Kristus pasakė: „Keldamas pietus ar vakarienę, nekviesk nei savo draugų, nei brolių, nei giminaičių, nei turtingų kaimynų, kad kartais jie savo ruožtu nepasikviestų tavęs ir tau nebūtų atlyginta. Rengdamas vaišes, verčiau pasikviesk vargšų, paliegėlių, luošų ir aklų, tai būsi palaimintas, nes jie neturi kuo atsilyginti, ir tau bus atlyginta teisiųjų prisikėlime.“

(Luko 14, 12–14)

Tai svečiai, kuriuos priimdami jūs neturėsite daug rūpesčių. Jums nereikės jiems kelti prašmatnių ar brangiai kainuojančių vaišių ir stengtis, kad galėtumėte pasirodyti. Tikro svetingumo šiluma, vieta prie jūsų šeimos židinio ir stalo, galimybė pasidalyti maldos valanda daugeliui bus kaip dangaus spindėjimas.

Mūsų gailestingumas turi lieti per mus taip pat už šeimos ribų. Tie, kurie padarys savo namus palaima kitiems, turi daug kitų vertingų ir palankių progų. Visuomenės įtaka yra nuostabi jėga. Mes galime panaudoti ją, jei norime tapti įrankiais, galinčiais pagelbėti šalia mūsų esantiems žmonėms.

Mūsų namai turėtų tapti prieglobsčiu gundomam jaunimui, nes daugel jaunuolių stovi kryžkelėje. Kiekvienas teigiamas poveikis, kiekvienas patirtas išpūdis prideda svorio pasirinkimui, kuris nulems jų likimą dabartyje ir ateityje. Blogis traukia juos į savo pusę. Jo prieglobstis atrodo malonus ir patrauklus, jis svetingai laukia kiekvieno ateinančio... Aplink mus nemažai namų neturinčio jaunimo, o daugelio namai nesuteikia jiems nei pagalbos, nei kilnumo, todėl juos į savo pusę patraukia blogis. Jie pasmerkti pražūčiai prie pat mūsų namų durų.

Tokiems jaunuoliams reikia ištiesti gailestingumo ranką. Paprastai ištarti malonūs žodžiai, truputis dėmesio išsklaidys pagundos debesis, kurie kaupiasi aplink sielą. Nuoširdžiai parodytas Danguis duotas gailestingumas turi galios atverti duris širdžių, kurioms reikia tarsi paties Kristaus ištartų žodžių aromato ir paprasto, švelnaus Kristaus meilės dvasios

prisilietimo. Jei parodytume savo susidomėjimą jaunimu, pasikviestume juos į savo namus ir apgaubtume juos džiugesiu ir paslaugumu, daugumas jų su malonumu pasuktų aukštyn kylančiu keliu.

Palankios gyvenimo progos

Mums čia duoto laiko atkarpa trumpa. Galime pereiti per šį pasaulį tik vieną kartą. Todėl keliaudami kuo geriau išnaudokime visas gyvenimo teikiamas galimybes. Darbas, kuriam esame kviečiami, nereikalauja turto, visuomeninės padėties ar didelių gebėjimų. Jam reikia tik jautrios, pasiaukojančios dvasios ir tvirto ryžto. Net ir mažas žibintas, jeigu degs nuolat, gali būti priemone uždegti daugeliui kitų žibintų. Mūsų įtakos sfera gali atrodyti siaura, gebėjimai nedideli, nedaug palankių progų, riboti pasiekimai, tačiau mums atsiveria nuostabios galimybės ištikimai pasitarnauti savo namais. Jei mes atversime savo širdis ir namus, kad kitiems įdiegtume dieviškus gyvenimo principus, tapsime vagomis šaltiniams, atstatantiems gyvybines jėgas. Iš mūsų namų tekės gydantys upeliai, nešantys grožį, gyvybingumą ir vaisingumą ten, kur dabar viešpatauja bevaisis ir skurdus gyvenimas.

Namų kūrėjai

Tas, kuris davė Adomui Ievą kaip padėjėją, per vestuvių šventę Galilėjos Kanoje padarė savo pirmąjį stebuklą. Šventinėje menėje, kur draugai ir giminės džiaugėsi kartu, Kristus pradėjo savo viešąją tarnystę. Taip Jis patvirtino santuoką, pripažindamas ją kaip savo paties įkurtą instituciją. Jis nulėmė, kad vyrai bei moterys turėtų susijungti į šventą santuoką ir kurti šeimas, kurių nariai, vainikuoti pagarba, būtų pripažinti aukštybėse esančios šeimos nariais.

Kristus pagerbė santuokinius ryšius, padarydamas juos sąjungos tarp Jo ir Jo atpirktųjų simboliu. Jis pats yra Jaunikis, Bažnyčia yra nuotaka, apie kurią kaip savo išrinktąją Jis sako: „Visa tu graži, Mano meile, nėra tavyje dėmės.“ (*Giesmių giesmės 4, 7*)

Kristus „mylėjo Bažnyčią ir atidavė už ją save, kad ją pašventintų, nuplaudamas valančiu vandeniu per Žodį, ...kad padarytų sau garbingą Bažnyčią, neturinčią jokios dėmės nei raukšlės, nei nieko tokio, bet šventą ir nesuteptą. Taip ir vyrai privalo mylėti savo žmonas“ (*Efeziečiams 5, 25–28*).

Šeimos saitai yra artimiausi, švelniausi ir švenčiausi saitai visoje žemėje. Jie buvo numatyti būti palaima žmonijai. Ir jie tokie yra ten, kur santuokos sandora sudaroma protingai, su pagarbia Dievo baime ir tinkamai apsvarsčius jos pareigas.

Tie, kurie ketina tuoktis, turėtų apsvarstyti, kokie bus jų kuriami namai ir kokią įtaką jie skleis aplinkiniams. Kai jie tampa tėvais, jiems patikima šventa atsakomybė. Nuo jų itin priklauso jų vaikų gerovė šiame pasaulyje ir jų laimė būsimajame gyvenime. Nuo tėvų priklauso, kokius fizinius ir moralinius bruožus turės jų mažyliai. O nuo namų židinio

priklauso visuomenės padėtis. Taigi, kiekvienos šeimos įtakos svoris pakels arba stums visuomenę žemyn.

Gyvenimo draugą ar draugę reikėtų rinktis taip, kad būtų kuo geriausiai užtikrinama fizinė, protinė ir dvasinė tėvų bei jų vaikų gerovė, kad tėvai ir vaikai galėtų teikti palaimą savo artimiesiems ir pagarbą savo Kūrėjui.

Prieš prisiimdami santuokinius įsipareigojimus, jaunuoliai ir jaunuolės privalėtų turėti praktinio gyvenimo įgūdžius, kurie parengtų juos būsimoms pareigoms ir rūpesčiams. Nepatariama vesti ar tekėti labai jauniems. Tokio svarbaus ir toli siekiančio savo pasekmėmis ryšio kaip santuoka nereikia užmegzti skubotai, be tinkamo pasiruošimo ir kol psichinės ir fizinės jėgos dar nėra pakankamai išsivysčiusios.

Sutuoktiniai gali neturėti žemiškų turtų, tačiau jie privalėtų turėti daug didesnę palaiminimą – sveikatą. Be to, daugeliu atvejų neturėtų būti didelio amžiaus skirtumo. Šios taisyklės nepaisymas gali rimtai pakenkti jaunesniosios pusės sveikatai. Tokiu atveju dažnai ir vaikai gimsta fiziškai ir protiškai silpnesni. Jie negali gauti iš pagyvenusio tėvo to rūpesčio bei draugystės, kurių reikalauja vaikai, be to, jie gali netekti tėvo ar motinos būtent tada, kai jiems labiausiai reikia meilės ir vadovavimo.

Tik Kristuje formuojama santuoka gali būti laiminga. Žmonių meilė artimų santykių turi semtis iš dieviškosios meilės. Tik ten, kur vadovauja Kristus, gali būti gilus, tikras ir nesavanaudiškas prisirišimas.

Meilė yra brangi dovana, kurią mes gauname iš Jėzaus. Tyras ir šventas prisirišimas nėra jausmas, o principas. Tie, kuriuos skatina tikra meilė, nebus nei neišmintingi, nei akli. Mokomi Šventosios Dvasios, jie labai mylės Dievą, o savo artimą kaip save patį.

Tie, kurie ketina tuoktis, turėtų apmąstyti savo jausmus ir stebėti, kokius charakterio bruožus yra išugdęs asmuo, su kuriuo jie ketina susieti savo gyvenimą. Tegul kiekvienas

žingsnis santuokos sandoros link pasižymi kuklumu, paprastumu, nuoširdumu ir širdingu troškimu patikti Dievui bei Jį pagerbti. Santuoka daro įtaką visam šiam gyvenimui ir gyvenimui būsimajame pasaulyje. Tikras krikščionis neplanuos nieko, kam nepritaria Dievas.

Jeigu jūs esate palaimintas turėti dievobaimingus tėvus, stenkitės gauti iš jų patarimą. Atskleiskite jiems savo viltis ir planus, pasimokykite iš jų gyvenimo patirties ir jūs būsite apsaugotas nuo daugelio sielvartų. Visų pirma padarykite Kristų savo Patarėju. Tyrinėkite Jo Žodį su malda.

Tuo vadovaudamasi mergina turėtų pasirinkti gyvenimo draugą tik tokį, kurio charakterio bruožai yra tyri ir vyriški, kuris yra rūpestingas, siekia gėrio ir sąžiningas, myli Dievą ir pagarbiai Jo bijo. O jaunuolis tegul paieško sau tokios, kuri būtų tinkama nešti savo gyvenimo naštos dalį, tokios, kurios įtaka kilnintų bei taurintų jį, kuri savo meile padarytų jį laimingą.

„Sumani žmona ateina iš Viešpaties. Vyras jai patiki savo širdį... Ji atsilygina gerumu, o ne piktumu per visas savo gyvenimo dienas. Atvėrusi burną, ji kalba išmintingai, o ant jos liežuvio – malonus pamokymas. Ji atidžiai prižiūri savo šeimos elgesį ir niekada nevalgo dykaduonio duonos. Jos vaikai ją giria, jos vyras irgi liaupsina ją. Žmogus, kuris randa gerą žmoną, randa laimę ir gauna malonę iš Viešpaties.“ (*Patarlių 19, 14; 31, 11–12. 26–29; 18, 22*)

Nors santuokos gali būti sudaromos atsargiai ir išmintingai, tik nedaugelis porų, įvykus sutuoktuvių ceremonijai, susijungia visiškai. Tikras dviejų žmonių santuokinis susijungimas yra daugybės vėlesnių metų triūsas.

Kai gyvenimas su savo sudėtingomis situacijomis ir rūpesčiais užklumpa jaunavedžius, išnyksta romantika, su kuria buvo kuriama santuoka. Vyras ir žmona geriau sužino vienas kito charakterį, ko nebuvo galima sužinoti anksčiau. Tai pats pavojingiausias jų gyvenimo laikotarpis. Viso jų

ateities gyvenimo laimė ir sėkmė dabar priklauso nuo teisingai pasirinktos krypties. Dažnai jie atranda vienas kito netikėtą silpnybę ir trūkumus; tačiau širdys, kurias suvienijo meilė, išvelgs ir anksčiau nepastebėtą pranašumą. Todėl abu turėtų stengtis išvelgti dorybes, o ne ieškoti trūkumų. Dažnai mūsų pačių požiūris, mus supanti aplinka nulemia, kas bus atskleista mums vienam apie kitą. Daugelis žmonių mano, kad meilę išreikšti yra silpnybė, todėl puoselėja uždarumą, kuris atstumia. Tokia dvasia atšaldo artimumą. Kai postūmis bendrauti ir kilniaširdiškumas slopinamas, artimumas silpnėja, širdis pasidaro nelaiminga bei šalta. Turėtume saugotis šios klaidos. Meilė negali ilgai trukti, jeigu ji neišreiškiama. Todėl neleiskite su jumis susietai širdžiai kentėti dėl švelnumo ir artimumo stygiaus.

Nors gali iškilti sunkumų, keblumų ir apimti neviltis, tegul nei vyras, nei žmona negalvoja, kad jų sąjunga yra klaida, ir tegul nenusivilia ja. Nuspręskite būti vienas kitam viskuo, kuo tik įmanoma. Ir toliau būkite atidūs vienas kitam. Kovodami su gyvenimo sunkumais, visaip padrąsinkite vienas kitą. Mokykitės suteikti vienas kitam džiaugsmo. Jus turėtų sieti abipusė meilė ir abipusis pakantumas. Tada santuoka, užuot tapusi meilės pabaiga, atrodys panaši į meilės pradžią. Tikros draugystės šiluma, meilė, kuri pririša širdį prie širdies, yra išankstinis dangaus džiaugsmų pajautimas.

Kiekvieną šeimą gaubia šventa sfera, kurios negalima pažeisti. Joks kitas žmogus negali kištis į šią sferą. Vyras ir žmona neturėtų dalytis su kitais paslaptimis, kurios priklauso tik jiems vieniems.

Verčiau kiekvienas rodykime meilę, o ne reikalaukime jos. Ugdykite tai, kas yra kilniausia jumyse, ir būkite greitai pastebėti vienas kito gerąsias savybes. Suvokimas, kad esi vertinamas, yra nuostabus stimulus ir pasitenkinimas. Abipusis supratimas ir pagarba skatina siekti tobulumo, o pati meilė stiprėja, kai sužadina kilnesnius užmojus.

Nei vyras, nei žmona neturėtų užgožti kito asmenybės. Kiekvienas turi asmeninį ryšį su Dievu. Kiekvienas Jį turi klausti: „Kas yra gerai?“ „Kas blogai?“ „Kaip man geriau atlikti gyvenimo keliamus uždavinius?“ Tegul jūsų meilė liejasi Tam, kuris atidavė savo gyvybę už jus. Padarykite Kristų pirmuoju ir paskutiniu juo bei geriausiuoju visame kame. Kai jūsų meilė Jam pagilės ir sustiprės, jūsų meilė vienas kitam pasidarys tyresnė ir stipresnė.

Kristaus mums rodoma dvasia yra ta, kurią vyras ir žmona turi rodyti vienas kitam. „Ir gyvenkite meile, kaip ir Kristus pamilo jus.“ „Kaip Bažnyčia klauso Kristaus, taip ir moterys visame kame teklauso vyrų. Jūs, vyrai, mylėkite žmonas, kaip ir Kristus mylėjo Bažnyčią ir atidavė už ją save.“ (*Efeziečiams 5, 2. 24–25*)

Nei vyras, nei žmona neturėtų mėginti valdingai kontroliuoti vienas kito. Nemėginkite priversti vienas kitą pasiduoti jūsų norams. Taip elgdamiesi jūs negalėsite išsaugoti meilės. Būkite kantrūs, meilūs ir pakantūs, atidūs ir paslaugūs. Dievo malonės dėka jums gali pasisekti padaryti vienas kitą laimingą, kaip esate pasižadėję savo jungtusių priesaikoje.

Nesavanaudiško tarnavimo teikiama laimė

Tačiau atminkite, kad nebūsite laimingi atsiskyre nuo kitų, ar patenkinti, galėdami išlieti visą savo meilę vienas kitam. Pasinaudokite kiekviena palankia proga prisidėti prie aplink jus esančių žmonių laimės. Atminkite, tikrą džiaugsmą gali suteikti tik nesavanaudiškas tarnavimas.

Pakantumas ir nesavanaudiškumas paženklina žodžius ir darbus tų, kurie gyvena naują gyvenimą Kristuje. Jeigu jūs sieksite gyventi taip, kaip Jis gyveno, stengdamiesi nugalėti save bei savanaudiškumą ir tarnauti kitiems, pasieksite pergalę po pergalės ir jūsų skleidžiama įtaka laimins pasaulį.

Vyrai ir moterys gali pasiekti Dievo numatytā idealą, jeigu jie pasikvies į pagalbą Kristų. Ko negali padaryti žmonių išmintis, Jis padarys tiems, kurie atsidavė Jam su meile ir pasitikėjimu. Jo apvaizda gali sujungti širdis dangiškais saitais. Meilė reikšis ne tik apsikeičiant švelniais ir maloniais žodžiais. Dangaus staklės audžia apmatus ir ataudus geriau ir tvirčiau negu galima išausti žemiškomis staklėmis. Gaunama ne paprasta medžiaga, o audinys, kuris išlaikys ir dėvėjimą, ir patikrinimą, ir išmėginimus. Širdis su širdimi bus suausta auksiniais ilgalaikės meilės saitais.

Namų pasirinkimas ir jų įrengimas

Evangelija nuostabiai supaprastina gyvenimo sunkumus. Jos nurodymai, jeigu jų paisoma, sužavės daugelį ir apsaugos nuo daugybės klaidų. Ji moko mus vertinti dalykus pagal jų tikrąją vertę ir daugiausia pastangų skirti vertingiausiems, išliekantiems dalykams. Ši pamoka reikalinga tiems žmonėms, kurie atsakingi už namų pasirinkimą. Jie neturėtų leisti, kad kas nors nukreiptų juos nuo kilniausio tikslo. Jiems reikėtų atminti, kad žemiški namai turi būti dangiškųjų namų ir pasiruošimo jiems simbolis. Gyvenimas yra paruošiamoji mokykla, kurią baigę, tėvai ir vaikai turės pereiti į aukštesnę mokyklą Dievo buveinėse. Kai ieškosite vietos namui, remkitės šiuo tikslu. Nesileiskite būti valdomi troškimo turtams, mados šauksmo ar visuomenės papročių. Apsvarstykite tai, kas labiausiai paprasta, gryna, kas pasitarnaus sveikatai ir bus iš tikrųjų vertinga.

Pasaulis skrieja į pabaigą, miestai vis labiau tampa pikto židiniai. Visa, ką matome ir girdime, paženklinta blogio; visur pilna geidulingumo ir lengvabūdiškų pasilinksminimų pagundų. Nuolat didėja nusikaltimų ir ištvirkimo mastai. Kiekviena diena mirga naujais pranešimais apie siautėjimus, plėšimus, žmogžudystes, savižudybes ir nevaldomus nusikaltimus.

Gyvenimas miestuose yra apgaulingas ir netikras. Begalinė aistra gauti kuo daugiau pinigų, užburtas azarto ir malonumų ieškojimo ratas, noras pasirodyti, prabangos ir ekstravagancijos troškimas yra jėgos, kurios veikia žmoniją ir nukreipia protą nuo tikrojo gyvenimo tikslo. Jos atveria duris tūkstančiams blogybių. O jaunimui beveik neįmanoma prieš jas atsilaikyti.

Viena klastingiausių ir pavojingiausių pagundų, kurios veikia vaikus ir jaunimą miestuose, yra meilė malonumams. Jie turi daug laisvo laiko. Pramogos ir žirgų lenktynės suburia tūkstančius žmonių, o svaigus jaudulys ir malonumai atitraukia juos nuo rimtų gyvenimo pareigų. Pinigai, kurie turėtų būti taupomi, kad būtų tinkamiau panaudoti, iššvaistomi pramogoms.

Dėl koncernų, profsajungų veiklos bei streikų, gyvenimo sąlygos miestuose nuolat blogėja. Mūsų laukia rimti sunkumai, todėl daugumai šeimų bus būtina pasitraukti iš miesto.

Miestų aplinka dažnai yra pavojinga sveikatai. Nuolatinė grėsmė susidurti su ligomis, slogus oras, užterštas vanduo ir maistas, perkrautos, tamsios, nesveikos gyvenamos patalpos – tai tik kelios iš daugelio blogybių, su kuriomis susiduriama.

Dievas nebuvo numatęs, kad žmonės susigrūstų miestuose, susispaustų daugiabučiuose ir nuomojamuose būstuose. Pradžioje Jis apgyvendino mūsų pirmuosius tėvus tokioje vietoje, iš kurios atsivėrė gražūs vaizdai ir girdėjosi malonūs garsai. Viešpats norėtų, kad jais mes džiaugtumės ir šiandien. Juo labiau mes prisiderinsime prie pradinio Dievo plano, tuo palankesnės bus mūsų galimybės užtikrinti sveikatą savo kūnui, protui ir sielai.

Brangus namas, prašmatnus apstatymas, savęs parodymas, prabanga ir atsipalaidavimas nesudaro sąlygų, būtinų laimingam ir prasmingam gyvenimui. Jėzus atėjo į žemę, kad atliktų didžiausią bet kada atliktą darbą. Jis atėjo kaip Dievo pasiuntinys parodyti mums, kaip gyventi, kad užsitikrintume geriausią gyvenimą. Kokios buvo sąlygos, kurias Amžinasis Tėvas parinko savo Sūnui? Atokūs namai Galilėjos kalvose, namiškiai, išsilaikantys sąžiningu, save gerbiančiu darbu, paprastas gyvenimas, kasdieniai sunkumai ir negandos, pasiaukojimas, taupumas ir kantrus, džiugus patarnavimas; mokymosi valanda šalia motinos, atvertusios Šventojo Rašto ritinėlį, aušros ar saulėlydžio ramybė žaliame slėnyje, šventos

gamtos pamokos, kūrimo ir Apvaizdos tyrinėjimas bei sielos bendravimas su Dievu, – tai buvo Jėzaus jaunystės gyvenimo galimybės ir sąlygos.

Taip visais amžiais gyveno ir daugumas geriausių bei kilniausių žmonių. Paskaitykite Abraomo, Jokūbo, Juozapo, Mozės, Dovydo ir Eliziejaus gyvenimo istorijas. Patyrinėkite vėlesniais laikais gyvenusių žmonių, vertai užėmusių atsakingus postus ir turėjusių didžiulę įtaką dvasiniam pasaulio pakilimui, gyvenimą.

Kiek daug jų išaugo kaimuose. Jie mažai žinojo apie prabangą ir neleido savo jaunystės linksmindamiesi. Daugelis buvo priversti rungtis su skurdu ir sunkumais. Jie anksti išmoko dirbti, o jų aktyvus gyvenimas atvirame ore suteikė gyvybingumo ir lankstumo pasireikšti visiems jų gebėjimams. Priversti priklausyti nuo savo išteklių, jie išmoko kovoti su sunkumais ir įveikti visas kliūtis. Jie įgijo drąsos ir ištvermės, išmoko savitvardos ir pasitikėti savo gebėjimais. Apsaugoti nuo žalingos bendrijos, jie buvo patenkinti gamtos teikiamais malonumais ir gerais draugais. Jų pomėgiai buvo paprasti, o įpročiai santūrūs. Jie gyveno vadovaudamiesi principu, todėl užaugo tyri, stiprūs ir teisingi. Pašaukti viso gyvenimo darbui, jie įnešė fizinę ir protinę stiprybę, dvasios gyvumą, gebėjimą planuoti ir pasiekti savo užmojus, tvirtumą pasipriešinti blogiui. Tai padarė juos teigiama galia skleidžiant pasaulyje gėrį.

Vertingesnė už bet kokio turto paveldą, kurį galite duoti savo vaikams, bus sveiko kūno, proto bei kilnaus charakterio dovana. Tie, kurie supranta, kas yra tikroji sėkmė gyvenime, reikiamu metu bus išmintingi. Rinkdamiesi namus, jie atsižvelgs į tai, kas yra geriausia.

Užuot gyvenę, kur matomi tik žmonių darbai, kur reginiai ir garsai dažnai sukelia su blogiu susijusias mintis, kur triukšmas bei sumaištis atneša nuovargį ir nerimą, eikite ten, kur galėsite žiūrėti į Dievo darbus. Ieškokite sielai poilsio gamtos grožyje,

ramybėje ir tyloje. Leiskite akims pailsėti žaliuose laukuose, giraitėse ir kalvose. Žiūrėkite į mėlyną dangų, neužtemdytą nei miesto dulkių, nei dūmų, ir kvėpuokite gaivinančiu dangaus oru. Eikite ten, kur vietoj miesto gyvenimo pramogų ir lengvabūdiškų pasilinksminimų jūs galėsite pabendrauti su savo vaikais, suteikti jiems žinių apie Dievą apmąstant Jo darbus ir pamokyti juos doro bei naudingo gyvenimo.

Apstatymo baldais paprastumas

Mūsų dirbtiniai įpročiai atima iš mūsų daug palaimų ir džiaugsmo, padaro mus netinkamus gyventi naudingai. Brangūs ir prašmatnūs baldai yra ne tik pinigų, bet ir tūkstantį kartų vertingesnio turto švaistymas. Tai suteikia namams sunkią rūpesčių, darbo ir keblumų našta.

Kokios yra sąlygos daugelyje namų, net ir ten, kur ištekliai yra riboti, o šeimos darbas gula daugiausia ant motinos pečių? Geriausi kambariai yra apstatyti ne pagal gyventojų kišenę, netinkami jų patogumui ir neteikiantys malonumo. Ten pamatysite brangius kilimus, įmantriai išraižytus ir dailiai aptrauktus baldus, subtilią drapiruotę. Stalai, židiniai ir kas tik įmanoma perkrauta papuošimais, sienos nukabinėtos paveikslais, todėl toks reginys greitai pradeda varginti. O kiek reikia darbo, norint palaikyti tvarką ir nuvalyti nuo visko dulkes! Šis ir kiti dirbtiniai šeimos įpročiai sekant madą reikalauja nesibaigiančio šeimnininkės triūso.

Daugelyje namų žmona ir motina neturi laiko paskaityti, pasisemti žinių, pabendrauti su savo vyru, palaikyti ryšį su vaikais, kurių protas sparčiai vystosi. Nėra laiko ar vietos brangiam Išgelbėtojiui, kuris pabūtų kaip artimas ir geras draugas. Pamažu ji paskęsta sunkiame ir nuobodžiame namų ūkio darbe, jos jėgas, laiką ir interesus užvaldo nykstantys dalykai. Pernelyg vėlai ji pamato, kad yra svetima savo namuose. Brangios galimybės, kai savo brangiausiems ji galėjo

daryti įtaką siekiant kilnesnio gyvenimo, nepanaudotos praeina visiems laikams.

Namų kūrėjai turėtų planuoti protingiau. Jūsų pagrindinis tikslas – sukurti malonius namus. Būtinai pasirūpinkite patogumais, kurie palengvintų darbą, užtikrintų sveikatą ir patogumą. Suplanuokite svečių priėmimą, kuriuos Kristus mums liepė svetingai priimti ir apie kuriuos Jis sako: „Kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų Mano brolių, Man padarėte.“ (*Mato 25, 40*)

Apstatykite savo namus paprastais ir kukliais baldais, kurie būtų atsparūs naudoti, lengvai valomi, kuriuos būtų galima pakeisti be didelių išlaidų. Pasinaudodami geru skoniu, jūs galite padaryti paprastus namus žaviais ir patraukliais, jeigu tik ten bus meilė ir pasitenkinimas.

Graži aplinka

Dievas mėgsta grožį. Jis aprengė žemę bei dangų grožiu ir su tėvišku džiaugsmu stebi, kaip Jo vaikai gėrasi Jo darbu. Jis nori, kad mes apsuptume savo namus natūralių dalykų grožiu.

Beveik visi kaimo gyventojai, kad ir kokie neturtingi, šalia namų gali turėti nedidelę pievelę, keletą paunksnę teikiančių medžių, žydinčių krūmų ar malonų kvapą skleidžiančių gėlių. Jie kur kas daugiau negu dirbtiniai papuošimai prisidės prie šeimynos laimės ir švelniai, taurinančiai veiks namų gyvenimą, stiprins meilę gamtai ir priartins šeimos narius arčiau vienas kito ir Dievo.

Motina

Kokie yra tėvai, tokie dažniausiai bus ir vaikai. Fizinė tėvų sveikata, jų polinkiai ir troškimai, protiniai ir moraliniai siekiai daugiau ar mažiau atsispindi jų vaikuose.

Juo kilnesni tėvų užmojai, didesni protiniai bei dvasiniai gabumai ir geriau išvystytos fizinės jėgos, tuo geresnį gyvenimą jie suteiks savo vaikams. Tobulindami tai, kas juose geriausia, tėvai formuoja visuomenę ir pasitarnaus dvasiškam būsimos kartos pakylėjimui.

Tėvai ir motinos turi suprasti savo atsakomybę, nes pasaulyje pilna spąstų jaunų žmonių kojoms. Daugumą patraukia savanaudiškų ir kūniškų malonumų gyvenimas. Jie negali įžvelgti slypinčių pavojų ar baidios pabaigos kelio, kuris, kaip jiems atrodo, veda į laimę. Nuolaidžiaudami apetitui ir aistroms, jie iššvaisto savo energiją, ir milijonai žūsta ir šiam, ir būsimajam gyvenimui... Tėvai turėtų atminti, kad jų vaikams teks susidurti su šiomis pagundomis, todėl tam ruoštis reikėtų pradėti net prieš gimstant vaikeliui, kad būtų galima sėkmingiau kovoti su blogiu.

Ypač didelė atsakomybė tenka motinai. Ta, kurios gyvybinių jėgų syvais maitinasi vaikas, kurių dėka susiformuoja jo kūnas, taip pat daro jam protinę ir dvasinę poveikį formuojantis jo protui ir charakteriui. Žydė motina Jochebeda, kuri tvirtai tikėjo ir „nepabūgo valdovo įsakymo“ (*Hebrajams 11, 23*), pagimdė Mozę, Izraelio išvaduotoją. Ona, maldinga ir pasiaukojanti moteris, pilna Dangaus įkvėpimo, pagimdė Samuelį, kūdikį, kuris, mokomas pagal dangiškus nurodymus, tapo nepaperkamu teisėju ir Izraelio pranašų mokyklų įkūrėju. Tokia buvo ir Elzbieta, Marijos iš Nazareto giminaitė, dvasinga moteris, pagimdžiusi Išgelbėtojo pirmtaką.

Nuosaikumas ir savitvarda

Šventajame Rašte mokoma rūpestingumo, su kuriuo motina turėtų atsižvelgti į savo gyvenimo įpročius. Kai Viešpats norėjo Samsoną padaryti Izraelio gelbėtoju, *Viešpaties angelas* pasirodė jo motinai ir davė jai ypatingus nurodymus dėl jos įpročių ir elgesio su vaiku. Jis pasakė: „Negerk nei vyno, nei kito svai-gaus gėrimo ir nevalgyk nieko, kas nešvaru.“ (*Teisėjų 13, 13. 7*)

Į daugelio faktorių įtaką nėštumui dauguma tėvų žiūri kaip į nesvarbų dalyką, tačiau Dangus yra kitos nuomonės. Per Dievo angelą pasiūstoji žinia, iškilmingai pakartota du kartus, rodo, kad tai reiktų labai rimtai apsvarstyti.

Žydei motinai skirtais žodžiais Dievas kreipiasi į visas motinas per visus amžius. Angelas pasakė: „Tekreipia mo-teris dėmesį į visa, ką jai pasakiau.“ Motinos įpročiai turės didelį poveikį vaiko gerovei. Jos apetitą ir aistras turi valdyti principai. Jeigu ji įgyvendins Dievo skirtą užmojį ir pagimdys vaiką, jai reikia kai ko saugotis ir stengtis kai ko nedaryti. Jeigu prieš gimstant vaikeliui ji nuolaidžiaus savo silpnybėms, bus savanaudiška, nekantri ir priekabi, šie jos bruožai atsispindės vaiko charakteryje. Taip daugelis vaikų kaip prigimtinį bruožą gauna beveik neįveikiamą polinkį blogiui.

Tačiau, jeigu motina nenukrypstamai laikysis teisingų principų, bus nuosaiki ir pasiaukojanti, švelni, maloni ir nesavanaudiška, ji gali suteikti vaiko charakteriui tokius pačius vertingus bruožus. Labai aiškus buvo nurodymas, draudžian-tis motinai vartoti vyną. Kiekvienas išgertas stipraus gėrimo lašas, norint patenkinti savo apetitą, sukelia pavojų fizinei, protinei bei moralinei jos vaiko sveikatai ir yra didelis nusi-dėjimas Kūrėjui.

Daugumas patarėjų teigia, kad turėtų būti patenkintas kiekvienas motinos įnoris. Jeigu ji užsinorėtų kokio nors maisto, nesvarbu, koks kenksmingas būtų jos sveikatai, esą gali laisvai patenkinti savo įgeidį. Toks patarimas yra neteisin-gas ir žalingas. Ir nors jokia būdu nederėtų ignoruoti fizinių

motinos poreikių – nuo jos priklauso dvi gyvybės, reikėtų švelniai paisyti jos norų ir gausiai patenkinti jos poreikius, – tačiau tuo pat metu labiau nei bet kada ji turėtų vengti visko, kas silpnina fizines ar protines jėgas. Paties Dievo nurodymu ji turi iškilmingai pasižadėti rodyti savitvardą.

Pervargimas

Būtina rūpestingai saugoti motinos jėgas. Kad ji nealintų savo brangios sveikatos sunkiai dirbdama, reikėtų sumažinti jos rūpesčių našta. Dažnai vyras ir tėvas nežino fizinių nuostatų, kuriuos suprasti reikalauja jo šeimos gerovė. Įnykęs į kovą už pragyvenimą ar nukreipęs savo mintis turtui įsigyti, prislėgtas rūpesčių bei sunkumų, jis leidžia visai naštai gulti ant žmonos ir motinos pečių. O ši našta per daug įtempia jos jėgas labiausiai lemiamu laikotarpiu ir sukelia silpnumą ar prišaukia ligą.

Daugelis vyrų ir tėvų galėtų pasimokyti didžio rūpestingumo iš ištikimojo piemens. Kai Jokūbą ragino skubiai leistis į sunkią kelionę, jis atsakė:

„...vaikai silpni. Be to, avių kaimenės bei galvijų bandos turi žinduklių, ir kelia man rūpestį. Greičiau varant, jie išvargtų per dieną, ir visi gyvuliai nugaištų... aš keliausiu toliau pamažu pagal žinginę... vaikų.“ (*Pradžios 33, 13–14*)

Varginančiu gyvenimo keliu vyras ir tėvas turėtų *keliauti pamažu*, pagal jo kelionės mažiausio nario žinginę. Pasauliui energingai veržiantis į turtą ir valdžią, vyras turėtų išmokti sulėtinti savo žingsnius, paguosti ir palaikyti tą, kurią pasikvietė eiti kartu gyvenimo keliu.

Linksmumas

Motina turėtų ugdyti linksmą, patenkintą ir laimingą nusi-teikimą. Už kiekvieną tokią jos pastangą bus gausiai atlyginta

jos vaikų fizine gerove ir moraliniu charakteriu, o linksma dvasia prisidės prie šeimos laimės ir labai pagerins jos sveikatą.

Savo pritarimu ir neišsenkama meile vyras turėtų padėti savo žmonai. Jeigu jis nori, kad ji būtų žvali ir džiaugsminga lyg saulės šviesa namuose, tegul padeda jai nešti jos našta. Jo gerumas ir meilus paslaugumas bus jai brangus padaršinimas, o jo suteikta laimė atneš džiaugsmą ir ramybę jo paties širdžiai.

Niūrus, savanaudis bei valdingas vyras ir tėvas yra ne tik pats nelaimingas, bet ir aptemdo visų savo namiškių gyvenimą. Todėl jis susilauks atpildo, matydamas savo žmoną prislėgtą, nuliūdusią ir liguistą, o savo vaikus sugadintus savo paties nemalonaus būdo.

Jei motina nesulaukia atidumo ir paramos, kurių jai labai reikia, jeigu leidžiama, kad jos jėgos būtų sekinamos persidirbant, skendint rūpesčiuose ir liūdint, iš jos vaikų atimamos gyvybinės jėgos, proto lankstumas ir energija, kuriuos jie turėtų paveldėti. Kur kas geriau padaryti motinos gyvenimą šviesų ir linksmą, apsaugoti ją nuo vargo, sekinančio darbo, slegiančių rūpesčių. Tegul jos vaikai paveldi gerą sveikatą, kad turėtų gyvybinių jėgų gyvenimo kovoje.

Tėvams ir motinoms suteikiama didelė garbė ir atsakomybė, nes savo vaikams jie turi būti vietoj Dievo. Būtent tėvų charakteris, kasdienis gyvenimas ir auklėjimo metodai aiškina Dievo žodžius mažiesiems. Tėvų įtaka laimės arba sužlugdys vaikų pasitikėjimą Viešpaties užtikrinimu.

Ypatinga tėvų teisė auklėti vaikus

Laimingi tie tėvai, kurių gyvenimas yra tikras dieviškojo gyvenimo atspindys, nes Dievo pažadai ir įsakymai sužadina vaikuose dėkingumą ir pagarbą. Švelnūs, teisingi, kantrūs tėvai parodo vaikams Dievo meilę, teisingumą ir didžią Jo kantrybę. Mokydami savo vaikus mylėti, pasitikėti ir paklusti jiems, jie moko juos mylėti, pasitikėti ir paklusti savo dangiškajam

Tėvui. Tėvai, įskiepiję vaikams tokią dovaną, suteikia jiems lobį, vertingesnį už visų amžių turtus – lobį, kuris tvarus kaip amžinybė.

Patikėjęs rūpintis vaikais, Dievas kiekvieną motiną šventai įpareigoja: „Imk šį sūnų, imk šią dukterį, – sako Jis, – auklėk juos Man, išugdyk juose charakterį, panašų į puošnius rūmus, kad jie galėtų amžinai šviesti Viešpaties karalystėje.“

Motinai dažnai atrodo, kad jos darbas nėra svarbi tarnystė. Deja, jos darbas retai įvertinamas. Mažai kas žino apie jos rūpesčius ir vargus. Jos dienos užimtos darbų darbeliais, kurie reikalauja atkaklių pastangų, savitvardos, takto, išminties ir pasiaukojančios meilės. Bet ji negali pasigirti savo darbais lyg dideliais pasiekimais. Ji tik stengėsi, kad namuose viskas būtų gerai. Dažnai pavargusi ir suglumusi, ji, rodos, tik maloniai kalbėjo su vaikais, kad šie būtų užsiėmę bei laimingi, ir nukreipė jų kojeles teisingu keliu. Ji jaučiasi tarsi nieko nebūtų padariusi. Tačiau taip nėra. Dangaus angelai stebi rūpesčių nualintą motiną, pažymėdami jos diena iš dienos nešamą našatą. Jos vardas galbūt nėra girdėtas pasaulyje, tačiau užrašytas Dievo Avinėlio gyvenimo knygoje.

Motinos galimybės

Dievas yra danguje, o žemėje Jo sosto šviesa bei šlovė priklauso nuo ištikimos motinos, kai ji stengiasi išmokyti vaikus atsispirti blogio poveikiui. Joks kitas darbas savo svarba neprilygsta šiam darbui. Jai nereikia tarsi menininkui tapyti gražias formas ant drobės ar kaip skulptoriui iškalti jas iš marmuro. Jai nereikia kaip rašytojui įkūnyti kilnią mintį galingsais žodžiais ar kaip kompozitoriui išreikšti gražų jausmą melodija. Dievo padedama ji turi formuoti žmogiškąją sielą pagal dieviškąją atvaizdą.

Motina, kuri tai vertina, laikys savo galimybes neįkainojamomis. Savo charakteriu ir auklėjimo metodais ji nuoširdžiai

sieks perteikti savo vaikams kilniausią idealą. Nuoširdžiai, kantriai ir narsiai ji stengsis patobulinti savo pačios gebėjimus, kad, auklėdama savo vaikus, galėtų teisingai panaudoti kilniausias proto galias. Kiekviename žingsnyje ji rimtai klausinės: „Ką apie tai sako Dievas?“ ir nuolat rūpestingai tyrinės Jo Žodį. Jos akys bus nukreiptos į Kristų, kad kasdienė rūpesčių ir pareigų virtinė būtų teisingas tikro Gyvenimo atspindys.

Vaikas

Angelas žydų tėvams nurodė ne tik tai, kaip turi elgtis motina, bet ir tai, kaip ji turi auginti vaiką. Nepakako, kad Samsonas, turėjęs išgelbėti Izraelį, gimęs gautų tik gerą palikimą. Jis turėjo būti rūpestingai auklėjamas. Nuo pat vaikystės tėvai privalėjo jame išugdyti griežtos savitvardos įprotį.

Panašūs nurodymai buvo duoti ir dėl Jono Krikštytojo. Prieš gimstant vaikeliui, tėvui iš dangaus buvo siūsta žinia:

„Tau bus džiaugsmas ir paguoda, ir daugelis džiaugsis jo gimimu, nes jis bus didis Viešpaties akyse. Jis negers vyno ir jokių svaigalų. Iš pat motinos iščių jis bus kupinas Šventosios Dvasios.“ (*Luko 1, 14–15*)

Išgelbėtojas pareiškė, kad kilnių žmonių dangaus sąrašė nebuvo įžymesnio už Joną Krikštytoją. Jam įpareigotas darbas reikalavo ne tik fizinės energijos ir ištvermės, bet ir kilniausių proto bei dvasios savybių. Teisingas fizinis lavinimas kaip pasirengimas šiam darbui buvo toks svarbus, jog buvo siūstas vyriausiasis dangaus angelas pas vaiko tėvus, kad pamokytų, ką reikia daryti.

Žydų vaikams duoti nurodymai moko mus, kad reikia rūpintis viskuo, kas tik siejasi su fizine vaiko gerove. Nieko nėra nesvarbaus. Bet koks poveikis kūno sveikatai yra reikšmingas ir protui, ir charakteriui.

Neįmanoma pervertinti ankstyvo vaikų ugdymo. Gautas pamokos ir susiformavę įpročiai kūdikystėje bei vaikystėje daro didesnę poveikį charakterio formavimui ir gyvenimo kryptčiai negu visi nurodymai ir mokymas vėlesniais metais.

Tėvai turi į tai atsižvelgti. Jie turi suprasti principus, kurie sudaro vaikų priežiūros bei auklėjimo pagrindą, privalo sugė-

bėti užauginti juos fiziškai, protiškai bei morališkai sveikus. Tėvai privalo tyrinėti gamtos dėsnius. Jie turi susipažinti su žmogaus organizmu, suprasti įvairių organų funkcijas, jų ryšį ir tarpusavio priklausomybę. Jie turi tyrinėti protinių bei fizinių jėgų ryšį ir sąlygas, reikalingas kiekvienos jų sveikam funkcionavimui. Be tokio pasirengimo prisiimti tėvystės ir motinystės atsakomybę yra nuodėmė.

Pernelyg mažai dėmesio kreipiama į mirtingumo, ligų ir išsigimimų, kurie šiais laikais užklupo net labiausiai civiliztuotas ir privilegijuotas šalis, priežastis. Žmonės išsigimsta. Daugiau nei trečdalis vaikų miršta kūdikystėje⁴, o daugumą jų, kurie sulaukia brandos, kenčia nuo ligų, ir tik maža dalis sulaukia žilos senatvės.

Didžiausioms blogybėms, kurios atneša vargą ir žūtį, būtų galima užkirsti kelią, o tai labai priklauso nuo tėvų. Ne „palslaptina apvaizda“ nusineša mažų vaikų gyvybes. Dievas netrokšta jų mirties. Jis duoda vaikus tėvams, kad išauklėtų juos būti naudingus žemėje, o po to danguje. Jei tėvai ir motinos darytų, ką gali, kad jų vaikai gautų gerą paveldą, o po to tinkamomis priemonėmis stengtųsi ištaisyti bet kurias jų gimimo aplinkybes, kokį teigiamą pasikeitimą pamatytų pasaulis!

Kūdikių priežiūra

Juo ramesnis ir paprastesnis vaikelio gyvenimas, tuo palankesnis jis bus jo fiziniam ir protiniam vystymuisi. Motinos visada turėtų stengtis būti ramios, tylios ir susitvardančios. Dauguma kūdikių yra ypač jautrūs stresui, todėl švelnus ir neskubus motinos būdas turi svarbų raminantį poveikį vaikui.

⁴ Teiginys dėl vaikų mirtingumo buvo teisingas tuo metu, kai buvo parašytas (1905 metais). Šiuolaikinės medicinos ir tinkamos vaikų priežiūros dėka labai sumažėjo kūdikių ir vaikų mirtingumas. (*Leidėjai*)

Mažyliams reikalinga šiluma, tačiau dažnai daroma rimta klaida laikant juos per daug prišildytuose kambariuose, į kuriuos beveik nepatenka grynas oras. Negalima uždengti miegančio kūdikio veidelio, nes tai neleidžia jam laisvai kvėpuoti.

Kūdikis turėtų būti apsaugotas nuo visko, kas galėtų nusilpninti ar apnuodyti jo organizmą. Rūpestingai reikia prižiūrėti, kad jį supanti aplinka būtų švari ir maloni. Nors gali prireikti apsaugoti mažylius nuo staigių arba per didelių temperatūros svyravimų, motinos turėtų pasirūpinti, kad miegodami ar atsibudę, dieną ar naktį jie galėtų kvėpuoti tyru, gaiviu oru.

Ruošiant drabužėlius kūdikiui, reikėtų daugiau dėmesio kreipti į tai, kad jie būtų tinkami, patogūs ir atitiktų sveikatos reikalavimus, o ne į madą ar norą sukelti susižavėjimą. Motina neturėtų leisti laiko, puošdama ar siuvinėdama drabužėlius, kad jie atrodytų gražūs, tuo užkraudama sau nereikalingų rūpesčių našta savo ir vaiko sveikatos sąskaita. Ji neturėtų palinkti prie siuvinio, kuris įtempia akis ir nervus, tuo metu, kai jai reikia poilsio ar malonios veiklos. Ji turėtų suprasti savo pareigą saugoti savo sveikatą, kad galėtų atlikti tai, kas reikalinga.

Jei drabužėlis šiltas, patogus, gerai priglunda, mažylis bus ramus, nesuirzęs, sveikesnis, ir motinai bus lengviau jį prižiūrėti, bereikalingai negaištant laiko ir neekvojant savo jėgų. Suveržiančios juostos trukdo širdies ir plaučių darbui, todėl jų reikėtų vengti. Nė viena kūno dalis neturėtų būti suvaržyta. Drabužiai neturėtų spausti vidaus organų ar apriboti kūno judesius. Visi vaikų drabužėliai turėtų būti pakankamai laisvi, leidžiantys kuo lengviau bei giliau kvėpuoti ir pasiūti taip, kad visas svoris gultų ant pečių.

Kai kuriose šalyse vyrauja paprotys, neleidžiantis pridengti mažų vaikų petukų ir kojų bei rankų. Šio papročio negalima pernelyg griežtai smerkti. Tačiau, kadangi galūnės yra toli nuo kraujo apytakos centro, jos reikalauja didesnės apsaugos

negu kitos kūno dalys. Kraujagyslės, kuriomis kraujas pasiekia galūnes, yra stambios ir pakankamai aprūpina jas krauju, kad sušildytų ir pamaitintų. Tačiau, kai rankos ir kojos yra neapsaugotos ar nepakankamai pridengtos, kraujagyslės susitraukia, jautrios kūno dalys atvėsta, kraujo apytaka sutrinka.

Augant vaikams reikalingos visokios gamtinės sąlygos, kad fizinės jėgos galėtų gerai vystytis. Jei rankos ir kojos nėra pakankamai apsaugotos, vaikai, ypač mergaitės, negali būti lauke, kai šalta. Todėl jos laikomos namuose, kad neperšaltų. Bet jei vaikai yra tinkamai aprenkti, labai naudinga, kad jie žaistų lauke ir žiemą, ir vasarą.

Motinos, norinčios, kad jų sūnūs ir dukterys būtų sveiki, turėtų juos tinkamai rengti ir, esant geram orui, skatinti juos kuo daugiau laiko praleisti lauke. Gali prireikti daug pastangų, norint nusimesti papročių grandines ir sveikai auginti vaikus, tačiau rezultatai parodys, kad buvo stengtasi ne veltui.

Vaikų mityba

Geriausias maistas kūdikiui yra gamtos duotas maistas, todėl be reikalo nereikėtų iš vaikelio jo atimti. Tik beširdė motina dėl patogumo ar aukštuomenės malonumų stengsis išsilaisvinti nuo švelnios pareigos maitinti savo mažylį.

Motina, leidžianti savo vaiką maitinti kitaip, turėtų gerai pagalvoti apie pasekmes, nes žindyvė daugiau ar mažiau perduos maitinamam kūdikiui savo būdą ir temperamentą.

Vargu ar galime pervertinti teisingų mitybos įpročių vaikams įdiegimo svarbą. Mažyliai turi išmokti, jog jie valgo, kad gyventų, o ne gyvena, kad valgytų. Auklėti reikėtų pradėti dar tada, kai motina nešioja kūdikį ant rankų. Vaikas turėtų būti maitinamas tik su reguliariomis pertraukomis, o augant – ne taip dažnai. Jam nereikėtų duoti saldumynų ar suaugusiems skirto maisto, kurio jis nesugebės suvirškinti. Rūpestingumas ir reguliarumas maitinant kūdikį ne tik prisidės prie jo

sveikatos, bet ir padės pamatus įpročiams, kurie taps jam palaima ateityje.

Ūgtelėjusių vaikų skonį ir apetitą reikėtų rūpestingai ugdyti. Dažnai jiems leidžiama valgyti, ką tik jie nori ir kiek nori. Labai dažnai nesveikiems skanumynams iššvaistomi pinigai ir jėgos, todėl vaikai pradeda manyti, kad pagrindinis jų gyvenimo tikslas, suteikiantis daugiausia laimės, yra gebėjimas tenkinti savo apetitą. Tokio auklėjimo vaisius yra apsirijimas, po kurio pasireiškia liga, kuri dažniausiai gydoma nuodingais vaistais.

Tėvai turėtų tvardyti savo vaikų apetitą ir neleisti valgyti nesveiko maisto. Bet stengdamiesi sureguliuoti mitybą, turėtume būti atsargūs ir nesuklysti, reikalaudami, kad vaikai valgytų tai, kas yra neskanu ar daugiau negu reikia. Vaikai turi teises, pomėgius ir, jei tie pomėgiai yra priimtini, reikia į juos atsižvelgti.

Turėtume rūpestingai laikytis valgymo reguliarumo. Nereikėtų nieko valgyti tarp pagrindinių valgymų – jokių konditerijos gaminių, riešutų, vaisių ar bet kokio kito maisto. Valgant nereguliariai, sutrinka sveikas virškinimo organų tonusas ir pakenkiama sveikatai bei gerai nuotaikai. Atėję prie stalo, vaikai nesigardžiuoja sveiku maistu, o nori to, kas kenkia sveikatai.

Motinos, kurios nuolaidžiauja savo vaikų norams jų sveikatos ir laimės sąskaita, sėja blogio sėklas, kurios sudygs ir duos derlių. Mažiesiems augant, didėja nuolaidžiavimas jų norams, ir taip paaukojama protinė bei fizinė energija. Motinos, kurios taip elgiasi, sulauks karčių savo auklėjimo vaisių. Jos pamatys, jog jų vaikai užaugo netinkamos dvasios ir būdo, kad galėtų atlikti kilnų ir naudingą vaidmenį visuomenėje ar namuose. Paveiktos nesveiko maisto, nukenčia jų dvasinės, protinės ir fizinės jėgos. Jų sąmoningumas atbunka, o jautrumas gėriui susilpnėja.

Kai vaikus jų sveikatos labai mokysime valdyti apetitą, aiškiai parodykime, kad jie atsisako tik to, kas žalinga. Jie

atsisako žalingų dalykų dėl kur kas geresnių. Paruoškime stalą patraukliai ir viliojančiais naudingais produktais, kuriuos Dievas taip dosniai mums davė. Tegul valgymo metas tampa džiugus ir laimingas metas. Kai džiaugsimės Dievo dovanomis, atsiliepkime dėkingu garbinimu Davėjui.

Rūpinimasis sergančiais vaikais

Daugeliu atvejų vaikai suserga dėl netinkamo elgesio su jais. Ligos priežastis gali būti nereguliarus valgymas, nepakankama apranga šaltą vakarą, energingos veiklos stoka (dėl to sutrinka kraujo apytaka) ar gryno oro trūkumas, būtinas kraujui išvalyti. Tėvai turi išsiaiškinti, kodėl jų vaikas susirgo, ir tuomet kiek galima greičiau užtaisyti ligą sukėlusias spragas.

Visi tėvai gali išmokti, kaip rūpintis savo vaikais, kaip išvengti ligų ir netgi kaip nuo jų išgydyti. Ypač motina turi žinoti, ką daryti, kai šeimą užklumpa įprastinės ligos. Ji turi žinoti, kaip padėti savo sergančiam vaikui. Jos meilė ir išvalgumas turėtų padėti jai pasirūpinti vaiku, kad nereikėtų patikėti jo pašaliniam.

Fiziologijos studijavimas

Tėvai turėtų stengtis anksti sudominti savo vaikus žmogaus fiziologija ir pamokyti juos paprastų principų. Paaiškinkite jiems, kaip geriausia išsaugoti fizines, protines bei dvasines jėgas ir kaip pasinaudoti savo dovanomis, kad jų gyvenimas galėtų būti palaima vienas kitam ir pagerbtų Dievą. Vaikams šios žinios yra neįkainojamos. Su gyvybe ir sveikata susijusių dalykų mokymas yra svarbesnis už žinias daugelio mokslų, kurie jiems dėstomi mokykloje.

Tėvai turėtų gyventi daugiau dėl savo vaikų ir mažiau dėl visuomenės. Tyrinėkite sveikatos dalykus ir praktiškai panaudokite savo žinias. Mokykite vaikus mąstyti einant

nuo priežasties iki pasekmės. Aiškinkite jiems, kad jeigu jie trokšta sveikatos ir laimės, privalo paklusti gamtos dėsniams. Nors pažangą jūs pamatysite ne taip greitai, kaip norėtumėte, nenusiminkite ir kantriai bei atkakliai tęskite savo darbą.

Jau nuo lopšio mokykite savo vaikus rodyti pasiaukojimą ir savitvardą. Mokykite juos džiaugtis gamtos grožiu ir sistemingai naudingiems darbams panaudoti visas kūno ir proto jėgas. Užauginkite juos sveikus ir dorus, linksmo ir malonaus būdo. Įdiekite į jų švelnius protus tiesą, jog Dievas neplanavo, kad mes gyventume tik dėl dabarties malonumų, bet dėl galutinio gėrio. Mokykite juos, kad pasiduoti pagundai yra silpna ir nedora, o atsilaikyti jai – kilnu ir drąsu. Šios pamokos bus kaip sėkla, pasėta į gerą dirvą, duos derlių, kuris pradžiugins jūsų širdis.

Labiau už viską tėvai turėtų apgaubti savo vaikus džiaugsmo, paslaugumo ir meilės dvasia. Namai, pilni meilės, kur ji išreiškiama žvilgsniais, žodžiais ir veiksmais, yra vieta, kurioje malonu pasirodyti angelams.

Mieli tėvai, leiskite meilės, džiaugsmo bei laimingo pasitenkinimo šviesai nušviesti jūsų pačių širdis ir jos švelniai, džiugiai įtakai pripildyti jūsų namus. Rodykite gerumą ir pakantumą, skatinkite tai ir savo vaikuose, ugdykite tas ypatybes, kurios pagyventų gyvenimą namuose. Taip sukurta aplinka bus vaikams tuo, kuo oras ir saulės šviesa yra augalų pasauliui, ir prisidės prie sveikatingumo bei kūno ir proto energingumo.

Namų įtaka

Namai vaikams turėtų būti mieliausia vieta pasaulyje, o labiau už viską juos turėtų traukti motina. Vaikai yra labai jautrūs ir meilūs. Juos lengva pralinksminti ir lengva nuliūdinti. Švelnia disciplina, meiliais žodžiais ir veiksmais motinos gali lengvai pririšti savo vaikus prie savo širdžių.

Maži vaikai mėgsta draugiją ir retai džiaugiasi, būdami vieni. Jie laukia užuojautos ir švelnumo. Jie mano, jog tai, kas džiugina juos, bus malonu ir jų mamai, todėl visai natūralu, kad jie eina pas ją su savo džiaugsmiais ir sielvartais. Motina neturėtų įskaudinti jų jautrių širdelių, abejingai žiūrėdama į tai, kas jai atrodo nereikšminga, o jiems – labai svarbu. Jos užuojauta ir pritarimas jiems labai brangus. Pritariantis žvilgsnis, paskatinimo ar pagyrimo žodis jų širdelėms bus kaip saulės šviesa ir dažnai padarys visą jų dieną laimingą.

Užuot stūmusi vaikus šalin nuo savęs, kad neerzintų keliamu triukšmu ar netrukdytų savo nedideliais norais, motina turėtų sugalvoti kokią nors pramogą arba lengvą darbėlį, kurie užimtų jų energingas rankas ir protus.

Įsijausdama į jų jausmus ir reikiama linkme nukreipdama jų žaidimus bei užduotis, motina įgis vaikų pasitikėjimą, todėl veiksmingiau galės ištaisyti netinkamus jų įpročius arba suvaldyti savanaudiškumo ar jausmų proveržius. Labai naudingas laiku pasakytas perspėjimo ar pabarimo žodis. Savo kantria, budria meile motina gali nukreipti vaikų protus teisinga linkme, ugdydama jų gražius ir patrauklius būdo bruožus.

Motinos turėtų akylai stebėti, kad vaikai neišaugtų savanaudiški ir uždari. Niekuomet neleiskite jiems galvoti, kad jie yra visa ko centras ir kad viskas turi suktis aplink juos. Kai

kurie tėvai daug laiko ir dėmesio skiria savo vaikų pramogoms, tačiau jie turi būti išmokyti pralinksinti save patys, rodyti savo išradingumą ir sumanumą. Taip jie išmoks būti patenkinti paprastais malonumais. Vaikai turėtų būti išmokyti narsiai pakelti savo nedidelius nusivylimus ir išbandymus. Užuoat atkreipę dėmesį į kiekvieną nereikšmingą skausmą ar susižeidimą, nukreipkite jų mintis, pamokykite juos lengvai pakelti nedidelį susierzinimą ar nepatogumą. Pamąstykite, kaip vaikus mokysite dėmesingumo kitiems.

Tačiau tegul vaikai nebūna apleisti. Turėdamos daug rūpesčių, motinos kartais jaučia, jog negali rasti laiko kantriai mokyti savo mažylių ir rodyti jiems meilę bei užuojautą. Bet jos turėtų atminti, kad vaikai, neradę pas tėvus ir namuose to, kas patenkintų jų troškimą bendrauti ir būti užjaustiams, ieškos viso to kitur, kur jų protų bei charakterių tykos pavojai.

Neturėdamos laiko ir idėjų, daugelis motinų nesuteikia savo vaikams paprastų malonumų, mat tuo metu jų pirštai ir pavargusios akys užimtos darbu, kuris skirtas tik pasipuošimui. Deja, toks siekis geriausiu atveju pripildys jaunas širdis tik tuštybės ir troškimo pasipuikuoti. Kai vaikai subręs, šios pamokos duos išdidumo ir moralinės tuštybės vaisius. Motina sielvartauja dėl savo vaikų ydų, tačiau nesupranta, kad derlius, kurį ji pjauna, užaugo iš jos pačios pasėtų sėklų.

Kai kurios motinos nėra nuoseklios, auklėdamos savo vaikus. Kartais jų nuolaidžiavimas net žaloja vaikus, o kartais atsisako suteikti jiems menką malonumą, kuris vaikišką širdelę padarytų laimingą. Tuo jos neseka Kristumi. Jis mylėjo vaikus, suprato jų jausmus ir pritardavo jiems jų malonumuose bei užjausdavo jų išgyvenimuose.

Tėvo atsakomybė

Vyras ir tėvas yra šeimynos galva. Žmona laukia iš jo meilės, užuojautos ir pagalbos auklėjant vaikus. Ir tai teisinga.

Vaikai juk yra ir jo, ir jos, todėl jis yra vienodai atsakingas už jų gerovę. Vaikai iš savo tėvo tikisi paramos ir vadovavimo; todėl jis turi teisingai suvokti gyvenimą ir įtaką, kurią jo šeimai daro supanti aplinka; tačiau visų pirma jam reikia vadovautis meile, Dievo baime ir Jo Žodžio mokymu, kad savo vaikus galėtų nuvesti teisingu keliu.

Tėvas šeimoje nustato taisykles ir kaip Abraomas savo namų pagrindine taisykle jis turėtų padaryti Dievo Įstatymą. Dievas yra pasakęs apie Abraomą: „Juk išrinkau jį, kad galėtų pamokyti savo vaikus ir savo būsimą šeimą.“ (*Pradžios 18, 19*) Abraomo šeimoje nebuvo nuodėmingo aplaidumo – blogis būdavo pažabojamas; nebuvo silpnumo – nebūdavo neišmintingai nuolaidžiauojama numylėtiniams; nebuvo išsižadama įsitikinimų dėl klaidingos meilės. Abraomas ne tik davė teisingus nurodymus, bet ir saugojo teisus bei teisingo Įstatymo autoritetą. Dievas davė mums taisykles, kuriomis turime vadovautis. Nereikėtų vaikams leisti nuklysti nuo saugaus, Dievo Žodyje nurodyto kelio, į pavojun vedančius klystkelius, kurie atviri iš visų pusių. Švelniai, tačiau ryžtingai, dedant atkaklias, maldomis paremtas pastangas, jų klaidingi troškimai turėtų būti pažaboti, o polinkiai ištaisyti.

Tėvas šeimoje turėtų skatinti griežtesnes dorybes – energingumą, garbingumą, sąžiningumą, kantrybę, drąsą, darbštumą ir praktinį naudingumą. O to, ko jis reikalaus iš savo vaikų, turi laikytis pats, parodydamas šias dorybes savo vyrišku elgesiu.

Tačiau, tėveliai, neatgrasinkite savo vaikų. Susiekite meilę su autoritetu, gerumą ir užuojautą su tvirtais apribojimais. Skirkite kelias savo poilsio valandas vaikams, geriau susipažinkite su jais, prisijunkite prie savo vaikų jų darbe ir sporte, užkariaukite jų pasitikėjimą. Susidraugaukite su jais, ypač su savo sūnumis. Taip jūs juos pakreipsite į gerąją pusę.

Tėvas turi atlikti savo vaidmenį, padarant namus laimingus. Kad ir kokie būtų jo rūpesčiai ir koks sudėtingas verslas, jie

neturi aptemdyti jo šeimos padangės. Į savo namus tėvas turi įžengti šypsodamasis ir tardamas malonius žodžius.

Tam tikra prasme tėvas yra namų kunigas, aukojantis ant šeimos aukuro rytinę ir vakarinę auką. O žmona ir vaikai turi susijungti maldoje ir prisijungti prie jo garbinant Dievą. Prieš išeidamas iš namų į savo kasdienį darbą, tėvas turi sukviesti savo vaikus ir, nusilenkdamas Dievui, pavesti juos dangiškojo Tėvo globai. Pasibaigus dienos rūpesčiams, tegul šeima susijungia padėkos maldai, ir jų balsai tesusilieja šlovinimo giesmėje, pripažįstant, kad Dievas rūpinosi jais visą dieną.

Brangūs tėveliai, kad ir kokie neatidėliotini būtų jūsų reikalai, neužmirškite surinkti savo šeimos prie Dievo aukuro. Prašykite šventų angelų globos savo namams. Atminkite, kad jūsų brangių artimųjų laukia pagundos. Su kasdieniais nemalonumais susiduria ir jaunas, ir senas. Tie, kurie norėtų gyventi kantrų, meilės kupiną ir džiugų gyvenimą, privalo melstis. Tik gaudami nuolatinę pagalbą iš Dievo, mes galime įveikti save.

Namai turi būti vieta, kur vyrauja džiaugsmas, meilė ir paslaugumas. O kur bus šios dorybės, ten bus laimė ir ramybė. Gali atsirasti ir rūpesčių, tačiau tai žmonijos dalia. Tegul kantrybė, dėkingumas ir meilė išlaiko saulės šviesą širdyje, nors diena gali būti ir labai debesuota. Tokiuose namuose gyvena Dievo angelai.

Vyras ir žmona turi rūpintis vienas kito laime, niekada neužmirštant smulkmenų ir nedidelių malonių poelgių, kurie praskaidrina gyvenimą ir suteikia džiaugsmo. Tarp vyro ir žmonos turi būti visiškas pasitikėjimas. Jiems kartu reikia apsvarstyti savo įsipareigojimus ir kartu dirbti savo vaikų gerovei. Niekada savo vaikų akivaizdoje jie neturi kritikuoti vienas kito planų ar abejoti vienas kito nuomone. Žmona turi būti atsargi, kad nepadarytų vyro darbo vaikų labai dar sunkesnį, o vyras tegul palaiko žmonos rankas, protingai patardamas ir švelniai padrąsindamas.

Negalima leisti šaltumo ir slaptumo barjerams iškilti tarp vaikų ir tėvų. Tegul tėvai susipažįsta su savo vaikais, siekdami suprasti jų skonį ir būdą, įsijausti į jų jausmus, kad galėtų išvelgti tai, kas dedasi jų širdyse.

Tėvai, parodykite savo vaikams, jog juos mylite ir padarysite viską, kas jūsų valioje, kad jie būtų laimingi. Jei taip elgsitės, būtini apribojimai turės didesnę svorį jų akyse. Vadovaukite savo vaikams švelniai ir gailestingai, atmindami, kad „jų angelai danguje visuomet regi... dangiškojo Tėvo veidą“ (*Mato 18, 10*). Jei norite, kad angelai jūsų vaikų gerovei nuveiktų Dievo jiems numatytą darbą, bendradarbiaukite su jais, atlikdami savąją dalį.

Išauginti tikros namų meilės ir išauklėti išmintingo vadovavimo, vaikai nenorės nuklysti ieškoti malonumų ir draugų. Jų nežavės blogis. Namuose vyraujanti dvasia suformuos jų charakterį. Vaikai įgis įpročius ir principus, kurie taps stipria apsauga nuo pagundų, kai jie paliks tėvų namus ir užims savo vietą pasaulyje.

Kaip ir tėvai, vaikai turi svarbių pareigų namuose. Juos reikia išmokyti suprasti, kad jie yra šeimos dalis. Tėvai juos rengia, maitina, myli ir rūpinasi jais, todėl jie turi atsakyti į tai, prisiimdami savo namų rūpesčių dalį, ir stengtis suteikti šeimai kuo daugiau laimės.

Vaikai kartais jaučia pagundą supykti dėl suvaržymų, bet ateityje jie dėkos savo tėvams už ištikimą rūpestį jais ir griežtą budrumą, saugojusius juos nuo pavojų ir vadovavusius jiems tuomet, kai jie dar neturėjo patirties.

Teisingas ugdymas, misionierių mokymas

Teisingas ugdymas – tai mokymas būti misionieriumi. Kiekvienas Dievo sūnus ir kiekviena Dievo dukra yra pašaukti būti misionieriais. Mes ir mūsų artimieji turime tarnauti Dievui, todėl mūsų mokymosi tikslas – būti tinkamiems šiai tarnystei.

Mokymas tarnauti

Krikščionys tėvai ir mokytojai niekada neturėtų išleisti šio tikslo iš akių. Mes nežinome, kokia kryptimi galės tarnauti mūsų vaikai. Jie gali praleisti gyvenimą namų aplinkoje, gali užsiimti įprastomis gyvenimo profesijomis ar vykti kaip Evangelijos skelbėjai į pagonių kraštus. Tačiau visi vienodai yra laukiami būti Dievo misionieriais, gailestingumo tarnautojais pasaulyje.

Dievas myli vaikus ir jaunimą, kurie turi naujus talentus, yra energingi ir drąsūs, jautrūs ir siekia, kad šios savybės būtų daroje su Dievo galybe. Jie turi gauti žinių, kurios padės jų nesavanaudiškoje tarnystėje stovėti šalia Kristaus.

Artėjant laikų pabaigai, apie visus savo vaikus, kaip ir apie pirmuosius mokinius, Kristus sakė: „Kaip Tu esi Mane atsiuntęs į pasaulį, taip ir Aš juos pasiunčiau į pasaulį“ (*Jono 17, 18*) atstovauti Dievui, atskleisti Jo Dvasią, parodyti Jo charakterį ir atlikti Jo darbą.

Mūsų vaikai tarytum stovi kryžkelėje. Juo supa pasaulio savanaudiškumas ir nuolaidžiavimas sau; šios pagundos vilioja juos pasukti iš Viešpaties atpirktiesiems skirto kelio. Nuo jų pasirinkimo priklauso, ar jų gyvenimas bus palaima,

ar prakeiksmas. Kupini energijos, trokštantys išbandyti savo neišmėgintus gebėjimus, jie turi rasti būdą išreikšti savo per kraštus besiliejančią gyvybingumą. Jie bus aktyvūs arba gėrio, arba blogio pusėje.

Dievo Žodis neslopina aktyvumo, bet nukreipia jį tinkama linkme. Dievas neliepia jaunimui siekti mažiau. Nereikėtų slopinti charakterio bruožų, kurie padaro žmogų tikrai sėkmingą ir gerbiamą kitų žmonių, – nenumaldomą troškimą kilnesnio gėrio, atkaklią valią, stropumą, nenuilstamą ištvermingumą. Dievo malonės padedami tokie turėtų būti nukreipti siekti tikslų, kurie tiek aukštesni už paprastus savanaudiškumo ir atsidavimo žemiškiems interesams tikslus, kiek dangus yra aukščiau už žemę.

Mes, kaip tėvai ir krikščionys, turime parodyti savo vaikams teisingą kryptį. Reikia atsargiai, protingai ir švelniai nukreipti juos į tarnavimo kelią, panašų į Kristaus. Mes esame sudarę su Dievu šventą sandorą išauklėti savo vaikus Jo tarnystei. Todėl svarbiausia mūsų pareiga – apsupti juos tokia įtaka, kuri padėtų jiems pasirinkti tarnavimo Dievui gyvenimą, ir suteikti jiems reikiamą mokymą.

„Dievas taip pamilo..., jog atidavė savo viengimį Sūnų“, kad mes nepražūtume, bet turėtume amžinąjį gyvenimą. „Kristus pamilo mus ir atidavė už mus save.“ Jei mylime, turime duoti. „Ne kad Jam tarnautų, bet pats tarnauti“ yra svarbi pamoka, kurią mes turime išmokti patys ir mokyti to kitus (*Jono 3, 16; Efeziečiams 5, 2; Mato 20, 28*)

Tegul jaunimas suvokia, kad jie nepriklauso sau. Jie priklauso Kristui, nes yra atpirkti Jo krauju, Jo meilė laukia abipusės meilės. Jie gyvena, nes Jis palaiko juos savo galybe. Jų laikas, stiprybė, gebėjimai yra Jo, kad būtų ugdomi, nukreipiami ir panaudojami Jam.

Be angelų, žmogiška šeima, sukurta pagal Dievo atvaizdą, yra didingiausias Dievo visos kūrinijos darbas. Jis nori, kad visi žmonės būtų tokie, kokie pagal jiems sudarytas galimybes

turėtų būti ir kad darytų, kas geriausia su jiems suteiktomis jėgomis.

Gyvenimas yra paslaptingas ir šventas. Tai paties Dievo, visos gyvybės Šaltinio, apraiška. Jo teikiamos palankios progos yra vertingos, tad privalu nuoširdžiai jomis pasinaudoti. Jeigu jas prarasime, niekada nesusigražinsime.

Dievas atskleidžia mums amžinybę ir jos didingą realybę, Jis leidžia suvokti nemarias bei nenykstančias temas. Jis supažindina mus su vertinga, kilninančia tiesa, kad galėtume žengti pirmyn saugiu ir tikru keliu, ieškant, kaip įgyvendinti užmojų, vertą nuoširdžiausių mūsų visų gebėjimų.

Žiūrėdamas į nedidelę sėklą, kurią pats suformavo, Dievas jos viduje mato gražią gėlę, krūmą ar aukštą, kuplą medį. Taip Jis mato ir kiekvieno žmogaus galimybes. Mes turime savo paskirtį. Dievas davė mums viso gyvenimo planą ir trokštą, kad pasiektume aukščiausią augimo lygį.

Dievas trokšta, kad mes nuolat šventėtume, būtume laimingesni ir naudingesni. Visi turi gebėjimų, į kuriuos privalo išmokti žiūrėti kaip į šventas dovanas, įvertinti tas Viešpaties dovanas ir tinkamai jas panaudoti. Jis trokšta, kad jaunimas lavintų visas savo jėgas ir aktyviai panaudotų visus savo gebėjimus. Jis trokšta, kad jaunuoliai džiaugtųsi viskuo, kas yra naudinga ir vertinga šiame gyvenime, būtų geri ir darytų gera, taip kaupytų turtus būsimam gyvenimui.

Jauni žmonės turėtų siekti būti pranašesni nesavanaudiškumu, kilnumu ir aukštais užmojais. Tegul jie žiūri į Kristų kaip į pavyzdį, į Tą, kokie jie turėtų būti. Jiems reikia nepamesti švento tikslo, kurį Jis atskleidė savo gyvenimu, – padaryti pasaulį geresnį. Taigi jie yra pašaukti tokiai veiklai.

Platus pamatas

Aukščiau už visus mokslus yra žmonių išgelbėjimo mokslas. Didžiausias darbas, kurį žmonės gali siekti atlikti, – tai

laimėti kitus ištraukiant juos iš nuodėmės ir nukreipiant į šventumą. Norint atlikti šį darbą, reikia padėti platų pamatą. Reikalingas visapusiškas auklėjimas, kuris pareikalaus tokio tėvų bei mokytojų mąstymo ir pastangų, kurių nereikia paprastam mokymui. Prireiks kažko daugiau negu intelekto kultūros. Ugdymas nebus išsamus, jei kūnas, protas ir širdis nebus ugdomi vienodai. Norint suformuoti gerą charakterį, būtina derama disciplina. Turi būti lavinami ir nukreipiami teisinga linkme visi proto bei kūno gebėjimai. Mūsų pareiga tobulinti ir ugdyti kiekvieną gebėjimą, kuris padarys mus tinkamus dirbti Dievui veiksmingiau.

Tikrasis ugdymas apima visą žmogų. Toks mokymas moko teisingai save realizuoti, įgalina mus geriausiai panaudoti smegenis, kaulus, raumenis, kūną, protą ir širdį. Proto, kaip aukščiausios žmogaus galios, gebėjimai turi valdyti kūno karalystę. Apetitas ir aistros turi paklusti sąžinei bei dvasiniams siekiams. Kristus stovi žmonijos priešakyje, Jo tarnystės tikslas – vesti mus šventais ir kilniais tyrumo takais. Veikiami Jo stebuklingos malonės, turime būti atkurti Jame.

Jėzus tokį auklėjimą gavo namuose. Motina buvo pirmoji Jo mokytoja. Iš jos lūpų ir pranašų raštų Jėzus sužinojo apie dangiškuosius dalykus. Jis gyveno valstiečio namuose ir ištikimai bei džiugiai nešė savo namų rūpesčių dalį. Tas, kuris vadovavo dangui, buvo stropus tarnas, atsidavęs ir klusnus sūnus. Jis išmoko amato ir savo rankomis kartu su Juozapu dirbo dailidės dirbtuvėje. Vilkėdamas įprastais darbininko drabužiais, Jis eidavo į kuklų darbą ir grįždavo iš jo mažo miestelio gatvėmis.

Tų laikų žmonės daiktus vertindavo pagal išorę. Silpnėjant religijos įtakai, didėjo pompastika. To meto mokytojai siekė užsitarnauti pagarbą pasigyrimu ir pasipuikavimu. Jėzaus gyvenimas tokioje aplinkoje labai išsiskyrė. Jo gyvenimas parodė tuštybę viso to, ką žmonės laikė svarbiausiu. Jis nesiekė savo laikų mokyklų, kurios išaukštindavo antraeilus dalykus,

o sumenkindavo svarbiausius. Jis gavo ugdymą iš Dangaus nurodytų šaltinių, naudingo darbo, Šventojo Rašto tyrinėjimo, gamtos ir gyvenimo patyrimo – iš Dievo pamokymų knygų, pilnų nurodymų tiems, kurie nukreipia į jas norią ranką, viską išžvelgiančią akį ir suprantančią širdį.

„Vaikelis augo ir stiprėjo; Jis darėsi pilnas išminties, ir Dievo malonė buvo su Juo.“ (*Luko 2, 40*)

Taip pasirengęs, Jis pradėjo savo misiją ir kaskart, bendraudamas su žmonėmis, darė jiems laiminančią įtaką, teikė stiprybę pasikeisti, stiprybę, kurios pasaulis niekada anksčiau nebuvo matęs.

Namai yra pirmoji vaiko mokykla, ir būtent čia turi būti padėtas tarnaujančio gyvenimo pamatas. Tokio gyvenimo principų reikėtų mokyti ne tik teoriškai – jie turi nustatyti kryptį viso gyvenimo ugdymui.

Nuo mažų dienų reikia pradėti mokyti vaiką būti naudingą. Kai tik vaikas sustiprėja ir pakankamai išsivysto jo protiniai gebėjimai, namuose jam turėtų būti skiriamos pareigos. Jį reikėtų skatinti padėti tėveliui ir mamai, mokyti susilaikyti ir valdyti save, daugiau rūpintis kitų gerove ir patogumu, ieškoti palankių progų pradžiuginti ir padėti savo broliams, seserims bei draugams, rodyti gerumą seniems, ligotiesiems ir nelaimingiems žmonėms. Juo labiau šeimą apima tikro tarnavimo dvasia, tuo geriau ji pasireikš vaikų gyvenime. Jie išmoks džiaugtis tarnaudami ir aukodamiesi kitų gerovei.

Mokyklų darbas

Namų mokymą turėtų papildyti mokykla. Reikėtų nuolat kreipti dėmesį į fizinį, protinį bei dvasinį žmogaus išprusimą ir tarnavimo bei pasiaukojimo lavinimą.

Labiau negu bet kas kita tarnavimas Kristui nedideliais kasdienio gyvenimo darbais formuoja charakterį ir gali nukreipti gyvenimą nesavanaudiško tarnavimo linkme. Tėvų ir

mokytojų darbas – sužadinti šią dvasią, skatinti ją ir teisingai nukreipti. Tarnavimo dvasia yra dangaus dvasia, todėl prie jūsų pastangų ją ugdyti ir skatinti prisidės angelai.

Toks ugdymas turi remtis Dievo Žodžiu. Tik čia išsamiai pateikti jo principai. Biblija turėtų būti mokymo ir mokymosi pamatas. Esminės žinios yra Dievo pažinimas ir pažinimas To, kurį Jis pasiuntė.

Kiekvienas vaikas ir jaunuolis turėtų pažinti save. Jis turėtų įgyti žinių ir suprasti Dievo suteiktą jam fizinį gyvenimą ir nuostatus, kurie palaiko jo sveikatą. Visi privalo gauti išsamų bendrų disciplinų lavinimą. Be to, vaikinai ir merginos turėtų išmokti kokio nors amato, kuris suteiktų jiems praktinių gebėjimų ir padarytų tinkamus kasdienio gyvenimo pareigoms. Prie to turi prisidėti ir misionieriaus darbo mokymas bei su tuo susijusi praktinė veikla.

Mokymasis skleidžiant žinias

Įgydami žinių, jaunuoliai turėtų žengti į priekį kiek galima sparčiau ir kaip galima toliau. Tegul jų mokymosi sritis būna tokia plati, kiek tik gali aprėpti jų jėgos. Be to, mokydamiesi tegul jie savo žinias perteikia kitiems. Taip jų mąstymas sustiprės ir įgys drausmės. Jų mokymosi vertę nulemia jų žinių panaudojimas. Ilgas laikas, praleistas besimokant, kai nesistengiama perteikti tai, kas buvo sužinota, dažnai tampa veikiau kliūtimi, o ne pagalba tikram ugdymui. Namuose ir mokykloje mokinys turi stengtis išmokti mokytis ir perduoti įgytas žinias. Kad ir koks būtų jo pašaukimas, visą gyvenimą jis turėtų būti ir mokinys, ir mokytojas. Taip jis gali vis žengti į priekį, padarydamas Dievą savo globėju, tvirtai laikydamasis begalinės Išminties Šaltinio, kuris gali atskleisti amžių slėpinius ir išspręsti sunkiausias problemas, iškilusias tiems protams, kurie Juo pasitiki.

Dievo Žodis pabrėžia, kad bendravimas draugijoje daro didelę įtaką net suaugusiems. Todėl besivystančiam protui ir vaikų bei jaunuolių charakteriui tokia įtaka yra kur kas stipresnė. Su kuo jie draugauja, kokių principų laikosi, kokius įpročius formuoja, – visa tai nulems jų naudingumą dabar, ateityje ir amžinybėje.

Baisu, ir tai turėtų sudrebinti tėvų širdis, kad daugelyje mokyklų ir koledžų, į kuriuos jų vaikai siunčiami lavinti protą ir studijuoti tam tikrą discipliną, vyrauja įtaka, gadinanti charakterius, atitraukianti protus nuo tikrųjų gyvenimo tikslų ir nuvertinanti elgesio normas. Bendraudami su nereliginiais, malonumus mėgstančiais ir ištvirkusiais asmenimis, dauguma jaunuolių praranda savo paprastumą ir tyrumą, tikėjimą Dievu ir pasiaukojančią dvasią, tai, ką krikščionys tėvai ir motinos puoselėjo bei saugojo rūpestingais nurodymais ir nuoširdžia malda.

Daugelis įstojusiujų į mokyklas jaunuolių, norėjusių prisiderinti prie kurios nors nesavanaudiško tarnavimo srities, įninka į pasaulietiškus mokslus. Atsiranda troškimas išsiskirti savo išsimokslinimu, užimti pasaulyje aukštas pareigas ir pasiekti šlovę. Tikslas, su kuriuo jie atėjo į mokyklą, užmiršamas, ir gyvenimas paskiriamas savanaudiškiems bei žemiškiems siekiams. Be to, dažnai gimsta įpročiai, kurie pražudo gyvenimą ir šiame, ir būsimajame pasaulyje.

Kaip taisyklė, tie vyrai ir moterys, kurie turi plačius užmojus, nesavanaudiškus tikslus ir kilnius siekius, šias savybes išugdė todėl, kad jaunystėje juos supo dori žmonės. Bendraudamas su Izraeliu, Dievas ragino žmones stebėti, su kuo bendrauja jų vaikai. Visas civilinis, religinis ir visuomeninis gyvenimas buvo tvarkomas taip, kad būtų galima apsaugoti vaikus nuo žalingo bendravimo ir nuo jaunystės supažindinti juos su Dievo Įstatymo principais bei nurodymais. Vaizdinga pamoka, kuri buvo duota formuojantis tautai, turėjo stipriai paveikti visų širdis. Prieš tai, kai paskutinė baisi baismė

pasiekė egiptiečius, – kai turėjo mirti kiekvienos šeimos pirmagimis, – Dievas liepė savo tautai surinkti visus vaikus į namus. Kiekvieno namo durų stakta buvo pažymėta avinėlio krauju, ir visi buvo saugūs po šio ženklo apsauga. Taip ir šiandien tėvai, kurie myli Dievą ir Jo bijo, turi apsaugoti savo vaikus *sandoros ryšiais* – ta šventos įtakos apsauga, kuri suteikiama per atperkantį Kristaus kraują.

Apie savo mokinius Kristus sakė: „Aš jiems perdaviau Tavo Žodį..., nes jie ne iš pasaulio, kaip ir Aš ne iš pasaulio.“ (*Jono 17, 14*) Dievas liepia mums: „Ir nemėgdžiokite šio pasaulio, bet pasikeiskite, atnaujindami savo mąstymą.“ (*Romiečiams 12, 2*)

„Nevilkite svetimo jungo su netikinčiais. Kas gi bendra tarp teisumo ir nuodėmės? Arba kas bendra tarp šviesos ir tamsos? Kaipgi galima gretinti Kristų su Beliaru arba tikintį su netikinčiu? Ir kaip suderinti Dievo šventyklą su stabais? Juk jūs esate gyvojo Dievo šventykla, kaip Dievo pasakyta:

‘Aš apsigyvensiu tarp jų ir ten vaikštinėsiu;

Aš būsiu jų Dievas,

o jie bus Manoji tauta.’

Todėl:

‘Išeikite iš jų

ir atsiskirkite, – sako Viešpats, –

ir nelieskite netyrų daiktų.

Tuomet Aš jus priimsiu

ir būsiu jums tėvas,

o jūs būsite Man sūnūs ir dukterys, –

taip sako visagalis Viešpats.’“ (*2 Korintiečiams 6, 14–18*)

„Surinkite mažutėlius.“ „Aš... pasakau jiems

Dievo nuostatus ir įstatymus.“

(*Joelio 2, 16; Išėjimo 18, 16*)

„Taip jie tars Mano vardą izraelitams,

ir Aš juos palaiminsiu.“ (*Skaičių 6, 27*)

„Matys visos žemės tautos, kad esi vadinamas

Viešpaties vardu, ir bijos tavęs.“ (*Pakartoto Įstatymo 28, 10*)

„Jokūbo likutis tarp daugelio tautų tuomet bus
kaip Viešpaties siunčiama rasa ir
kaip žolę palaistantis lietus,
nelaukiantis nieko iš žmogaus.“ (*Michėjo 5, 6*)

Mes esame priskirti Izraeliui. Visi izraelitams duoti nuostatai dėl jų vaikų mokymo ir auklėjimo, visi palaiminimo pažadai, paklusus tiems nuostatams, skirti ir mums.

Dievas mums sako: „Ir palaiminsiu tave... ir tu būsi palaiminimas.“ (*Pradžios 12, 2*)

Apie pirmuosius mokinius ir visus, kurie tikės Juo, remdamiesi jų žodžiu, Kristus sakė: „Ir tą šlovę, kurią esi Man suteikęs, Aš perdaviau jiems, kad jie būtų viena, kaip Mes esame Viena. Aš juose ir Tu Manyje, kad jie pasiektų tobulą vienybę ir pasaulis pažintų, jog Tu esi Mane siuntęs ir juos myli taip, kaip Mane mylėjai.“ (*Jono 17, 22–23*)

Nuostabūs, stebėtini žodžiai, kurie yra beveik už tikėjimo ribų! Visų pasaulių Kūrėjas tuos, kurie atsiduoda Jo tarnystei, myli lygiai taip, kaip myli savo Sūnų. Net čia ir dabar mums taip nuostabiai suteikiamas Jo gailestingas palankumas. Jis davė mums Dangaus Didybę ir Šviesą, o kartu su Juo dovanojo visus dangaus turtus. Daug, ką buvo pažadėjęs mūsų būsimam gyvenimui, Jis dosniai dovanoja ir šiame gyvenime. Kadangi mes esame Jo malonės pavaldiniai, Jis nori mus džiuginti viskuo, kas kilnina, ugdo ir taurina mūsų charakterį. Jis laukia, kada galės suteikti jaunimui galybę iš aukščiau, kad jie galėtų stovėti po Kristaus krauju paženklinta vėliava, dirbti, kaip Jis dirbo, nukreipti sielas saugia kryptimi ir daugelio kojas pastatyti ant Amžinosios Uolos.

Tie, kurie stengiasi suderinti savo veiklą su Dievo ugdymo planu, gaus Jo palaikančią malonę, nuolatinę paramą ir stiprinančią jėgą. Jis sako kiekvienam iš mūsų:

„Būk stiprus ir ryžtingas. Taigi nesibaimink ir nenuogaštau, nes Viešpats, tavo Dievas, su tavimi.“ „Neapvilsiu tavęs ir nepaliksiu!“ (*Jozuės 1, 9. 5*)

„Kaip lietus ir sniegas krinta iš dangaus
ir negrižta atgalios,
kol nepalaisto žemės,
kad joje dygtų ir želtų augalai,
kad neštų sėklą sėjėjui ir duoną alkanam,
taip ir žodis, išeinantis iš Mano burnos,
nesugriš pas Mane bergždžias,
bet įvykdys tai, ko trokštu,
ir atliks, kam buvo siūstas.“

„Taip! Džiaugsmo kupina širdimi išeisite
ir būsite saugiai vedami į namus.
Kalnai ir kalvos, jus išvydę, pratrūks džiaugsmo giesme,
visi medžiai laukuose ims jums ploti.
Vietoj erškėčių augs kiparisai,
vietoj dilgėlių – mirtos.
Ir visa tai – Viešpaties šlovei,
kaip amžiais nemarus ženklas.“ *(Izaijo 55, 10–13)*

Visame pasaulyje visuomenė yra pakrikusi, todėl reikalingas nuodugnus pokytis. Jaunimui suteiktas ugdymas turi formuoti visas visuomenės struktūras.

„Jie prikels senuosius griuvėsius,
atstatys seniai apleistas gyvenvietes,
atnaujins nuniokotus miestus,
tuščius nuo neatmenamų laikų.“

„O jūs būsite pavadinti Viešpaties kunigais...
ir patirs amžiną džiaugsmą,
nes Aš, Viešpats, myliu teisingumą.“

„Ištikimai atiduosiu jų atlygį,
sudarysiu su jais amžiną Sandorą.
Jų giminė bus įžymi tarp tautų,
o jų palikuonys – tarp žmonių.“

Kas tik juos regės,
tas suvoks, jog tai giminė,
kurią palaimino Viešpats.“
„Kaip žemė išaugina savo ataugas,
kaip sodas suželdina savo sėklas,
taip Viešpats Dievas suželdins teisumą ir šlovę
visų tautų akivaizdoje.“ (*Izaijo 61, 4. 6–9. 11*)

PAGRINDINĖS ŽINIOS

TRISDEŠIMT PENKTAS SKYRIUS

Tikrasis Dievo pažinimas

Kaip ir mūsų Atpirkėjas, mes gyvename šiame pasaulyje, kad tarnautume Dievui. Esame čia, kad savo charakteriu taptume panašūs į Dievą ir savo tarnaujančiu gyvenimu atskleistume Jį pasauliui. Norėdami bendradarbiauti su Dievu, tapti panašūs į Jį ir atskleisti Jo būdą, privalome tinkamai Jį pažinti. Mes privalome pažinti Jį tokį, kokį Jis save atskleidžia.

Dievo pažinimas yra viso tikro ugdymo ir visos tikros tarnystės pamatas. Tai vienintelė reali apsauga nuo pagundos. Vien jis gali padaryti mūsų charakterius panašius į Dievą.

Toks pažinimas būtinas visiems, kurie dirba, norėdami dvasiškai pakelti kitus. Charakterio pakeitimas, gyvenimo tyrumas, paveikus tarnavimas ir teisingų principų laikymasis priklauso nuo teisingo Dievo pažinimo. Šis pažinimas yra esminis pasirengimas šiam ir būsimajam gyvenimui.

„Šviesk išmintingą žmogų, kad taptų išmintingesnis, mokyk teisųjį, kad daugiau išmoktų.“ (*Patarlių 9, 9*)

Pažindami Jį, mes gauname „visa, kas praverčia gyvenimui ir maldingumui.“ (*2 Petro 1, 3*)

Jėzus pasakė: „O amžinasis gyvenimas – tai pažinti Tave, vienintelį tikrąjį Dievą ir Tavo siųstąjį Jėzų – Mesiją.“ (*Jono 17, 3*)

Viešpats sako: „Išminčius tenesididžiuoja savo išmintimi, nei stipruolis tenesigiria savo stiprumu, nei turtuolis tenesipukauja savo turtais. Bet jei kas didžiutuotųsi, tesididžiuoja, kad turi išminties pažinti Mane, pripažinti, kad Aš esu Viešpats, kuris myli ištikimai, vykdo teisingumą ir teisumą žemėje.

Tokiais žmonėmis Aš mėgaujusi, – tai Viešpaties Žodis.“
(Jeremijo 9, 22– 23)

Mes turime tyrinėti Dievo apsireiškimus, kuriuos Jis mums pateikia.

„Susitaisyk su Dievu ir būk ramus;
šitaip sulauksi gero.

Priimk pamokymą iš Jo lūpų
ir dėkis Jo žodžius į širdį.“

„Tebūna Visagalis tavo auksas...

Tada džiūgausi Visagalyje
ir pakelsi veidą į Dievą.

Kai melsiesi Jam, Jis tave išklausys,
ir savo įžadus įvykdys.

Ką nuspręsi daryti, tai įvyks,
ir tavo takas bus apšviestas.

Juk Dievas pažemina išdidžiuosius,
bet išgelbsti kukliuosius.“ (Jobo 22, 25–29)

„Jo neregimosios ypatybės – Jo amžinoji galybė ir dievytė – nuo pat pasaulio sukūrimo išvelgiamos protu iš Jo kūrinių.“ (Romiečiams 1, 20)

Gamtos kūriniai, kuriuos matome, suteikia mums tik neryškių rojaus didybės suvokimą. Nuodėmė sudarkė žemės grožį. Visur galime matyti blogio pėdsakus. Tačiau dar yra likę daug gražaus. Gamta liudija, kad Begalinė Jėga, galinga savo kilnumu, gailestingumu ir meile, sukūrė žemę ir pripildė ją gyvybės bei džiaugsmo. Net būdami pragaištingi, visi dalykai atskleidžia didžiojo Menininko rankų darbą. Kad ir kur pasisuksime, visur galime išgirsti Dievo balsą ir matyti Jo gerumo įrodymus.

Nuo didingo, sunkaus griaustinio dundesio ir nesiliaujančio senojo vandenyno šniokštimo iki malonių giesmių, priverčiančių melodingai skardėti miškus – visa gamta šlovina Jį

dešimtimis tūkstančių balsų. Mes matome Jo šlovę žemėje, jūroje ir danguje – visa ko nuostabias spalvas ir atspalvius, žavų kontrastą ar puikius jų derinius. Apie Jo jėgą pasakoja ir amžinosios kalvos. Medžiai, mojuodami saulės šviesoje savo žaliomis vėliavomis, ir gėlės savo švelniu grožiu byloja apie savo Kūrėją. Gyva žaluma, tiesianti savo kilimą ant tamsios žemės, kalba apie Dievo rūpinimąsi paprasčiausiais savo kūriniais. Jūros gylybės ir žemės gelmės atskleidžia Jo turtus. Tas, kuris sudėjo perlus į vandenynus ir ametistus bei chrizolitus į uolieną, mėgsta grožį. Kopianči į dangų saulė simbolizuoja Tą, kuris yra visos Jo kūrinijos gyvybė ir šviesa. Visas žemę puošiantis ir dangų nušviečiantis ryškumas bei grožis kalba apie Dievą.

„Jo Garbė padengė dangų, ir žemė buvo sklidina Jo garbės.“

„Viešpatie, kokie įvairūs Tavo kūriniai! Kaip išmintingai juos visus sukūrei! Tavo kūrinijų pilna žemė.“

„Apie tai diena pasakoja dienai ir naktis duoda žinią nakčiai be jokio kalbesio ir be jokių žodžių. Negirdėti jų balso, bet žinia skamba visoje žemėje, jų žodžiai girdėti iki pat pasaulio pakraščių.“ (*Habakuko 3, 3; Psalmė 104, 24; 19, 3–5*)

Visa rodo Dievo švelnų, tėvišką rūpestį ir Jo norą padaryti savo vaikus laimingus.

Galinga, veikianti gamtoje ir viską palaikanti jėga nėra, kaip pareiškė kai kurie mokslininkai, tik visur pasklidęs pradas, veikianti energija. Dievas yra Dvasia, tačiau Jis yra Būtybė, Asmuo, nes tokį save atskleidė:

„Viešpats – tikrai Dievas, gyvasis Dievas, Jis – gyvasis Dievas, amžinasis Karalius... Dievai, kurie nei dangaus, nei žemės nesukūrė, pradings nuo žemės ir iš po dangaus skliauto!“

„Nepanaši į juos Jokūbo dalis; Jis – visa ko Kūrėjas... Jo vardas – Galybių Viešpats.“

„Jis sukūrė žemę savo galybe, padėjo pasaulio pamatus savo išmintimi, išskleidė dangaus skliautą savo išmone.“ (*Jeremijo 10, 10–11. 16. 12*)

Gamta nėra Dievas

Dievo rankų darbas gamtoje nėra pats Dievas. Gamtos kūriniai yra Dievo charakterio ir jėgos išraiška, tačiau mes neturime laikyti gamtą dievu. Meniniai žmonių gebėjimai sukuria nepaprasto grožio daiktus, kurie džiugina akį ir atskleidžia mums kūrėjo ketinimus, bet pagamintas daiktas nėra gamintojas. Ne darbas, o darbininkas laikomas vertas garbės. Taigi, kadangi gamta yra Dievo minčių išraiška, aukštiname ne gamtą, o gamtos Dievą.

„Ateikime, pagarbinkime ir pulkime kniūbsti, klaupkimės prieš Viešpatį, mūsų Kūrėją!“

„Jo rankose žemės gelmės, ir kalnų viršūnės Jam priklauso. Jo yra jūra – Jis ją padarė – ir sausuma – Jo rankos ją sukūrė.“ (Psalms 95, 6. 4–5)

„Jis, kuris padarė Sietyną ir Šienpjovius [Orioną], mirtiną tamsą paverčia rytmečiu, dieną pakeičia naktimi.“

„Juk tai Tas, kuris padaro kalnus, kuris sukuria vėją ir apreiškia žmogui savo mintis, kuris tamsą paverčia aušra... Jis vardu Viešpats, Galybių Dievas.“

„Jis statosi būstą danguje, o savo skliautui pamatus deda žemėje; Jis pasišaukia jūros vandenį ir išlieja juos ant žemės; Jis vardu Viešpats.“ (Amoso 5, 8; 4, 13; 9, 6)

Žemės sukūrimas

Mokslas negali paaiškinti sukūrimo darbo. Koks mokslas gali paaiškinti gyvenimo paslaptį?

„Tikėjimu suvokiame, kad pasauliai buvo sutverti Dievo Žodžiu, būtent iš neregimybės atsirado regima.“ (Hebrajams 11, 3)

„Darau šviesą ir kuriu tamsą, sukuriu gerovę ir sukeliu negandas;

Aš, Viešpats, visa tai padarau...“

Aš sukūriau žemę, žmoniją sukūriau žemėje. Dangus savo rankomis išskleidžiau, suteikiau darną visoms jų galybėms.“

„Mano rankos padėjo žemės pamatus, Mano dešinė išskleidė dangus. Kai juos pašaukiu, jie tuojau pat ateina.“ (Izaijo 45, 7–12; 48, 13)

Kurdamas žemę, Dievas nesinaudojo prieš tai egzistavusia materija. „Juk Jis tarė, ir pasaulis pasidarė, Jis įsakė, ir visa atsirado.“ (Psalms 33, 9) Visi dalykai, materialūs ar dvasiniai, atsirado, kai Viešpats Jehova balsiai ištarė savo norą; jie buvo sukurti Jo paties tikslui. Dangus ir angelų pulkai, žemė ir visa, kas joje egzistuoja, atsirado Dievo burnos kvėptelėjimu.

Sukurdamas žmogų, Dievas panaudojo savo asmeninę galybę. Kai Dievas sukūrė žmogų pagal savo atvaizdą, šis buvo tobulas visais atžvilgiais, tik neturėjo gyvybės. Tuomet Dievas įkvėpė jam gyvybę, ir žmogus tapo gyva, protinga būtybe. Pradėjo veikti visos žmogaus organizmo dalys: širdis, arterijos, venos, liežuvis, rankos, kojos, jausmai, proto gebėjimai – visa pradėjo taisyklingai funkcionuoti. Žmogus tapo gyva siela. Per Kristų-Žodį Dievas pats sukūrė žmogų ir apdovanojo jį protiniais gabumais bei jėga.

Mūsų kūnas nebuvo paslėptas nuo Jo, kai buvome slapta kuriami. Jo akys matė mus, nors buvome netobuli, ir Jo knygoje buvo surašytos visos mūsų kūno dalys, kai dar nė vienos jų nebuvo.

Dievas paskyrė, kad iš visų sukurtų būtybių žmogus vainikuotų visą Jo kūrybą, išreikštų Jo mintis ir atskleistų Jo didybę. Tačiau žmogus neturėjo išaukštinti savęs kaip Dievo.

„Džiaugsmingai klegėkite, visos šalys!
 Linksmi tarnaukite Viešpačiui,
 artinkitės prie Jo su džiugia giesme.
 Žinokite, kad Viešpats – Dievas.
 Jis mus sukūrė, ir mes priklausome Jam,
 mes – Jo tauta ir Jo kaimenės avys.
 Dėkodami ženkite pro vartus
 į Jo kiemus su šlovės giesme.

Dėkokite Jam, šlovinkite Jo vardą.“
„Aukštinkite Viešpatį, mūsų Dievą,
pulkite kniūbsti prie Jo šventojo kalno,
nes Viešpats, mūsų Dievas, šventas!“ (Psalms 100, 1–4; 99, 9)

Dievas nuolat veikia, palaikydamas ir panaudodamas savo tarnus tam, kam juos sukūrė. Jis veikia per gamtos dėsnius, panaudodamas juos kaip savo įrankius. Tie dėsniai neveikia savaime. Gamta savo darbu liudija, kad jai vadovauja aktyvi galybė Esybė, kuri veikia visame kame savo valia.

„Tavo Žodis, Viešpatie, tveria amžinai, tvirtai stovi danguje. Tavo ištikimybė trunka per visas kartas; Tu padėjai į vietą žemę, ir ji tebestovi. Visa tveria ligi šiol, kaip Tavo nuspręsta, nes visa tarnauja Tau.“

„Visa, ko tik Viešpats nori, Jis daro danguje ir žemėje, jūrose ir visose gelmėse.“

„Visa tešlovina Viešpaties vardą, nes Jis tarė, ir visa buvo sukurta. Į savo vietas Jis viską padėjo amžių amžiams ir nustatė darną, kuri niekad nesikeis.“ (Psalms 119, 89–91; 135, 6; 148, 5–6)

Ne gamtos jėgos dėka metai iš metų žemė dosni savo dovanomis ir tebekeliauja aplink saulę. Tai Amžinoji Ranka, vadovaudama šiai planetai, dirba be paliovos. Tai Dievo galia žemė nepaliauja suktis. Dievas priverčia saulę pakilti į dangų. Jis atidaro dangaus langus ir siunčia lietus.

„Jis apkloja žemę sniegu lyg vilna, apiberia šalna lyg pelenais.“

„Kai sugriaudžia Jo balsas, šniokščia vandenys dangaus skliaute. Jis atpučia debesis nuo žemės pakraščiu, padaro tviskančius žaibus lietui, išleidžia viesulus iš aptvarų.“ (Psalms 147, 16; Jeremijo 10, 13)

Tik Dievo galybės dėka veši augmenija, atsiranda kiekvienas lapelis, pražysta kiekviena gėlė, užsimezga kiekvienas vaisius.

Žmogaus kūno mechanizmo neįmanoma galutinai suprasti; jis pilnas paslapčių, kurios suglumina net protingiausius. Tai ne mechanizmo, kuris paleistas tęsia savo darbą, dėka gyvybė pulsuoja ir žmogus kvėpuoja. Mes gyvename, judame ir esame Dieve. Plakanti širdis, tvinkčiojantis pulsas, kiekvienas gyvo organizmo nervas ir raumuo išlaikomi tvarkingi ir veikiantys amžinai Esančiojo Dievo galybe.

Biblija parodo mums Dievą, gyvenantį savo aukštoje ir šventoje Buveinėje, o ne neveiklos būsenoje, ne tyloje ir vienatvėje, bet apsuptą nesuskaitomų mirijadų mirijadais šventų būtybių, kurios visada pasiruošusios vykdyti Jo valią. Per šiuos pasiuntinius Dievas palaiko aktyvų ryšį su visomis savo valdų dalimis. Savo Dvasios dėka Jis yra visur. Savo Dvasios galybe ir per savo angelus Jis rūpinasi žmonija.

Jis sėdi savo soste virš Žemės; Jo dieviškos akys mato viską, ir iš savo didingos bei ramios amžinybės Jis paliepia įvykti viskam, ką Jis įžvelgia esant geriausia.

„Aš žinau, Viešpatie, kad ne žmogus sau kelią lemia.

Žmogus negali nei pasirinkti gyvenimo kelio, nei savo žingsnius gyvenime pakreipti.“

„Visa širdimi pasitikėk Viešpačiu

ir nesirem k vien savo įžvalga. Pripažink Jį visur, kad ir ką darytum, ir Jis ištiesins tavo kelius.“

„Tikrai Viešpats sergsti tuos, kurie pagarbiai Jo bijo ir pasitiki Jo ištikima meile,

kad išgelbėtų nuo mirties jų gyvastį ir išlaikytų gyvus bado metu.“

„Viešpatie, Tu rūpiniesi žmogumi ir gyvuliu!..

Tavo sparnų pavėsyje mes randame užuovėją.“

„Laimingas žmogus, kurio pagalba –

Jokūbo Dievas, o – viltis Viešpats, jo Dievas.“

„Tavo gerumo, Viešpatie, kupina žemė.“

„Jis myli, kas teisu ir teisinga;

ištikimosios Viešpaties meilės kupina žemė.“

„Į Tave viltis deda visi žemės pakraščiai ir tolimosios jūros!
Pastatei kalnus į vietą savo jėga Tu,
kuris esi apsisiautęs galybe.“

„Tavo darbai neša saulėtekio ir
saulėlydžio šalims džiaugsmo šūksnius.“

„Apvainikuoji metus savo gerumo derliumi;
Tavo vežimų provėžos trykšta aliejumi.“

„Viešpats prilaiko kiekvieną, kas klumpa, ir pakelia visus gyvenimo palaužtus. Visų akys žvelgia į Tave su viltimi, ir Tu duodi jiems peno, kai reikia. Tu atveri savo ranką ir patenkini kiekvienos gyvos būtybės troškimą.“ (*Jeremijo 10, 23; Patarlių 3, 5–6; Psalmė 33, 18–19; 36, 7–8; 146, 5; 119, 64; 33, 5; 65, 6–9. 12; 145, 14–16*)

Kristuje atskleista Dievo Esybė

Kaip Esybė, Dievas atsiskleidė per Kristų. „Jis, Dievo šlovės atšvaitas ir Jo Esybės paveikslas.“ Jėzus, mūsų Išgelbėtojas, atėjo į pasaulį. Kaip asmeninis Atpirkėjas Jis pakilo į dangų. Kaip asmeninis Išgelbėtojas Jis užtaria mus dangaus šventykloje. Priešais Dievo sostą dėl mūsų tarnauja „panašus į Žmogaus Sūnų“ (*Hebrajams 1, 3; Apreiškimo 1, 13*).

Kristus, pasaulio Šviesa, paslėpė savo akinantį dieviškumo didingumą ir atėjo gyventi kaip žmogus tarp žmonių, kad jie galėtų susipažinti su savo Kūrėju. Kadangi nuodėmė atskyrė žmogų nuo Kūrėjo, joks žmogus niekada nebuvo matęs Dievo, išskyrus tai, kad Jis pasirodė per Kristų.

„Aš ir Tėvas esame viena“, – pasakė Kristus. „Ir niekas nepažįsta Sūnaus, tik Tėvas, nei Tėvo niekas nepažįsta, tik Sūnus, ir tas, kam Sūnus panorės apreikšti.“ (*Jono 10, 30; Mato 11, 27*)

Kristus atėjo mokyti žmoniją to, ką Dievas norėjo, kad žmonės sužinotų. Aukštai danguje, žemėje, plačiuose vandenyno vandenyse mes matome Dievo rankų darbą. Visi sutverti kūriniai liudija Jo galybę, Jo išmintį ir Jo meilę. Tačiau ne iš

žvaigždžių, vandenyno ar krioklių mes galime sužinoti apie Dievo Esybę, kokia ji atsiskleidė Kristuje.

Dievas matė, jog reikėjo aiškesnio apsimėškimo nei per gamtą, kad būtų atskleista Jo Esybė ir charakteris. Todėl Jis siuntė savo Sūnų į pasaulį parodyti neregimojo Dievo charakterį ir savybes, kiek tai galėjo pakelti žmogaus protas.

Atskleistas mokiniams

Patyrinėkime žodžius, kuriuos Kristus pasakė aukštutiniame kambaryje naktį prieš Jį nukryžiuojant. Artėjo Jo teismo valanda, todėl Jis norėjo paguosti savo mokinius, kurie bus rūščiai gundomi ir išbandomi.

„Tegul neišsigąsta jūsų širdys! Tikite Dievą, tikėkite ir Mane. Mano Tėvo namuose daug buveinių. Antraip argi būčiau sakęs: ‘Einu jums vietos paruošti?’ ...Tomas Jam sako: ‘Viešpatie, mes nežinome, kur Tu eini, tai kaipgi žinosime kelią?’ Jėzus jam sako: ‘Aš esu Kelias, Tiesa ir Gyvenimas. Niekas nenuėina pas Tėvą kitaip, kaip tik per Mane. Jeigu pažinote Mane, tai pažinsite ir Mano Tėvą. Jau dabar Jį pažįstate ir esate matę.’ ... Pilypas sako Jam: ‘Viešpatie, parodyk Tėvą ir bus mums gana.’ Jėzus taria: ‘Jau tiek laiko esu su jumis, ir tu, Pilypai, vis dar Manęs nepažįsti? Kas yra matęs Mane, yra matęs Tėvą! Tad kaip tu gali sakyti: ‘Parodyk mums Tėvą?’ Neįau tu netiki, kad Aš esu Tėve ir Tėvas yra Manje?! Žodžius, kuriuos jums kalbu, ne iš savęs kalbu. Manje esantis Tėvas daro savuosius darbus.“ (Jono 14, 1–10)

Mokiniai nesuprato Kristaus žodžių apie Jo ryšį su Dievu. Dar didelė Jo mokymo dalis buvo jiems neaiški. Kristus norėjo, kad jie geriau ir aiškiau pažintų Dievą.

„Aš jums vis kalbėjau palyginimais, bet ateis valanda, kada be palyginimų imsiu kalbėti ir atvirai apie Tėvą jums skelbsiu.“ (Jono 16, 25)

Kai Sekminių dieną Šventoji Dvasia buvo išlieta ant mokinių, jie geriau suprato tiesas, apie kurias Kristus kalbėjo jiems palyginimais. Tai, kas buvo jiems nesuprantama, tapo aišku. Tačiau net tuomet mokiniai galutinai nesuvokė Kristaus pažado. Jie gavo pakankamai žinių apie Dievą, bet pažadas, kad Kristus atvirai parodys jiems Tėvą, dar turėjo išsipildyti. Taip yra ir šiandien. Mūsų Dievo pažinimas yra neišsamus ir nepakankamas. Kai kova bus baigta, ir Žmogus Jėzus Kristus pripažins prieš Tėvą savo ištikimus darbininkus, kurie nuodėmingame pasaulyje išliko tikrais Jo liudytojais, jie aiškiai supras tai, kas dabar jiems neaišku.

Kristus pasiėmė su savimi dangun savo pašlovintą žmogiškumą. Tiems, kurie pripažįsta Jį, Jis suteikia galią tapti Dievo sūnumis, kad Dievas pagaliau galėtų priimti juos kaip savuosius gyventi su Juo amžinybėje. Jei šiame gyvenime jie bus ištikimi Dievui, galiausiai „jie regės Jo veidą, ir jų kaktose bus Jo vardas“ (*Apriškimo 22, 4*). O kokia dangiška laimė regėti Dievą! Koks didesnis džiaugsmas gali apimti nusidėjėlių, išgelbėtų Kristaus gailėstingumu, nei matyti Dievo veidą ir pažinti Jį kaip Tėvą?

Šventajame Rašte aiškiai nurodomas Dievo ir Kristaus ryšys, taip pat aiškiai parodoma kiekvieno jų asmenybė ir individualybė.

„Daugel kartų ir įvairiais būdais praeityje Dievas yra kalbėjęs mūsų protėviams per pranašus, o dabar dienų pabaigoje Jis prabilo į mus per Sūnų... Jis, Dievo šlovės atšvaitas ir Jo Esybės paveikslas, palaikantis savo galingu žodžiu Visatą, nuplovęs nuodėmes, atsisėdo Didybės dešinėje aukštybėse ir tapo tiek pranašesnis už angelus, kiek prakilnesnį už juos paveldėjo vardą. Kuriam gi angelų kada nors buvo pasakyta: ‘Tu esi Mano sūnus, šiandien Aš Tave pagimdžiau?!’

Ir vėl:

‘Aš Jam būsiu Tėvas, o Jis bus Man Sūnus?’“ (*Hebrajams 1, 1–5*)

Tėvo ir Sūnaus asmenybė, taip pat tarp Jų egzistuojanti vienybė yra parodyta Jono 17-ame skyriuje, Kristaus maldoje už savo mokinius:

„Ne tiktai už juos Aš meldžiu, bet ir už tuos, kurie per jų žodį Mane įtikės: tegul visi bus viena! Kaip Tu, Tėve, Manyje ir Aš Tavyje, tegul ir jie bus viena Mumyse, kad pasaulis įtikėtų, jog Tu esi Mane siuntęs.“ (*Jono 17, 20–21*)

Tarp Kristaus ir Jo mokinių egzistuojanti vienybė nesuardo jų asmenybių. Jie yra vieningi savo tikslu, ketinimais, charakteriu, bet ne savo asmenybe. Taip ir Dievas su Kristumi yra viena.

Kristuje atsiskleidęs Dievo charakteris

Prisiėmęs žmogiškumą, Kristus atėjo būti kartu su žmonėmis ir tuo pat metu atskleisti nuodėmingiems žmonėms, koks yra mūsų dangiškasis Tėvas. Tik Tas, kuris nuo pat pradžių buvo šalia Tėvo ir buvo neregimojo Dievo atspindys, galėjo atskleisti žmonijai Dievybės charakterį. Jis buvo toks pat, kaip ir Jo broliai. Jo kūnas buvo toks, kaip mūsų. Jis būdavo alkanas, ištroškęs ir pavargęs. Jėzui teikė jėgų maistas, Jį atgaivindavo miegas. Jis dalijosi su žmonėmis jų likimu. Tačiau Jis buvo nepriekaištingas Dievo Sūnus. Jis buvo ateivis ir laikinai gyvenantis žemėje, pasaulyje, tačiau ne iš pasaulio, gundomas ir išmėginamas, kaip šiandien yra gundomi ir išmėginami vyrai bei moterys, bet pragyveno gyvenimą be nuodėmių. Jautrus, užjaučiantis, gailestingas, visada atidus kitiems, Jėzus rodė Dievo charakterį ir ištikimai tarnavo Dievui ir žmogui.

„Viešpats patepė Mane, kad neščiau Gerąją Naujieną vargdieniams. Jis pasiuntė Mane guosti prislėgtųjų, skelbti belaisviams laisvę ir atidaryti kalėjimo duris kaliniams“, „... akliesiems – regėjimo“; „skelbti Viešpaties malonės metų, mūsų Dievo atpildo dienos, guosti visų liūdinčiųjų.“ (*Izaijo 61, 1; Luko 4, 18; Izaijo 61, 2*)

Jėzus mums liepia: „Mylėkite savo priešus, gera darykite tiems, kurie jūsų nekenčia, melskitės už savo persekiotojus ir šmeižėjus, kad būtumėte savo dangiškojo Tėvo vaikai; Jis juk leidžia savo saulei tekėti blogiesiems ir geriesiems, siunčia lietų ant teisiųjų ir neteisiųjų.“ „Bet jūs mylėkite savo priešus, darykite gera ir skolinkite nieko nesitikėdami...“ „Būkite gailestingi, kaip ir jūsų Tėvas gailestingas!“ (*Mato 5, 44–45; Luko 6, 35–36*)

„Dėl širdingiausio mūsų Dievo gailestingumo mus ap-
lankė šviesa iš aukštybių, kad apšviestų tūnančius tamsoje ir mirties ūsmėje, kad mūsų žingsnius pakreiptų į ramybės kelią.“ (*Luko 1, 78–79*)

Kryžiaus šlovė

Atskleistoji Dievo meilė žmogui sukoncentruota į kryžių. Jokia kalba negali to išreikšti, jokia plunksna aprašyti, o žmogaus protas negali suvokti. Žvelgdami į Golgotos kryžių, mes tegalime pasakyti: „Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepažūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą.“ (*Jono 3, 16*)

Kristus, nukryžiuotas už mūsų nuodėmes, Kristus, prisikėlęs iš mirusiųjų, Kristus, įžengęs į dangų, – tai išgelbėjimo mokslas, kurį mes turime mokytis ir mokyti kitus.

Tai buvo Kristus

„Jis, turėdamas Dievo pavidalą, nelaikė grobiu būti lygiam su Dievu, bet apiplėšė pats save, priimdamas tarno pavidalą ir tapdamas panašus į žmones; ...Jis nusižemino, tapdamas klusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties.“ (*Filipiečiams 2, 6–8*)

„Kristus Jėzus, kuris numirė, bet buvo prikeltas, kuris sėdi Dievo dešinėje ir net užtaria mus.“ „Todėl Jis per amžius gali išgelbėti tuos, kurie per Jį eina prie Dievo. Jis amžinai gyvas, kad juos užtartų.“ (*Romiečiams 8, 34; Hebrajams 7, 25*)

„Mes juk turime ne tokį Vyriausiąjį Kunigą, kuris negalėtų atjausti mūsų silpnybių, o kaip ir mes visaip gundytą, tačiau nenusidėjusį.“ (*Hebrajams 4, 15*)

Tik Kristaus dovanos dėka mes galime gauti visus palaiminimus. Dėl jos diena iš dienos mes patiriame neišsenkantį Dievo gerumą. Dėl šios Dovanos kiekviena švelnių spalvų ir aromato gėlė yra skirta mūsų džiaugsmui. Jis sukūrė saulę ir mėnulį. Nėra nė vienos Jo nesukurtos žvaigždės, kuri nepuoštų dangaus. Kiekvienas nukritęs lietaus lašas, kiekvienas šviesos spindulys, pasiekęs šį nedėkingą pasaulį, liudija apie Dievo meilę Kristuje. Mes gauname viską šios neišpasakytos Dovanos – Dievo viengimio Sūnaus – dėka. Jis buvo prikaltaš prie kryžiaus, kad visos šios dovanos galėtų išsilieti ant Dievo kūrinų.

„Žiūrėkite, kokia meile apdovanojo mus Tėvas: mes vadinamės Dievo vaikai ir esame!“ (*1 Jono 3, 1*)

„Nuo amžių nėra niekas patyręs, ausis negirdėjo, akis negėjo, kad be Tavęs būtų kitas Dievas, darantis tokius darbus tiems, kurie Juo pasitiki.“ (*Izaijo 64, 3*)

Pažinimas, kuris padeda pasikeisti

Dievo pažinimą, kuris atskleistas Kristuje, turi įgyti visi išgelbėtieji. Šis Dievo pažinimas keičia charakterį, jis iš naujo atkurs sielą pagal Dievo atvaizdą. Jis suteiks žmogui dvasinės, dieviškos jėgos.

„Mes visi, atidengtu veidu Viešpaties šlovę atspindėdami, daromės panašūs į Jo atvaizdą, ir Viešpaties Dvasios veikimu vis didėja mūsų garbingumas.“ (*2 Korintiečiams 3, 18*)

Apie savo gyvenimą Atpirkėjas sako: „Aš vykdu savo Tėvo įsakymus.“ (*Jono 15, 10*) „Jis nepaliko Manęs vieno, nes visuomet darau, kas Jam patinka.“ (*Jono 8, 29*) Koks Jėzus buvo žmogaus kūne, tokius Dievas nori matyti Jo sekėjus.

Padedami Jo stiprybės, mes turime gyventi taip tyrai ir tauriai, kaip gyveno mūsų Išgelbėtojas.

„Dėl to, – sako Paulius, – aš klaupiūosi prieš Tėvą, nuo kurio kiekviena tėvystė danguje ir žemėje turi vardą, kad iš savo šlovės lobio suteiktų jums stiprybės Jo Dvasios galia sutvirtinti jumyse vidinį žmogų, kad Kristus per tikėjimą gyventų jūsų širdyse ir jūs, išišakniję ir įsitvirtinę meilėje, galėtumėte suvokti kartu su visais šventaisiais, koks yra plotis ir ilgis, ir aukštis, ir gylis, ir pažinti Kristaus meilę, kuri pranoksta pažinimą, idant būtumėte pripildyti visos Dievo pilnybės.“
(*Efeziečiams 3, 14–19*)

„...Nesiliaujame už jus meldę ir prašę..., kad būtumėte pilni Dievo valios pažinimo su visa išmintimi ir dvasiniu supratimu, kad elgtumėtės, kaip verta Viešpaties, ir Jam tobulai patiktumėte, nešdami visokių gerų darbų vaisių ir augdami Dievo pažinimu, kad, visokeriopai sustiprinti Jo šlovės galia, pilni ištvermės ir kantrybės, su džiaugsmu dėkotumėte Tėvui...“
(*Kolosiečiams 1, 9–11*)

Tai pažinimas, kurį priimti kviečia mus Dievas, o visa kita, palyginti su tuo pažinimu, yra tuštybė ir niekai.

Teorinio pažinimo pavojus

Viena didžiausių blogybių, lydinti pažinimo troškimą ar mokslo tyrinėjimus, yra polinkis iškelti žmogaus samprotavimus aukščiau tikrosios pažinimo vertės ir jam prideramos sferos. Daugelis bando spręsti apie Kūrėją ir Jo darbus per savo nepakankamų mokslo žinių prizmę. Žmonės stengiasi nustatyti Dievo prigimtį, Jo charakteringus bruožus, išimtines teises ir mėgaujasi hipotetinėmis teorijomis apie beribį Dievą. Užsiėmę tokiomis studijomis, žmonės žengia į uždraustą žemę. Šis jų darbas neduos vertingų rezultatų ir gali pražudyti sielą.

Mūsų pirmieji tėvai nusidėjo nuolaidžiaudami savo troškimui sužinoti, ką Dievas nuslėpė nuo jų. Dėl šio pažinimo jie prarado viską, ką buvo verta turėti. Jei Adomas ir Ieva niekada nebūtų palietę uždraustojo medžio vaisiaus, Dievas būtų perteikęs jiems žinojimą, kuris nesirėmė nuodėmės praieikimu ir būtų atnešęs jiems amžiną džiaugsmą. Visa, ką jie gavo paklausę gundytojo, buvo pažintis su nuodėme ir viso to pasekmės. Dėl savo neklusnumo žmonija buvo atskirta nuo Dievo, o žemė – nuo dangaus.

Tai pamoka mums. Į ten, kur šėtonas nuvedė mūsų pirmuosius tėvus, jis vilioja žmones ir šiandien. Jis užlieja pasaulį patraukliais pramanais ir visomis galimomis priemonėmis gundo žmones spėlioti apie Dievą. Tuo jis stengiasi sukliudyti jiems įgyti Dievo pažinimą, kuris juos išgelbėtų.

Panteistinės teorijos

Šiandien visur – ir į švietimo institucijas, ir į bažnyčias praskverbia spiritistiniai mokymai, kurie pakerta tikėjimą Dievu

ir Jo Žodžiu. Daugumas tų, kurie pareiškia, tikį Šventuoju Raštu, priima teoriją, kad Dievas yra visoje gamtoje pasklidusi Esybė. Tačiau kad ir koku grožiu ši teorija būtų apgaubta, ji yra pavojingiausia apgaulė. Ji klaidingai apibūdina Dievą, įžeidžia Jo didingumą ir didybę. Be to, ji ne tik klaidina, bet ir žemina žmogaus orumą. Šios teorijos sudedamoji dalis yra tamsa, o jos sfera – juslingumas. Pripažindami ją, žmonės atsiskiria nuo Dievo. O nupuolusiam žmogui tai reiškia pražūtį.

Dėl nuodėmės mūsų būseną yra nenatūrali, todėl mus atnaujinanti jėga turi būti tik antgamtinė jėga, priešingu atveju niekas negelbės. Tik vienintelė jėga gali panaikinti blogio poveikį žmonių širdyse, o toji jėga yra Dievo jėga per Jėzų Kristų. Tik Nukryžiuotojo kraujas gali panaikinti nuodėmę. Tik Jo malonė gali padėti mums pasipriešinti ir nugalėti mūsų nupuolusio būdo polinkius. Spiritizmo teorijos apie Dievą daro Jo malonę neveiksmingą. Jei Dievas yra visą gamtą permelkusi egzistencija, tada Jis gyvena kiekviename žmoguje, ir esą, norint įgyti šventumą, žmogui tereikia išvystyti jame esančią galią.

Šios teorijos priveda prie tokių loginių išvadų, kurios panaikina visa tai, ką išsaugojo krikščionybė. Jos panaikina atpirkimo poreikį ir žmogų paskelbia esant savęs išgelbėtoju. Tokios teorijos apie Dievą padaro Jo Žodį neveiksmingą, ir tiems, kurie jas priima, gresia didis pavojus galiausiai pradėti žiūrėti į Bibliją kaip į prasimanymą. Žmonės dorybę gali laikyti esant geresne už blogį, tačiau, išstūmę Dievą iš Jo teisėtos aukščiausiosios valdžios, jie padaro save priklausomus nuo žmogaus jėgos, kuri be Dievo yra bevertė. Be pagalbos žmogaus valia neturi tikros jėgos atsispirti blogiui ir jį įveikti. Siela praranda savo apsaugą. Galiausiai žmogui niekas nebekliudo nusidėti. Kai atmetami Dievo Žodžio ir Jo Dvasios apribojimai, nežinome, į kokias gelmes galima nugrimzti.

„Kiekvienas Dievo žodis ugnimi išmėgintas. Jis skydas tų, kurie Juo pasitiki. Nieko prie Jo žodžių nepridėk, kad Jis tavęs

nepapeiktų ir nelaikytų melagiu!“ „Nedorą žmogų pasivys jo kaltės, jis bus pagautas savo nuodėmės pinklėmis.“ (*Patarlių* 30, 5–6; 5, 22)

Kruopštus gilinimasis į Dievo paslaptis

„Tai, kas paslėpta, priklauso Viešpačiui, mūsų Dievui, bet tai, kas apreikšta, amžinai yra mums ir mūsų vaikams.“ (*Pakartoto Įstatymo* 29, 28) Mums reikia tyrinėti, kaip Dievas atskleidė save ir ką apie tai pateikė savo Žodyje. Tai mes galime siekti suprasti. Tačiau už leistinų ribų skverbtis neturime. Gabiausias protas gali įtemptai dirbti iki išsekimo, spėliodamas apie Dievą, bet tokios pastangos bus bevaisės. Šios dilemos mums neskirta spręsti. Žmogaus protas negali perprasti Dievo. Ir nereikia gilintis į spėliones apie Jo prigimtį. Čia tylėjimas byloja iškalbingiau. Visažinis viršija giliausias diskusijas.

Net angelams nebuvo leista dalyvauti Tėvo ir Sūnaus pasitarime, kai buvo svarstomas Išgelbėjimo planas. Žmonės neturi brautis į Aukščiausiojo paslaptis. Mes, kaip maži vaikai, neišmanome apie Dievą, tačiau kaip vaikai galime Jį mylėti ir Jo klausyti. Užuoat spėlioję apie Jo prigimtį ar išimtines teises, atkreipkime dėmesį į Jo pasakytus žodžius:

„Argi gali suvokti Dievo paslaptį?
Argi gali išžvalgyti Visagalio gelmes?
Jos gilesnės už dangų, ir ką tu gali padaryti?
Jos gilesnės už Šeolą [kapą], ir ką tu sužinosi?
Jos nusidriekusios ilgiau už žemę
ir plačiau už jūrą.“

„Bet iš kur ateina išmintis?
Kur slypi suvokimo galia?
Kaip žmogui rasti į ją kelią,
jei gyvųjų krašte jos nėra?
Bedugnė sako: 'Čia jos nėra!'“

Jūra sako: 'Aš jos neturiu!
 Už auksą jos negalima nupirkti,
 jos kainos sidabru negalima pasverti.
 Ji neįperkama nei už auksą iš Ofyro,
 nei už brangiuosius oniksus, nei už safyrus.
 Auksas ir stiklas jai neprilygsta,
 nė į auksinius indus ji neišmainoma.
 Koralo ir krištolo neverta nė minėti,
 nes išminties kaina viršija net perlus.
 Etiopijos topazas negali su ja lygintis,
 net gryniausiu auksu negalima jos atsverti.
 Tad iš kur ateina išmintis?
 Kur supratimo buveinė?
 Nuo visų gyvųjų akių ji uždengta,
 nuo padangių paukščių ji paslėpta.
 Prapultis ir Mirtis sako:
 'Savo ausimis tik gandą apie ją tegirdėjome.'
 Vien Dievas kelią į ją težino,
 tik Jis težino jos buveinę.
 Juk Jis mato žemės pakraščius
 ir stebi visa po dangumi.
 Kai Jis davė vėjams jėgą
 ir padalijo vandenį pagal saiką,
 kai davė lietui įstatus
 ir nustatė kelią perkūnijai,
 tada Jis matė ją ir jos vertę,
 ištyrė ją ir davė jai vietą.
 O žmogui Jis tarė: 'Tikėk manimi,
 pagarbi Viešpaties baimė yra išmintis,
 o vengimas pikta – protas.'" (Jobo 11, 7–9; 28, 12–28)

Išminties neišgaunama nei tiriant žemės gelmes, nei bergždžiai stengiantis skverbtis į Dievo Esybės paslaptis. Ji pasiekiamą nuolankiai priimant Jo apsireiškimą, kurį Jis malonėjo suteikti, bei savo gyvenimą derinant pagal Jo valią.

Protingiausi žmonės negali suprasti gamtoje pateiktų Jehovos paslapčių. Dieviškasis įkvėpimas iškelia daug klausimų, į kuriuos negali atsakyti net išmintingiausi mokslininkai. Šie klausimai nebuvo iškelti tam, kad mes į juos atsakytume, bet kad atkreiptume dėmesį į galias Dangaus paslaptis ir suprastume, jog mūsų protas ribotas; kad kasdienio gyvenimo aplinkoje yra daugybė dalykų, kurių negali suvokti riboto proto būtybės.

Skeptikai atsisako tikėti Dievą, nes jie negali suvokti tos begalinės jėgos, kuria Jis mums atsiskleidžia. Tačiau Dievą reikia pripažinti ir pagal tai, ko Jis neatskleidžia apie save, ir pagal tai, kas yra prieinama mūsų ribotam supratimui. Ir dieviškajame apreiškime [Šventajame Rašte], ir gamtoje Dievas pateikė paslaptis, kad jos vadovautų mūsų tikėjimui. Taip turi būti. Mes galime nuolatos tyrinėti, aiškintis ir stengtis viską sužinoti, tačiau už viso to tebebus begalybė.

„Kas savo kaušu paseikėjo marių vandenį,
kas sprindžiu pamatavo dangaus skliautą?
Kas saiku atseikėjo žemės dulkes,
kas svarstyklėmis pasvėrė kalnus
ir svertuvu – kalvas?
Kas gali pasakyti Viešpačiui, ką Jam daryti,
pamokyti Jį ar duoti patarimą?“

„Štai tautos Jam – lyg lašas kibire,
lyg dulkės ant svarstyklių.
Tolimosios salos sveria ne daugiau kaip krislai.
Libano medžių neužtektų aukurui pakurti,
nė jo gyvulių – deginamosioms aukoms.
Visos tautos jo Artume – niekų niekas;
jas Dievas laiko visiškai nieku!
Į ką jums bus panašus Dievas
ir kokį Jo paveikslą susikursite?“

„Argi jūs nežinote? Argi negirdėjote?
Argi tai jums neskelbta nuo pradžios?
Ar jūs nesupratote?
Nuo tada, kai buvo padėti žemės pamatai,
Jis sėdi soste anapus dangaus skliauto virš žemės,
ir jos gyventojai Jam atrodo lyg žiogai.
Jis dengia žemę dangumi tarsi užuolaida,
išskleidžia jį tarsi palapinę gyvenimui.“

„Su kuo palyginsite Mane?
Su kuo sulyginsite Mane?“ – sako Šventasis.
Pakelkite akis ir pasižiūrėkite į aukštybes!
Kas jas sukūrė?
Tas, kuris atveda jų pulkus, suskaičiuoja
ir šaukia kiekvieną jų vardu.
Dėl Jo didžios galybės ir beribės jėgos
nė viena nedrįsta neateiti!
Jokūbai, kaipgi tu gali sakyti,
Izraeli, kaipgi tu drįsti skųstis:
‘Mano kelias paslėptas nuo Viešpaties,
mano Dievas į mano teises nekreipia dėmesio?’
Nagi, ar nežinai, ar nesi girdėjęs?
Viešpats – amžinasis Dievas,
visų žemės šalių kūrėjas.
Jis nepailsta, nepavargsta;
Jo išmintis neištiriama.“
(Izaijo 40, 12–13. 14–18. 21. 22. 25–28)

Iš Šventosios Dvasios Jo pranašams duotų pavaizdavimų
stenkimės sužinoti apie mūsų Dievo didybę. Pranašas Izaijas
rašo:

„Karaliaus Uzijo mirties metais regėjau Viešpatį, sėdintį
aukštame ir didingame soste. Šventyklą buvo pripildęs Jo
apdaras. Aplink stovėjo tarnauti pasirengę serafai. Kiekvienas

turėjo po šešis sparnus: dviem dengė veidus, dviem – kojas ir dviem plasnojo ore. ‘Šventas, šventas, šventas yra Galybių Viešpats! Visa žemė pilna Jo šlovės!’ – šaukė jie nepaliaudami vienas kitam. Nuo jų šauksmo drebėjo durų staktos, ir šventykla prisipildė dūmų. O aš tariau sau: ‘Vargas man, nes esu žuves! Aš – žmogus, kurio lūpos suteptos, ir savo akimis regiu Karalių, Galybių Viešpatį.’”

„Tuomet vienas iš serafų priskrido prie manęs, laikydamas rankoje žėruojančią žariją, kurią buvo paėmęs žnyplėmis nuo aukuro. Jis palietė ja mano burną. ‘Žiūrėk, – tarė jis, – žarija palietė tavo lūpas. Tavo kaltė panaikinta, ir tavo nuodėmė nuvalyta.’”

(Izaijo 6, 1–7)

„Tokio kaip Tu, Viešpatie, kito nėra! Didingas Tu, didinga Tavo vardo galybė! Kas gali Tavęs nebijoti, tautų Karaliau?“

„Viešpatie, ištyrei mane ir pažįsti. Žinai, kada atsisėdu ir kada atsistoju, iš tolo supranti mano mintis. Stebi mano žingsnius ir mano poilsį, pažįsti visus mano kelius. Nespėjus mano liežuviui žodį ištartį, Tu, Viešpatie, jį jau žinai.

Iš visų pusių apsiauti mane, savo ranka lieti mane. Tavo pažinimas man per nuostabus, per gilus, aš negaliu jo pasiekti.”

(Jeremijo 10, 6–7; Psalmė 139, 1–6)

„Didis mūsų Viešpats ir galingas, beribė Jo išmintis.” *(Psalmė 147, 5)*

„Juk kur eina žmonės, Viešpats aiškiai mato.” *(Patarlių 5, 21)*

„Jis apreiškia, kas gilų ir paslėpta,
Jis žino, kas yra tamsybėje,
nes Jame yra šviesa.“ (*Danieliaus 2, 22*)
„Leisdamas nuo amžių tai pažinti.“
„Ir kas gi pažino Viešpaties mintį?!
Ir kas buvo Jo patarėjas? Arba kas Jam
yra davęs pirmas, kad jam būtų atmokėta?“
(*Apaštalų darbų 15,18; Romiečiams 11, 34–36*)
„Amžių Karaliui, nemirtingajam,
neregimajam vieninteliam Dievui tebūna garbė
ir šlovė per amžių amžius! Amen.“
„Vienatinis Nemirtingasis,
kuris gyvena neprieinamoje šviesoje,
kurio joks žmogus neregėjo ir negali regėti.
Jam šlovė ir amžinoji valdžia! Amen.“
(*1 Timotiejui 1, 17; 6, 16*)

„Argi Jo didybė jūsų negąsdins
ir Jo baimė jūsų neapims?“
„Argi Dievas negyvena dangaus aukštybėse?
Pažvelk į aukščiausias žvaigždes! Kokios jos didingos!“
„Kas gali suskaičiuoti Jo pulkus?
Kam neužteka Jo šviesa?“
„Dievas... daro nuostabius darbus,
kurių suprasti mes negalime.
Juk Jis įsako sniegui:
'Leiskis ant žemės!',
o lietui ir liūčiai:
'Sodriai palyk!'
Jis sustabdo žmonių rankas,
jiems dirbant,
kad kiekvienas pažintų, ką Jis daro...
Jis prikrauna debesis drėgmės
ir skleidžia žaibų kupinus debesis.

Pagal Jo užmoji jie plaukia iš visų pusių,
 kad įvykdytų visa, ką Jis įsako,
 visame gyvenamos žemės paviršiuje.
 Ar kaip rykštė, ar kaip malonė žemei –
 Jis padaro, kad tai atsitinka.
 Klausykis, Jobai, stabtelk akimirksnį
 ir pamąstyk apie nuostabius Dievo darbus.
 Argi tu žinai, kaip Dievas valdo debesis
 ir padaro, kad žaibas blykstelį Jo debesyje?
 Argi tu žinai, kaip danguje Jis pasveria debesis –
 nuostabius darbus To, kuris turi tobulą pažinimą?...
 Argi tu gali Jam padėti išskleisti dangaus skliautą,
 stiprų kaip nuliedintą veidrodį?
 Pasakyk mums, ką turime Jam sakyti,
 nes negalime ginčytis, būdami tamsoje...
 Žmonės negali žiūrėti į saulę,
 ji per šviesi danguje,
 kai pakyla vėjas ir išgainioja debesis.
 Iš siaurės vėjas atpučia aukso pašvaistę;
 Dievą gaubia šiurpulinga didybė.
 Visagalis – negalime Jo pasiekti!
 Jis didingas jėga ir teisingumu...
 Todėl žmonės Jo pagarbiai bijo.“
 „Kas yra toks kaip Viešpats,
 mūsų Dievas, kuris sėdi aukštybėse,
 bet lenkiasi žemai pamatyti,
 kas danguje ir žemėje?“
 „Viešpats... viesulu ir audra...
 keliauja, debesis – Jo kojų dulkės.“
 „Didis Viešpats ir vertas didžios šlovės,
 Jo didybė nesuvokiama.
 Viena karta girs kitai
 Tavo darbus ir skelbs Tavo galybę.
 Apie Tavo Didybės garbingą spindesį

ir apie Tavo nuostabius darbus aš mąstysiu.
 Žmonės garsins Tavo pagarbą baimę keliančius darbus,
 o aš skelbsiu Tavo didybę.
 Jie apsakys Tavo gausaus gerumo garsą
 ir džiugiai giedos apie Tavo teisumą...
 Tedėkoja Tau, Viešpatie,
 visi Tavo kūriniai ir
 visi Tavo ištikimieji Tave tegarbina.
 Tepasakoja apie Tavo karalystės garbę
 ir tegarsina Tavo galybę,
 kad paskelbtų visai žmonijai Tavo žygius
 ir garbingą Tavo viešpatavimo spindesį.
 Tavo viešpatavimas – amžinas,
 Tavo valdžia tveria per visas kartas...
 Teskelbia mano lūpos Viešpaties šlovę,
 ir visa, kas gyva,
 tešlovina Jo vardą dabar ir per amžius!“
(Jobo 13, 11; 22, 12; 25, 3; 37, 5–24;
Psalmė 113, 5–6; Nahumo 1, 3; Psalmė 145, 3–21)

Kai vis gylės mūsų Dievo pažinimas ir tai, kokie esame Jo akyse, bijosime Jo ir drebėsime prieš Jį. Nūdienos žmonės įspėja likimas tų, kurie senovėje drįso nevaržomai elgtis su dalykais, kuriuos Dievas paskelbė esant šventus. Kai izraelitai, grįždami iš filistinų žemės, surizikavo atidaryti Sandoros Skryniją, už savo ne vietoj parodytą drąsą buvo deramai nubauti.

Be to, apsvarstykite Uzai tekusią bausmę. Kai, valdant Dovydui, Sandoros Skrynija turėjo būti nugabenta į Jeruzalę, Uza ištiesė ranką, kad ją prilaikytų. Už tai, kad leido sau paliesti Dievo Artumo simbolį, jis neteko gyvybės.

Kai Mozė prie degančio krūmo, neatpažinęs Dievo Artumo, pasisuko eiti, kad pamatytų stebėtiną reginį, jam buvo paliepta:

„Neik arčiau! Nusiauk apavą, nes vieta, kurioje stovi, yra šventa žemė!.. Mozė užsidengė veidą, nes bijojo pažvelgti į Dievą.“ *(Išėjimo 3, 5–6)*

„Jokūbas paliko Beer Šebą ir leidosi Harano link. Pasiėkęs žinomą vietą, jis apsistojo nakvoti, nes saulė jau buvo nusileidusi. Paėmęs iš tos vietos akmenį, pasidėjo po galva ir toje vietoje atsigulė miegoti. Jis sapnavo. Žiūri, stovi laiptai ant žemės, o jų viršus siekia dangų, ir Dievo angelai laipioja jais aukštyn ir žemyn. Žiūri, Viešpats stovi prie jo ir sako:

‘Aš esu Viešpats, tavo senelio Abraomo ir Izaoko Dievas. Žemę, ant kurios guli, duosiu tau ir tavo palikuonims... Būk tikras, Aš esu su tavimi! Globosiu tave, kad ir kur eitum, ir sugrąžinsiu Tave į šią žemę. Niekada tavęs nepaliksiu, kol neįvykdysiu, ką tau pažadėjau.’

Jokūbas pabudo iš miego ir tarė: ‘Iš tikrųjų Viešpats yra šioje vietoje, bet aš to nežinojau!’ Drebulio krečiamas jis sakė: ‘Kokia baugi ši vieta! Tai ne kas kita kaip Dievo namai ir dangaus vartai.’“ (*Pradžios 28, 10–17*)

Dykumos Palapinėje arba Padangtėje ir vėliau šventykloje, kurios buvo žemiškos Dievo buveinės simboliai, viena patalpa buvo pašvęsta Jo Artumui. Niekas negalėjo įeiti už uždangos, kabančios prie įėjimo, ant kurios buvo išsiuvinėti kerubai. Pakelti uždangą ar išibrauti į šventos paslapties gaubiamą Šventų švenčiausiąją vietą reiškė mirtį. Mat virš Malonės sosto buvo Švenčiausiojo šlovė, šlovė, į kurią joks žmogus negalėjo pažvelgti ir likti gyvas. Numatytą metų dieną vyriausiasis kunigas drebėdamas įeidavo į Šventų švenčiausiąją patalpą, tuo tarpu smilkalų debesys pridengdavo Dievo šlovę nuo jo žvilgsnio. Šventyklos kiemuose nesigirdėdavo jokio garso. Nė vienas kunigas netarnaudavo prie aukurų. Maldininkų minios nusilenkdavo ypatingoje tyloje ir pagarbioje baimėje bei maldaudavo Dievo gailestingumo.

„Visa tai jiems atsitiko kaip pavyzdys, ir buvo užrašyta įspėti mums, kurie gyvename amžių pabaigoje.“ (*1Korintiečiams 10, 11*)

„Bet Viešpats yra savo šventykloje;
tenutyla Jo akivaizdoje visa žemė.“

(*Habakuko 2, 20*)

„Viešpats yra Karalius, tad tesibaimina tautos!
Kerubų soste Jis sėdi, tad tedreba žemė!
Viešpats Sione yra didis, virš visų tautų išaukštintas.
Tešlovina jos Tavo didį ir baimę keliantį vardą. Jis šventas!“
(*Psalms 99, 1–3*)

„Viešpaties sostas stovi danguje.
Jo akys viską apžvelgia,
Jo įdėmus žvilgsnis tiria žmones.“
(*Psalms 11, 4*)

„Jis pažvelgė iš savo šventovės aukštybių,
Viešpats pažiūrėjo iš dangaus į žemę.“
(*Psalms 102, 20*)

„Iš savo sosto, kur viešpatauja,
į visus žemės gyventojus žvelgia Tas,
kuris padarė jų visų širdis ir stebi visus jų darbus.“
„Tebijo visa žemė Viešpaties,
tegerbia Jį visi pasaulio gyventojai.“
(*Psalms 33, 14–15. 8*)

Žmogus negali pažinti Dievo savo tyrinėjimais. Todėl niekam nederėtų veržtis įžūlia ranka pakelti uždangą, kuri slepia Jo šlovę. „Neištiriami Jo sprendimai ir nesusekami Jo keliai.“ (*Romiečiams 11, 33*) Tai, kad yra Jo slėpininga galia, patvirtina Jo gailestingumą, nes pakelti uždangą, slepiančią dieviškąjį Artumą, reiškia mirtį. Joks mirtingas protas negali suvokti Visagalio gyvenimo ir veiklos slėpinio. Vien tai, kas Jo nuožiūra tinkama, kad būtų mums atskleista apie Jį, mes galime suprasti. Mūsų protas turi pripažinti aukštesnį už save Autoritetą; širdis ir protas – nusilenkti didžiajam AŠ ESU.

Klaidingas ir tikrasis švietimas

Blogio sąmokslininkas, norėdamas, kad mūsų nepasiektų Dievo žodžiai ir įsigalėtų žmonių nuomonės, veikia nuolat. Jis nori, kad mes neišgirstume Dievo balso, sakančio: „Štai tikrasis kelias! Juo eikite!“ (*Izaijo 30, 21*)

Iškreipdamas mokymo procesą, piktasis kiek įmanydamas stengiasi užgožti Dangaus šviesą. Filosofinės teorijos ir moksliniai tyrimai, kurie neigia Dievą, tūkstančius žmonių paverčia skeptikais. Šių laikų mokyklose rūpestingai mokoma ir plačiai dėstomos išvados, prie kurių, kaip savo mokslinių tyrimų išdavų, priėjo mokslininkai, ir aiškiai parodoma, kad, jei teisūs šie mokslo vyrai, tuomet negali būti teisi Biblija. Skepticizmas yra patrauklus žmonių protams. Jaunimas mato jame nepriklausomybę, kuri patraukia vaizduotę, todėl būna apgaunami. Šėtonas triumfuoja. Jis puoselėja kiekvieną abejonės sėklą, kuri pasėjama jaunose širdyse, ir priverčia ją sudygti, augti, duoti vaisių, todėl greitai nuimamas gausus bedievystės derlius.

Labai pavojinga jaunuose protuose sėti skepticizmo sėklas, nes žmogaus širdis yra linkusi į blogį. Visa, kas tik silpnina tikėjimą Dievu, atima iš sielos stiprybę, padedančią pasipriešinti pagundai, ir panaikina vienintelę tikrą apsaugą nuo nuodėmės. Mums reikia mokyklų, kuriose jaunimas būtų mokomas, kad didingumas glūdi Dievo garbinime ir atskleidžiant Jo charakterį kasdieniu gyvenimu. Kad mūsų gyvenimas atitiktų Jo užmoji, mums reikia semtis žinių apie Dievą iš Jo Žodžio bei darbų.

Netikintys rašytojai

Daugelis mano, jog, norėdami būti apsišvietę, jie privalo tyrinėti netikinčių rašytojų veikalus, nes juose esą yra daug ryškių minties perliukų. Tačiau, kas yra tų minties perliukų pradininkas? Dievas, ir tik Jis. Jis yra šviesos šaltinis. Kodėl tada dėl keleto intelektualių tiesų mes skaitome netikinčiųjų rašytojų darbus, kuriuose daugybė klaidų, kai mums yra prieinama visa tiesa?

Kaip nutinka, kad žmonės, kovojantys su Dievo valdymu, turi išminties, kurią jie kartais parodo? Šėtonas taip pat buvo išmokytas dangaus rūmuose, todėl jis puikiai žino, kas yra gėris ir kas yra blogis. Jis sumaišo tai, kas vertinga, su tuo, kas žema, ir jo apgaulės įgyja svarumą. Tačiau, jei šėtonas prisidengia dieviškąja šviesa, argi galime priimti jį kaip tikrąjį šviesos angelą? Gundytojas turi savo parankinių, parengtų pagal jo metodus ir prisitaikiusių prie jo darbo. Argi turėtume bendradarbiauti su jais? Ar, norėdami įgyti žinių, turėtume priimti jo parankinių veikalus kaip esminius?

Jei tas sugaištas laikas ir įdėtos pastangos, siekiant suvokti šviesias netikinčiųjų idėjas, būtų skirtos tyrinėti brangiems Dievo Žodyje atskleistiems dalykams, tūkstančiai, kurie dabar skendi tamsoje ir mirties šešėlyje, džiaugtųsi gyvenimo šviesos šlove.

Istorinis ir teologinis mokslas

Norėdami pasirengti krikščioniškam darbui, daugelis mano, jog jiems būtina plačiai susipažinti su istoriniais ir teologiniais veikalais. Jie mano, kad šios žinios bus naudingos skelbiant Evangeliją. Tačiau daug darbo reikalaujantis žmonių nuomonių tyrinėjimas susilpnina, o ne sustiprina jų tarnystę. Matydama sunkiais istorinių ir teologinių žinių tomais užpildytas bibliotekas, aš maštau: Kodėl reikia leisti pinigus

tam, kas nėra duona? Kristus sakė: „Aš esu gyvybės duona! Kas ateina pas Mane, niekuomet nebealks, ir kas tiki Mane, niekuomet nebetrokš.“ „Aš esu gyvoji duona, nužengusi iš dangaus. Kas valgys šią duoną, gyvens per amžius. Duona, kurią Aš duosiu, yra Mano kūnas už pasaulio gyvybę.“ „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas tiki, tas turi amžinąjį gyvenimą.“ „Dvasia teikia gyvybę, o kūnas nieko neduoda. Žodžiai, kuriuos jums kalbėjau, yra Dvasia ir gyvenimas.“ (*Jono 6, 35. 51. 47. 63*)

Esama istorijos mokslo, kurio nereikėtų smerkti. Pranašų mokyklose buvo mokoma šventosios istorijos. Dievo santykių su tautomis metraščiuose buvo sužymėti visi Jehovos žingsniai. Taigi dabar mes turėtume apsvarstyti Dievo santykius su žemės tautomis. Mums reikėtų pamatyti išsipildant pranašsystes istorijoje, patyrinėti Dievo apvaizdos darbus didžiuosiuose reformacijos judėjimuose ir suprasti tai, kad tautos sparčiai telkiasi didžiosios kovos pabaigai.

Toks tyrinėjimas suteiks mums platų bei visapusišką požiūrį į gyvenimą ir padės suprasti kai kurias gyvenimo sąsajas ir priklausomybes; kaip nuostabiai mes esame susieti kartu didžiojoje tautų ir visuomenės brolijoje; kokią didžią netektį visiems reiškia vieno nario degradacija ir priespauda.

Tačiau apskritai studijuojama istorija yra susijusi su žmonių pasiekimais, jų kovomis ir pergalėmis, siekiant valdžios bei noro iškilti. Žmonių reikaluose visiškai nepaisoma Dievo veikimo. Mažai kas tyrinėja, kaip tautoms iškylant ir žlungant įgyvendinami Jo planai.

Didžiąja dalimi dėstoma teologija yra ne kas kita, kaip žmonių teorijos, kurios „temdo Dievo užmojų, kalbėdamos neapgalvotais žodžiais“ [*žr. Jobo 38, 2*]. Pernelyg dažnai motyvas kaupti šias knygas yra ne didis noras gauti savo sielai ir protui peno, o siekis susipažinti su filosofais bei teologais, noras pateikti krikščionybę žmonėms moksliais terminais ir teiginiais.

Ne visos knygos gali pasitarnauti švento gyvenimo tikslui. „Mokykitės iš Manęs, – sako Didysis Mokytojas, – imkite Mano jungą, nes Aš romus ir nuolankios širdies.“ (*Mato 11, 29*) Jūsų intelektualinis pasididžiavimas nepadės jums bendrauti su žmonėmis, kurie žūsta, negaudami gyvenimo duonos. Skaitydami šias knygas, jūs leidžiate joms užimti praktinių pamokų, kurias turėtumėte gauti iš Kristaus, vieta. Toks mokymasis nepamaitins žmonių. Nedaug dalykų iš to, ką įgijote protą varginančiu ieškojimu, padės jums tapti sėkmingu darbininku gelbstint sielas.

Išgelbėtojas atėjo „nešti Gerąją Naująją vargdieniam“ (*Luko 4, 18*). Mokydamas Jis vartojo paprastus žodžius ir suprantamus simbolius. Ir pasakyta, jog „didelė minia norom klausėsi Jėzaus“ (*Morkaus 12, 37*). Tiems, kurie šiais laikais siekia dirbti Jo darbą, reikia labiau įsigilinti į Jo duotas pamokas.

Gyvojo Dievo žodžiai yra svarbesni už bet kokį mokslą. Tie, kurie tarnauja žmonėms, turi valgyti gyvenimo duoną, nes ji suteiks jiems dvasinės stiprybės. Tada jie bus pasirengę padėti visoms žmonių klasėms.

Klasika

Koledžuose ir universitetuose tūkstančiai jaunuolių paskiria didžiąją dalį geriausių savo gyvenimo metų, studijuodami graikų ir lotynų kalbas. Tuo tarpu protą ir charakterį formuoja žalingi požiūriai, gauti iš pagoniškos literatūros, kurios skaitymas yra laikomas esmine šių kalbų mokymosi dalimi.

Žmonės, susipažinę su klasikine literatūra, teigia, jog „graikų tragedijose gausu kraujomaišos, žmogžudysčių ir žmonių aukų gašliams bei kerštingiems dievams“. Pasauliui būtų kur kas geriau, jeigu būtų apsieinama be tokių mokymosi šaltinių. „Argi gali jis vaikščioti žarijomis, nenusivildamas kojų?“ (*Patarlių 6, 28*) „Kas gali padaryti švarų daiktą iš nešvaraus?“ (*Jobo 14, 4*) Ar mes galime tikėtis, kad jaunimo charakteris bus

krikščioniškas, kai jį moko tie, kurie nevertina Dievo Įstatymo principų?

Nusimesdami apribojimus ir pasinerdami į nutrūktgalviškas pramogas, lengvabūdiškus pasilinksminimus ir ydas, studentai pamėgdžioja tai, ką jie gauna iš tokio mokymosi. Kai kurios profesijos reikalauja mokėti graikų ir lotynų kalbas, todėl kai kam reikia jų mokytis. Bet šitų žinių, kurios būtinos tik praktiniai veiksmai, galima įgyti ir netyrinėjant literatūros, kuri yra užteršianti ir gadinanti.

Daugeliui nereikia mokėti graikų ir lotynų kalbų. Mirusių kalbų mokymasis turėtų būti antraeilis dalykas. Pirmiausia reikėtų studijuoti tuos dalykus, kurie moko, kaip tinkamai panaudoti visas kūno ir proto jėgas. Tikra kvailystė studentams gaišti laiką, norint išmokyti mirusias kalbas ar įgyti knyginių žinių, o nesiruošti praktinėms gyvenimo pareigoms.

Ką pasiima studentai su savimi, palikdami mokymo įstaigą? Kur jie eina? Ką jie veiks? Ar jie turi žinių, kurios padės mokyti kitus? Ar jie buvo išmokyti tapti gerais tėvais ir motinomis? Ar jie gali protingai vadovauti šeimai? Vienintelis vertas savo vardo mokymas yra tas, kuris padeda jaunuoliams bei jaunuolėms būti panašiams į Kristų ir padaro juos tinkamus būti savo šeimos galva. To išmokstama ne iš pagonių klasikų.

Sensacinga literatūra

Daugumoje dabartinių leidinių gausu pritrenkiančių istorijų, kurios moko jaunimą nedorumo ir veda į pražūtį. Net vaikai sulig savo amžiumi labai daug žino apie nusikaltimus. Jų skaitomos pasakos ir pasakojimai skatina juos žengti blogio keliu. Savo vaizduotėje jie veikia taip, kaip perskaitytų pasakų herojai, kol sužadinas siekis pamatyti, kaip jie gali įvykdyti nusikaltimą ir išvengti bausmės.

Energingiems vaikų ir jaunuolių protams menama ateitis yra realybė. Kadangi numatomos revoliucijos, aprašomi

įvairiausi įvykiai, kurie griaua įstatymų ir santūrumo barjerus, daugelis persismelkia šių vaizdinių dvasia. Jie įvykdo sunkesnius nusikaltimus nei pavaizduoja sensacingų istorijų rašytojai. Tokia įtaka demoralizuoja visuomenę. Neteisėtumo sėklos pasklinda plačiai, todėl nereikia stebėtis, kad nuimamas nusikaltimų derlius.

Romanai, menkavertės jaudinančios apysakos yra ne mažiau žalingos skaitytojui. Rašytojas gali pareikšti, jog siekia duoti moralinę pamoką, savo veikalu jis gali išreikšti religines mintis, tačiau dažnai tai pasitarnauja tik priedanga kvailystei ir menkavertiškumui.

Pasaulis užverstas knygomis, pilnomis viliojančių nuodėmių. Jaunimas priima už tiesą tai, ką Biblija paskelbė esant netiesa, deja, jauniems patinka apgaulės, jie tvirtai laikosi to, kas sielai reiškia žūtį.

Kai kurios grožinės literatūros knygos buvo parašytos, norint parodyti tiesą ar demaskuoti kurią nors didelę blogybę. Jos padarė teigiamą poveikį. Tačiau jos taip pat buvo neapsakomai žalingos. Jose gausu teiginių ir nepaprastų vaizdų, žadinančių vaizduotę ir sukeliančių minčių eigą, kuri yra labai pavojinga, ypač jaunimui. Aprašytas scenas jie kaskart išgyvena savo mintyse. Tokia literatūra padaro protą netinkamą naudingai veiklai ir dvasiniam lavinimui. Ji panaikina susidomėjimą Biblija, ir dangiškiems dalykams protuose mažai belieka vietos. Kai mintys vis grįžta prie pavaizduotų nepadorių scenų, sužadina aistros ir prieinama prie nuodėmės.

Net tokia grožinė literatūra, kurioje nėra nė trupučio nepadorumo, kuri gali būti skirta mokyti puikių principų, yra taip pat žalinga. Ji skatina įprotį skaityti greitai ir paviršutiniškai, vien tik dėl siužeto. Tuo ji griaua nuoseklios ir gyvos minties jėgą, padaro sielą netinkamą ruošti didelėms pareigos ir lemties problemoms.

Skatindamas pomėgį paprastai pramogai, grožinės literatūros kūrinijų skaitymas sukelia antipatiją praktinėms gyvenimo

pareigoms. Savo jaudinančia ir nuodijančia galia jis dažnai sukelia protinę bei fizinę ligą. Daugel apleistų, netvarkingų namų, daugel susirgusių visam gyvenimui psichiatrinių ligoninių ligonių tapo tokie dėl įpročio skaityti romanus.

Dažnai sakoma, kad, norint atitraukti jaunimą nuo sensacingos ar bevertės literatūros, reikia aprūpinti jį aukštesnės klasės grožinės literatūros knygomis. Tai yra tas pat, kas gydyti alkoholiką, vietoj viskio ar brendžio duodant jam švelnesnių svaigalų, tarkim, vyno, alaus ar sidro. Tačiau pastarieji nuolat skatins potraukį stipresnėms stimuliuojančioms medžiagoms. Vienintelis išsigelbėjimas girtuokliui ir vienintelė apsauga santūriam žmogui yra visiškas svaigiųjų gėrimų nevartojimas. Grožinės literatūros mėgėjui galioja tos pačios taisyklės. Vienintelis saugus dalykas – tai susilaikymas.

Mitai ir pasakos

Mokant vaikus ir jaunimą, šiuo metu itin didelį vaidmenį vaidina pasakos, mitai ir išgalvotos istorijos. Tokios rūšies knygos naudojamos mokyklose, jų rasite daugumos namuose. Kaip krikščionys tėvai gali leisti savo vaikams turėti tokias pilnas melagysčių knygas? Kai vaikai prašo paaiškinti jų prasmę, kuri ženkliai skiriasi nuo tėvų mokymo, jiems atsakoma, kad šios istorijos netikros. Bet tai nepanaikina neigiamo jų poveikio. Tokiose knygose pateiktos mintys klaidina vaikus. Jos perteikia klaidingą požiūrį į gyvenimą, sukelia ir skatina troškimą nerealiems dalykams.

Šiuo metu platus tokių knygų skaitymas yra viena klasinių šėtono priemonių. Jis stengiasi atitraukti jaunų ir senų žmonių protus nuo didžiojo darbo – charakterio formavimo. O tai reiškia, kad mūsų vaikai ir jaunimas bus sunaikinti sieklas ardančių apgavysčių, kuriomis piktasis užtvindo pasaulį. Todėl jis stengiasi nukreipti jų mintis nuo Dievo Žodžio ir

tuo sukliudyti jiems susipažinti su tiesomis, kurios būtų jiems apsauga.

Tiesą iškraipiančios knygos niekada neturėtų patekti į vaikų ar jaunuolių rankas. Tegul mūsų vaikai mokydami negauna idėjų, kurios sėtų nuodėmę. Jei subrendę žmonės neturi nieko bendra su tokiomis knygomis, jie patys bus saugesni ir jų teigiamas pavyzdys bei įtaka padės apsaugoti jaunimą nuo pagundos.

Mes gausiai turime visa, kas tikra ir dieviška, todėl trokštantiems žinių nereikėtų eiti prie užterštų šaltinių. Viešpats sako:

„Palenk ausį ir klausykis išminčių žodžių,
dėkis į širdį mano mokymą...

Kad pasitikėtum Viešpačiu,
šiandien tau juos paaiškinsiu.

Argi neparašiau tau trisdešimt įsakų
apie išmintingą patarimą ir išmanymą,
kad pamokyčiau tave, kas teisinga ir tikra,
ir tu galėtumei duoti tikrą atsakymą tave siuntusiam?!“

„Jis davė įstatus Izraeliui,
Įstatymą – Jokūbo palikuonims,
įsakydamas mūsų protėviams mokyti savo vaikus.

Neslėpsime jų nuo savo vaikų,
bet pasakosime būsimažiai kartai
apie Viešpaties galybę
ir Jo šlovingus darbus bei padarytus stebuklus.

Kad Jį pažintų būsimoji karta,
jų vaikai, kurie dar gims,
kad ir šie iš eilės pasakotų savo vaikams,
idant ir jie remtų savo viltį Dievu,
neužmirštų Dievo darbų, bet laikytųsi Jo įsakymų.“

„Viešpaties palaiminimas praturtina,
ir triūsas negali jo padidinti.“

(Patarlių 22, 17–21; Psalmė 78, 5. 4. 6–7; Patarlių 10, 22)

Kristaus mokymas

Evangelijoje Kristus taip pat pateikė tiesos principus. Mes galime gerti iš tyrų Jo mokymo šaltinių, kurie teka nuo Dievo sosto. Kristus galėjo perteikti žmonėms žinias, kurios viršytų bet kuriuos ankstesnius apreiškimus, ir padėti pagrindą būsimiems atradimams. Jis galėjo atskleisti paslaptį po paslapties ir sutelkti ties šiais nuostabiais apreiškimais ateinančių kartų gyvą bei nuoširdų mąstymą iki pat pasaulio pabaigos. Tačiau Jis tausojo kiekvieną akimirką tik išgelbėjimo mokslui. Jėzaus laikas, gebėjimai ir gyvenimas buvo skirti ir panaudoti kaip priemonė žmonėms išgelbėti. Jis „atėjo ieškoti ir gelbėti, kas buvo pražuvę“ [Jono 19, 10], todėl negalėjo nukrypti nuo savo tikslo. Niekas negalėjo atitraukti Jo dėmesio.

Kristus perteikė tik tas žinias, kurias buvo galima panaudoti. Jo pamokymai buvo glaudžiai susiję su žmonių praktinio gyvenimo poreikiais. Jis netenkino to jų žingeidumo, kuris atvedė juos pas Jį su smalsiais klausimais. Jis pasinaudodavo tokiais klausimais kaip proga nuoširdžiai, rimtai ir gyvybiškai svarbiai kreiptis į juos. Tiems, kurie labai norėjo gauti pažinimą iš pažinimo medžio, Jis siūlė gyvybės medžio vaisių. Žmonės rado visus kelius uždarytus, išskyrus tą, kuris vedė pas Dievą. Visi šaltiniai buvo užantspauduoti, išskyrus amžinojo gyvenimo Šaltinį.

Mūsų Atpirkėjas neragino lankyti to meto rabinų mokyklų dėl to, kad žmonių protams nepakenktų nuolat kartojami žodžiai: „Jie sako“ arba „Buvo pasakyta“. Kodėl mes turėtume priimti nepastovius žmonių svarstymus kaip išaukštiną išmintį, kai turime didingą, neabejotiną išmintį?

Mano regėti amžinieji dalykai ir žmonijos menkumas stipriai paveikė mane ir turėjo įtakos viso mano gyvenimo darbui. Aš nematau nieko, dėl ko žmogus turėtų būti giriamas ar garbinamas. Aš nematau priežasties, kodėl reikėtų pasitikėti žmonių, kurie pilni pasaulio išminties, ir vadinamųjų

didžiųjų vyrų nuomone bei juos aukštinti. Kaip gali žmonės, negavę dieviškojo apšvietimo, teisingai suvokti Dievo planus ir kelius? Jie arba visiškai Jį neigia ir ignoruoja Jo buvimą, arba savo ribotu supratimu apriboja Jo galią.

Verčiau būkime mokomi To, kuris sukūrė dangų ir žemę, išdėstė žvaigždes dangaus skliaute ir nurodė saulei bei mėnuliui jų darbą.

Gerai, kad jaunimas mano, jog turi pasiekti aukščiausią savo protinių gebėjimų išvystymą. Mums nereikėtų apriboti mokymo, kuriam Dievas nenustatė ribų. Tačiau mūsų pasiekimai nieko verti, jei nebus panaudoti Dievo garbei ir žmonijos gerovei.

Nereikia apsunkinti proto mokymusi, kuriam reikia skirti daug jėgų, tačiau kurio negalėsime panaudoti praktiniame gyvenime. Toks mokymasis bus nuostolingas studentui, nes silpnina jo norą ir polinkį mokslams, kurie padarytų jį naudingą ir leistų jam atlikti savo pareigas. Praktinis mokymas yra kur kas vertingesnis už bet kokios apimties teorijas. Neužtenka vien turėti žinias. Mes privalome sugebėti jas tinkamai panaudoti.

Laikas, lėšos ir pastangos, kuriuos dauguma žmonių išekvoja palyginti nenaudingoms studijoms, turėtų būti skirti įgyti tokioms žinioms, kurios padarytų juos praktiškais vyrais ir moterimis, tinkamais pakelti gyvenimo uždėtas pareigas. Toks mokymasis būtų pats vertingiausias.

Mums reikia pažinimo, kuris stiprintų protą bei sielą ir padarytų mus geresniais vyrais bei moterimis. Širdies ugdymas kur kas svarbesnis už knygų mokymąsi. Puiku, netgi būtina žinoti apie pasaulį, kuriame mes gyvename, bet, jeigu už savo žinių ribų paliksime amžinybę, patirsime nesėkmę, nuo kurios niekada neatsigausime.

Mokinys gali skirti visas jėgas žinioms įgyti, tačiau, jeigu jis nepažino Dievo, nepaklūsta įstatymams, kurie jį valdo, jis pražudys save. Dėl blogų įpročių jis praranda gebėjimą

tinkamai save vertinti ir susitvardyti. Jis negali teisingai samprotauti dėl klausimų, kurie labiausiai jį jaudina. Jis neapgalvotai ir neprotingai elgiasi su savo protu bei kūnu. Nekreipdamas dėmesio į teisingų principų ugdymą, jis žudo save šiam gyvenimui ir būsimajam.

Jeigu jauni žmonės suprastų savo silpnąją vietą, jie rastų stiprybę Dieve. Jeigu jie sieks būti Jo mokomi, jie taps protingi Jo išmintimi, ir jų gyvenimas teiks palaimą pasauliui. Tačiau, jeigu jie pasiduos tik žemiškiems bei teoriniams mokslams, taip atsiskirdami nuo Dievo, jie praras viską, kas praturtina gyvenimą.

Tikrojo pažinimo svarba

Labiau nei bet kada mums reikia suprasti didžiosios kovos, į kurią mes esame įtraukti, aktualius pavojus. Mums reikia išsamiau suprasti Dievo Žodžio tiesų vertę ir tai, kas mums gresia, jei leisime didžiajam apgavikui nukreipti savo protus nuo tų tiesų.

Begalinės vertės auka, kuri buvo būtina mums atpirkti, atskleidžia faktą, kad nuodėmė yra milžiniškas blogis. Nuodėmė sutrikdo viso žmogaus organizmo veiklą, iškraipo mintis ir užteršia vaizduotę. Ji smukdo sielos gebėjimus. Išorėje slypinčios pagundos randa atgarsį širdyje, o kojos nepastebimai suka į blogio pusę.

Kaip už mus paaukota auka buvo tobula, taip ir mes turime būti visiškai atkurti nuo nuodėmės suteršimo. Dievo Įstatymas neatleis jokio nedoro poelgio, joks neteisumas neišvengs jo pasmerkimo. Evangelijos etika nepripažįsta jokio mato, išskyrus dieviškojo charakterio tobulumą. Kristaus gyvenimas buvo tobulas kiekvieno priesako įvykdymas. Jis sakė: „Aš... vykdau savo Tėvo įsakymus.“ Jis mums yra klusnumo ir tarnystės pavyzdys. Ir tik Dievas gali atnaujinti širdį. „Nes Dievas iš savo palankumo skatina jus ir trokšti, ir veikti.“ Tačiau mums liepiama: „Darbuokitės... savo išganymui.“ (*Jono 15, 10; Filipiečiams 2, 13. 12*)

Atidumo reikalaujantis darbas

Negalima atitaisyti padarytų skriaudų ir pakeisti elgesio keliomis vangiomis, nepastoviomis pastangomis. Charakterio formavimas yra ne dienos, ne metų, o viso gyvenimo darbas. Grumtynės norint nugalėti save, šventėti ir pasiekti Dangų yra

viso gyvenimo grumtynės. Be nuolatinių pastangų ir triūso neįmanoma žengti į priekį dieviško gyvenimo keliu ir gauti nugalėtojo vainiką.

Svariausias žmogaus nuopuolio įrodymas – tai faktas, kad, norint sugrįžti atgal, reikia itin daug pastangų. Sugrįžti galima tik sunkiai kovojant, žingsnis po žingsnio, valanda po valandos. Per akimirką, skubotu, nerūpestingu poelgiu mes galime pasiduoti blogio jėgai, tačiau, norint sutraukti grandines ir pasiekti šventesnį gyvenimą, prireiks daugiau laiko. Galime numatyti tikslą ir pradėti veikti, bet jį pasiekti prireiks sunkaus triūso, laiko, atkaklumo, kantrybės ir pasiaukojimo.

Negalime sau leisti veikti impulsyviai. Nė akimirką negalime būti nepakankamai budrūs. Apsupti begalinių pagundų, turime atkakliai joms priešintis, antraip būsime įveikti. Jei pasieksime gyvenimo pabaigą neatlikę savo darbo, pralaimėsime amžiams.

Apaštalo Pauliaus gyvenimas buvo nuolatinė kova su savimi. Jis sakė: „Aš kasdien mirštu.“ (*1 Korintiečiams 15, 31*) Jo norai ir troškimai kasdien susidurdavo su pareiga ir Dievo valia. Tačiau, užuot pasidavęs savo polinkiams, jis vykdė Dievo valią, nors tai buvo kančia jo prigimčiai.

Savo nuolatinės kovos gyvenimo pabaigoje, žvelgdamas atgal į savo grumtynes ir pergales, jis galėjo pasakyti: „Iškovojau gerą kovą, baigiau bėgimą, išlaikiau tikėjimą. Todėl manęs laukia teisumo vainikas, kuriuo mane tą Dieną apdovanos Viešpats, teisingasis Teisėjas.“ (*2 Timotiejui 4, 7–8*)

Krikščionio gyvenimas – tai kova ir bėgimas. Šioje kovoje negali būti jokio atsipalaidavimo. Pastangos turi būti pastovios ir atkaklios. Tik nepaliaujamas siekis gali padėti mums iškovoti pergalę prieš šėtono pagundas. Krikščioniško dorumo reikia siekti su nepailstama energija ir palaikyti jį ryžtingu kryptingumu.

Nė vienas neatgims iš aukštybių be griežtų, atkaklių asmeniškų pastangų. Kiekvienas šioje kovoje turi kovoti už save, nes niekas kitas negali laimėti už mus. Mes asmeniškai esame

atsakingi už kovos baigtį. Nepaisant, kad Nojus, Jobas ir Daničius gyveno žemėje, jie negalėjo savo teisumu išgelbėti nei sūnaus, nei dukters.

Mokslas, kurį reikia įvaldyti

Yra mokslas, kurį reikia įvaldyti, – tai krikščionybės mokslas, kur kas gilesnis, platesnis ir aukštesnis už bet kurį žmonių mokslą, toks aukštas, kaip aukštas dangus viršum žemės.

Protas turi būti disciplinuotas, išlavintas, ištreniruotas; nes mes privalome tarnauti Dievui tokiais būdais, kurie nesiderina su mūsų įgimtais polinkiais. Reikia nugalėti paveldėtus ir įgytus polinkius blogiui. Kad galėtume pradėti mokytis Kristaus mokykloje, dažnai tenka atsisakyti mokymo ir ugdymo, įgyto per visą gyvenimą. Mūsų širdys turi išmokti būti nepalaužiamos. Turime suformuoti tokius mąstymo įpročius, kurie padėtų mums atsispirti pagundoms, ir išmokti žvelgti aukštyn. Mes turime suprasti Dievo Žodžio principus, kurie yra tokie aukšti kaip dangus ir siekia amžinybę, ir taikyti juos savo kasdieniame gyvenime. Kiekvienas poelgis, kiekvienas žodis, kiekviena mintis turi atitikti šiuos principus. Viskas turi būti harmonijoje su Kristumi ir palenkta Jam.

Brangios Šventosios Dvasios savybės neišsiskleidžia akimirksniu. Drąsa, tvirtumas, nuolankumas, ištikimybė, nesvyruojantis tikėjimas Dievo galia, kuri gali išgelbėti, įgyjama daugelio metų patyrimais. Dievo vaikai savo likimą turi paženklinėti gyvenimu, kupinu šventų pastangų ir ištikimybės teisingumui.

Negalima delsti nė minutės

Mes negalime delsti nė minutės, nes nežinome, kada gali baigtis malonės laikas. Ilgiausiai, ką mes turime, tai tik trumpą gyvenimą čia ir nežinome, kada mirties strėlė pataikys į mūsų širdis, kada galime būti pašaukti apleisti šį pasaulį su jo darbais. Prieš mus atsiveria amžinybė. Netrukus pakils

uždanga. Tik keleri trumpi metai, ir kiekvienam, kas dabar dar priskiriamas gyviesiems, bus pasakyta:

„Piktadarys toliau tedaro piktadarybes, kas susitepęs, tesu-
sitepa dar labiau, teisusis toliau tevykdo teisumą, ir šventasis
dar tepašventėja.“ (*Aprėškimo 22, 11*)

Ar esame pasiruošę? Ar susipažinome su Dievu, dangaus
Valdovu, įstatymų Leidėju, ir su Jėzumi Kristumi, kurį Jis
siuntė į pasaulį kaip savo atstovą? Kai baigsis viso mūsų
gyvenimo darbas, ar galėsime pasakyti tai, ką pasakė Kris-
tus – mūsų Pavyzdys:

„Aš Tave pašlovinau žemėje, atlikdamas darbą, kurį buvai
Man davęs nuveikti... Aš apreiškiau Tavo vardą.“ (*Jono 17, 4–6*)

Dievo angelai stengiasi atitraukti mus nuo mūsų pačių ir
nuo žemiškų dalykų. Neleiskime jiems triūsti veltui.

Mintys, kurios buvo nuklydusios į plačius vandenis, turi
pasikeisti. „Todėl... būkite blaivūs ir visiškai pasitikėkite
malone, kuri bus jums suteikta, kai apsireikš Jėzus Kristus.
Kaip klusnūs vaikai, daugiau nepasiduokite ankstesnėms savo
neišmaningumo laikų aistroms. Šventas yra Tasai, kuris jus
pašaukė, tad ir jūs patys tapkite šventi visu savo elgesiu, kaip
parašyta: ‘Būkite šventi, nes Aš esu šventas!’“ (*1 Petro 1, 13–16*)

Mąstymas turi būti sutelktas į Dievą. Turime dėti nuošir-
džiausias pastangas, kad nugalėtume savo širdies polinkį
blogiui. Mūsų stengimasis, pasiaukojimas ir atkaklumas turi
atitikti tą begalinę mūsų siekiamo tikslo vertę. Tik nugalėda-
mi, kaip nugalėjo Kristus, galime laimėti gyvenimo vainiką.

Savęs išsižadėjimo poreikis

Žmogui gresia didis pavojus, kai jis apgaudinėja save, per-
nelyg pasitiki savimi ir tuo atsiskiria nuo Dievo, savo stiprybės
Šaltinio. Jeigu mūsų įgimti polinkiai nebus ištaisyti Šventosios
Dievo Dvasios, jie pražudys, nes savyje turi moralinės mir-
ties sėklų. Jeigu mes gyvybiniais saitais nesusijungsime su

Dievu, tai negalėsime atsispirti nuolaidžiavimui savo įnoriams, savimeilei ir pagundai nusidėti.

Norėdami gauti pagalbos iš Kristaus, turime aiškiai suvokti, ko mums reikia. Privalome gerai pažinti save. Kristus gali išgelbėti tik tą, kuris pripažįsta save esant nusidėjėlių. Tik tuomet, kai pripažinsime savo visišką bejėgiškumą ir išsižadėsime pasitikėjimo savimi, mes gausime dieviškosios stiprybės.

Savęs išsižadėti reikia ne tik krikščioniško gyvenimo pradžioje. Šį išsižadėjimą reikia atnaujinti žengiant kiekvieną žingsnį dangaus link. Visi mūsų geri darbai priklauso nuo išorinės jėgos, todėl nuolat reikia siekti, kad mūsų širdis būtų panaši į Dievo širdį, nuolatos nuoširdžiai išpažinti nuodėmes ir nusižeminti prieš Jį. Mus supa pavojai, todėl saugūs būsim tik tada, kai jausime savo silpnumą ir, tvirtai tikėdami, laikysimės savo galingo Išvaduotojo.

Kristus – tikrojo pažinimo Šaltinis

Mes turime nusigręžti nuo tūkstančio dalykų, kurie traukia mūsų dėmesį, nes jie eikvoja mūsų laiką ir žadina smalsumą, tačiau nėra naudingi. Svarbiausi dalykai reikalauja atidaus dėmesio ir energijos, kurią taip dažnai skiriame palyginti bereikšmiams dalykams.

Naujų teorijų pripažinimas savaimė nesuteikia sielai naujo gyvenimo. Net svarbūs faktai ir teorijos, su kuriomis susipažįstame, nėra vertingos, jeigu nepanaudojamos praktiškai. Mes turime jausti atsakomybę už tai, kokį peną duosime savo sieloms, ar jis pasotins ir skatins dvasinį gyvenimą.

„Jei palenksi ausį klausytis išminties
ir atversi širdį, norėdamas suprasti...
jei sieksi supratimo, kaip žmonės ieško sidabro,
ir ieškosi jo tarsi paslėptą turtą,
tai suprasi pagarbią Viešpaties baimę
ir sužinosi, ką reiškia pažinti Dievą...“

Tada suprasi, kas teisu ir kas teisinga,
kiekvieną gerą taką ir kas dora, nes
išmintis ateis į tavo širdį,
ir pažinimas džiugins tave.
Apdairumas tave auklės, o supratimas gins.“
Išmintis „yra gyvybės medis ją suvokiantiems;
laimingas, kas jos laikosi.“ (*Patarlių 2, 2–11; 3, 18*)

Klausimas, kurį turime tyrinėti, yra toks: „Kokia yra tiesa – tiesa, kurią reikia saugoti, mylėti, gerbti ir jai paklusti?“ Mokslo šalininkai, siekdami išsiaiškinti viską apie Dievą, pralaimėjo, jie priblokšti. Dabar jie turėtų užduoti tokį klausimą: „Kokia yra tiesa, kuri leis mums išgelbėti savo sielas?“

„Ką tu galvoji apie Kristų?“ – tai yra visų svarbiausias klausimas. Ar tu priimi Jį kaip savo asmeninį Išgelbėtoją? Visiems, kurie Jį priėmė, Jis duoda galią tapti Dievo vaikais.

Kristus atskleidė Dievą savo mokiniams tokiu būdu, kuris atliko jų širdyse ypatingą darbą, – darbą, kurį Jis nori dabar atlikti mūsų širdyse. Yra nemaža tokių, kurie per daug apsisitodami prie teorijos, nepastebėjo gyvybingos Išgelbėtojo pavyzdžio jėgos. Jie nemato Jo kaip nusižeminusio, pasiaukojančio Darbininko. Jiems reikia žiūrėti į Jėzų. Kasdien iš naujo turime atrasti Jo Artumą ir uoliau sekti Jo pasišventimo ir pasiaukojimo pavyzdžiu.

Turime patirti tai, ką patyrė Paulius, kai rašė: „Aš Įstatymu numiriau Įstatymui, kad gyvenčiau Dievui. Esu nukryžiuotas kartu su Kristumi. Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus. Dabar, gyvendamas kūne, gyvenu tikėjimu į Dievo Sūnų, kuris pamilo mane ir paaukojo save už mane.“ (*Galatams 2, 19–20*)

Dievo ir Jėzaus Kristaus pažinimas, atsiskleidžiantis mūsų charakteryje, yra aukščiau visko, kas tik yra vertinama žemėje ar danguje. Tai aukščiausias išsimokslinimas. Tai raktas, kuris atidaro Dangaus miesto vartus. Dievas trokšta, kad visi, norintys būti panašūs į Kristų, įvaldytų šį pažinimą.

Pažinimas, įgytas iš Dievo Žodžio

Visa Biblija yra Dievo šlovės apsimėškimas Kristuje. Kai ji priimama, ja patikima ir jai paklūstama, ji tampa svarbia priemone keičiant mūsų charakterį. Ji yra didelė paskata, varomoji jėga, pagyvinanti fizines, protines ir dvasines jėgas bei nukreipianti gyvenimą teisinga linkme.

Priežastis, kodėl jaunimas ir net brandūs žmonės taip lengvai pasiduoda pagundai ir nusideda, yra ta, kad jie ne-tyrinėja Dievo Žodžio ir neapmąsto jame pateiktų tiesų taip, kaip derėtų. Jei neturime tvirtos, ryžtingos valios jėgos, kurią atskleidžia mūsų gyvenimas ir charakteris, vadinasi, mes nepaisome švento Dievo Žodžio mokymo. Žmonės nuoširdžiai nesistengia, kad nukreiptų savo mintis į tai, kas įkvepia tyrą, šventą mąstymą ir atitraukia nuo viso, kas nedora ir netikra. Yra tokių, kurie pasirinko geresnę dalį, kurie sėdi prie Jėzaus kojų, kaip tai darė Marija, kad mokytųsi iš dieviškojo Mokytojo. Deja, nedaugelis brangina Jo Žodžius širdyje ir pritaiko juos gyvenime.

Priimtos Biblijos tiesos dvasiškai pakylėja protą ir sielą. Jei Dievo Žodis būtų įvertintas taip, kaip derėtų, tada ir jauni, ir pagyvenę būtų dori širdimi ir turėtų tvirtus principus, o tai leistų jiems atsispirti pagundai.

Tegul žmonės moko brangių Šventojo Rašto dalykų ir apie juos rašo. Tegul į dieviškųjų dalykų tyrinėjimą būna nukreiptos visos mūsų mintys, gabumai ir proto energija. Būtina studijuoti ne žmonių filosofijas, o požiūrį To, kuris yra Tiesa. Jokia kita literatūra savo vertingumu negali jai prilygti.

Žemiškam protui Dievo Žodžio apmąstymai neteikia jokio malonumo, tačiau Šventosios Dvasios atgaivintam protui iš kiekvieno šventojo puslapio šviečia dieviškasis grožis ir dangaus šviesa. Tai, kas žemiškam protui yra apleisti tyrlaukiai, dvasingam protui tampa gyvųjų šaltinių šalimi.

Dievo pažinimas, atskleistas Jo Žodyje, turi būti perduotas mūsų vaikams. Nuo ankstyvos vaikystės juos reikia supažindinti su Jėzaus vardu ir Jo gyvenimu. Jau pirmosios pamokos turi išmokyti juos, kad Dievas yra jų Tėvas, o pirmasis mokymas – klusnumo mokymasis. Dievo Žodis turi būti jiems skaitomas bei kartojamas pagarbiai ir švelniai, dalimis, kad atitiktų jų supratimą ir būtų pritaikyta taip, kad sužadintų jų susidomėjimą. O svarbiausia, tegul jie sužino apie Dievo meilę, kuri atskleista Kristuje, ir jos didžią pamoką:

„Jei Dievas mus taip pamilo, tai ir mes turime mylėti vieni kitus.“ (1 Jono 4, 11)

Tegul jaunimui Dievo Žodis tampa proto ir sielos maistu, o Kristaus kryžius – viso lavinimosi mokslu, visokio mokymo ir visokio mokymosi centru. Jį reikia įvesti į kasdienį praktinį gyvenimą. Taip Išgelbėtojas taps jaunimui kasdieniu Vadovu ir Draugu. Kiekviena mintis paklus Kristaus mokymui. Tada kartu su apaštalu Pauliumi jie galės ištarti:

„Bet aš nieku nesigirsiu, nebent mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kryžiumi, dėl kurio pasaulis man yra nukryžiuotas ir aš – pasauliui.“ (Galatams 6, 14)

Taip tikėjimu per asmeninį patyrimą jie pažins Dievą. Jie įrodys sau Jo Žodžio tikrumą, Jo pažadų tikslumą. Jie išbandys ir žinos, kad Dievas yra geras.

Mylimasis Jonas įgijo pažinimą per asmeninę patirtį. Jis galėjo paliudyti:

„Kas buvo nuo pradžios, ką girdėjome ir savo akimis regėjome, ką patyrėme ir mūsų rankos lietė, tai skelbiame apie gyvenimo Žodį. Gyvenimas pasirodė, ir mes regėjome ir liudijame, ir skelbiame jums amžinąjį gyvenimą, kuris buvo pas

Tėvą ir pasirodė mums. Ką matėme ir girdėjome, skelbiame ir jums, kad jūs turėtumėte bendravimą su mumis. O mūsų bendravimas yra su Tėvu ir su Jo Sūnumi Jėzumi Kristumi.“

(1 Jono 1, 1–3)

Taigi kiekvienas iš savo patirties gali „pripažinti, jog Dievas yra tiesakalbis“ (Jono 3, 33). Jis gali paliudyti apie Kristaus galią tai, ką pats matė, girdėjo ir pajuto. Jis gali pasakyti:

„Man reikėjo pagalbos, ir aš radau ją Jėzuje. Visi poreikiai buvo patenkinti, mano sielos alkis numalšintas. Biblija man yra Kristaus apsireiškimas. Aš tikiu Jėzumi, nes Jis mano dieviškasis Išgelbėtojas. Aš tikiu Biblija, nes patyriau, kad ji yra Dievo balsas mano sielai.“

Tas, kuris pažino Dievą ir Jo Žodį asmeniniu patyrimu, yra pasiruošęs užsiimti gamtos mokslų tyrinėjimu. Apie Kristų parašyta: „Jame buvo gyvybė, ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa.“ (Jono 1, 4) Prieš nusidėdami Adomas ir Ieva rojuje buvo apsupti ryškia bei nuostabia šviesa, Dievo šviesa. Ji apšviesdavo viską, prie ko tik jie prisiartindavo. Nebuvo nieko, kas galėtų užtemdyti Dievo charakterio supratimą ar darbus. Tačiau, kai jie pasidavė gundytojui, šviesa pasitraukė nuo jų. Praradę šventumo apdarą, jie prarado šviesą, kuri nušviesdavo jiems gamtą. Daugiau jie negalėjo jos teisingai suprasti. Jie nebegalėjo įžvelgti Dievo būdo Jo darbuose. Taip ir šiandien žmogus negali pats teisingai suprasti gamtos mokslų. Kai jam nevadovauja dieviškoji išmintis, jis iškelia gamtą ir jos dėsnius aukščiau už gamtos Dievą. Štai kodėl žmonių mintys mokslo atžvilgiu taip dažnai prieštarauja Dievo Žodžio mokymui. Tačiau tiems, kurie priima Kristaus gyvenimo šviesą, gamta vėl apšviečiama. Nuo Kristaus pasiaukojimo kryžiaus sklindančioje šviesoje mes galime teisingai išsiaiškinti gamtos mokymą.

Tas, kuris pažino Dievą ir Jo Žodį savo asmenine patirtimi, tvirtai tikės Šventojo Rašto dieviškumu. Toks žmogus įrodė, kad Dievo Žodis yra Tiesa, ir žino, kad Tiesa niekada negali prieštarauti pati sau. Jis netikrina Biblijos mokslinėmis žmo-

nių idėjomis, o išbando jas neklystančiu matu. Jis žino, kad teisingame moksle negali būti nieko prieštaraujančio Žodžio mokymui, nes ir vieno, ir kito Autorius yra tas pats, o teisingas ir vieno, ir kito supratimas parodys, kad tarp jų vyrauja harmonija. Kas vadinamajame moksliniame švietime prieštarauja Dievo Žodžio liudijimui, yra akivaizdžios žmonių spėlionės.

Tokiam mokiniui mokslinis tyrimas atvers plačias minties ir informacijos sritis. Kai jis mąstys apie gamtos dalykus, jį užvaldys naujas tiesos suvokimas. Gamtos knyga ir rašytinis Žodis apšvies vienas kitą. Jie drauge padės geriau susipažinti su Dievu, atskleis Jo charakterį ir įstatymus, kuriais Jis remiasi.

Psalmininko patyrimą gali įgyti visi, priimdami Dievo Žodį gamtos ir apreiškimo pagalba. Jis sako:

„Juk Tu, Viešpatie, pradžiuginai mane savo veikla,
tad su džiaugsmu apgiedu Tavo rankų darbus.“

„Viešpatie, Tavo gerumas siekia dangų,
Tavo ištikimumas – debesis.
Tavo teisumas – kaip Dievo kalnai,
Tavo sprendimai – kaip jūros gelmės...“

„Dieve, koks brangus Tavo gerumas!
Tavo sparnų pavėsyje mes randame užuovėją...
Tu girdai mus iš savo gėrybių upės.
Tu esi gyvenimo šaltinis, ir Tavo šviesoje matome šviesą.“

„Laimingi, kurių kelias be priekaišto,
kurie gyvena pagal Viešpaties Įstatymą.
Laimingi, kurie laikosi Jo įsakų
ir ieško Jo visa širdimi.“

„Kaip gali jauni žmonės nepalūžti savo kelyje? –
Laikydami Tavo žodžių.“
„Pasirinkau ištikimybės kelią,
mano kelrodis – Tavo sprendimai.“

„Branginu širdyje Tavo Žodī, kad Tau nenusidēčiau.“
„Eisīu erdviu keliu, nes ieškojau Tavo īsakū.“

„Atverk man akis, kad galēčiau suprasti
Tavo Įstatymo nuostabius vaisius.“
„Tavo īsakai man žavūs, jie man patarējai.“
„Tavo duotas Įstatymas man brangesnis
už tūkstantī aukso ir sidabro gabalū.“
„O, kaip aš branginu Tavo Įstatymā!
Māstau apie jī visā dienā.“
„Nuostabūs Tavo īsakai, todėl jū laikausi.“
„Tavo īstatai – mano giesmēs šerdis, kur tik apsigyvenu.“

„Koks tikras Tavo pažadas! Tavo tarnas jī myli.“
„Tiesa – Tavo Žodžio šerdis,
kiekvienas Tavo teisus sprendimas tveria amžinai.“

„Leisk man gyventi ir Tave šlovinti,
tepalaiko mane Tavo sprendimai.“
„Didi ramybė mylintiems Tavo Įstatymā;
jiems nėra suklupimo akmens.“

„Laukiu viltinai Tavo išganymo, Viešpatie,
ir vykdu Tavo īsakymus.
Laikausi Tavo īsakū, nepaprastai juos branginu.“

„Tavo Žodžių aiškinimas apšviečia,
pamoko įžvalgos net neišmanėlius.“
„Tavo Įstatymas padaro mane išmintingesnī už priešus,
nes jis nuolat su manimi.
Įgijau daugiau įžvalgos už savo mokytojus,
nes Tavo īsakai – mano užsiėmimas.
Įgijau daugiau supratimo už seniūnus,
nes laikausi Tavo īsakū.“

„Iš Tavo įsakų įgyju išminties,
todėl nekenčiu jokio sukto kelio.“

„Tavo įsakai – mano amžinas paveldas,
nes jais žavisi mano širdis.“

(*Psalmė 92, 5; 36, 6–7; 36, 8–10; 119, 1–2. 9. 30;
119, 11. 45. 18. 24. 72. 97. 129. 54. 140. 160. 175;
119, 165–167. 130. 98–100. 104. 111*)

Aiškiau atskleisti Dievą

Mes turime privilegiją vis aiškiau ir aiškiau atskleisti Dievo charakterį. Kai Mozė meldė: „Prašyčiau parodyti man savo šlovę“, Viešpats nepriekaištavo jam, o sutiko su jo prašymu. Dievas pasakė savo tarnui: „Aš padarysiu, kad praeis prieš tavo akis visas Mano gerumas ir ištarsiu prieš tave vardą ‘Viešpats.’“ (*Išėjimo 33, 18–19*)

Nuodėmė aptemdo mūsų protą ir blankina mūsų nuovoką. Kai mūsų širdys bus apvalytos nuo nuodėmės, Dievo šlovės pažinimo šviesa Jėzujė Kristujė, apšviečianti Jo Žodį ir atsispindinti gamtoje, vis labiau parodys Jį kaip „gailėtingą ir maloningą Dievą, lėtą pykti, gausų gerumo ir ištikimybės“ (*žr Išėjimo 34, 6*).

Dievo šviesoje mes matysime šviesą, kol protas, širdis bei siela pasikeis pagal Jo šventumo atvaizdą.

Tiems, kurie remiasi dievišku Viešpaties Žodžio užtikrinimu, atsivers nuostabios galimybės. Prieš juos plytės platūs tiesos laukai, gilūs stiprybės šaltiniai. Atsiskleis šlovingi dalykai. Jiems atsiskleis privilegijos ir pareigos, kurių jie net neįtarė glūdinti Biblijoje. Visi, kurie eina nuolankaus klusnumo keliu ir vykdo Dievo valią, sužinos vis daugiau ir daugiau neginčijamų tiesų apie Dievą.

Tegul tyrinėtojas ima Bibliją į rankas kaip vadovą ir tvirtai laikosi jos principų, tada jis pasieks bet kurią viršūnę. Visos žmonių filosofijos veda prie sumaišties ir verčia susigėsti, kai Dievas nepripažįstamas kaip *viskas visame*. Tačiau Dievo įkvėp-

tas brangus tikėjimas suteikia jėgų ir charakterio kilnumą. Kai Dievo gerumas, gailestingumas ir meilė apsigyvens mumyse, tada aiškiau suvoksime tiesą, kilnesnis ir šventesnis bus mūsų noras turėti tyrą širdį ir tyresnes mintis. Kai siela bendraus su Dievu, kai tyrinės Jo Žodį, ji gyvens apgaubta tyrų, šventų minčių ir pasikeis. Tiesa yra tokia didelė, tokia plati, tokia gili, tokia neabejotina, kad mūsų „aš“ tampa bejėgis. Širdis suminkštėja ir pasiduoda nuolankumui, gerumui ir meilei.

Kai esame šventai klusnūs, stiprėja mūsų jėgos. Gyvenimo Žodžio tyrinėjimas lavina protą, daro mus kilnesnius ir tauresnius. Jeigu mes kaip pranašas Danielius esame Dievo Žodžio klausytojai ir vykdytojai, tada kaip ir jis galėsime daryti pažangą visose mokymosi srityse. Jei būsime tyros širdies, mes įgausime tvirtą valią. Bus sužadinti mūsų intelekto gabumai. Galėsime taip išlavinti ir sudrausminti save, kad visi, kuriems darome įtaką, pamatys, koks gali būti žmogus ir ką jis gali padaryti, kai yra susietas su išminties ir galybių Dievu.

Mokymasis amžinybėje

Visas mūsų gyvenimo darbas yra pasiruošimas amžinajam gyvenimui. Prasidėjęs čia, mokymasis nesibaigs šiame gyvenime. Jis tęsis visą amžinybę – vis gilės ir niekada nesibaigs. Dievo Išgelbėjimo plane vis labiau atsiskleis Jo išmintis ir meilė. Vėsdamas savo vaikus prie gyvojo vandens šaltinių, Išgelbėtojas perteiks turtingų žinių gausą. Diena iš dienos nuostabūs Dievo darbai, Jo galybės įrodymai kurti ir palaikyti Visatą atsivers prieš mus savo nauju grožiu. Nuo Dievo sosto sklindančioje šviesoje išnyks visi slėpiniai, o siela bus nustebinta paprastumu tų dalykų, kurių ji niekada anksčiau nesuprato. Dabar mes regime lyg veidrodyje, mįslingu pavidalu, o tuomet susidursime akis į akį. Dabar pažįstame iš dalies, o tuomet pažinsime, kaip patys esame pažinti [žr. 1 Korintiečiams 13, 12].

Kasdienė pagalba

Ramus ir nuoseklus tikro bei tyro krikščionio gyvenimas yra kur kas iškalbingesnis nei žodžiai. Didesnę įtaką daro tai, koks žmogus yra iš tikrųjų, o ne tai, ką jis sako.

Pasiūsti pas Jėzų pareigūnai grįžo ir pranešė, kad niekada žmogus nekalbėjo taip, kaip kalbėjo Jis. Priežastis ta, kad niekada nė vienas žmogus negyveno taip, kaip gyveno Jis. Jeigu Jėzaus gyvenimas būtų buvęs kitoks, Jis nebūtų taip kalbėjęs. Jo žodžiai turėjo įtikinančią galią, nes ėjo iš tyros ir šventos širdies, pilnos meilės ir gailestingumo, linkinčios gero ir tiesos.

Mūsų įtaką kitiems nulemia mūsų pačių charakteris ir gyvenimas. Norėdami įtikinti kitus, kad Kristaus malonė yra galinga, turime žinoti jos galią mūsų širdims ir gyvenimui. Evangelija, kurią mes pateikiame, norėdami išgelbėti žmones, turi būti ta Evangelija, kuri išgelbėjo mūsų sielas. Tik gyvai tikint Kristumi kaip asmeniniu Išgelbėtoju galima padaryti taip, kad mūsų įtaką pajustų skeptiškas pasaulis. Jei norime ištraukti nusidėjėlius iš sraunios srovės, mūsų kojos turi tvirtai remtis į mūsų Uolą – Jėzų Kristų.

Krikščionybę pažymi ne išorinis ženklas, ne kryžiaus ar vainiko nešiojimas; ją atskleidžia žmogaus vienybė su Dievu. Jo malonės jėga, matoma žmogaus pakeistame karakteryje, turi įtikinti pasaulį, kad Dievas siuntė savo Sūnų kaip Atpirkėją. Jokia kita žmogaus sielą supanti įtaka neturi tokios jėgos, kaip nesavanaudiško gyvenimo įtaka. Stipriausias argumentas Evangelijos naudai yra mylintis ir mielas krikščionis.

Išbandymų disciplina

Norint gyventi tokį gyvenimą ir daryti tokią įtaką, verta stengtis, aukotis ir būti drausmingiems kiekviename žingsnyje. Kadangi šito daugelis nesupranta, jie labai lengvai atsisako krikščioniško gyvenimo. Daugumas tų, kurie nuoširdžiai pašvenčia savo gyvenimą tarnauti Dievui, nustemba ir nusivilia pamatę, kad jie kaip niekada anksčiau susiduria su įvairiomis kliūtimis ir išmėginimais. Jie meldžiasi, kad jų charakteris taptų panašus į Kristaus, kad jie būtų tinkami dirbti Viešpačiui, o patenka į tokias situacijas, kurios, rodos, išryškina visą jų prigimties blogį. Atskleidžiamos ydos, apie kurių egzistavimą jie net neįtarė. Kaip senų laikų Izraelis, jie klausia: „Jei Dievas vadovauja mums, kodėl mus ištinka visi šie dalykai?“

Taip atsitinka kaip tik todėl, kad jiems vadovauja Dievas. Išmėginimai ir kliūtys yra Viešpaties parinkti drausminimo metodai bei Jo nustatytos sėkmės sąlygos. Tas, kuris skaito žmonių širdis, pažįsta juos geriau negu jie patys save. Jis mato, kad kai kurie turi gebėjimų ir yra imlūs, ir visa tai, nukreipus teisinga linkme, gali būti panaudota Jo darbo pažangai. Savo išvalgumu Dievas padaro taip, kad krikščionys susiduria su besikeičiančiomis aplinkybėmis ir patenka į įvairias situacijas, antraip negalėtų pamatyti savo charakterio trūkumų, apie kuriuos anksčiau nieko nežinojo. Viešpats suteikia jiems galimybę ištaisyti trūkumus ir tapti tinkamais Jo tarnystei. Norėdamas, kad jie taptų tyri, Jis dažnai leidžia skausmo liepsnoms juos paliesti.

Tai, kad mes turime susidurti su išmėginimais, rodo, jog Viešpats Jėzus mato mumyse kažką vertingo, tai, ką Jis nori patobulinti. Jeigu Jis mumyse nematytų nieko, kas galėtų pašlovinti Jo vardą, Jis nešvaistytų laiko veltui mūsų tobulinimui. Dievas nemeta Beverčių akmenų į savo žaizdrą. Jis apvalo tik vertingą rūdą. Kalvis deda geležį ir plieną į ugnį, norėdamas sužinoti, kokios kokybės yra tie metalai. Dievas

leidžia savo išrinktiesiems būti įmestiems į skausmų krosnį, kad išryškėtų, kokio būdo jie yra ir ar galima juos padaryti tinkamus Jo darbui.

Ir puodžius ima molį ir daro iš jo, ką tik nori. Jis minko jį ir dirba su juo. Jis padalija jį į dalis ir vėl suspaudžia į vieną minkalą. Jis sudrėkina jį, o po to džiovina. Tada padeda ir neliečia jo. Kai molis puikiai minkosi, puodžius tęsia savo darbą ir padaro iš jo indą. Jis suteikia jam formą, o padėjęs ant rato apdailina bei nupoliruoja. Po to išdžiovina saulėje ir išdegina krosnyje. Taigi molis tampa indu, tinkamu naudoti. Taip Didysis Meistras nori suformuoti mūsų charakterį. Mes turime būti Jo rankose kaip tas molis puodžiaus rankose ir pasiduoti Didžiojo Menininko valiai.

„Mylimieji, nesistebėkite, kad degina jus ugnis, lyg jums būtų atsitikę kas nepaprasta, nes taip darosi jums išmėginti. Verčiau džiaukitės dalyvaudami Kristaus kentėjimuose, kad ir tada, kai Jo šlovė apsireikš, galėtumėte džiūgauti ir linksmintis.“ (1 Petro 4, 12–13)

Vidudienio šviesoje, girdėdamas daugybę kitų balsų, uždarytas narvelyje paukštis nečiulbės melodijos, kurią nori išmokyti jo šeimininkas. Jis išmoksta fragmentą, trelę, tačiau niekada atskirą ir ištisą melodiją. Tada šeimininkas uždengia narvelį ir pastato jį ten, kur paukštis girdės tik tą vieną giesmelę, kurią jis turi išmokti. Tamsoje jis vis mėgina ir mėgina, kol pagaliau išmoksta, ir pasigirsta nuostabi melodija. Tuomet paukštis pernešamas į kitą vietą, kur jau gali giedoti dienos šviesoje. Taip Dievas elgiasi su savo vaikais. Jis nori išmokyti mus „giedoti“, o išmokę „giesmę“ vargo šešėlyje, mes galėsime ją giedoti visą laiką.

Daugelis yra nepatenkinti savo gyvenimo veikla. Gali būti, kad jų aplinka nėra tam palanki; jų laikas užimtas įprastais darbais, o jie mano, jog sugeba padaryti daugiau; jiems dažnai atrodo, kad jų pastangos neįvertinamos ar bevaisės, o ateitis neaiški.

Reikėtų atminti, kad nors darbą, kurį turime padaryti, mes ne patys pasirinkome, tačiau reikia jį priimti kaip mums parinktą paties Dievo. Ar jis būtų malonus, ar ne, turime atlikti savo pareigą. „Visa, ką tik tavo ranka imasi daryti, daryk visomis jėgomis, nes jokios veiklos, jokių sumanymų, jokio išmanymo, jokios išminties nebebus šeole, į kurį esi pakeliui.“
(*Mokytojo 9, 10*)

Jei Viešpats nori, kad mes perduotume žinią Ninevei, tai nesuteiksime Jam malonumo, vykdami į Kafarnaumą ar Jopę. Jis turi priežasčių siųsti mus ten, kur nukreipiamos mūsų kojos. Kaip tik toje vietoje kažkam gali prireikti mūsų pagalbos. Tas, kuris pasiuntė Pilypą pas Etiopijos valdovės dvariškį, Petrą pas Romos šimtininką, o izraelitų mergaitę padėti Sirijos karo vadui Naamanui, šiandien siunčia vyrus, moteris bei jaunią kaip savo atstovus pas tuos, kuriems reikia dieviškosios pagalbos ir vadovavimo.

Dievo planai yra geriausi

Mūsų planai ne visada yra Dievo planai. Jis gali matyti, kas mums geriausia, ir atmesti geriausius mūsų ketinimus, kaip kadaise tai buvo Dovydo atveju. Tačiau galime būti tikri dėl vieno dalyko – Jis palaimins ir panaudos savo reikalui tuos, kurie nuoširdžiai Jo garbei pašventė save ir visa, ką turi. Matydamas, kad naudingiau nepatenkinti jų norų, Viešpats kompensuos jų visko atsižadėjimą, suteikdamas jiems savo meilės įrodymą ir patikėdamas jiems kitą darbą.

Tas, kuris supranta mus geriau negu mes patys save, meilėiškai rūpindamasis mumis dažnai mūsų labui neleidžia, kad mes siektume patenkinti savo savanaudiškas ambicijas. Jis neleidžia mums nosisukti nuo kasdienių, tačiau šventų pareigų. Nes dažnai būtent šios pareigos išmoko to, kas paruošia mus didesniajam darbui. Neretai mūsų planai sužlunga, kad pavyktų Dievo numatyti planai.

Iš mūsų niekada nereikalaujama per didelės aukos Dievui. Jis prašo daug ką atiduoti Jam, tačiau tai darydami, mes atsisakome viso to, kas kliudo mums žengti keliu dangaus link. Net kai reikia atsisakyti gerų dalykų, galime būti tikri, kad Dievas tai daro kilnesnei gerovei.

Būsimajame gyvenime tos paslaptys, kurios pikтино mus ir stūmė į neviltį, taps aiškios. Pamatysime, kad mūsų, regis, neatsakytos maldos ir žlugusios viltys buvo mums didžiausia palaima.

Į kiekvieną pareigą, kad ir kokia ji paprasta, turime žiūrėti kaip į šventą, nes ji yra tarnavimo Dievui dalis. Mūsų kasdienė malda turėtų būti tokia: „Viešpatie, padėk man padaryti visa, kas įmanoma. Pamokyk mane, kaip geriau viską padaryti. Suteik man energijos ir linksmumo. Padėk man įtraukti į mano tarnystę mielą Išgelbėtojo tarnystę.“

Pamoka iš Mozės gyvenimo

Apsvarstykime Mozės patyrimą. Egipte, kaip karaliaus anūkas ir perspektyvus sosto paveldėtojas, jis gavo gerą išsilavinimą. Viskas buvo padaryta, kad jis taptų išmintingu žmogumi. Jį mokė karinių ir civilinių dalykų. Taigi jis jautė, kad buvo visiškai pasirengęs išvaduoti Izraelį iš vergijos. Tačiau Dievas nusprendė kitaip ir paskyrė Mozei keturiasdešimt metų praleisti dykumoje ganant avis.

Gautas Egipte išsilavinimas padėjo Mozei daugeliu atžvilgių, tačiau vertingiausias pasiruošimas viso gyvenimo darbui buvo gautas būnant ganytoju. Iš prigimties Mozė buvo ūmaus būdo. Gyvendamas Egipte ir susilaukęs pripažinimo, karo vadas bei karaliaus numylėtinis buvo įpratęs būti giriamas ir girdėti meilikuojančius žodžius. Jis traukė žmones prie savęs. Mozė tikėjosi savo jėgomis išvaduoti Izraelį. Visai kitokias pamokas jis gavo kaip Dievo atstovas. Vedžiodamas kaimenę kalnais ir žaliomis slėnių ganyklomis, jis mokėsi tikėjimo ir

nuolankumo, kantrybės ir savimaršos. Jis taip pat išmoko rūpintis silpnomis avimis, slaugyti sergančias, ieškoti paklydusių, elgtis su neklusniomis, rūpintis ėriukais ir maitinti senas bei nusilpusias avis.

Šiuo savo darbu Mozė supanašėjo su Vyriausiuoju Ganytoju ir artimai susijungė su Izraelio Šventuoju. Daugiau jis nebeplanavo imtis didelių darbų, bet stengėsi ištikimai daryti tai, ką jam paskyrė Dievas. Jis suvokė Dievą esant šalia. Visa gamta liudijo jam Neregimąjį. Jis pažino Dievą kaip asmeninį Dievą ir, apmąstydamas Jo būdą, vis geriau suvokė Jo Esybę. Jis rado paguodą amžinosiose rankose.

Po šių savo išgyvenimų Mozė išgirdo kvietimą iš Dangaus pakeisti savąją piemens lazda į skeptrą, palikti avių kaimenę ir pradėti vadovauti Izraeliui. Dieviškasis paliepimas užklupo jį nepasitikintį savimi, lėtakalbį ir nedrąsų. Mozę užvaldė jausmas, kad jis nesugebės būti Dievo kalbėtoju. Tačiau jis priėmė tą užduotį visiškai pasitikėdamas Viešpačiu. Jo misijos didingumas sutelkė geriausias jo proto jėgas. Dievas palaimino jo klusnumą, ir jis tapo iškalbingas, kupinas vilties, susitvardantis, tinkamas didžiausiam darbui, kuris kada nors buvo paskirtas žmogui. Apie jį parašyta: „Niekada nuo tol Izraelyje nebekilo toks pranašas, kaip Mozė, su kuriuo Viešpats susitiko tiesiogiai.“ (*Pakartoto Įstatymo 34, 10*)

Tegul tie, kuriems atrodo, kad jų darbas nėra įvertinamas, kurie trokšta atsakingesnės padėties, pagalvoja, kad išaukštinimas neateina nei iš rytų, nei iš vakarų, nei iš pietų. „Tai Dievas teisia; vieną Jis pažemina, kitą išaukština.“ (*Psalmsė 75, 8*) Kiekvienas žmogus turi savo vietą amžinajame Dangaus plane. Ar mes užimsime tą vietą, priklausu nuo mūsų *ištikimybės* bendradarbiaujant su Dievu.

Mums reikia saugotis, kad nepradėtume gailėti savęs. Niekomet nepasiduokite jausmui, kad jūs nesate gerbiamas taip, kaip turėtų, kad nėra įvertinamos jūsų pastangos, kad jūsų darbas pernelyg sunkus. Tegul prisiminimas viso to, ką

išgyveno Kristus dėl mūsų, nutildo bet kokią besiskundžiančią mintį. Su mumis elgiamasi geriau negu buvo elgiamasi su mūsų Viešpačiu. „O tu, tu lauki sau didelių dalykų? Nelauk jų!“ (*Jeremijo 45, 5*) Savo darbe Viešpats neturi vietos tiems, kurie labiau nori laimėti vainiką negu nešti kryžių. Dievui reikia žmonių, kurie labiau linkę atlikti savo pareigą negu gauti atlyginimą, žmonių, kurie labiau dirba iš principo, o ne dėl paskatinimo.

Nuolankieji, atlikdami savo darbą kaip Dievui, nesistengia pasirodyti kaip tie, kurie kelia daug triukšmo ir pilni išdidumo; tačiau nuolankiųjų darbas turi didesnę reikšmę. Dažnai tie, kurie stengiasi labiau pasirodyti, kad patrauktų į save dėmesį, įsiterpia tarp žmonių ir Dievo, o jų darbas pasirodo esąs nieko vertas. „Štai išminties pradžia: įgyk išminties, įgyk supratimo, nors tai kainuotų visa, ką turi. Brangink ją ir ji tave išaukštins; ji tave pagerbs, jei tu ją apkabinsi.“ (*Patarlių 4, 7–8*)

Daugelis, laikydamiesi stereotipų, elgiasi neteisingai, nes neturi ryžto susiimti ir pasikeisti. Tačiau taip neturėtų būti. Jie gali panaudoti savo jėgas, kad kuo geriau galėtų tarnauti Dievui, ir tada visuomet bus laukiami. Jie bus vertinami tiek, kiek yra verti.

Jei kuris nors yra tinkamas aukštesnėms pareigoms, Viešpats uždės našta, ir ne tik jam, bet ir tiems, kurie jį išbandė, kurie žino jo vertę ir gali supratingai skatinti jį žengti į priekį. Tie, kurie diena iš dienos ištikimai atlieka jiems skirtą darbą, Dievo numatytu laiku išgirs Jo kvietimą: „Pasislink aukščiau.“ [*Žr. Luko 14, 10–11*]

Kai piemenys saugojo savo bandas ant Betliejaus kalvų, juos aplankė dangaus angelai. Taip ir šiandien, kai nuolankūs Dievo tarnai dirba Jam, Dievo angelai stovi šalia jų, klausosi jų žodžių, atkreipia dėmesį į tai, *kaip* jie dirba, nes nori žinoti, ar jų rankoms galima patikėti daugiau atsakomybės.

Dievas vertina žmones ne pagal jų turtą, išsilavinimą ar užimamą padėtį. Jis vertina juos pagal jų motyvų tyrumą ir charakterio grožį. Jis žiūri, kiek juose yra Jo Dvasios, kiek jų

gyvenimas yra panašus į Jo gyvenimą. Norint būti didžiam Dievo karalystėje, reiškia būti nuolankiam kaip vaikelis, rodyti tikėjimo paprastumą ir tyrą meilę.

Jėzus pasišaukė savo mokinius ir tarė jiems: „Jūs žinote, kad tautų valdovai engia tautas ir didžiūnai rodo joms savo galią. Tarp jūsų to nebus. Jei kas norėtų tapti didžiausias iš jūsų, tebūnie jūsų tarnas.“ (*Mato 20, 25–26*)

Iš visų dovanų, kurias Dangus gali duoti žmonėms, dalyvavimas Kristaus kančiose yra didžiausias pasitikėjimas ir aukščiausia garbė. Nei Henochas, kuris buvo gyvas paimtas į dangų, nei Elijas, kurį Dievas pasiėmė ugnies vežime, nebuvę didesni ir labiau gerbiami negu Jonas Krikštytojas, kuris vienišas mirė kalėjime. „Jums suteikta malonė dėl Kristaus ne tik Jį tikėti, bet ir dėl Jo kentėti.“ (*Filipiečiams 1, 29*)

Ateities planai

Daugelis nesugeba nusibrėžti tikslų ateities planų. Jų gyvenimas nenusistovėjęs, jie negali nuspėti, kuo baigsis jų reikalai, o tai dažnai kelia jiems susirūpinimą ir nerimą. Atminkime, kad Dievo vaikų gyvenimas šiame pasaulyje yra piligrimų gyvenimas. Mes neturime tiek išminties, kad galėtume planuoti savo gyvenimą. Ne mes turime nustatyti savo ateitį. „Tikėdamas Abraomas paklausė šaukimo keliauti į šalį, kurią turėjo paveldėti, ir išvyko nežinodamas kur einas.“ (*Hebrajams 11, 8*)

Gyvendamas žemėje, Kristus nieko sau neplanavo. Jis priėmė Jam Dievo skirtus planus, ir juos diena iš dienos Tėvas Jam atskleisdavo. Taip ir mes turėtume būti priklausomi nuo Dievo, kad mūsų gyvenimas būtų paprastas Jo valios išreiškimas. Kai Dievui patikėsime savo kelius, Jis reikiama linkme nukreips mūsų žingsnius.

Pernelyg daug žmonių, planuodami sau puikią ateitį, patiria visišką nesėkmę. Todėl tegul verčiau Dievas planuoja

vietoj mūsų. Kaip vaikelis patikėkite vadovavimą Jam, nes „žingsnius savo ištikimųjų Jis saugo“ (1 Samuelio 2, 9). Dievas niekada nevadovauja savo vaikams kitaip negu jie norėtų, jei galėtų matyti pabaigą nuo pradžių ir išvelgti didybę to tikslo, kurį jie įgyvendina kaip Jo bendradarbiai.

Atpildas

Kai Kristus pakvietė savo mokinius sekti paskui Jį, Jis nepasiūlė jokių pagražintų šio gyvenimo perspektyvų. Jis nepažadėjo jiems pasipelnymo ar pasaulinės garbės, o jie neiškėlė jokių sąlygų, ką turėtų gauti. Renkančiam muito mokestį Matui Išgelbėtojas pasakė: „Sek paskui Mane!“ Tasai viską palikęs atsikėlė ir sekė paskui Jį.“ (Luko 5, 27) Prieš pradėdamas darbą, Matas nepareikalavo atlyginimo, kuris prilygtų jo anksčiau gautajam. Neuždavęs nė vieno klausimo ir nesusvyravęs, jis nusekė paskui Jėzų. Jam užteko, kad jis bus su Išgelbėtoju, girdės Jį kalbant ir dirbs kartu su Juo.

Taip buvo ir su anksčiau pakviestais mokiniais. Kai Jėzus liepė Petruį ir jo draugams sekti paskui Jį, jie iš karto paliko savo valtis ir tinklus. Kai kurie šių mokinių turėjo draugų, priklausomų nuo jų pagalbos, tačiau, kai jie išgirdo Išgelbėtojo kvietimą, nesudvejojo ir nepaklausė: „Kaip aš gyvensiu ir išlaikysiu savo šeimą?“ Jie pakluso kvietimui, ir kai vėliau Jėzus paklausė jų: „Ar jums ko nors trūko, kai Aš jus buvau išsiuntęs be piniginių, be krepšio ir be apavo?“ , jie atsakė: „Nieko netrūko!“ (Luko 22, 35)

Šiandien Išgelbėtojas kviečia mus, kaip Jis kvietė Matą, Joną ir Petrą, dirbti Jam. Jeigu mūsų širdys yra paliestos Jo meilės, ne atlygis pirmiausia bus mūsų mintyse. Mes džiaugsimės dirbdami su Kristumi ir nebijosime pasitikėti, kad Jis pasirūpins. Jei Dievą padarysime savo stiprybe, aiškiai suvoksime savo pareigą ir nesavanaudiškus siekius. Mūsų gyvenimą įkvėps kilnus tikslas, kuris iškels mus aukščiau savanaudiškų motyvų.

Dievas parūpins

Daugumas tų, kurie laiko save Kristaus sekėjais, būna neramūs ir susirūpinę, nes bijo pasitikėti Dievu. Jie neatsiduoda Jam iki galo, nes gūžiasi dėl galimų šio atsidavimo pasekmių. Tačiau, kol jie visiškai neatsiduos Dievui, neras ramybės.

Daugeliui spaudžia širdį rūpesčių naštos, nes jie stengiasi pasiekti pasaulio lygį. Jie pasirinko pasaulio tarnybą, pasidavė jo blaškymuisi ir laikosi jo papročių. Dėl to genda jų charakteris, o gyvenimas tampa varginantis. Nuolatiniai rūpesčiai išsekina gyvybines jėgas. Mūsų Viešpats trokšta, kad žmonės atsisakytų šio vergystės jungo, ir kviečia juos imti Jo jungą. Jis sako: „Mano jungas švelnus, Mano našta lengva.“ (*Mato 11, 30*) Rūpesčiai aptemdo ateitį, tačiau Jėzus nuo pat pradžios žino, kokia bus pabaiga. Kiekvienu sunkiu atveju Jis turi paruošęs būdą, kaip palengvinti sunkią našta. „Viešpats nešykšti nieko tiems, kurie gyvena, dorai elgdamiesi.“ (*Psalmė 84, 12*)

Mūsų dangiškasis Tėvas yra numatęs tūkstančius mums nežinomų būdų, kaip mus aprūpinti. Tie, kurie iš principo pripažįsta tarnystę Dievui kaip svarbiausią savo gyvenimo dalyką, pamatys, kad visi keblumai dingsta, o prieš juos – tiesus kelias.

Ištikimas šios dienos pareigų vykdymas yra geriausias pasirengimas rytojaus išmėginimams. Nekaupkite visų rytojaus pareigų bei rūpesčių ir ne pridėkite jų prie šiandieninės savo naštos. „Taigi nesirūpinkite rytdiena, nes rytojus pats pasirūpins savimi. Kiekvienai dienai gana savo vargo.“ (*Mato 6, 34*)

Būkime kupini vilties ir drąsos. Nusivylimas Dievo tarnystėje yra nuodėmingas ir neprotingas. Viešpats žino, ko mums reikia. Sandorai ištikimas Dievas sujungia savąjį rūpestingo ganytojo gerumą ir rūpinimąsi su karalių Karaliaus visagalybe. Jo galia yra neribota, ir visiems, kurie pasitiki Juo, Jis pažada išpildyti savo įsipareigojimus. Dievas gali panaikinti bet kokią sunkumą, kad palaikytų Jam tarnaujančius ir gerbiančius Jo

darbā. Jo meilē yra daug didesnē už bet kuriā kitā meilē, kaip ir dangus yra aukščiau žemēs. Viešpats saugo savo vaikus savo neišmatuojama ir amžina meile.

Tamsiausiomis dienomis, kai visa atrodo grēsmingai, tikēkite Dievu! Jis vykdo savo valią, viskā darydamas dėl savo vaikų. Kasdien Viešpats atnaujins stiprybę tų, kurie myli Jį ir Jam tarnauja.

Jis gali ir nori suteikti savo tarnams visā jiems būtina pagalbā ir išmintį.

Ištikimasis apaštalas Paulius rašo: „Bet man Jis [Dievas] atsakē: ‘Gana tau Mano malonēs, nes Mano galybē tampa tobula silpnume.’ Todēl aš mieliausiu noru girsiuosi silpnumais, kad Kristaus galybē apsigyventų manyje. Tad džiaugiuosi silpnumu, paniekinimais, bēdomis, persekiojimais ir priespauda dėl Kristaus, nes, būdamas silpnas, esu galingas.“
(2 Korintiečiams 12, 9–10)

Bendravimas

Bet kokiam bendravimui gyvenime reikia savitvardos, pakantumo ir jautrumo. Savo charakteriu, įpročiais, išsilavinimu mes esame tokie skirtingi, tad skiriasi ir mūsų požiūris į viską. Mūsų išvados taip pat skirtingos. Tiesos supratimas, mūsų sumanymai, kaip tvarkyti gyvenimą, sutampa ne visais aspektais. Nėra net dviejų asmenų, kurie vienodai išgyventų tam tikrą situaciją. Vieno išbandymas nėra tolygus kito išbandymui. Pareiga, kuri vienam atrodo lengva, kitam gali būti labai sunki ir gluminanti.

Iš prigimties mes tokie trapūs, tokie nemokšiški, tokių klaidingų pažiūrų, kad visi turėtume būti atsargūs vertindami vienas kitą. Mes nepakankamai nutuokiame, kaip mūsų poelgiai paveikia kitus. Gali atrodyti mažareikšmis dalykas tai, ką mes padarome ar pasakome, tačiau, jei mūsų akys atsivertų, pamatytume, jog nuo to priklauso svarbiausi gėrio ar blogio padariniai.

Dėmesys patiriantiems sunkumams

Daugelis patyrė tiek nedaug sunkumų, jų širdys tiek nedaug sielvartavo, tiek nedaug buvo suglumusios, tiek nedaug nerimavo dėl kitų, jog negali suprasti žmonių, kuriuos ištiko tikri sunkumai. Tokie sugeba įvertinti kitų problemas tik tiek, kiek vaikas supranta savo tėvo sunkų triūsą. Vaikas gali stebėtis savo tėvo nuogaštavimais ir nerimu. Tai jam atrodo bereikalingas dalykas. Tačiau, kai metai iš metų jis pats sukaupia savo gyvenimo patirtį, kai jam pačiam tenka pakelti savo naštas, jis atsigręžia į tėvo gyvenimą ir supranta tai, ko tuomet nesuvokė. Karti patirtis suteikė jam žinių.

Daug sunkumų turinčio žmogaus veikla būna nesuprasta, jo triūsas nevertinamas, kol jis nenumiršta. Kada kiti imasi jo darbo, kurį jis paliko, ir susiduria su netikėtais sunkumais, tuomet suvokia, kaip buvo išbandomas to žmogaus tikėjimas ir drąsa. Dažnai klaidos, kurias jie taip greitai pasmerkdamo, pamiršamos. Patirtis moko gailestingumo. Dievas suteikia žmonėms galimybę padirbėti atsakingą darbą. Kai jie daro klaidas, Jis gali jas pataisyti arba panaikinti. Mes turėtume būti atsargūs, kad neteistume patys, nes teismas priklauso Dievui.

Pasimokyti galima iš Dovydo elgesio su Sauliumi. Dievo įsakymu Saulius buvo pateptas Izraelio karaliumi. Kadangi jis nebuvo klusnus, Viešpats pareiškė, jog karalystė iš jo bus atimta. Tačiau kaip rūpestingai, pagarbiai ir pakančiai elgėsi su juo Dovydas! Kėsindamasis į Dovydo gyvybę, Saulius atsekė jį į dykumą ir be palydovų įėjo į tą pačią olą, kurioje buvo pasislėpęs Dovydas su savo karingais vyrais. „Dovydo vyrai tarė jam: ‘Žiūrėk, štai diena, apie kurią Viešpats tau kalbėjo: «Aš įduosiu tavo priešą tau į rankas. Gali pasielgti su juo kaip tau patinka.»’ ‘Tegu Viešpats mane apsaugo, – sakė jis savo vyrams, – kad aš drįsau padaryti tokį dalyką savo viešpačiui – Viešpaties pateptajam, pakeldamas ranką prieš jį. Juk jis – Viešpaties pateptasis.’“ Išgelbėtojas įsako: „Neteiskite, kad nebūtumėte teisiami. Koku teismu teisiate, tokiu ir patys būsite teisiami, ir koku saiku seikite, tokiu ir jums bus atseikėta.“ Atminkite, jog tuoj jūsų gyvenimo užrašai bus pateikti Dievo peržiūrai. Taip pat atminkite, jog Jis pasakė: „Taigi esi nepateisinamas, kad ir kas būtum, žmogau, kuris teisi kitus, ...nes ir pats tai darai, už ką teisi.“ (1 Samuelio 24, 5–7; Mato 7, 1–2; Romiečiams 2,1)

Kantrumas, kai prislegia skriaudos

Nevalia susierzinti dėl kiekvienos tikros ar menamos mums padarytos skriaudos. Savasis „aš“ yra tas priešas, kurio mes

labiausiai turime saugotis. Jokia kita blogybė taip pražūtingai neveikia žmogaus būdo, kaip kad aistros, kurių nevaldo Šventoji Dvasia. Jokia kita pergalė negali būti vertingesnė už pergalę įveikiant save.

Mes negalime leisti, kad mūsų jausmai būtų lengvai pažeidžiami. Mes gyvename ne tam, kad puoselėtume savo jausmus ar reputaciją, bet kad gelbėtume žūstančius. Jei esame sudominti žmonių išgelbėjimu, mes nekreipsime dėmesio į nereikšmingus skirtumus, kurie dažnai iškyla bendraujant su kitais. Kad ir ką kiti apie mus galvotų, kad ir kaip pasielgtų, tai neturėtų drumsti mūsų vienybės su Kristumi ir bendravimo su Šventąja Dvasia. „Menka garbė, jei jūs kantrūs, kai esate plakami už nusikaltimus. Bet kai esate kantrūs darydami gera ir kentėdami, tuomet jums nuopelnas Dievo akyse.“
(1 Petro 2, 20)

Nekeršykite. Kaip tik galite, pašalinkite visas nesusipratimo priežastis. Susilaikykite nuo visokio blogio! [1 Tesalonikiečiams 5, 22] Darykite viską, kas jūsų jėgoms, bet neaukokite principų, kad susitaikytumėte. „Jei neši dovaną prie aukuro ir ten prisimeni, jog tavo brolis turi šį tą prieš tave, palik savo atnašą tenai prie aukuro, eik pirmiau susitaikyti su broliu ir tik tada sugrįžęs aukok savo dovaną.“ (Mato 5, 23–24)

Jei su tavim kalbama nekantriai, niekada neatsakinėk ta pačia dvasia. Atmink, jog „švelnus atsakymas nuramina pyktį“ (Patarlių 15, 1). Tylėjime slypi stebėtina jėga. Supykusiam žmogui ištarti žodžiai kartais dar labiau jį supykdo. O pyktis, sutiktas tylėjimu, švelniai, pakančiai, greitai praeina. Net sukilus kandžių, kaltinančių žodžių audrai, mintimis laikykis Dievo Žodžio. Tegul protas ir širdis šliejasi prie Dievo pažadų. Jeigu su jumis blogai elgiamasi ar esate neteisingai kaltinami, užuot pikta atsakę, kartokite sau nuostabius Dievo pažadus.

„Nesiduok pikto nugalimas, bet nugalėk pikta gerumu.“
(Romiečiams 12, 21)

„Pavesk Viešpačiui savo kelią, pasitikėk Juo, ir Jis tau padės. Tavo dorumą Jis nušvies kaip dienos šviesą, o tavo teisingumą padarys kaip vidudienį.“ (*Psalms 37, 5–6*)

„Nėra nieko uždengta, kas nebus atidengta, ir nieko paslėpta, kas nepasidarys žinoma.“ (*Luko 12, 2*)

„Tu leidai, kad žmonės jotų mums ant sprando; mes perėjome per ugnį ir vandenį, ir Tu išvedei mus į saugią vietą.“ (*Psalms 66, 12*)

Užuot ieškoję Jėzaus, mes linkę ieškoti savo draugų užuojautos ir pastiprinimo. Iš savo malonės ir ištikimybės Dievas dažnai leidžia, kad nusiviltume tais, kuriais pasitikime, kad pasimokytume, jog kvaila pasitikėti žmogumi ir žmogų daryti savo atrama. Visiškai, nuolankiai, nesavanaudiškai pasitikėkime tik Dievu. Jis žino sielvartus, kurie slypi širdies gilumoje, tačiau kurių negalime išreikšti. Kai visa, atrodo, apgaubta tamsos ir nepaaiškinama, atminkime Kristaus žodžius: „Tu dabar nesupranti, ką Aš darau, bet vėliau suprasi.“ (*Jono 13, 7*)

Tyrinėkite Juozapo ir Danieliaus gyvenimo istorijas. Viešpats nesukliudė sąmokslams žmonių, kurie norėjo jiems pakenkti. Jis visus tuos iššūkius pakreipė savo tarnų labui, kurie išbandymų ir kovos metu išsaugojo savo tikėjimą ir ištikimybę.

Kad ir kiek ilgai gyventume šiame pasaulyje, mes visada susidursime su priešiška įtaka. Mūsų charakteris bus tikrinamas; ir jei visa tai priimsime tinkama dvasia, tuomet krikščioniškosios savybės tik lavinsis ir stiprės. Jeigu mumyse gyvena Kristus, mes būsimė kantrūs, malonūs ir pakantūs, linksmai nusiteikę, kai susidursime su susierzinimu ir pykčiu. Diena iš dienos, metai iš metų mes nugalėsime save ir augsime kilniu didvyriškumu. Tai yra mums paskirta užduotis; tačiau ji negali būti įvykdyta be Kristaus pagalbos, be ryžtingo apsisprendimo, nesvyruojančios valios, be atkaklaus budrumo bei nepaliaujamos maldos. Kiekvienas kovojame asmenišką kovą. Net Dievas negali padaryti mūsų charakterį kilnų, nė gyvenimą

naudingą, jeigu patys netapsime Jo bendradarbiais. Tie, kurie atsisako kovoti, praras stiprybę ir pergalės džiaugsmą.

Mums nebūtina vesti savo išmėginimų, sunkumų, sielvaratų ir kančių užrašus. Visi jie yra surašyti Dangaus knygoje, ir Dievas pasirūpins jais. Kol skaičiuojame nemalonumus, daugybė dalykų, kuriuos malonu prisiminti, išdyla iš atminties, pavyzdžiui, Dievo gailestingas gerumas, kuris mus supa kiekvieną akimirka, ir meilė, kuri stublina angelus, ir tai, kad Dievas už mus atidavė mirčiai savo Sūnų. Jeigu jūs kaip Kristaus bendradarbiai jaučiate, jog jums teko didesnė našta ir išbandymai negu kitiems, atminkite, kad jums teko ir ramybė, kuri kitiems, kurie vengia tų sunkumų, yra nepažįstama. Tarnaudami Kristui, patiriame paguodą ir džiaugsmą. Temato pasaulis, kad gyvenimas su Juo nereiškia nesėkmę.

Jeigu jūs nejaučiate giedros nuotaikos ir džiugesio širdyje, nepasakokite apie savo jausmus. Nemeskite šešėlio ant kitų gyvenimo. Šalta, niūri religija niekada nenukreips žmonių pas Kristų. Ji tik atitrauks juos nuo Jo į šėtono tinklą, kurią jis ištiesė paklydėliams. Užuoat galvoję apie nusivylimus, galvokite apie stiprybę, kurią galite gauti Kristaus vardu. Tegul jūsų vaizduotė įsikimba į neregimus dalykus. Tegul jūsų mintys krypsta į jums parodytą didžią Dievo meilę. Tikėjimas gali ištvirti išmėginimus, atremti pagundas, pakilti virš nevilties. Jėzus yra mūsų Gynėjas. Visa, ką Jo tarpininkavimas garantuoja, yra mūsų.

Ar nemanote, jog Kristus brangina tuos, kurie gyvena tik Jam? Ar nemanote, jog Jis lanko tuos, kurie kaip mylimas Jonas tremtyje, kenčia dėl Jo sunkiomis ir varginančiomis sąlygomis? Dievas nepakęs, kad kuris nors Jo atsidavusių sekėjų kentėtų, paliktas vienumoje, gruntuoti su didžiais priešais ir būtų nugalėtas. Jis tarsi vertingiausią lobį saugoja kiekvieną žmogų, kurio gyvenimas paslėptas su Kristumi Jame. Apie kiekvieną tokį Jis sako: „...padarysiu tave savo antspaudo žiedu, nes Aš tave išsirinkau“ (*Agėjo 2, 23*).

Kalbėkite apie Dievo pažadus; kalbėkite apie Jėzaus troškimą laiminti. Jis nepamiršo mūsų nė akimirkai. Kai, nepaisant nepalankių aplinkybių, mes patikliai ilsėsime Jo meilės glėbyje ir užsisukėsime su Juo Jame, Jo Artumo jausmas įkvėps gilų, ramų džiaugsmą. Apie save Kristus sakė: „Aš nieko nedarau iš savęs, bet skelbiu vien tai, ko Mane Tėvas išmokė. Mano Siuntėjas yra su Manimi; Jis nepaliko Manęs vieno, nes visuomet darau, kas Jam patinka.“ (*Jono 8, 28–29*)

Tėvo Artumas gaubė Kristų, ir Jam nenutiko nieko, išskyrus tai, ką leido Beribė Meilė pasaulio labui. Tai buvo Jo paguodos šaltinis, bus taip pat ir mūsų. Tas, kuris pilnas Kristaus Dvasios, gyvena su Kristumi. Kad ir kas nutiktų, visa ateina iš Gelbėtojo, kuris gaubia jį savo Artumu. Niekas negali jo paliesti, nebent leidus Viešpačiui. Visos mūsų kančios ir sielvartai, visi persekiojimai ir nepritekliai, trumpai tariant, visi dalykai kartu paėmus veikia mūsų naudai. Visi patyrimai ir aplinkybės yra Dievo bendradarbiai mūsų gerovei.

Jei mes asmeniškai patiriame didžią Dievo kantrybę, tai neteisime ir nekaltinsime kitų. Kai Kristus gyveno žemėje, Jo sekėjams būtų buvę stebėtinas dalykas, jei, vos tik susipažinę su Juo, iš Jo lūpų būtų girdėję kaltinimus, priekabes ar nekantrumą. Niekada neužmirškime, jog tie, kurie Jį myli, privalo atspindėti Jį savo charakteriu.

„Nuoširdžiai mylėkite vieni kitus broliška meile; lenktyniaukite tarpusavio pagarba.“ „Neatsilyginkite piktu už pikta ar keiksmu už keiksmą, bet priešingai, laiminkite, nes ir patys esate pašaukti paveldėti palaiminimo.“ (*Romiečiams 12, 10; 1 Petro 3, 9*)

Viešpats Jėzus reikalauja iš mūsų pripažinti kiekvieno žmogaus teises. Turime atsižvelgti į socialines bei religines žmogaus teises. Su visais turime elgtis mandagiai ir taktiškai, kaip su Dievo sūnumis ir dukterimis.

Krikščionybė išugdys išauklėtą ir dorą žmogų. Kristus rodė pagarbą net savo persekiojams; tikrieji Jo sekėjai turi

elgtis lygiai ta pačia dvasia. Atkreipkime dėmesį į Paulių, kai jis buvo atvestas pas valdovus. Jo kalbos maniera, stovint prieš Agripą, yra tikro mandagumo bei įtikinamos iškalbos pavyzdys. Evangelija neskatina formalaus, pasauliui būdingo mandagumo, bet tik tą, kuris kyla iš tikrai geranoriškos širdies.

Net labai kruopščiai išugdytų elgesio normų nepakanka, kad sutramdytume susierzinimą, šiurkščią kritiką ir nepadorią kalbą. Tikrasis mandagumas niekada nepasireiškš, kol mes vertinsime savąjį „aš“ kaip svarbiausią dalyką. Širdyje turi gyventi meilė. Tikro krikščionio veiksmus skatina širdies gilumoje esanti meilė savo Mokytojui. Tarsi ūgliai iš šaknies, iš jo meilės Kristui veržiasi nesavanaudiškas domėjimasis broliais. Meilė žmogaus manieroms suteikia malonės, padarumo ir mielumo. Ji nušviečia jo veidą ir sušvelnina balsą; ji kilnina ir tobulina visą jo esybę.

Gyvenimas iš esmės susideda ne iš didelių aukų ar stublinančių pasiekimų, bet iš mažmožių. Dažniausiai per mažus dalykus, kurie atrodo menkaverčiai, gyvenime mus aplanko didis gėris ar ištinka didis blogis. Mūsų charakteris formuojamas netinkamai, kai neišlaikome išbandymų smulkmenose, kurios formuoja įpročius; todėl, kai ateina dideli išbandymai, mes būname jiems nepasiruošę. Tik kasdieniame gyvenime elgdamiesi principingai, mes galėsime išugdyti gebėjimą išlikti stiprūs ir ištikimi pavojingiausiose ir sunkiausiose situacijose.

Mes niekada nesame vieni. Pasirenkame Draugą ar ne, mes visada Jį turime. Atminkite, kad ir kur jūs būtumėte, kad ir ką veiktumėte, Dievas šalia. Joks ištartas žodis, nuveiktas darbas ar mintis negali išvengti Jo dėmesio. Kiekvienas jūsų žodis ar darbas turi liudininką – šventą, nuodėmės nekenčiantį Dievą. Prieš pradėdami kažką kalbėti ar veikti, visada pirmiau pagalvokite. Kaip krikščionis, jūs esate karališkosios šeimos narys, dangiškojo Karaliaus vaikas. Nieko nekalbėkite, nieko nedarykite, kas galėtų įžeisti „tą gražųjį vardą, kuriuo esate pavadinti“ (*Jokūbo 2, 7*).

Rūpestingai tyrinėkite tą dievišką-žmogišką charakterį ir nuolat klauskite: „Kaip pasielgtų Jėzus, būdamas mano vietoje?“ Tai turėtų būti mūsų pareigų matas. Nebendraukite be reikalo su tais, kurie gudraudami nusilpnintų jūsų siekį elgtis teisingai arba suteptų jūsų sąžinę. Ar būdami gatvėje tarp nepažįstamųjų, ar keliaudami, ar namuose neleiskite, kad jūsų elgesyje pasirodytų bent šešėlis blogio. Kasdien padarykite kažką, kad patobulintumėte, pagražintumėte ir kilnintumėte gyvenimą, kurį Kristus nupirko savo paties krauju.

Visada elkitės vadovaudamiesi principu, o ne pagauti polėkio. Tvardykite įgimtą staigumą nuolankumu ir švelnumu. Nepasiduokite lengvabūdiškumui ar juokų krėtimui. Tegul joks žemas sąmojis neištrūksta iš jūsų lūpų. Tegul ir mintys nemaištauja. Jos privalo būti valdomos, paimtos nelaisvėn, kad paklustų Kristui [žr. 2 Korintiečiams 10, 5]. Mąstykite apie šventus dalykus. Tada per Kristaus malonę mintys bus tyros ir teisingos.

Mes turėtume nuolat jausti tyrų minčių jėgos poreikį. Vienintelė kiekvienos sielos apsauga yra teisingas mąstymas. Nes kokios yra žmogaus mintys, toks jis ir pats. (Plg. *Patarlių* 23, 7) Savitvarda stiprėja ją ugdant, – kas iš pradžių atrodo sunku, nuolat kartojant daryti vis lengviau, kol galiausiai tinkamas mąstymas ir veiksmai tampa įpročiu. Tuomet jei tik panorėsime, galėsime nusigręžti nuo Beverčių bei žemų dalykų, pakilti iki kilniausio lygio ir būsime gerbiami žmonių bei mylimi Dievo.

Ugdykite įprotį apie kitus kalbėti gerai. Mąstykite apie geras savybes žmonių, su kuriais bendraujate, ir kiek įmanoma mažiau pastebėkite jų klaidas bei trūkumus. Kai kyla pagunda išreikšti nepasitenkinimą dėl to, kad kažkas kažką pasakė ar padarė, raskite to žmogaus gyvenime ar charakteryje kažką pagirtino. Ugdykite dėkingumą. Šlovinkite Dievą už Jo įstabią meilę, Tą, kuris atidavė už mus Kristų mirčiai. Niekada neverta galvoti apie nuoskaudas. Dievas mus ragina

mąstyti apie Jo malonę ir niekam neprilygstančią meilę; tai mus uždegs Jį garbinti.

Uolūs darbininkai neturi laiko apsistoti prie kitų žmonių trūkumų. Mes negalime maitintis kitų klaidomis ar silpnybėmis. Piktžodžiavimas – dvigubas prakeikimas, krintantis sunkesne našta ant kalbančiojo negu ant klausančiojo. Tas, kuris išbarsto nesantaikos ir kivirčių sėklas, savo paties sieloje pjaus mirtinus vaisius. Ieškant blogio kituose, blogis ima formuotis blogio ieškančiojo širdyje. Tyrinėdami kitų ydas, mes perimame jų įvaizdį. Tačiau žvelgdami į Jėzų, kalbėdami apie Jo meilę ir Jo tobulą charakterį, mes imame panašėti į Jo atvaizdą. Mąstydami apie didingą idealą, kurį Jis mums davė, būsimė pakelti į tyrą ir šventą aplinką, netgi Dievo akivaizdon. Kai pasiliegame šioje aplinkoje, iš mūsų spinduliuoja šviesa į žmones, su kuriais bendraujame.

Užuot kritikavę ir smerkę kitus, sakykime: „Aš privalau rūpintis savo paties išgelbėjimu. Jeigu esu išvien su Tuo, kuris trokšta išgelbėti mano sielą, aš privalau būti itin budrus; privalau atsikratyti blogio savo paties gyvenime; privalau nugalėti visokius trūkumus; privalau tapti nauju kūriniumi Kristuje. Tuomet, užuot silpninęs tuos, kurie kovoja su blogiu, aš galėsiu juos stiprinti padrašinančiais žodžiais.“ Mes per daug abejingi kitų atžvilgiu. Per dažnai užmirštame, jog mūsų bendražygiams reikia pastiprinimo ir nuraminimo. Pasirūpinkite užtikrinti juos, jog domitės jais ir užjaučiate. Padėkite jiems savo maldomis, ir tegul jie žino, kad jūs meldžiatės.

Ne kiekvienas, kuris laiko save Kristaus darbininku, yra Jo tikras mokinys. Tarp Jo vardu besivadinančiųjų, net tų, kurie priskirti prie Jo darbininkų, yra tokių, kurie neparodo Jo charakterio. Jie nesivadovauja Kristaus principais. Tokie žmonės savo bendrus, jaunos krikščionis, dažnai suglumina ir nuvilia; tačiau nevalia, kad kas nors būtų suklaidintas. Kristus mums paliko tobulą pavyzdį. Jis liepia sekti Juo.

Iki pat laikų pabaigos tarp kviečių augs piktžolės. Kai uolūs šeimininko tarnai iš pagarbos jam paprašė leisti išrauti piktžoles, šeimininkas atsakė: „Ne, kad kartais ravėdami rauges, neišrautumėte su jomis ir kviečių. Palikite abejus augti iki pjūties.“ (*Mato 13, 29–30*)

Iš savo gailestingumo ir didžios kantrybės Dievas yra kantrus užsispyrėliams ir net neištikimiams. Tarp Kristaus pasirinktųjų apaštalų buvo ir Judas išdavikas. Argi derėtų stebėtis ar nusivilti, kad ir šiandien tarp Jo darbininkų yra išdavikų? Jeigu Tas, kuris permato širdis, galėjo pakeisti tą, apie kurį žinojo, jog išduos Jį, tai taip pat kantriai turėtume elgtis ir mes su nusižengiančiais.

Bet ne visi, net tie, kurie labiausiai kalti, yra kaip Judas. Petras – ūmus, audringas ir pasitikintis savimi, dažnai padarydavo daugiau žalos negu Judas. Išgelbėtojas dažnai jį sudraudavo. Tačiau koks pasiaukojantis ir paslaugus buvo Petro gyvenimas! Kokį galingos Dievo malonės liudijimą jis pateikia! Taigi ir mes, kiek įmanoma, su kitais privalome elgtis taip, kaip Jėzus elgėsi su savo mokiniais, kai vaikščiojo ir kalbėjosi su jais žemėje.

Laikykite save misionieriais pirmiausia tarp saviškių. Dažnai prireikia neapsakomai daug laiko ir sunkaus darbo, kad laimėtume vieną vienintelę sielą Kristui. O kai žmogus nusigręžia nuo nuodėmės ir atsisuka į teisumą, daug džiaugsmo būna angelams. Pagalvokite, ar tarnaujančios dvasios, kurios budi prie šių širdžių, gali būti patenkintos matydamos, kaip abejingai elgiasi kai kurie laikantys save krikščionimis? Jeigu Jėzus elgtųsi su mumis taip, kaip dažnai mes elgiamės vieni su kitais, kas iš mūsų būtų išgelbėtas?..

Atminkite, kad jūs negalite skaityti širdžių. Jūs nežinote motyvų, kurie paskatino veiksmus, kurie jums atrodo netinkami. Daugelis neturi deramo išsilavinimo; jų charakteriai sugadinti, jie atšiaurūs ir užsispyrę, ir, atrodo, jog visur yra nedori. Tačiau Kristaus malonė gali juos pakeisti. Niekada

nenustumkite jų, niekada nevarykite jų į neviltį ar liūdesį, sakydami: „Tu mane nuvylei, todėl aš daugiau nesistengsiu tau padėti.“ Keletas ūmiai išstartų neapgalvotų žodžių, kurių, mūsų manymu, jie verti, gali nukirsti giją, siejančią jų širdį su jūsiške.

Nuoseklus gyvenimas, kantri savitvarda, rami, nepasiduodanti susierzinimui dvasia – tai visada tinkamiausias argumentas ir iškilmingiausias pašaukimas. Jeigu jūs turite galimybių ir pranašumą, kokių neturi kiti, atsižvelkite į tai, ir visada būkite išmintingi, atsargūs, jautrūs mokytojai.

Kad ant vaško gautųsi aiškus, ryškus atspaudas, jūs netėškiate antspaudo staigiu, įnirtingu smūgiu, bet atsargiai dedate antspaudą ant vaško ir ramiai spaudžiate jį, kol vaškas sustingsta. Taip ir su žmonėmis. Krikščionio įtakos tęstinumas yra jo galios paslaptis, ir tai priklauso nuo to, ar Kristaus charakteris jumyse matomas nuolat. Padėkite tiems, kurie pasiklydo, papasakodami jiems savo patirtį. Parodykite, kad tada, kai jūs labai klydote, jūsų bendražygiai buvo su jumis kantrūs, malonūs ir paslaugūs, drąsino jus bei suteikė viltį.

Iki pat Teismo dienos jūs niekada nesužinosite, kokią įtaką padarė geras, taktiškas būdas, bendraujant su nepastoviais, neišmintingais ir nevertais. Susidūrus su nedėkingumu ir švento pasitikėjimo išdavyste, mumyse nubunda noras paniekinti ar pasipiktinti. Kaltieji to ir laukia; jie tam pasiruošę. Tačiau meilus pakantumas juos nustebina ir dažnai sukelia juose geresnius postūmius, pažadina troškimą gyventi kilniau.

„Broliai, jei kuris žmogus būtų pagautas nusikaltęs, jūs, dvasios žmonės, pamokykite tokį romiai. Bet žiūrėk, kad ir pats neįpultum į pagundą! Nešiokite vieni kitų naštas, ir taip įvykdysite Kristaus Įstatymą.“ (*Galatams 6, 1–2*)

Visi, kurie laiko save Dievo vaikais, turėtų atminti, kad kaip misionieriai jie susidurs su įvairaus būdo žmonėmis. Tarp jų bus gerų manierų atstovų ir vulgarių, nuolankių ir pasipūtėlių, religingų ir skeptikų, išsilavinusių ir nemokšų,

turtingų ir vargšų. Su šiais įvairaus tipo žmonėmis negali būti elgiamasi vienodai; tačiau visiems reikia gerumo ir užuojautos. Abipusio ryšio dėka mūsų protas tampa nuaglūdintas ir tobuleja. Mes priklausome vieni nuo kitų ir esame susieti žmogiškosios brolybės saitais.

*„Dangus suformavo mus taip, kad priklausom vieni nuo kitų –
Šeimininkas ar tarnas, ar draugas.*

*Pats Viešpats mums liepia pagalbos ieškoti vieniems pas kitus,
Kol vieno žmogaus silpnumas į stiprybę visų išauga.“*

Per socialinius santykius krikščionybė užmezga ryšius su pasauliu. Kiekvienas žmogus – vyras ar moteris, gavęs dieviškąją šviesą, privalo ją nušviesti tamsius takus kitų žmonių, kurie nėra supažindinti su geresniu keliu. Socialinė galia, pašventinta Kristaus Dvasios, privalo paspartinti vesti žmones pas Išgelbėtoją. Kristus negali būti paslėptas širdyje, tarsi trokštamas, šventas ir mylimas lobis, kad Juo džiaugtumės tik mes patys. Mes turime turėti Kristų savyje kaip vandens šaltinį, trykstantį į amžinąjį gyvenimą, gaivinantį visus, kas tik su mumis bendrauja.

Raida ir tarnavimas

Krikščioniškas gyvenimas yra kažkas daugiau negu daugelis suvokia. Jis nesusideda vien tik iš gerumo, kantrybės, romumo ir jautrumo. Šios savybės yra labai svarbios, tačiau reikia turėti drąsos, jėgos, energijos ir ištvermės. Kristaus nurodytas kelias yra siauras ir reikalaujantis pasiaukojimo. Todėl, norint eiti šiuo keliu ir nugalėti sunkumus bei nusivylimus, reikia būti stipriems.

Tvirtas charakteris

Taigi reikalingi ištvermingi žmonės, kurie nelauks, kol jų kelias taps lygus ir bus pašalintos visos kliūtys, žmonės, kurie savo uolumu įkvėps prislėgtuosius – palaikys jų nusilpusias jėgas; reikalingi žmonės, kurių širdys kupinos krikščioniškos meilės, o rankos – pakankamai stiprios, kad padarytų tai, ko reikalauja Mokytojas.

Kai kurie žmonės, įsitraukę į misionierišką darbą, yra silpni, vangūs, prislėgti ir greitai nusivilia. Juos reikia paraginti. Jie neturi tų teigiamų charakterio bruožų, – entuziazmą sukeliančio energingumo bei dvasios, – kurie suteikia jėgų ko nors imtis. Norint, kad pasisektų, reikia būti drąsiems ir kupiniems vilties. Misionieriai turėtų ugdyti ne tik pasyvias, bet ir aktyvias dorybes. Kai reikia duoti švelnų atsakymą, kuris nuvytų pyktį, jie privalo turėti didvyrio narsą, kad galėtų atsispirti blogiui. Be geranoriškumo, kuris viską pakelia, jiems reikia ir tvirto charakterio, kuris jų įtaką padarytų teigiama jėga.

Kai kuriems trūksta charakterio tvirtumo. Jų planai ir tikslai neapibrėžti ir neturi nuoseklumo, todėl pasauliui jie

duoda mažai praktinės naudos. Reikia nugalėti šią silpnybę, neryžtą ir neveiksmingumą. Tikro krikščionio charakteris turi atkaklumo, kurio negali padidinti ar sumažinti nepalankios aplinkybės. Mes privalome turėti moralinį valios tvirtumą, garbingumą, kuriam niekas negalėtų įsiteikti pataikavimu, papirkti ar išgąsdinti.

Dievas nori, kad mes pasinaudotume kiekviena palankia proga, kuri užtikrintų, jog esame pasiruošę Jam dirbti. Jis tikisi, kad mes dėsime visas jėgas šiai užduočiai atlikti ir būsime jautriai pasišventę tam darbui ir didžiai atsakomybei.

Daugelis, kurie gali puikiai atlikti darbą, nedaug tepasiekia, kadangi per menkai stengiasi. Tūkstančiai eina per gyvenimą, tarsi neturėtų jokio didelio tikslo, dėl kurio reikėtų gyventi, jokio kilnaus pavyzdžio, kurio reikėtų siekti. Viena priežasčių yra ta, kad jie tinkamai nevertina savęs. Kristus sumokėjo už mus didžiulę kainą ir nori, kad mes vertintume save atsižvelgdami į tą auką.

Nepasitenkinkite menkais siekiais. Mes esame ne tokie, kokie galėtume būti ar pagal Dievo valią turėtume būti. Dievas suteikė mums mąstymo galią ne tam, kad būtume neveiklūs ar siektume žemiškų ir niekingų dalykų, bet kad mūsų mąstysena būtų kuo geriau išlavinta, išstobulinta, pašventinta, sukilninta ir naudojama Jo karalystės interesų labui.

Niekas neturėtų sutikti būti kito žmogaus proto varoma mašina. Dievas suteikė mums gebėjimą galvoti ir veikti, todėl, tinkamai elgdamiesi ir ieškodami Jo išminties, jūs sugebėsite pakelti savo naštas. Išlaikykite Dievo jums duotą individualybę, nebūkite kito žmogaus šešėliu. Tikėkite, kad Viešpats dirbs jumyse, per jus ir su jumis.

Niekada nemanykite, kad jūs jau pakankamai išmokote ir daugiau galite nebesistengti. Žmogų galima vertinti pagal tai, kiek yra išlavintas jo protas. Jūsų lavinimasis turi tęstis visą gyvenimą. Reikėtų mokytis kiekvieną dieną ir įgytas žinias panaudoti.

Atminkite, kad, nepriklausomai nuo užimamos padėties, jūs požiūriu į savo pareigas atskleidžiate savo motyvus ir ugdote savo charakterį. Ką bedarytumėte, darykite tiksliai ir stropiai, įveikite polinkį ieškoti lengvesnės užduoties.

Tie principai ir dvasia, kurie matomi žmogaus kasdieniame darbe, bus matomi ir visame jo gyvenime. Dievas dirbti į savo laukus kviečia ne tuos, kurie siekia nustatytos darbo apimtys bei nustatyto atlyginimo, ne tuos, kurie nori įrodyti, jog yra tinkami, nors nesistengia prisitaikyti prie sunkumų ar mokytis. Ne tie yra Jo darbininkai, galintys gauti gausius Jo palaiminimus, kurie žiūri, kaip išėikvoti kuo mažiau fizinių, protinių ir moralinių jėgų. Jų pavyzdys užkrečiantis. Savanaudiškumas – jų vyraujantis motyvas. Ne tie, kuriuos reikia stebėti, ne tie, kurie dirba tik tada, kai kiekviena pareiga jiems smulkiai apibūdinama, bus pripažinti šauniausi ir ištikimais Dievo darbininkais. Reikalingi energingi, dori, stropūs darbininkai, tokie, kurie pasirošę daryti viską, ką tik reikia padaryti.

Daugelis tampa neveiklūs, nes, bijodami nesėkmės, vengia atsakomybės. Taip jie negauna ugdymo, kurį duoda patirtis, ugdymo, kurio negali duoti nei skaitymas, nei studijavimas, nei bet kas kita.

Žmonės gali sukurti aplinkybes, tačiau aplinkybės neturėtų formuoti žmogaus. Turėtume pasinaudoti aplinkybėmis kaip darbo priemonėmis ir jas valdyti, bet neleisti, kad jos valdytų mus.

Stiprūs yra tie žmonės, kuriems teko susidurti su pasipriešinimu, tie, kuriems buvo trukdoma ir prieštaraujama. Kliūtys jiems virto palaiminimais, o, sukaupe visas jėgas kovai, jie įgijo pasitikėjimo savo jėgomis. Konfliktinės ir painios situacijos reikalauja veiksmais parodyti pasitikėjimą Dievu ir tą tvirtumą, kuris ugdo stiprybę.

Kristaus pavyzdys

Kristus niekada neribojo savo tarnavimo ir nematavo savo darbo valandomis. Jo laikas, širdis, siela ir jėgos buvo atiduoti triūsui dėl žmonijos gerovės. Dienomis Jis sunkiai dirbdavo, o ilgomis naktimis melsdavosi, prašydamas malonės ir ištvėrmės, kad galėtų daugiau nuveikti. Garsiai šaukdamas ir liedamas ašaras, Jis siuntė prašymus į Dangų, kad būtų sustiprinta Jo žmogiškoji prigimtis, kad, būdamas tvirtas, galėtų susitikti su klasingu priešu ir jo apgaulingais veiksmais, kad būtų sustiprintas atlikti savo misiją – pakelti žmonijos dvasią. Savo darbininkams Jis sako: „Aš jums daviau pavyzdį, kad ir jūs darytumėte, kaip Aš jums dariau.“ (*Jono 13, 15*)

Paulius rašė: „Kristaus meilė valdo mus, įsitikinusius, kad jei vienas mirė už visus, tai ir visi yra mirę.“ (*2 Korintiečiams 5, 14*) Tai buvo jo elgesį skatinantis principas, jo varomoji jėga. Jei kartais jo užsidegimas pareigos kelyje nors trumpam prigesdavo, pakakdavo vieno žvilgsnio į Kristaus kančios kryžių, kuris priversdavo jį „susijuosti savo dvasios strėnas“ [*1 Petro 1, 13*] ir eiti pirmyn savimmaršos keliu. Darbuodamasis savo broliams, jis labai pasitikėjo begaline Kristaus aukos meile, jos sutvardančia ir pavergiančia galia.

Koks nuoširdus ir jaudinantis yra jo kreipimasis: „Juk jūs pažįstate mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę ir žinote, jog Jis, būdamas turtingas, dėl jūsų tapo vargdieniu, kad jūs taptumėte turtingi per Jo neturtą.“ (*2 Korintiečiams 8, 9*) Jūs žinote aukštybes, iš kurių Jis nusileido, pažeminimo gelmę, į kurią Jis nužengė. Jo kojos ėjo pasiaukojimo keliu ir nepasuko į šalį, kol Jis neatidavė savo gyvybės. Jo gyvenimas – nuo sosto danguje iki kryžiaus žemėje – buvo nenuilstamas gyvenimas. Tačiau meilė žmogui paskatino Jį priimti kiekvieną pažeminimą ir iškentėti kiekvieną įžeidimą.

Paulius įspėja mus: „...žiūrėkite kiekvienas ne savo naudod, bet kitų. Būkite tokio nusistatymo kaip Kristus Jėzus.

Jis, turėdamas Dievo pavidalą, nelaikė grobiu būti lygiam su Dievu, bet apiplėšė pats save, priimdamas tarno pavidalą ir tapdamas panašus į žmones. Jis nusižemino, tapdamas klusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties.“ (*Filipiečiams 2, 4–8*)

Paulius buvo giliai susirūpinęs, kad visi pamatyti ir suvokti Kristaus pažeminimą. Jis buvo įsitikinęs: jei žmonės būtų skatinami apmąstyti nuostabią Dangaus Didybės auką, iš jų širdžių pasitrauktų savanaudiškumas. Apaštalas ilgėliau stabteli, eidamas nuo vienos ypatybės prie kitos, kad mes nors iš dalies galėtume suprasti nuostabųjį Išgelbėtojo malonin-gumą nusidėjėliams. Jis nukreipia mūsų mintis pirmiausia į tą padėtį, kurią Kristus užėmė danguje pas savo Tėvą, ir po to parodo Jį atsisakiusį savo šlovės, savanoriškai gyvenantį žeminantį žmogaus gyvenimą, prisiėmusį tarno pareigas ir tapusį klusnų iki mirties – gėdingiausios, bjauriausios ir kankinančios mirties ant kryžiaus. Argi galima mąstyti apie tokią Dievo meilės išraišką be dėkingumo, meilės ir gilaus suvokimo, kad nepriklausome sau? Tokiam Mokytojui nederėtų tarnauti nenoromis ar skatinamam savanaudiškų motyvų. „Juk jūs žinote, – sako Petras, – kad esate atpirkti nuo niekingos iš protėvių paveldėtos elgsenos ne nykstančiais turtais, sidabru ar auksu.“ (*1 Petro 1, 18*) O, jeigu šitų turtų pakaktų nupirkti žmogui išgelbėjimą, kaip lengvai tai galėtų padaryti Tas, kuris sako: „Mano yra sidabras ir Mano yra auksas.“ (*Agėjo 2, 8*) Tačiau nusidėjėlis gali būti atpirktas tik brangiu Dievo Sūnaus krauju. Tie, kurie nesugeba įvertinti šios nuostabios aukos ir nesiryžta tarnauti Kristui, žus dėl savo savanaudiškumo...

Vieno tikslo siekimas

Kristaus gyvenime viskas buvo pajungta Jo darbui, didžiojo atpirkimo darbui, kurį Jis atėjo atlikti. Todėl tokį pat pasišventimą, tokį pat atsidavimą ir pasiaukojimą, tokią pat

priklausomybę nuo Dievo Žodžio reikalavimų turėtų rodyti Jo mokiniai.

Kiekvienas, kas priima Kristų kaip savo asmeninį Išgelbėtoją, trokš privilegijos – tarnauti Dievui. Apmąstant, ką Dangus padarė dėl žmogaus, jo širdis links į beribę meilę ir Dievą aukštinantį dėkingumą. Žmogus sieks parodyti savo dėkingumą, paskirdamas savo gebėjimus Dievo tarnystei. Jis trokš parodyti savo meilę Kristui ir Jo įsigytai nuosavybei – Jo atpirktiesiems. Jis trokš sunkiai dirbti, bus pasiruošęs būti išmėgintas ir aukotis.

Tikrasis Dievo darbininkas padarys, ką tik gali, nes taip elgdamasis jis išgarsins savo Mokytoją. Jis viską darys taip, kaip reikia, – laikysis Dievo reikalavimų ir stengsis tobulinti visus savo gabumus. Jis atliks kiekvieną savo pareigą kaip Dievui. Vienintelis jo troškimas bus pagerbti Kristų ir tinkamai Jam tarnauti.

Yra toks paveikslas, kuriame pavaizduotas jautukas, stovintis tarp arklo ir aukuro. Po juo – užrašas: „Pasiruošęs ir tam, ir tam“ – pasiruošęs sunkiai dirbti, verčiant vagą, arba būti paaukotam ant aukuro. Toks yra tikrojo Dievo vaiko požiūris – eiti ten, kur šaukia pareiga, išsižadėti savęs ir aukotis dėl Išgelbėtojo reikalo.

Vertingiausia patirtis

Mums būtinas vis naujas Kristaus apreiškimas, kasdieniai patyrimai, kurie būtų darnoje su Jo mokymu. Mums prieinami kilnūs ir šventi pasiekimai. Dievo tikslas – kad mes siektume nepaliaujamos pažinimo ir dorovės pažangos. Jo Įstatymas – tai Jo balso atgarsis, kviečiantis visus: „Pasislinkite aukščiau. Būkite šventi. Labiau šventesni.“ [Žr. *Luko 14, 10*; *1 Petro 1, 16*; *Hebrajams 12, 14*] Mes kasdien galime daryti pažangą tobulindami krikščionišką charakterį.

Tiems, kurie užsiėmę tarnyste Mokytojui, reikia daug aukštesnės, gilesnės, platesnės patirties negu priimta manyti. Dauguma didžiosios Dievo šeimos narių mažai težino, ką reiškia matyti Jo šlovę ir keistis iš šlovės į šlovę. Daugelis turi neaiškų supratimą apie Kristaus didybę, bet jų širdys virpa iš džiaugsmo. Jie trokšta platesnio, gilesnio Išgelbėtojo meilės prasmės suvokimo. Tegul tokie puoselėja kiekvieną sielos polėkį, nukreiptą į Dievą. Šventoji Dvasia dirba su tais, kurie nori, kad su jais būtų dirbama, formuoja tuos, kurie nori būti formuojami. Ugdykite savyje dvasingų minčių ir švento bendravimo principus. Jūs pamatėte tik pirmuosius Jo ankstyvosios aušros šlovės spindulius. Kai vis labiau pažinsite Viešpatį, jūs sužinosite, kad „teisiųjų takas – tarsi aušros šviesa, vis labiau švintanti iki skaisčios dienos“ (*Patarlių 4, 18*).

„Aš jums tai kalbėjau, kad jumyse būtų Manasis džiaugsmas ir kad jūsų džiaugsmui nieko netrūktų.“ (*Jono 15, 11*)

Kristus visada matė prieš akis savo misijos vaisius. Jo žemiškąjį gyvenimą, kupiną sunkaus triūso ir pasiaukojimo, džiugino mintis, kad visas šis Jo vargas nenueis niekais. Atiduodamas savo gyvybę už žmoniją, Jis atkurs žmonėse Dievo atvaizdą. Jis

pakels mus iš dulkių, suteiks naują pavidalą mūsų charakteriui pagal savo charakterio pavyzdį ir išgražins jį savo paties šlove.

Kristus matė savo sielos vargų vaisius ir buvo patenkintas. Jis regėjo amžinybės platybes ir matė laimę tų, kurie per Jo pažeminimą galėjo gauti atleidimą ir amžinąjį gyvenimą. Jis buvo sužalotas dėl jų nusižengimų, ant Jo krito kirčiai už jų kaltes. Basmė ant Jo krito jų išganymui, ir jie buvo išgydyti Jo žaizdomis. Jis girdėjo išgelbėtųjų šūksnius. Jis girdėjo atpirktuosius giedant Mozės ir Avinėlio giesmę. Nors pirmiau privalėjo būti pakrikštytas krauju, nors pasaulio nuodėmės slėgė nekaltą Jo sielą, nors neapsakomo sielvarto šešėlis gulė ant Jo, Jis, regėdamas būsimą atpirktųjų džiaugsmą, pasirinko iškęsti kryžių ir nepaisė gėdos.

Visi Jo sekėjai turi dalytis šiuo džiaugsmu. Kad ir kokia didi ir šlovinga būtų mūsų ateitis, mūsų atpildas neturi būti užslėptas iki išvadavimo pabaigos laiko. Jau dabar mes turime tikėjimu įeiti į Išgelbėtojo džiaugsmą. Mes kaip Mozė turime gyventi, tarsi regėdami Neregimąjį.

Dabar Bažnyčia yra kovotoja. Dabar mes stovime prieš tamsoje skendintį pasaulį, beveik visiškai pasinėrusį į stabmeldystę. Tačiau ateina diena, kada kova bus laimėta. Dievo valia bus įvykdyta žemėje, kaip įvykdyta danguje. Išgelbėtosios tautos nežinos kitokio Įstatymo, kaip tik Dangaus. Visi bus laimingi, susijungę į vieną šeimą, apsirengę šlovės ir padėkos apdarais – Kristaus teisumo drabužiais. Visa gamta savo nepranokstamu žavumu atiduos Dievui šlovės ir Jį aukštinančios pagarbos duoklę. Pasaulis skendės dangiškoje šviesoje. Mėnulio šviesa bus kaip saulės, o saulės šviesa bus septynis kartus ryškesnė negu dabar. Metai bėgs tikrame džiaugsme. Čia rytinės žvaigždės giedos, o Dievo sūnūs šauks iš džiaugsmo, kai Dievas ir Kristus kartu paskelbs: „Jau nebebus nei nuodėmės, nebus jau daugiau nei mirties.“

Šie būsimosios šlovės vaizdai, nutapyti paties Dievo ranka, turėtų būti brangūs Jo vaikams.

Stokite ant amžinybės slenksčio ir pasiklausykite maloningo kvietimo, skirto tiems, kurie šiame gyvenime bendradarbiavo su Kristumi, laikydami privilegija ir garbe kentėti dėl Jo. Kartu su angelais jie numes savo vainikus prie Išgelbėtojo kojų, paskelbdami: „Vertas Avinėlis, kuris buvo nužudytas, imti galybę ir lobį, ir išmintį, ir stiprybę, ir pagarbą, ir šlovę, ir gyrių! ...Sėdinčiam soste ir Avinėliui tebūnie gyrius ir pagarbą, ir šlovę, ir valdžia per amžių amžius!“ (*Apreiškimo 5, 12–13*)

Išgelbėtieji sveikina tuos, kurie juos nukreipė pas išaukštintąjį Atpirkėją. Jie susivienija šlovinti Tą, kuris mirė, kad žmogiškosios būtybės turėtų gyvenimą tokį, kaip Dievo. Kova pasibaigė. Visi sielvartai ir vaidai baigėsi. Pergalės giesmės pripildo visą dangų, kada išgelbėtieji stovi aplink Dievo sostą. Visi paima džiugų toną ir gieda: „Vertas Avinėlis, kuris buvo nužudytas“ ir išgelbėjo mus Dievui.

„Paskui aš regėjau: štai milžiniška minia, kurios niekas negalėjo suskaičiuoti, iš visų giminių, genčių, tautų ir kalbų. Visi stovėjo priešais sostą ir Avinėlio akivaizdoje, apsisiautę baltais drabužiais, su palmių šakomis rankose. Jie šaukė skambiu balsu: 'Išgelbėjimas – iš mūsų Dievo, sėdinčiojo soste, ir Avinėlio.'“ (*Apreiškimo 7, 9–10*)

„Jie atėjo iš didžio sielvarto. Jie išplovė savo drabužius ir juos išbalino Avinėlio krauju. Todėl jie stovi priešais Dievo sostą ir tarnauja Jam dieną naktį Jo šventykloje, o Sėdintysis soste išskleis ant jų padangtę. Jie nebealks, nebetroks, nebekepins jų saulė nė jokia kaitra, nes Avinėlis, kuris stovi priešais sostą, juos ganyt ir vedžios prie gyvybės vandens šaltinių, ir Dievas nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių... ir nebebus mirties, nebebus liūdesio nei aimanos, nei sielvarto, nes kas buvo pirmiau, tas praėjo.“ (*Apreiškimo 7, 14–17; 21, 4*)

Mums prieš akis visada reikėtų turėti šį neregėtą vaizdą. Tik taip mes galėsime teisingai įvertinti amžinuosius ir laikinuosius dalykus. Tai mums suteiks jėgų daryti įtaką kitiems ir siekti dangiško gyvenimo.

Ant kalno su Dievu

„Užlipk pas Mane ant kalno“, – liepia mums Dievas. Mozei, prieš tampant Dievo įrankiu Izraeliui išlaisvinti, buvo paskirta keturiasdešimt metų bendravimo su Juo kalnų vienuoje. Prieš nešant Dievo žinią faraonui, jis kalbėjo su angelu degančiame krūme. Prieš gaudamas Dievo Įstatymą kaip Jo tautos atstovas, jis buvo pakviestas ant kalno ir regėjo Jo šlovę. Prieš įvykdydamas teisingumą stabmeldžiams, jis buvo paslėptas uolos plyšyje, ir Viešpats kalbėjo: „Aš... išstarsiu prieš tave vardą 'Viešpats'... esu gailestingas ir maloningas, lėtas pykti, gausus gerumo ir ištikimybės, ...atleidžiantis kaltę, nusižengimą ir nuodėmę.“ (*Išėjimo 33, 19; 34, 6–7*) Prieš nuimdamas vadovavimo Izraeliui naštą ir nutraukdamas Mozės gyvybę, Dievas pašaukė jį į Pisgos viršūnę ir išskleidė prieš jo akis Pažadėtosios žemės šlovę.

Mokiniai, prieš pradėdami savo misiją, buvo pakviesti kartu su Jėzumi užkopti ant kalno. Prieš galingas ir šlovingas Sekmines buvo bendravimo su Išgelbėtoju naktis, susitikimas ant kalno Galilėjoje, atsiskyrimas ant Alyvų kalno ir angelų pažadas, ir maldų dienos bei bendravimas aukštutiniame kambaryje.

Kai Jėzus ruošdavosi kokiam nors dideliam išmėginimui ar svarbiam darbui, pasitraukdavo į kalnų vienumą ir naktimis meldavosi savo Tėvui. Naktys, praleistos maldoje, – tai naktys prieš apaštalų išventinimą, Kalno pamokslą, Kristaus atsimainymą, prieš kvotimą teismo salėje, prieš kryžiaus kančią ir prisikėlimo šlovę.

Maldos privilegija

Mes turėtume rasti ir skirti laiko apmąstymams ir maldai bei dvasiniai atgaivai. Mes nevertiname nei maldos veiksmingumo, nei jos galios taip, kaip turėtume. Malda ir tikėjimas

padarys tai, ko negali padaryti jokia žemiška jėga. Mes retai dukart patenkame į tokią pačią situaciją. Mus nuolat išstinka nauji išbandymai, nauji sunkumai, kuriuos reikia įveikti, kur ankstesnė patirtis negali būti pakankamas vadovas. Mes privalome gauti vis naują šviesą, kuri ateina iš Dievo.

Kristus siunčia žinią tiems, kurie klauso Jo balso. Kančios naktį Getsemanėje miegantys mokiniai negirdėjo Jėzaus balso. Jie miglotai jautė angelų buvimą, bet nejuto jų galios ir šlovės. Dėl savo mieguistumo ir stingulio jie negavo aiškumo, o tai būtų sustiprinę jų sielas prieš būsimus baisius įvykius. Taip ir šiandien, būtent tie žmonės, kurie labiausiai stokoja dieviškojo pamokymo, dažnai jo negauna, nes nesistengia artimai bendrauti su Dangumi.

Kasdien patiriamos pagundos malda padaro būtinybe. Pavojai tyko kiekviename žingsnyje. Tie, kurie stengiasi gelbėti kitus nuo blogio ir pražūties, būna ypatingai gundomi. Nuolat susidurdami su blogiu, jie privalo stipriai laikytis Dievo, kad patys neimtų linkti į pagedimą. Labai nedaug reikia, kad žmogus žemai nupultų. Akimirksniu galima priimti sprendimą, kuris visiems laikams pakreips reikalą kita linkme. Net viena nesėkmė kovoje sielą padaro nesaugią. Netvirtai pasipriešinus vienam blogam įpročiui, pastarasis virs plienine grandine, kuri apraizgys visą žmogų.

Priežastis, kodėl daugelis lieka vieni išbandymų valanda, ta, kad jie neatmena Viešpaties Artumo. Kada leidžiame nutrukti bendravimui su Dievu, mūsų apsauga mus palieka. Ne visi jūsų kilnūs tikslai ir ketinimai įgalins jus priešintis blogiui. Jūs privalote būti maldos vyrai ir moterys. Jūsų prašymai negali būti menki, atsitiktiniai ar nereguliarūs, jie turi būti nuoširdūs, atkaklūs ir pastovūs. Ne visada būtina klauptis maldei. Ugdykite įprotį kalbėtis su Išgelbėtoju būdami vieni ar kai vaikštote, kai atliekate savo kasdienį darbą. Tegul širdis ištiesai būna pakylėta tylioje maldoje pra-

šant pagalbos, aiškumo, jėgų ir supratimo. Tegul kiekvienas įkvėpimas būna malda.

Būdami Dievo darbininkai, mes privalome pasiekti žmones ten, kur jie yra apgaubti tamsos, skendi blogyje ir sutepti pagedimo. Tačiau, kai laikome savo mintis nukreiptas į Tą, kuris yra mūsų saulė ir mūsų skydas, mus supantis blogis nesuteps mūsų drabužio nė viena dėmelė. Darbuodamiesi išgelbėjimui tu, kurie veik žūsta, nebūsime sugėdinti, jei pasitikėsime Dievu. Kristus širdyje, Kristus gyvenime – tai ir yra mūsų saugumas. Jo mus supantis Artumas pripildys mūsų sielas bodėjimusi viskuo, kas yra pikta. Mūsų dvasia susitapatins su Juo taip, kad ir mintimis, ir siekiais mes būsime išvien su Juo.

Tikėjimo ir maldos dėka Jokūbas, buvęs silpnas ir nuodėmingas žmogus, su Dievu tapo kunigaikščiu. Taip ir jūs galite tapti vyrais ir moterimis, aukšto ir švento tikslo, kilnaus gyvenimo vyrais ir moterimis, kurie jokiomis aplinkybėmis nenukryps nuo tiesos, teisingumo ir teismo. Mes visi esame slegiami neatidėliotinių darbų, našų, pareigų, tačiau, juo sunkesnė jūsų padėtis ir sunkesnės jūsų naštos, tuo labiau jums reikia Jėzaus.

Didelė klaida – apieisti viešas Dievo garbinimo pamaldas. Pamaldų privilegijos nevalia paniekinti. Slaugantys ligonius dažnai negali pasinaudoti šiomis privilegijomis, tačiau jiems derėtų būti atsargiems, kad nevengtų Maldos namų be priežasties.

Tarnaujant ligoniams, daug labiau nei atliekant kitą darbą, sėkmė priklauso nuo pasišventimo ir pasiaukojimo dvasios, kuria ši tarnystė atliekama. Tarnaujantys turi atsiduoti giliam Dievo Dvasios vadovavimui. Jūs turėtumėte daug labiau nei kiti nerimauti, kaip gauti Šventosios Dvasios pagalbą bei Dievo pažinimą, kadangi jums patikėtos pareigos yra daug atsakingesnės nei kitų.

Nėra svarbesnio poreikio mūsų veikloje už realius bendravimo su Dievu vaisius. Kasdien mes turėtume parodyti,

jog mūsų viltys ir ramybė slypi Atpirkėjuje. Jo ramybė, esanti mūsų širdyse, atsispindės mūsų veiduose. Tai suteiks įtikinamos galios žodžiams. Bendravimas su Dievu kilnins jūsų charakterį ir gyvenimą. Žmonės sužinos, kaip ir iš pirmųjų mokinių, jog mes esame su Jėzumi. Tai suteiks darbuotojams tokią jėgą, kokios negali duoti niekas kitas. Nevalia netekti šios jėgos.

Mes privalome gyventi dvejoją gyvenimą – minčių ir veiksmy gyvenimą, tylios maldos ir nuoširdaus darbo gyvenimą. Jėgos, kurias gauname bendraudami su Dievu, sujungtos su nuoširdžiomis pastangomis, kai laviname protą, norėdami būti rūpestingi ir dėmesingi, paruoš mus kasdienėms pareigoms ir palaikys ramią dvasią bet kokiomis, net ir sunkiausiomis, sąlygomis.

Dieviškasis Patarėjas

Ištikus sunkumams daugelis mano, jog privalo remtis koku nors žemišku draugu, pasipasakoti jam savo bėdas ir prašyti pagalbos. Sunkiomis aplinkybėmis netikėjimas pripildo jų širdis ir kelias atrodo tamsus. Tačiau visą tą laiką šalia jų yra galingasis amžių Patarėjas, kuris kviečia pasikliauti Juo. Jėzus, didysis naštų Nešėjas, sako: „Ateikite pas Mane ir Aš jus nuraminsiu.“ Ar dera mums nususukti nuo Jo ir gręžtis į nepatikimą žmogišką būtybę, kuri priklauso nuo Dievo lygiai kaip ir mes?

Jūs galite jausti savo charakterio trūkumus ir galimybių menkumą, žiūrėdami į tai, koks didelis darbas jūsų laukia. Tačiau, jeigu ir būtumėte apdovanoti didžiausiu kada nors žmogui suteikiamu intelektu, jo nepakaktų jūsų darbui atlikti. Mūsų Viešpats ir Išgelbėtojas sako: „Nuo Manęs atsiskyre, jūs negalite nieko nuveikti.“ (*Jono 15, 5*) Mūsų darbų vaisiai yra Dievo rankose. Kad ir kas atsitiktų, laikykitės Jo tvirtai, atkakliai pasitikėdami.

Visi jūsų kuriami santykiai, ar tai būtų darbe, ar laisvalaikio draugijoje, ar ilgalaikiai gyvenimo santykiai, – turi būti pradėti su nuoširdžia, nuolankia malda. Taip jūs parodysite pagarbą Dievui, o Dievas pagerbs jus. Melskitės, kai pasilpstate. Kai būnate netekę vilties, neprasitarkite apie tai žmonėms; nemeskite šešėlio ant kitų kelio, bet viską papasakokite Jėzui. Kelkite rankas aukštyn, kad gautumėte pagalbą. Savo silpnume laikykitės amžinosios stiprybės. Prašykite nuolankumo, išminties, padrašinimo, tikėjimo pastiprinimo, kad Dievo šviesoje matytumėte šviesą ir džiūgautumėte Jo meilėje.

Pasišventimas. Pasitikėjimas

Kai esame nuolankūs ir atgailaujame, esame ten, kur Dievas gali mums apsireikšti, ir Jis tai padarys. Jam patinka, kai, paskatinti ankstesnės malonės ir palaiminimų, mes prašome dar daugiau palaiminimų. Jis apščiau išpildys lūkesčius tų, kurie visiškai Juo pasikliauja. Viešpats Jėzus žino, ko tiksliai reikia Jo vaikams, kiek dieviškosios galios mes sutalpinsime savyje, kad būtume palaima žmonijai, todėl Jis suteiks mums visko, kas pasitarnaus kaip palaima kitiems bei sutaurins mūsų pačių sielas.

Mes privalome mažiau pasitikėti savo gabumais ir daugiau pasikliauti tuo, ką Viešpats gali padaryti per mus. Jūs dirbate ne savo, o Dievo darbą. Patikėkite Jam savo valią ir kelius. Nenuolaidžiaukite sau, nedarykite jokio kompromiso. Patirkite, ką reiškia būti laisvam Kristuje.

Vien tik klausymasis pamokslų kas šabo dieną (sabata), Biblijos skaitymas ar jos aiškinimasis eilutė po eilutės neduos naudos mums ar tiems, kurie klausosi mūsų, kol mes nepritaikysime Biblijos tiesų savo asmeniniame gyvenime. Supratimas, valia, prierašumas privalo būti patikėti Dievo Žodžio valdymui. Tuomet, veikiant Šventajai Dvasiai, Dievo Žodžio pamokymai taps gyvenimo principu.

Kai prašote Viešpaties pagalbos, pagerbkite savo Atpirkėją tikėdami, jog gausite Jo palaiminimą. Visa galia, visa išmintis priklauso nuo mūsų tikėjimo. Mums tereikia viso to prašyti.

Nuolatos vaikščiokite Dievo šviesoje. Dieną naktį mąstykite apie Jo charakterį. Tuomet jūs matysite Jo grožį ir džiaugsitės Jo gerumu. Jūsų širdis švytės jausdama Jo meilę. Jūs būsite tarsi pakelti amžinųjų rankų. Su Dievo suteikta stiprybe ir šviesa jūs galite suprasti ir padaryti nepalyginti daugiau negu kada nors galėjote pagalvoti.

„Pasilikite Manyje“

Kristus mums liepia: „Pasilikite Manyje, tai ir Aš jumyse pasiliksiu. Kaip šakelė negali duoti vaisiaus pati iš savęs, nepasilikdama vynmedyje, taip ir jūs bevaisiai, nepasilikdami Manyje... Kas pasilieka Manyje ir Aš jame, tas duoda daug vaisių; nuo Manęs atsiskyre, jūs negalite nieko nuveikti... Jei pasiliksime Manyje ir Mano žodžiai pasiliks jumyse, jūs prašysite, ko tik norėsite, ir bus jums suteikta. Tuo bus pašlovintas Mano Tėvas, kad jūs duosite gausių vaisių ir būsite Mano mokiniai. Kaip Mane Tėvas mylėjo, taip ir Aš jus mylėjau. Pasilikite Mano meilėje!..

Ne jūs Mane išsirinkote, bet Aš jus išsirinkau ir paskyriau, kad eitumėte, duotumėte vaisių ir jūsų vaisiai išliktų, kad ko tik prašytumėte Tėvą Mano vardu, Jis visa jums duotų.“
(Jono 15, 4–16)

„Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiuosi: jei kas išgirs Mano balsą ir atvers duris, Aš pas jį užeisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su Manimi.“ (Apreiškimo 3, 20)

„Nugalėtojai Aš duosiu paslėptos manos ir baltą akmenėlį, o ant akmenėlio bus įrašytas naujas vardas, kurio niekas nežino, tiktai gavėjas.“ (Apreiškimo 2, 17)

„Tam, kuris nugali..., Aš duosiu... aušros žvaigždę; užrašysiu ant jo savo Dievo vardą ir vardą savo Dievo miesto, ... ir savo naująjį vardą.“ (*Apreiškimo 2, 26–28; 3, 12*)

„Tik viena tikra“

Tas, kuris pasitiki Dievu, kartu su Pauliumi tars: „Aš visa galiu Tame, kuris mane stiprina.“ (*Filipiečiams 4, 13*) Kad ir kokios būtų praeities klaidos ar nesėkmės, mes, Dievo padedami, galime pakilti virš jų. Kartu su apaštalu mes galime tarti: „Tik viena tikra: pamiršęs, kas už manęs, aš veržiuosi pirmyn, į tikslą, siekiu laimikio aukštybėse, prie kurio Dievas kviečia Kristuje Jėzuje.“ (*Filipiečiams 3, 13–14*)

Elena Vait
GYDYMO TARNYSTĖ

Iš kur ateina sveikata

Antras pataisytas leidimas

Vertė Gražina Matukevičienė
Zita Kirsnauskaitė-Hutchinson

Redaktorius teologijai *Danielius Oželis*
Redagavo *Romualda Adomaitytė-Chabarina*
Viršelio dailininkė *Daiva Šulgaitė*

Tiražas 500 egz.

Išleido Septintosios dienos adventistų bažnyčia,
Pašilės g. 122, 51302 Kaunas

Spausdino PRINT GROUP Sp. z o.o.

ul. Ks. Witolda 7-9, 71-063 Szczecin, tel./faks. 91812-43-49

Kaina sutartinė